PÉÆÃV¯ÉºÁqÀÄ

MAzÀÄ ªÀÄ®è¤ tðAiÀÄ

(¨sÁgÀwAiÀÄgï ±ÀvÀªÀiÁ£ÉÆÃvÀìªÀ ¸ÀªÀiÁaPÉ 1982)

vÀªÀiÁ½ªÀÄÆ®
¥ÉÆæ¸ÀÄæ¸ÀÄ gÉrAiÀiÁgï

PÀ£ÀßqÀPÉÌ C£ÀĪÁzÀ
qÁ.dAiÀıÀæ°vÁ

NA SUBBUREDDIAR 100 EDUCATIONAL TRUST
Centenary Committee Publications

PÉÃV¯É ºÁqÀÄ

MAzÀÄ ªÀÄÄ®å¤ tðAiÀÄ

(¨ÉsgÀAiÀiÁgï ±ÀÀÀÄ£ÉÃvÀÀ¸ÀaPÉ 1982)

vÀÄ¼ÀÄ ªÀÄÆ®

¥ÉæÀ¸ÀÄÃSÀ gÉAiÀiÁgï

PÀ£ÀÍqÀ ªÀÄÁzÀ

qÁ.dAiÀÄ®°vÁ

NA SUBBUREDDIAR 100 EDUCATIONAL TRUST

Centenary Committee Publications

'ಸೂಜಿಗಲ್ಲು' ಮಹಿಳಾ ಅಧ್ಯಯನ ಸಂಬಂಧೀ ಸಂಶೋಧನಾ ಲೇಖನಗಳ ಸಂಕಲನವಾಗಿದ್ದು ಇದು ತೌಲನಿಕ ಅಧ್ಯಯನಗಳಿಗೆ ನೆರವಾಗುವಂತೆ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಂಬಂಧೀ ವಿವಿಧ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಕನ್ನಡ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ತಮಿಳು, ತೆಲುಗು, ತುಳುವಿನ ಪೂರಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಇಲ್ಲಿನ ಲೇಖನಗಳು ಆಸಕ್ತರಿಗೆ ಅನುಕೂಲಕರವಾಗಿವೆ.

ನಿರಂತರ ಬೋಧನೆ, ಸಂಶೋಧನೆ, ಕಲಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿರುವ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳ ಅಧ್ಯಾಪಕರು, ಸಂಶೋಧಕರ ವಿವಿಧ ಹಂತದ ಬರವಣಿಗೆಗಳ ಓದು ಹೊಸ ತಲೆಮಾರಿನ ಸಂಶೋಧಕರಿಗೆ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಮೂಡಿಸಿ ಹೊಸ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಬೆಳಕಿಗೆ ತರಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಬಲ್ಲದು ಎಂಬ ಆಶಯ ನಮ್ಮದು.

ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದ ಕುಪ್ಪಂನಲ್ಲಿರುವ ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಅನುವಾದ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸಹಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿರುವ ಡಾ.ಜಯಲಲಿತಾ ಹಾಗೂ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾಗಿರುವ ಡಾ.ಎಂ.ಎಸ್. ದುರ್ಗಾಪ್ರವೀಣ ಅವರು ಈ 'ಸೂಜಿಗಲ್ಲು' ಸಂಶೋಧನಾ ಲೇಖನಗಳ ಸಂಕಲನವನ್ನು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅನುವಾದ, ಸಂಶೋಧನೆ, ಸಾಹಿತ್ಯಾಧ್ಯಯನಗಳಲ್ಲಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಂಪಾದಕರು ಈ ಹಿಂದೆ ನಮಗಾಗಿ 'ತೆರೆಯ ನೆರಳು' ಸಂಶೋಧನಾ ಲೇಖನಗಳ ಸಂಕಲನವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅದನ್ನು ಸಹೃದಯರು ಸ್ವಾಗತಿಸಿದ್ದು ಈ 'ಸೂಜಿಗಲ್ಲು' ರೂಪುಗೊಳ್ಳಲು ಪ್ರೇರಣೆ ನೀಡಿದೆ.

'ಸೂಜಿಗಲ್ಲು' ಸೆಳೆತ, ಆಕರ್ಷಣೆಯ ಪ್ರತೀಕ. ಸ್ತ್ರೀ–ಪುರುಷ ಸಂಬಂಧೀ ವಿಚಾರಗಳು ಸದಾ ಇಂತಹಾ ಸೆಳೆತವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುವಂತವು. ಸಂಶೋಧನೆಯು ನಿರಂತರವಾದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿದ್ದು ಸಂಶೋಧನಾ ಫಲಿತವೊಂದರ ಪ್ರಕಟಣೆ ಮುಂದಿನ ಅಧ್ಯಯನಗಳಿಗೆ ದಾರಿಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ. 'ಸೂಜಿಗಲ್ಲು' ಹೊರರಾಜ್ಯದ ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗವೊಂದು ಕನ್ನಡದ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ನೀಡುತ್ತಿರುವ ಕೊಡುಗೆಯಾಗಿದೆ.

ಡಾ.ಅಂಕನಹಳ್ಳಿ ಪಾರ್ಥ

ISBN 978-81-947118-6-5

ಸಿದ್ದು ಪ್ರಕಾಶನ
ಅಂಕನಹಳ್ಳಿ, ಬನ್ನಿಕುಪ್ಪೆ ಅಂಚೆ, ಕೈಲಾಂಚ ಹೋಬಳಿ
ರಾಮನಗರ ತಾ/ಜಿಲ್ಲೆ, ಮೊ : 9972010880

ಸೂಜಿಗಲ್ಲು ಡಾ. ಜಯಲಲಿತ, ಡಾ. ಎಂ.ಎಸ್. ದುರ್ಗಾ ಪ್ರವೀಣ್

ಸೂಜಿಗಲ್ಲು

(ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಮಹಿಳಾ ಸಂವೇದನೆ ಸಂಬಂಧೀ ಸಂಶೋಧನಾ ಲೇಖನಗಳ ಸಂಕಲನ)

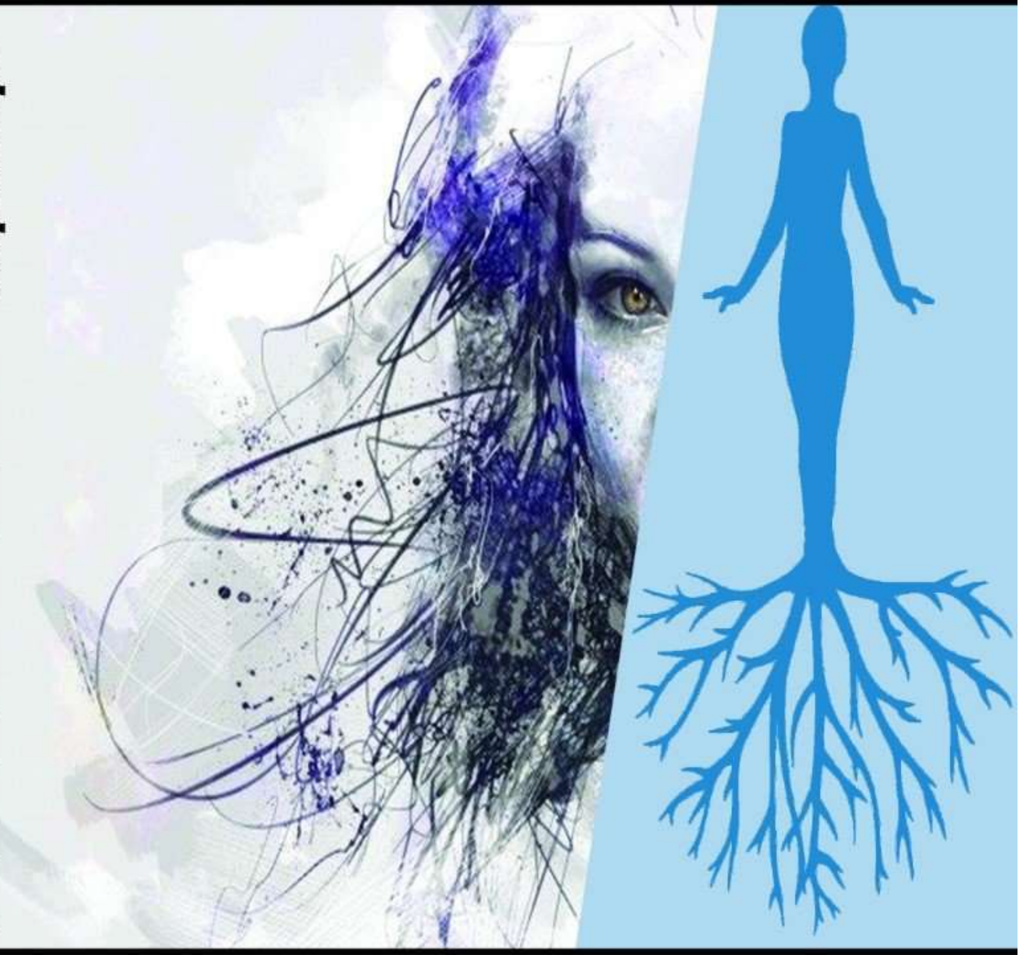

ಸಂಪಾದಕರು
ಡಾ. ಜಯಲಲಿತ, ಡಾ. ಎಂ.ಎಸ್. ದುರ್ಗಾ ಪ್ರವೀಣ್

SUJIGALLU, *by:* ***Dr. Jayalalita, Dr. M.S. Durga Praveen,*** *Published by:* ***Siddu Prakashana*** *Ankanahalli, Bannikuppe Post, Ramanagara Talluk, Ramanagara Dist. Cell: 9972010880*

ISNB 978-81-947118-6-5

Paper used: NS Maplitho 70 GSM $^1/_8$ Demi

ಹಕ್ಕುಗಳು: ಲೇಖಕರದ್ದು
© : Authors

ಮೊದಲ ಮುದ್ರಣ ಮಾರಾಟದ ಹಕ್ಕುಗಳು: ಪ್ರಕಾಶಕರದ್ದು

ಪುಟಗಳು: viii +೧೬೦=೧೬೮
Pages: viii +160=168

ಮುಖಪುಟ: ಗಂಗರಾಜು ಎನ್. ಮತ್ತೀಕೆರೆ

ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣ: ಆಗಸ್ಟ್ ೨೦೨೦
First Edition: August 2020

ಬೆಲೆ ರೂ. ೧೪೦-೦೦
Rs. 140-00

ಮುದ್ರಣ: ಅನ್ನಪೂರ್ಣೇಶ್ವರಿ ಪ್ರಿಂಟರ್ಸ್
ನಂ. 563, 10ನೇ ಸಿ ಮುಖ್ಯರಸ್ತೆ, 6ನೇ ಬ್ಲಾಕ್, ರಾಜಾಜಿನಗರ, ಬೆಂಗಳೂರು

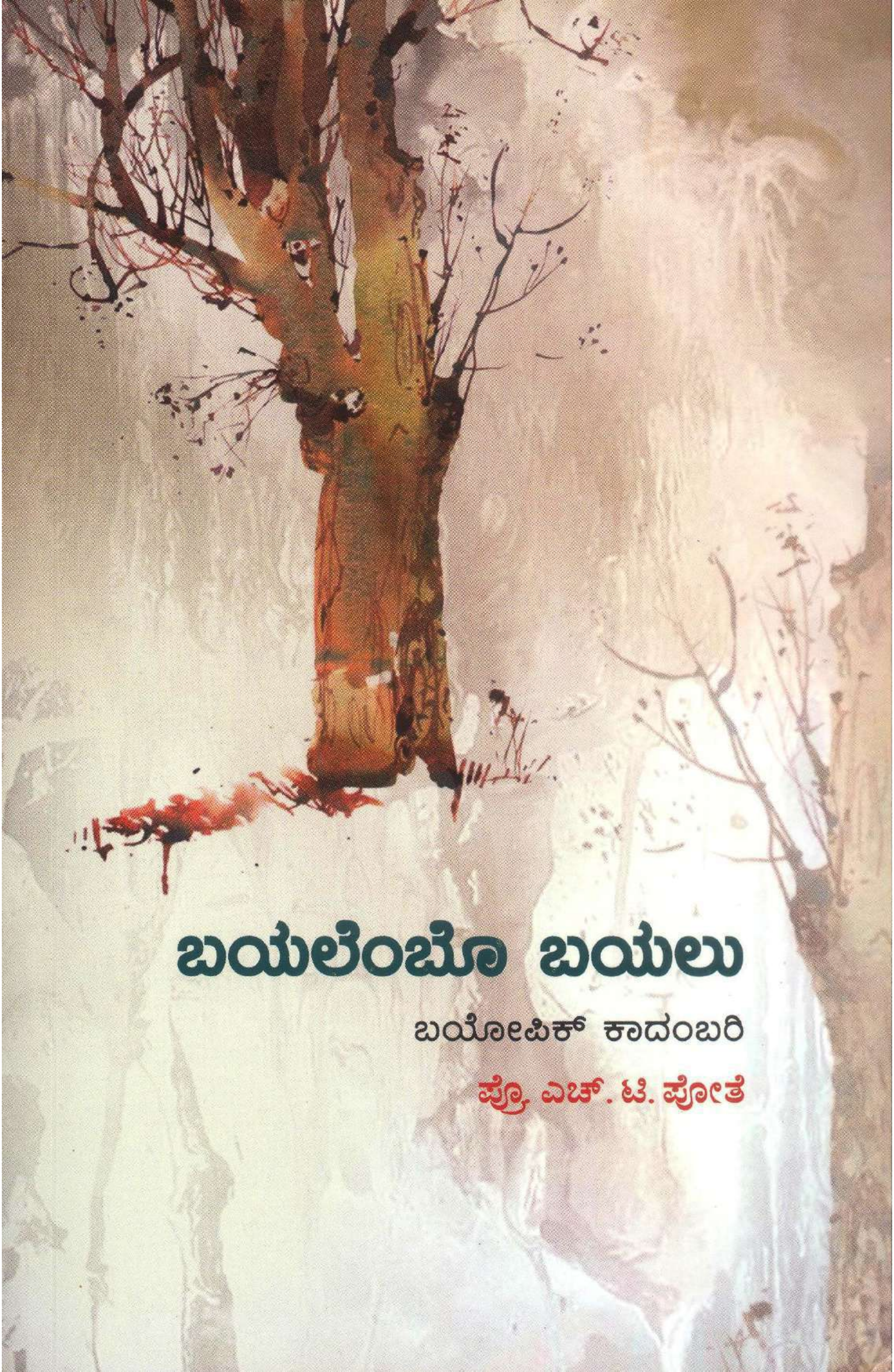

ಬಯಲೆಂಬೊ ಬಯಲು

ಬಯೋಪಿಕ್ ಕಾದಂಬರಿ

ಪ್ರೊ. ಎಚ್. ಟಿ. ಪೋತೆ

'ಬಯಲೆಂಬೊ ಬಯಲು'– ತಳಸಮುದಾಯದ ಬದುಕಿನ ಮೀಮಾಂಸೆ

ಕತ್ತಲೆಯಿಂದ ಹೊರ ಬರಲು ಸೂರ್ಯನಂಥವನೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಸಮಯ ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆಗಳು. ಅಂತಹದರಲ್ಲಿ ಶತಮಾನಗಳ ಶೋಷಣೆಯಿಂದ, ದಾಸ್ಯದಿಂದ, ಅಸಹಾಯಕತೆಯಿಂದ, ಬಡತನದಿಂದ, ದಾರಿದ್ರ್ಯದಿಂದ ಬಳಲಿದ ಉಪೇಕ್ಷಿತ ತಳಸಮುದಾಯಗಳು ಅವುಗಳಿಂದ ಹೊರಬರಬೇಕಾದರೆ ಶತಮಾನಗಳೇ ಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಸಮಯದ ಕುರಿತಲ್ಲ. ಸಾಧನೆಯ ಕುರಿತು. ಗಮ್ಯಸ್ಥಾನವನ್ನು ಸೇರುವುದರ ಕುರಿತು. ಅತ್ಯಂತ ಬಡತನ ದಿಂದ ಬಂದ ತಳಸಮುದಾಯದ ಕುಟುಂಬವೊಂದು ತನ್ನ ಗಮ್ಯವನ್ನು ಮುಟ್ಟಲಿಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಕಾಲವನ್ನು, ಕಾಲಗತಿಯಲ್ಲಿನ ಅನೇಕ ಘಟನಾವಳಿಗಳನ್ನು, ಅಲ್ಲಿ ಎದುರಾದ ಆತಂಕಗಳನ್ನು, ಅವುಗಳನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿನಿಂತ ದೃಢತೆಯನ್ನು, ಅಂತಹ ದೃಢತೆ ಭಿನ್ನ ತಲೆಮಾರುಗಳಲ್ಲಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು, ಅಕ್ಷರ, ಅರಿವು ಮತ್ತು ಜಾಗೃತಿಗಳು ಹೇಗೆ ಬದುಕಿನ ಸಾಧ್ಯಾಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಬಲ್ಲವು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಈ ಕಾದಂಬರಿ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಕುಟುಂಬದ ಜೀವನ ವಿಧಾನವೇ ಈ ಕಾದಂಬರಿಗೆ ಗತ. ಆಯಾ ಕಾಲಘಟ್ಟದ ವರ್ತಮಾನವೇ ಇದರ ಜನ್ಮಸ್ಥಳ. ಕಾಲವೇ ಈ ಕೃತಿಗೆ ಭವಿತವ್ಯ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನೈಜ ಜೀವನಾನುಭವಗಳೇ ಪಾತಳಿಯಾಗಿರುವ ಈ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಲೇಖಕರು ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಅನು ಭವಗಳನ್ನೇ ಸೂತ್ರೀಕರಿಸಿ ಸಾಹಿತ್ಯೀಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಸೃಜನಶೀಲ ಸಾಹಿತಿಯನ್ನು 'ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಚರಿತ್ರೆಕಾರ' (Imaginative Historian) ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾನೆ Saul Bellow ಎನ್ನುವ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಅಮೇರಿಕನ್ ಲೇಖಕ. ಈ ಮಾತು ಈ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರಿಗೆ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅನ್ವಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ವರ್ತಮಾನದ ಬದುಕಿನ ಸಂದಿಗ್ಧತೆ ಈ ಕಾಲದ ಅನೇಕರನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಕಾಡುತ್ತಿದೆ. ಅದು ಸಾಮಾಜಿಕ, ರಾಜಕೀಯ, ಧಾರ್ಮಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ, ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ–ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲೂ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದ್ಧತೆರಾಹಿತ್ಯವೂ ಒಂದು ಕಾರಣ. ಇಂತಹ ಬದ್ಧತೆರಾಹಿತ್ಯತೆಯನ್ನು ಭಾವನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಆವಿಷ್ಕರಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಂಡಿದೆ ಈ ಕಾದಂಬರಿ. ವರ್ತಮಾನದ ಬದುಕಿನೆಡೆಗೆ ವಿಶೇಷ ಅವಗಾಹನೆ ಹೊಂದಿರುವ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರು ಬದುಕನ್ನು ವಿಭಿನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಲ್ಲಿ ನೋಡುವವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಇಂತಹ ಕರ್ತೃತ್ವ ಶಕ್ತಿಯೇ ಇಲ್ಲಿ ಅಸಾಧಾರವಾದ ಅನೇಕ ಸಂಗತಿಗಳು ಸಾಧಾರಣವೆಂಬಂತೆ ಚಿತ್ರಿತಗೊಳ್ಳಲು ಸಹಕಾರಿಯಾಗಿದೆ.

ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ ಇಡೀ ಕಾದಂಬರಿ ಒಂದು ಕುಟುಂಬದ ಸುತ್ತ ಹೆಣೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದರೂ, ಅದು ಆ ಕುಟುಂಬದೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕಿನ ಬಹುಪಾಲು ಆಯಾಮಗಳನ್ನು ಗರ್ಭೀಕರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಸಮಾಜವು ಹೇರಿದ ನೈತಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳಿಗೆ ಎದುರುಗೊಂಡಾಗ ಒಬ್ಬ ಲೇಖಕನಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವ ಪರ್ಯಾಯ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸಬಲ್ಲ ಲೇಖಕ ತನ್ನ ಬರಹಗಳನ್ನು ಶಕ್ತಿವಂತಗೊಳಿಸ ಬಲ್ಲವನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಅಂತಹ ಪರ್ಯಾಯ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಲೇಖಕರು ಇಲ್ಲಿನ ಅನೇಕ ಪಾತ್ರಗಳ ಮೂಲಕ ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮೂರು ವಿಭಿನ್ನ ಮನೋಧರ್ಮಗಳುಳ್ಳ, ಭಿನ್ನ ಕಾಲಘಟ್ಟಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಪಾತ್ರಗಳು ಇಂತಹ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುವುದು ಈ ಕಾದಂಬರಿಯ ಇನ್ನೊಂದು ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ. ರಾಮಣ್ಣನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಆರಂಭಗೊಂಡರೆ, ನಂತರದಲ್ಲಿ ತಿಪ್ಪಣ್ಣನಲ್ಲಿ, ತದನಂತರದ ಹನುಮಂತನಲ್ಲಿ ಅದು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಂಡಿರುವ ಬಗೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದುದು. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಮೂರು ತಲೆಮಾರುಗಳ ತಲ್ಲಣಗಳ ಹಿಂದಿನ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಏಕ ಬಗೆಯದ್ದಾಗಿದ್ದಾಗಲೂ ಅವು ಬದುಕನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಪಟ್ಟ ಪರಿ ವಿಭಿನ್ನವಾದುದು. ಜೀತ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವ ರಾಮಣ್ಣ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹುಬ್ಬೇರಿಸುವಂತೆ ಬದುಕನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡದ್ದು ಆತ್ಮಾಭಿಮಾನದ, ಸ್ವಾಭಿಮಾನದ ಸಂಕೇತ. ನಂತರದಲ್ಲಿ ಆತನ ಮಗ ತಿಪ್ಪಣ್ಣನದು ಬದುಕಿನ ಇನ್ನೊಂದು ಮಗ್ಗುಲನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ತಂದೆಯ ಸ್ವಾಭಿಮಾನವು ಛಲದ ರೂಪ ಪಡೆದು ಹೊಸ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅದು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಂಡಿದೆ. ರಾಮಣ್ಣನ ನಿರಂತರ ದುಡಿಮೆಯಿಂದ ಉಚ್ಛ್ರಾಯ ಸ್ಥಿತಿಗೇರಿದ್ದ ಕುಟುಂಬ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ವೈಪರಿತ್ಯಗಳಿಂದಾಗಿ ದೀನ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಇಳಿಯುವುದು. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ತಮ್ಮನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡ ಪರಿಗೆ ಬೇಸತ್ತುದು, ಅಕ್ಷರವೇ ಅರಿವಿನ ಮೂಲ ಎಂದು ನಂಬಿದುದು, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅಕ್ಷರ ಕಲಿಸಿದರೆ ಅದುವೇ ಭವಿತವ್ಯದ ಬದುಕನ್ನು ರೂಪಿಸಬಲ್ಲದೆಂಬ ಅಭಿಲಾಷೆ... ಈ ಎಲ್ಲವೂ ತಿಪ್ಪಣ್ಣನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ತಂದೆಗಿಂತ

ಭಿನ್ನವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರೂಪಿಸುತ್ತವೆ. ಮೂರನೆಯ ತಲೆಮಾರಿನ ಅಕ್ಷರಸ್ಥ ಯುವಕ ಹನುಮಂತ ದೇಶ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಗೊಂಡು, ದಲಿತರಿಗೆ ಸಾಂವಿಧಾನಿಕವಾಗಿ ಅನೇಕ ಹಕ್ಕುಗಳು ದೊರತಾಗ್ಯೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಎದುರಾಗುವ ಅಡೆತಡೆಗಳು, ತನ್ನ ಓದಿನ ತಿಳಿವಿನ ಮೂಲಕ ಆತ ಬದುಕನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟ ಶ್ರಮ ಇದೂ ಸಹ ಮತ್ತೊಂದು ಆಯಾಮವುಳ್ಳದ್ದು. ಹೀಗೆ ಒಟ್ಟು ಮೂರು ತಲೆಮಾರುಗಳ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಬದುಕಿನ ಘಟನಾವಳಿಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂದು ವರೆಯುವ ಕಾದಂಬರಿ ಒಂದೇ ಕುಟುಂಬ ಬದಲಾದ ಕಾಲಘಟ್ಟಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ತನ್ನ ಪರ್ಯಾಯ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಪರಿವರ್ತಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸಾಕ್ಷಿಗಳ ಸಮೇತ ಓದುಗರ ಮುಂದಿಡುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಪರಿವರ್ತನೆ ಎನ್ನುವುದು ಒಂದು ಕುಟುಂಬದ ಅಥವಾ ಒಂದು ಸಮುದಾಯದ ಅಥವಾ ಒಂದು ಸಮಾಜದ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಏಕೆ ಅನಿವಾರ್ಯ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇದು ಕುಟುಂಬದ ಕತೆಯಾದರೂ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಮೀರಿದ, ಸಮುದಾಯಗಳನ್ನು, ಸಮಾಜವನ್ನು ತನ್ನ ತೆಕ್ಕೆಗೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ದಾಖಲೆಯಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಇದನ್ನು ತಳಸಮುದಾಯದ ಬದುಕಿನ ಮೀಮಾಂಸೆ ಎನ್ನಬಹುದು.

ಮೂರು ತಲೆಮಾರುಗಳ ಆಂತರಿಕ ತಲ್ಲಣಗಳು ಒಂದೇ ಆಗಿದ್ದಾಗಲೂ ಪಾರಂಪರಿಕ ಹಾಗೂ ವರ್ತಮಾನದ ಮುಖಾಮುಖಿಯನ್ನು, ಹಳತು ಮತ್ತು ಹೊಸತುಗಳ ಸಂಘರ್ಷವನ್ನು ಕಾದಂಬರಿಕಾರರು ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೇ ಇಲ್ಲಿ ತಂದಿದ್ದಾರೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಆ ಮೂಲಕ ಭಾರತೀಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಒಳ ಚಲನೆಯ ಹೊಳಹುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ರಾಮಣ್ಣನಿಂದ ಹಿಡಿದು ತಿಪ್ಪಣ್ಣನಾದಿಯಾಗಿ ಹನುಮಂತನವರೆಗಿನ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಏನೆಲ್ಲಾ ಏರಿಳಿತಗಳು ಸಂಭವಿಸಿದವು. ಆದರೆ ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ, ಧಾರ್ಮಿಕವಾಗಿ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಗಳೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಈ ನೆಲದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕು ಯಾವ ಬಗೆಯ ಏಕತಾನತೆಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿತ್ತು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಕಾದಂಬರಿಕಾರರು ಅನಾವರಣಗೊಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಮೂರು ಜನ ಬಯಸಿದ ಬಯಕೆ ಈಡೇರಿದ್ದು, ಕಂಡ ಕನಸು ನನಸಾದದ್ದು, ಅಂದುಕೊಂಡ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಆಚರಣೆಗೆ ಬಂದದ್ದು ಹನುಮಂತನ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ. ಇದು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯನಂತರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಾಂವಿಧಾನಿಕ ವಾಗಿ ದೊರೆತ ಹಕ್ಕುಗಳ ಫಲ ಎನ್ನುವ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾರೆ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರು.

ಈ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿನ ಎಲ್ಲಾ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರು ಚಿತ್ರಿಸುವ ಪಾತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಹಸಿಹಸಿ ನೆನಪುಗಳು, ಮಾಸದ ಘಟನಾವಳಿಗಳು, ಗತದ ಬದುಕಿನ ನೆನಪು, ವರ್ತಮಾನದ ಬದುಕಿನ ಕುರಿತ ಭಯ, ಭವಿತವ್ಯದ ಬದುಕಿನ

ಕುರಿತ ಆತಂಕಗಳಿವೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ ಕಾಲಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಅವು ಭಿನ್ನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿದ್ದರೂ, ಅವುಗಳ ಪಾತಳಿ ಮಾತ್ರ ಒಂದೇ ಮೂಲದ್ದು, ಒಂದೇ ನೆಲೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವಂತಹದ್ದು. ರಾಮಣ್ಣನ ಆತಂಕಗಳು ತಿಪ್ಪಣ್ಣನ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಭಿನ್ನವಾದವು. ಆದರೆ ರಾಮಣ್ಣ ತಿಪ್ಪಣ್ಣನಿಗೆ ಒಂದು ನೆಲೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದ. ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಆ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಸ್ಥಿರತೆಯನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟಿದ್ದ. ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಆ ಕುಟುಂಬ ಆ ಸ್ಥಿರತೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾಯಿತು. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಿಪ್ಪಣ್ಣಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಆಂತಕಗಳು ರಾಮಣ್ಣನಿಗಿಂತ ಕೊಂಚ ದೂರ ದೃಷ್ಟಿಯುಳ್ಳವಾಗಿದ್ದವು. ಬದುಕು ರೂಪುಗೊಳ್ಳುವುದು ಆಸ್ತಿ–ಅಂತಸ್ತಿನಂದಲ್ಲ. ಅದು ಅಕ್ಷರದ ಅರಿವಿನ ಮೂಲಕ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಆತನ ಆತಂಕ ಕಂಡುಕೊಂಡಿತು. ಅದರ ಫಲವಾಗಿಯೇ ಆತ ಎಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟವಾದರೂ, ಬರಗಾಲ ಬಂದರೂ, ಮನೆಯಲ್ಲಿನ ಒಡವೆ–ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಮಾರಿಯಾದರೂ, ಸಾಲಸೂಲ ಮಾಡಿಯಾದರೂ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ವಿದ್ಯಾವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಇದು ಎರಡನೆ ಘಟ್ಟದ ಆತಂಕ. ಇನ್ನು ಮೂರನೆಯ ಘಟ್ಟದ ಆತಂಕ ಹನುಮಂತನದು. ಬದುಕಿಗೆ ಅಕ್ಷರದ ಅರಿವು ಮಾತ್ರ ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಜಾಗೃತಿ ಅತಿ ಮುಖ್ಯ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಆತನ ಆತಂಕ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾದದ್ದು ಆತಂಕವನ್ನು. ಅದು ಎಲ್ಲಾ ಕಾಲಕ್ಕೂ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅಂತೆಯೇ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಅದು ಕಾಡಿದೆ. ಅಂತಹ ಆತಂಕದ ನಿವಾರಣೆಗಾಗಿಯೇ ಈ ಮೂರೂ ಜೀವಗಳು ಶ್ರಮಿಸಿವೆ.

ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಅಂಶವೆಂದರೆ ಭಯ (Fear) ಎನ್ನುವುದು. ಇದು ಮನುಷ್ಯ ಸಹಜವಾಗಿ ಬರುವ ಒಂದು ಅನುಭೂತಿ. ಭಯವು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬ ಉಪದ್ರವಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದಾಗ, ಸಂಕ್ಷೋಭವನ್ನು ಎದುರುಗೊಂಡಾಗ ಹುಟ್ಟುವ ಅನುಭೂತಿ. ಅದು ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಅಭದ್ರತೆಯನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಅಭದ್ರತೆಯ ಭಾಗವಾಗಿಯೇ ಇಲ್ಲಿ ಮೂವರಲ್ಲೂ ಭಯ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ರಾಮಣ್ಣನಲ್ಲಿ ಬದುಕನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಭಯವಿದೆ. ತಿಪ್ಪಣ್ಣನಲ್ಲಿ ಬದುಕನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಭಯ ವಿದೆ. ಹನುಮಂತನಲ್ಲಿ ಬದುಕನ್ನು ಹೇಗೆ ಮುಂದುವರೆಸಬೇಕೆಂಬ ಭಯವಿದೆ. ಬದುಕು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಮುಂದುವರೆಸುವುದು ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ಎನಿಸಿದರೂ, ಅವು ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ವಾದವುಗಳು. ಇದನ್ನು ತುಸು ಮನೋವೈಜ್ಞಾನಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಒರೆಹಚ್ಚಿ ನೋಡಬೇಕಷ್ಟೆ. ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟು ತನ್ನದೇ ಸ್ವಂತ ದುಡಿಮೆಯಿಂದ, ಯಾರ ಹಂಗೂ ಇಲ್ಲದೇ ಬದುಕು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಂಬಲ ರಾಮಣ್ಣನದು. ರಾಮಣ್ಣ ಕಟ್ಟಿದ ಬದುಕನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಅದನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಸುಧಾರಿಸುತ್ತ ಭವಿತವ್ಯದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಅದನ್ನು ತಲುಪಿಸಬೇಕೆಂಬ ಹಪಾಹಪಿ ತಿಪ್ಪಣ್ಣನದು. ಇವೆರಡನ್ನೂ ಮೀರಿದ ಆಕಾಂಕ್ಷೆ ಹನುಮಂತನದು. ಈಗಾಗಲೇ ಬದುಕು ಕಟ್ಟಿದ್ದಾಗಿದೆ, ರೂಪಿಸಿಯೂ ಆಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಕುಟುಂಬದ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಸಮುದಾಯದ ಅನನ್ಯತೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಆಕಾಂಕ್ಷೆ ಆತನದು. ಹಾಗಾಗಿ ಕಾದಂಬರಿಯ ವಿಶಿಷ್ಟತೆ ಇರುವುದೇ ಇಲ್ಲಿ. ಪರಿವರ್ತಿತ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಪರಿವೇಷದಲ್ಲಿ update ಆಗುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆ updateಗೆ ಅನುಗುಣ ವಾಗಿ ತಳಸಮುದಾಯಗಳ ಬದುಕೂ ಬದಲಾಗಬೇಕು. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಆ ಸಮುದಾಯದ ಬದುಕು ತನ್ನ Identity ಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದುವೇ ಆ ಸಮುದಾಯದ ಬದುಕಿಗೆ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ತುಂಬಬಲ್ಲುದು ಮತ್ತು ಹೊಸ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ನೀಡಬಲ್ಲುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವೆನ್ನುವಂತೆಯೇ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರು ಹಲವು ಘಟನಾವಳಿಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಕಾದಂಬರಿಕಾರರು ತಮ್ಮ ಅನುಭವ ಕಥನವನ್ನೇ ಇಲ್ಲಿ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನಾಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತ ಗೊಂಡ ಘಟನಾವಳಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಿಜ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸಿದವುಗಳೇ ಆಗಿವೆ. ಅಂತಹ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸಿದೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಸಂವೇದನೆಯ ಮೂಲಕ ಅವುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಬಹಳ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ 'ಊರು' ಮತ್ತು 'ಕೇರಿ'ಯ ನಡುವಿನ ಸಂಘರ್ಷದ ಘಟನೆಗಳು ಭಾವನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಮೂಡಿಬಂದಿವೆ. ರಾಮಣ್ಣನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಪರ್ಯಾಯ ಚಿಂತನೆ ಅವನನ್ನು ಕೇರಿಯಿಂದ ಆಚೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದಾಗಲೂ, ಊರಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಆತ ಕೇರಿಯವನೆ. ಕಾರಣ ಆತ ಕೇರಿಯ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿದಾತ. ತಳಸಮುದಾಯದ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬ ಎಷ್ಟೇ ಪರ್ಯಾಯ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದಾಗಲೂ ಊರು 'ಕೇರಿ'ಯೆಂಬ ಪಟ್ಟದಿಂದ ಅವರನ್ನು ಪಕ್ಕಕ್ಕಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ತಿಕ್ಕಾಟವೇ ಹೊಸ ಅನ್ವೇಷಣೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಅನ್ವೇಷಣೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ತಿಪ್ಪಣ್ಣ ಹಾಗೂ ಹನುಮಂತನಲ್ಲಿ. ಬರ ಬಿದ್ದು ಮಳೆ ಬಾರದೇ ಇದ್ದಾಗ ಇಡೀ ಊರಿಗೆ ಊರೇ ದೇವಿ ಜಾತ್ರೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಿದಾಗ ತಿಪ್ಪಣ್ಣ ಹೇಳುವ ಮಾತು "ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದವರು ಊಟಕ್ಕೂ ಬರಬೇಕು" ಎನ್ನುವುದು; ಮುಂದುವರೆದು ಹನುಮಂತನು ಕೋಣ ಕಡಿಯುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಚಾಣಾಕ್ಷತನದಿಂದ ದೂರ ಮಾಡಿ ಆ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಜಯಂತಿಯನ್ನು ಮಾಡುವುದು, ಇವು ಊರು ಮತ್ತು ಕೇರಿಯ ಸಂಘರ್ಷದೊಂದಿಗೆ ಪರಂಪರೆ ಮತ್ತು ವರ್ತಮಾನದ ಸಂಘರ್ಷವನ್ನೂ

ಒಳಗೊಂಡವುಗಳು. ಇಂತಹ ಸಂಘರ್ಷಗಳೇ ಹೊಸ ಆಲೋಚನೆಗಳಿಗೆ, ಹೊಸ ಚಿಂತನೆಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತವೆ ಎನ್ನುವ ಅಂಶ ಕಾದಂಬರಿಯ ಅನೇಕ ಕಡೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿಯು ವೈಯುಕ್ತಿಕ ನೀತಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಅಡ್ಡಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಕಾದಂಬರಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ನಿದರ್ಶನ. ಜೊತೆಗೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿಗೆ ಮತ್ತು ವೈಯುಕ್ತಿಕ ನೀತಿಗೆ ಇರುವ ಅಂತರ ಅಗಾಧವಾದುದು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿನ ಉಕ್ತವಾದ ಅನೇಕ ಘಟನೆಗಳು ಸಾಕ್ಷೀಕರಿಸುತ್ತವೆ. ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ನಿರಾಕರಣೆಗೆ ಒಳಗಾದ ಸಮುದಾಯವೊಂದು ತನ್ನ ಅಭ್ಯುದಯಕ್ಕಾಗಿ ತಾನು ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡ ನೀತಿ ಅದರದೇ ಆದ ಪಾತಳಿಯನ್ನು, ಅದರದೇ ಆದ ತಾತ್ತ್ವಿಕ ನೇಪಥ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಆ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅದು ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿ ಸಹಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿನ ದಲಿತ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಊರಿನ ಗೌಡ ಸಮುದಾಯದ ಮೂಲಕ ಎದುರಾಗುವ ಅಡೆತಡೆಗಳಿವೆಯಲ್ಲಾ ಅವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿಯ ಭಾಗವಾಗಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡವುಗಳು. ವರ್ಷಪೂರ್ತಿ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆದು ಗಾಣ ಆಡಿಸಿ ಬೆಲ್ಲ ತೆಗೆದು ಬಂದ ಹಣದಿಂದ ಇದ್ದಬದ್ದ ಸಾಲ ತೀರಿಸಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಇರೋಣ ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಕುಡಿಯುವ ನೀರಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಬಂದ ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿ ಇಡೀ ಆಸೆಯನ್ನು ನುಚ್ಚುನೂರು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇದು ಕೇವಲ ಒಬ್ಬ ಗೌಡನಿಂದ ಆದ ದುಷ್ಕೃತ್ಯವಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಗೌಡನ ವೈಯಕ್ತಿಕ ನೀತಿಯೂ ಇತ್ತು ಆದರೆ ಬಹುಪಾಲು ಇದ್ದುದು ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿ. ಹಾಗಾಗಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿ ಮತ್ತು ವೈಯಕ್ತಿಕ ನೀತಿಗಳು ಸದಾ ಮುಖಾಮುಖಿಯಾಗುತ್ತ ಸಂಘರ್ಷವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಆ ಸಂಘರ್ಷ ಅನೇಕ ಬದುಕುಗಳನ್ನು ಬಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡದ್ದೂ ಉಂಟು. ಬಹುಶಃ ಈ ಅಂಶ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರ ಸ್ಮೃತಿಯಲ್ಲಿದೆ ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿ ಎಷ್ಟೇ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ದೃಢತೆ ಮತ್ತು ಬದ್ಧತೆಯಿಂದ ವೈಯಕ್ತಿಕ ನೀತಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಆಶಯ ಅವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿದೆ.

ಹಾಗೆಯೇ ಇಲ್ಲಿನ ಪಾತ್ರಗಳು ವೈಯುಕ್ತಿಕ ಬದುಕಿನ ಜೊತೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕಿನ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಫಲನಗೊಳಿಸುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರಗಳು ಘಟನಾವಳಿಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಆಯಾ ಘಟನಾವಳಿಗಳ ಹಿಂದಿನ ಯಥಾರ್ಥವನ್ನು ಹುಡುಕುವ ನೆಲೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುತ್ತವೆ. ಪುರುಷ ಪಾತ್ರದೊಂದಿಗೆ ಸ್ತ್ರೀ ಪಾತ್ರಗಳೂ ಸಹ ತಮ್ಮ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತನ್ನ ಕುಟುಂಬದ ಅಸ್ತಿತ್ವ

ಮತ್ತು ತನ್ನ ಸಮುದಾಯದ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಅತಿ ಮುಖ್ಯ ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆಗಳು ಇಲ್ಲಿನ ಸ್ತ್ರೀ ಪಾತ್ರಗಳಲ್ಲಿದೆ. ಲಗಸೆವ್ವ ಮತ್ತು ಅಂಬವ್ವ ಪಾತ್ರಗಳು ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತಮ ನಿದರ್ಶನಗಳು. ರಾಮಣ್ಣನ ಬೆನ್ನೆಲುಬಾಗಿ ನಿಂತ ಲಗಸೆವ್ವ ಮತ್ತು ತಿಪ್ಪಣ್ಣ ಬೆನ್ನೆಲುಬಾಗಿ ನಿಂತ ಅಂಬವ್ವ ಈ ಈರ್ವರೂ ಅವರಿಗೆ ಮನೋಸ್ಥೈರ್ಯವನ್ನು ತುಂಬುವವರು. ಅವರು ಬೇಸರಗೊಂಡಾಗ; ಬದುಕು ಸಾಕೆಂದು ಬಸವಳಿದಾಗ; ಸಾಂಸಾರಿಕ ಜಂಜಾಟಗಳು ಕಿರಿಕಿರಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿದಾಗ; ಸಾಮಾಜಿಕ ಅವಘಡಗಳು ಸೋಲಿನ ಅಂಚಿಗೆ ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದಾಗ; ಬದುಕು ಸ್ಥಗಿತಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆ ಮೂಡಿದಾಗ; ಯಾಕೀ ಜನ್ಮ ಎನ್ನುವ ಜಿಗುಪ್ಸೆ ಉಂಟಾದಾಗ... ಮುಂತಾದ ಅನೇಕ ಆತಂಕದ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಆಸರೆಯಾಗಿ ನಿಂತವರು ಈ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು. ಈ ಇಬ್ಬರು ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ಏನೆಲ್ಲಾ ದೈಹಿಕ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದಾಗಲೂ, ಮಾನಸಿಕ ವೇದನೆಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾದಾಗಲೂ ಅವರು ಎಂದೂ ಕುಗ್ಗಲಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ಬಹುಮುಖ್ಯ ವಿಚಾರ. ಕೌಟುಂಬಿಕ ಬದುಕು ಏನೆಲ್ಲಾ ಏರಿಳಿತಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾದಾಗಲೂ ಅವರು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡ ಸಮತೋಲನ ಅವರ ಮಾನಸಿಕ ದೃಢತೆಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರು ಈ ಎರಡು ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಚಿತ್ರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖ್ಯ ಅಂಶವೆಂದರೆ ಇಲ್ಲಿನ ಪಾತ್ರಗಳು ಅಸ್ತಿತ್ವ ಬಾಧೆಯಿಂದ ಬಸವಳಿದವುಗಳೇ ಹೊರತು, ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕಾಗಿ ಬೇಸರಗೊಂಡವುಗಳಲ್ಲ. ಅವುಗಳ ಸಂಕಟಕ್ಕೆ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಕಾರಣಗಳಿಗಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕಾಡುವವು ಬಾಹ್ಯ ಕಾರಣಗಳು. ಅಂದರೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರಣಗಳು. ತಳ ಸಮುದಾಯಗಳ ಬದುಕನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡಿರುವ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಕ್ರೌರ್ಯ ಇಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕಾಣಸಿಗುತ್ತದೆ. ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವಲ್ಲಿಯ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರ ಜಾಣ್ಮೆ ಮೆಚ್ಚುವಂತಹದ್ದು. ಇಲ್ಲಿನ ಎಲ್ಲಾ ಪಾತ್ರಗಳು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದಂತವುಗಳು. ಕಾದಂಬರಿಕಾರರ ಪಾತ್ರ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿನ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ "A character without an attitude, without a spine, without conviction is one who will be hard for readers to cheer for and easy for them to forget" ಎನ್ನುವ ವಿಮರ್ಶಕರೊಬ್ಬರ ಮಾತು ನೆನಪಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ಬದುಕಿನ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಂಡ ಈ ಕಾದಂಬರಿ ಪ್ರಾಂತೀಯವಾದ ಬದುಕನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಕಾದಂಬರಿಕಾರರು ನಿರ್ವಹಿಸಿರುವ ಬದುಕಿನ ಶೋಧವು ಬಾಹ್ಯ ಮತ್ತು ಆಂತರಿಕ ವಾಸ್ತವತೆಯನ್ನು ತೆರೆದಿರುವ ಹಂಬಲವುಳ್ಳದ್ದಾಗಿದೆ. ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಒಡನಾಟದಿಂದ

ಒಡಮೂಡುವ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವೇ ಬದುಕಿನ ವಿಕಾಸಕ್ಕೆ ಪ್ರತೀಕ ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆಯೂ ಇಲ್ಲಿದೆ. ಪಾರಂಪರಿಕ ಬದುಕು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಪ್ರತಿಮೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಮಾನವ ನಿರ್ಮಿತಿಯ ಇತಿಹಾಸವು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ಪ್ರತಿಮೆಗಳೇ ಇಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಿತಗೊಂಡ ಬದುಕಿನ ಅರ್ಥ ವಿಶಾಲವಾಗಿದ್ದು, ಅಲ್ಲಿ ಸಮಾನತೆಯ ಬದುಕಿನ ಕನಸಿದೆ; ದುಡಿಮೆಯ ಮೌಲ್ಯದ ಶೋಧವಿದೆ.

ಸೃಜನಶೀಲ ಬರಹಗಾರ ಹೊಸ ಹೊಸ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಆಶಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸತನವನ್ನು ತರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು. ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಭಿನ್ನ ರೂಪ-ಸ್ವರೂಪಗಳಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಂತಹ ಸಾಹಿತ್ಯ ಆಯಾ ಭಾಷಾ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಚಲನ ಶೀಲತೆಯನ್ನು ತಂದುಕೊಡಬಲ್ಲದು. ಅಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನದ ಭಾಗವಾಗಿದೆ ಈ ಕಾದಂಬರಿ. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮುಖ್ಯ ವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ತಾವೇ ಹೊರಹಾಕಬೇಕು ಎನ್ನುವ ವಾದಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ರೂಪಗೊಂಡಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ,

"ತಮ್ಮ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಯುದ್ಧಗಳನ್ನು ತಾವೇ ಮಾಡಬೇಕು. ತಮ್ಮ ಗಾಯಗಳನ್ನು ತಾವೇ ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ತಮ್ಮ ಅಳುವನ್ನು ತಾವೇ ಅಳಬೇಕು. ನಟರ ಮೇಲೆ ಆಧಾರಪಡಬಾರದು." – ಕೆ.ಎನ್.ವೈ. ಪತಂಜಲಿ.

ಡಾ. ಮಲ್ಲೇಶಪ್ಪ ಸಿದ್ರಾಂಪೂರ
ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಕುಪ್ಪಂ
ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶ

ಬಯಲೆಂಬೊ ಬಯಲು

ಬಯೋಪಿಕ್ ಕಾದಂಬರಿ

ಪ್ರೊ. ಎಚ್. ಟಿ. ಪೋತೆ

ಪ್ರೊ. ಎಚ್. ಟಿ. ಪೋತೆ ಬಹುಮುಖ ಪ್ರತಿಭೆಯ ಲೇಖಕ, ವಿದ್ವಾಂಸ, ಚಿಂತಕ ಮತ್ತು ಉತ್ತಮ ಕಥನಕಾರ. ಇವರು ನಿತ್ಯನಿರಂತರ ಕಥನಕರ್ಮಿ. ಅವರ ಪ್ರತಿಭೆಯ ಬೇರು, ದೇಸಿನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಕ್ಕು, ಸಮಕಾಲೀನ ಪ್ರಪಂಚದ ಸಮಸ್ತದೆಡೆಗೂ ರೆಂಬೆ-ಕೊಂಬೆಗಳಿಂದ ಚಾಚಿರುವಂಥದ್ದು. ಇವರು ಈವರೆಗೂ ಬಾಬಾಸಾಹೇಬರನ್ನು ಮುಖ್ಯ ಪ್ರತಿಮೆಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹಲವು ಬಗೆಯ ವಿದ್ವತ್ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದರೊಂದಿಗೆ ಕಥೆ, ನಾಟಕಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನು ಒರೆಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಇದೀಗ 'ಬಯೋಪಿಕ್ ಕಾದಂಬರಿ'ಯೊಂದನ್ನು ಕೊಡುವುದರ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ಸೃಜನಶೀಲ ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನು ಅನಾವರಣಗೊಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಆಯ್ದುಕೊಂಡ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಕಾರವಿರಲಿ; ಅಲ್ಲಿ ಅಪಾರ ಸಂಯಮವುಂಟು, ನಿರುಮ್ಮಳತೆಯುಂಟು ಮತ್ತು ಪ್ರಯೋಗಶೀಲತೆಯೂ ಉಂಟು. ಕಳೆದ ಒಂದು ದಶಕದಿಂದ ಪೋತೆ ನಿರಂತರವಾಗಿ ವೈಚಾರಿಕತೆಯ ಪರಿಷ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವೇ ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಭಾರತದ ವೈಚಾರಿಕ ನೆಲೆಯ ಪರಿಧಿಯ ವಿಸ್ತಾರತೆ ಕಂಡಿರುವ ಪೋತೆ, ಕರ್ನಾಟಕದ ವೈಚಾರಿಕತೆಯ ವಿಸ್ತಾರತೆಯನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಸೃಜನ-ಸೃಜನೇತರ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಪೋತೆ ಬರವಣಿಗೆಯ ಸಾತತ್ಯ, ಜೀವನಬದ್ಧತೆ, ತಾವೇ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ವೈಚಾರಿಕ ಸಾಮಾಗ್ರಿಗಳು, ಹೊರಗಿನ ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಬಾಗದೆ, ಅಂತರಂಗದ ತುಡಿತ ತಹತಹಿಕೆ ಮತ್ತು ನಿಡುಗಾಲದ ಅವಲೋಕನದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದವುಗಳಾಗಿವೆ. ಇದು ನನಗೆ ಮಹತ್ತ್ವದ್ದಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಇವರ ಬರೆಹದಲ್ಲಿ ಮಹತ್ತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯೂ ಉಂಟು; ಅನಂತರ ಫಲಶ್ರುತಿಯ ಬಗೆಗೆ ಅಸೀಮ ನಿರ್ಲಿಪ್ತತೆಯೂ ಉಂಟು! ಈ ಸಂಗತಿಗಳು ಪೋತೆ ಬರೆಹದ ಗಟ್ಟಿತನಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿವೆ.

ಪ್ರೊ. ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಜಿ. ವೆಂಕಟೇಶ
ವಿಶ್ರಾಂತ ಕುಲಪತಿಗಳು
ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಬೆಂಗಳೂರು

ಕುಟುಂಬ ಪ್ರಕಾಶನ
ಕಲಬುರಗಿ

ISBN 8194361834

ಬೆಲೆ ₹ 200/-

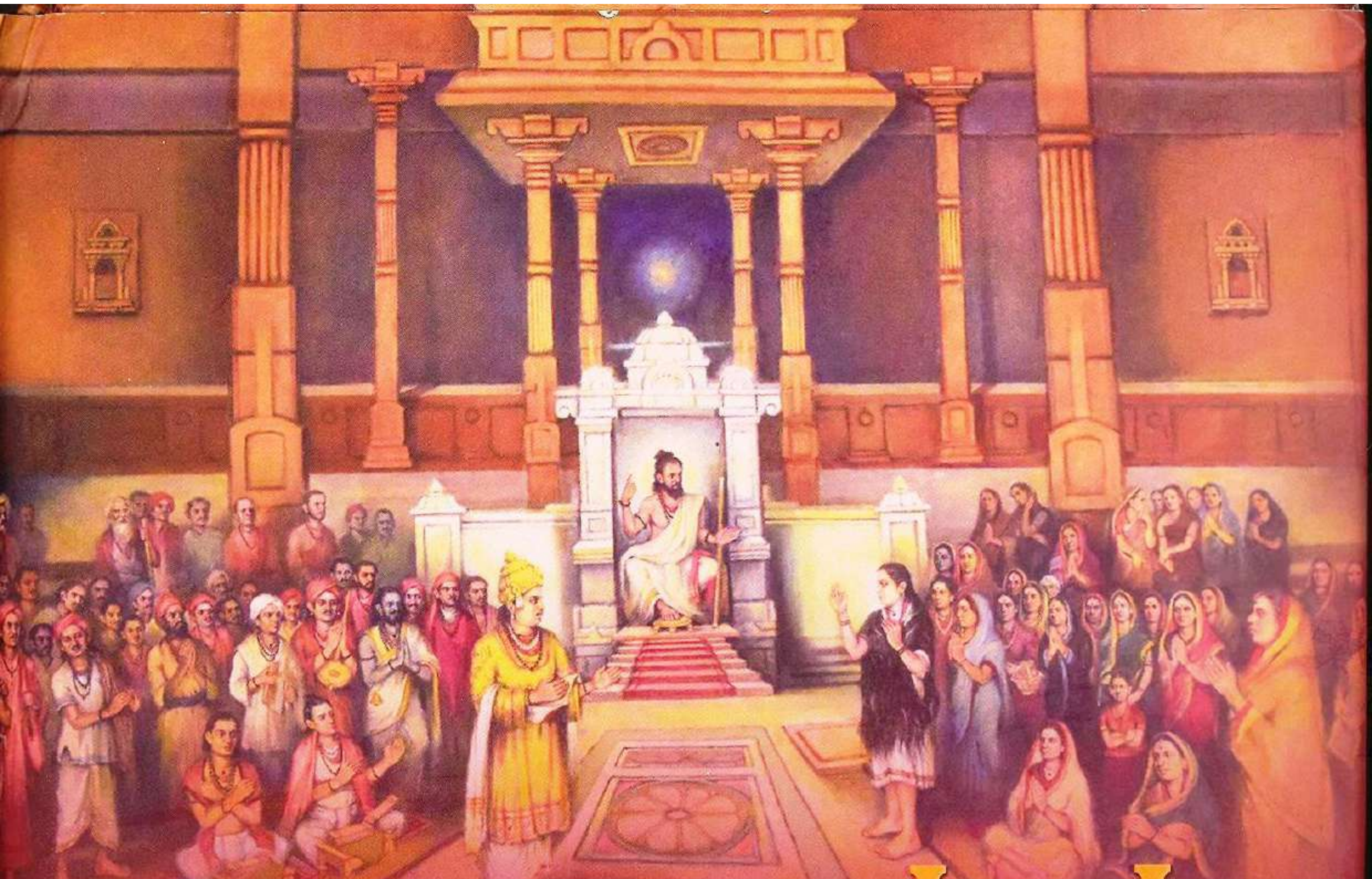

ಸಾರ್ಥಕ ಬದುಕು

ವಚನಗಳು - ವಚನಕಾರರು : ಸಂಶೋಧನಾತ್ಮಕ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ

ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿ **ಶಿವರಾಜ ವಿ. ಪಾಟೀಲ**

ಅವರ ಎಂಬತ್ತರ ಸಂಭ್ರಮ

ಗೌರವ ಸಂಪುಟ ೧

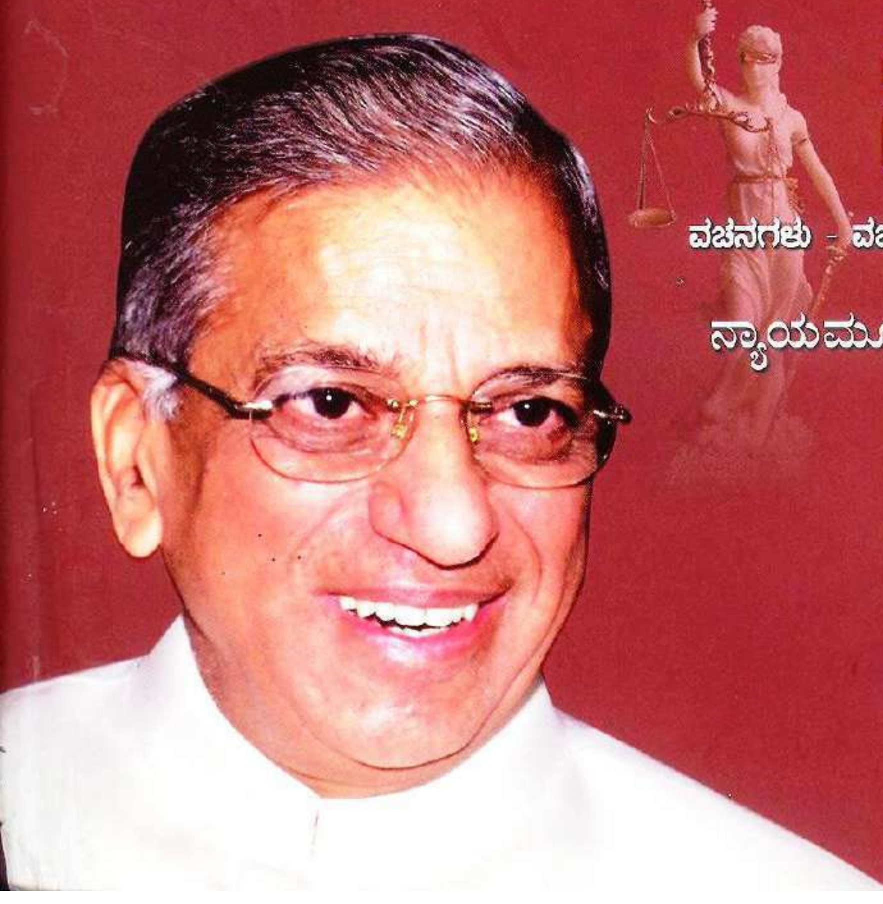

ಸಂಪಾದಕ

ಡಾ. ಅಮರೇಶ ಯತಗಲ್

SAARTHAKA BADUKU

A Felicitation Volume-1
In Honour of Justice Shivaraj V. Patil

Editor
Dr. Amaresh Yatagal
HOD, Dept. of Epigraphy
Kannada University, Hampi
Vidyaranya -583276
Mob: 9972841256
E-mail: dryatagal@gmail.com

Published by
Justice Shivaraj V. Patil Foundation (Reg.), Rayachur
Mob : 9845083177

First Edition : January 2020

Copyright : Publishers

Pages : xvi+748+28

Price : Rs. 1000/-

Size : Crown 1/4

Paper used : 70 GSM NS Maplitho

ISBN : 978-93-5406-223-0

Anubhavamantapa Photo Art : Nadoja Dr. J.S. Khande Rao

Cover Page Design : S. Manjunath

Inner Layout : Sunitha V.D., K.L. Rajashekhar

ಸ್ವಾನ್ ಪ್ರಿಂಟರ್ಸ್
www.svanprinters.com
☎ 080-26742233

ಸಾರ್ಥಕ ಬದುಕಿನ ಪುಟಗಳಲ್ಲಿ...

ಸಂಪಾದಕೀಯ

ಕೃತಜ್ಞತಾನುಡಿ

ಸಂದೇಶಗಳು

ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ : ವಿಭಿನ್ನ ಆಯಾಮಗಳು

೧. ಶಿವ-ಶರಣ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪಾರಂಪರಿಕ ವಿಕಾಸ – **ಡಾ. ಎಂ.ಜಿ. ನಾಗರಾಜ್** / ೧

೨. ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯ: ಉಗಮ, ಸ್ವರೂಪ-ಲಕ್ಷಣ – **ಡಾ. ವೀರಣ್ಣ ದಂಡೆ** / ೧೧

೩. ವಚನ ಸಂಸ್ಕೃತಿ: ಬೆಡಗು-ಬೆರಗು-ಸೃಷ್ಟಿಯ ವಿನ್ಯಾಸಗಳು– **ಡಾ. ವಿ.ಎಸ್. ಮಾಳಿ** / ೩೬

೪. ವಚನ ಧರ್ಮದ ಅನನ್ಯತೆ – **ಡಾ. ವೀರಣ್ಣ ರಾಜೂರ** / ೪೧

೫. ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಜಾಗತೀಕರಣದ ನೆಲೆ – **ಡಾ. ಜಯಶ್ರೀ ದಂಡೆ** / ೪೯

೬. ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾವರ-ಜಂಗಮ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ – **ಡಾ. ಸಿ. ನಾಗಭೂಷಣ** / ೬೧

೭. ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ದೇಹದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ – **ಡಾ. ಮೃತ್ಯುಂಜಯ ರುಮಾಲೆ** / ೭೩

೮. ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಂತರಂಗ-ಬಹಿರಂಗ ಶುದ್ಧಿ – **ಡಾ. ಕೆ. ರವೀಂದ್ರನಾಥ** / ೮೫

೯. ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಸಂಸ್ಕೃತಿ – **ಶ್ರೀ ಈರಪ್ಪ ಎಂ. ಉಪ್ಪಲದಿನ್ನಿ** / ೮೯

೧೦. ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾನವತಾವಾದದ ವಿಭಿನ್ನ ಆಯಾಮಗಳು– **ಡಾ. ಮಲ್ಲೇಶಪ್ಪ ಸಿದ್ರಾಂಪೂರ** / ೯೪

೧೧. ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ದೇವಾಲಯಗಳ ನಿರ್ವಚನ – **ಡಾ. ಬಿ.ವ್ಹಿ. ಶಿರೂರ** / ೧೦೪

೧೨. ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಶರಣಸತಿ-ಲಿಂಗಪತಿ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ – **ಡಾ. ಬಿ.ಎಸ್. ಬಿರಾದಾರ** / ೧೧೨

೧೩. ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯೆಯ ಸ್ವರೂಪ – **ಡಾ. ಎಂ.ಬಿ. ಹೂಗಾರ** / ೧೨೫

೧೪. ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ – **ಶ್ರೀ ಐ.ಜಿ. ಚಂದ್ರಶೇಖರಯ್ಯ** / ೧೩೧

೧೫. ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮನಿವೇದನೆ – **ಡಾ. ಹನುಮಂತ ಮೇಲಿನಮನಿ** / ೧೩೭

೧೬. ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ದಾರ್ಶನಿಕತೆ – **ಡಾ. ಗುರುಪಾದ ಮರಿಗುದ್ದಿ** / ೧೪೭

೧೭. ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಜ್ಞಾನದ ಅರಿವು – **ಡಾ. ಸವಿತಾ ಸಿರಗೋಜಿ** / ೧೫೮

೧೮. ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ದಲಿತೋದ್ಧಾರ – **ಡಾ. ಅರ್ಜುನ ಗೊಳಸಂಗಿ** / ೧೭೩

೧೯. ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಸದಾಚಾರದ ವಿವೇಚನೆ – **ಡಾ. ವಿಜಯಕುಮಾರ ಎಸ್. ಕಟಗಿಹಳ್ಳಿಮಠ** / ೧೭೭

೨೦. ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವರ್ಗ-ನರಕಗಳ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ – **ಡಾ. ಎಚ್.ಎಂ. ಚನ್ನಪ್ಪಗೋಳ** / ೧೮೬

೨೧. ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮವಿಮರ್ಶೆಯ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ – **ಡಾ. ಸಿ.ಯು. ಮಂಜುನಾಥ್** / ೧೯೨

ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾನವತಾವಾದದ ವಿಭಿನ್ನ ಆಯಾಮಗಳು

ಡಾ. ಮಲ್ಲೇಶಪ್ಪ ಸಿದ್ರಾಂಪೂರ

ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಬಹುಮುಖ್ಯ ಕಾಲಘಟ್ಟ ವಚನ ಚಳವಳಿಯ ಸಂದರ್ಭ. ಮಾನವಪರ ಕಾಳಜಿಗಳೊಂದಿಗೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕ ನೆಲೆಗಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಮಾಜೋಧಾರ್ಮಿಕ ಜಾಗೃತಿಗಾಗಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡವರು ವಚನಕಾರರು. ಒಂದೆಡೆ ಧರ್ಮದ ತಾತ್ತ್ವಿಕ ನೆಲೆಗಟ್ಟನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತಲೇ ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಾನತೆಗಾಗಿ, ಮಾನವಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಹರಡಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸಿದವರು ಆ ಕಾಲಘಟ್ಟದ ವಚನಕಾರರು. ಅವರು ಕವಿಗಳಲ್ಲ, ಅವರು ರಚಿಸಿದ್ದು ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಅನುಭವದ ನುಡಿಗಳನ್ನು ತಮಗನಿಸಿದಂತೆಯೇ ಹೇಳುತ್ತಾ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ನೀತಿ ಬೋಧಕರಾದ್ದರಿಂದ ಸಮಾಜವನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಸಾಮಾಜಿಕರನ್ನು ಅವರ ಬದುಕಿನ ವಿಧಾನವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ತಾತ್ತ್ವಿಕ ನೇಪಥ್ಯದ ಮೂಲಕ ಉತ್ತರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ಉದಾತ್ತ ಆಲೋಚನೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಆರಂಭವಾದ ಆ ಕಾಲದ ಸಮಾಜೋ-ಧಾರ್ಮಿಕ ಚಳುವಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಸವಣ್ಣನಂತಹ ಮಾನವತಾವಾದಿ, ಅಲ್ಲಮನಂತಹ ಅನುಭಾವಿ, ಚೆನ್ನಬಸವಣ್ಣನಂತಹ ಕುಶಾಗ್ರಮತಿ, ಅಕ್ಕಮಹಾದೇವಿಯಂತಹ ದಿಟ್ಟ ಮಹಿಳೆ, ಸಿದ್ಧರಾಮನಂತಹ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಕರ್ತ, ಮುಕ್ತಾಯಕ್ಕನಂತಹ ಬುದ್ಧಿವಂತೆ, ಮಾಚಯ್ಯನಂತಹ ಕಾಯಕನಿಷ್ಠರು... ಮುಂತಾದ ನೂರಾರು ವಚನಕಾರರು ತಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡರು. ಇದು ಬಸವಣ್ಣನ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಮುನ್ನಡೆದ ಚಳವಳಿಯಾದರೂ ಇಲ್ಲಿ ಹೆಸರಿಸಲಾದ ಮತ್ತೆ ಇದರಂತೆ ಇದ್ದ ಇನ್ನು ನೂರಾರು ಜನ ವಚನಕಾರರು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ, ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಚಳವಳಿಯನ್ನು ಉದ್ಧೃತಗೊಳಿಸಿದರು. ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪಾಲಿನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಿದರು. ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವದ

ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಇಷ್ಟೊಂದು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ, ಜಾತಿ–ವರ್ಣ–ವರ್ಗ–ಲಿಂಗ ತರತಮಗಳನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟು, ವಿಶಿಷ್ಟ ತಾತ್ತ್ವಿಕ ದೃಕ್ಪಥದೊಂದಿಗೆ ನಡೆದ ಚಳವಳಿ ಪ್ರಪಂಚದ ಯಾವ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಈ ಆಂದೋಲನದ ಫಲವಾಗಿ ಅದೆಷ್ಟು ಜಾತಿ ಸಮುದಾಯಗಳವರು ಸಾಮಾಜಿಕ ಶ್ರೇಯಸ್ಸಿಗಾಗಿ ದುಡಿಯಲು ಮುಂದೆ ಬಂದರೆಂದರೆ ಅದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾದುದು. ಡೋಹರ ಕಕ್ಕಯ್ಯ, ಮಾದಾರ ಚನ್ನಯ್ಯ, ನುಲಿಯ ಚಂದಯ್ಯ, ಹಡಪದ ಅಪ್ಪಣ್ಣ, ಆಯ್ದಕ್ಕಿ ದಂಪತಿಗಳು, ಗಾಣದ ಕನ್ನಯ್ಯ, ತುರುಗಾಯಿ ರಾಮಣ್ಣ, ಕಿನ್ನರಿ ಬೊಮ್ಮಯ್ಯ... ಮುಂತಾದ ಅನೇಕರು ಈ ಆಂದೋಲನ ಫಲವಾಗಿ ಮುನ್ನೆಲೆಗೆ ಬಂದು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ತಾತ್ತ್ವಿಕ ಚಿಂತನೆಯ ಮೂಲಕ ವಿಶಿಷ್ಟರಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡರು. ಯಾವ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಪ್ರತಿಫಲಾಪೇಕ್ಷೆಗಳಿಲ್ಲದೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಾನತೆಗಾಗಿ ದುಡಿದ, ಚಿಂತಿಸಿದ ವಚನಕಾರರು ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಮಾನವತಾವಾದವನ್ನು ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿಯೇ ವಿಶಿಷ್ಟ ತಾತ್ತ್ವಿಕ ಗ್ರಹಿಕೆಯ ಮೂಲಕ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದರು.

ಶತಮಾನಗಳಿಂದಲೂ ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾದ ಸಂಚಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ತರವಿನ್ಯಾಸದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ, ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಶೋಷಣೆಗೆ ಒಳಗಾದ ಸಮುದಾಯಗಳಿಗೆ, ಧಾರ್ಮಿಕತೆಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಒಡೆದು ಹೋಳಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕಿಗೆ–ವೈಚಾರಿಕತೆಯ ಸ್ಪರ್ಶವನ್ನು ನೀಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಹೊಸ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದವರು ವಚನಕಾರರು. ಪ್ರಗತಿಪರವಾದ ಅವರ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಮಾನವಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಸರ್ವಕಾಲಕ್ಕೂ ಸಲ್ಲುವಂತಹವುಗಳು. ಪರಂಪರೆಯಿಂದ ಬಂದ ಕಲ್ಮಷವನ್ನು ಶುದ್ಧೀಕರಿಸುವ ಮೂಲಕ ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಯ ಜೊತೆಗೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಉನ್ನತಿಯನ್ನೂ ಬಯಸಿದವರಿವರು. ಹಾಗಾಗಿ ಇವರ ಚಿಂತನೆಗಳು, ಆಲೋಚನೆಗಳು ಬದುಕಿನ ಅರಿವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಸದಾ ಕಾಲ ಸಹಾಯಪಡುತ್ತವೆ. ಸಕಲ ಜೀವರಾಶಿಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಮಾನ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಿಂದ ಕಂಡ, ಸಮಸಮಾಜದ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಹಂಬಲಿಸಿದ ವಚನಕಾರರು ನಿಜಕ್ಕೂ ಮಾನವತಾವಾದಿಗಳೇ.

ಒಂದು ವರ್ಗದ ಧಾರ್ಮಿಕ ಚಿಂತನೆಗಳ ಪಾರಮ್ಯದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸುವ ಮೂಲಕ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೂ ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಧರ್ಮ ಸುಲಭವಾಗಿ ನಿಲುಕುವಂತಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿದವರು ವಚನಕಾರರು. ಧಾರ್ಮಿಕ ಬದುಕಿನೊಟ್ಟಿಗೇ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕನ್ನು ಮೇಳೈಸಿಕೊಂಡು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಬದುಕಿನ ಮೂಲ ತತ್ತ್ವಗಳಿಗೆ ಹೊಸ ಜೀವ ತುಂಬಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ಲೌಕಿಕ ಬದುಕಿನ ಎಲ್ಲಾ ಏರಿಳಿತಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಲೇ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಚಿಂತನೆಗೈದ ವಚನಕಾರರು ಸಂಸಾರಿಗಳಾಗಿ, ದಾಸೋಹ ಪ್ರೇಮಿಗಳಾಗಿ, ಕಾಯಕನಿಷ್ಠರಾಗಿ, ಮಾನವನ ಅಭ್ಯುದಯಕ್ಕಾಗಿ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕಿನ ಸುಧಾರಣೆಗಾಗಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡವರು. ಹಾಗಾಗಿ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಅವರಲ್ಲಿ ಮಾನವತಾವಾದ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಅಂತಹ ಮಾನವತಾವಾದದ ಭಿನ್ನ ಆಯಾಮಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಗುರುತಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ಸಾಮಾಜಿಕ ಆಯಾಮ

ಶತಶತಮಾನಗಳಿಂದಲೂ ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕು ಎನ್ನುವಂತಹದ್ದು ಒಂದೇ ರೀತಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಬಗೆಬಗೆಯ ಸ್ತರವಿನ್ಯಾಸ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಅತ್ಯಂತ ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ರೂಪಿತಗೊಂಡಿತ್ತು. ವಚನಕಾರರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಖರ ವೈಚಾರಿಕ ಚಿಂತನೆಯ ಮೂಲಕ ಮೊದಲು ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸ ಅಂತಹ ಸ್ತರವಿನ್ಯಾಸ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಮಾತನಾಡಿದ್ದು. ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕವಾಗಿ, ಪರಂಪರಾಗತವಾಗಿ ಬಂದ ಮಡಿಮೈಲಿಗೆಯನ್ನು, ಸಾಮಾಜಿಕ ನಿಷಿದ್ಧಗಳನ್ನು, ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಯನ್ನು, ಲಿಂಗ ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು, ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿನ ಕೊಳಕು ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಖಂಡಿಸಿದರು. ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ವರ್ಗಗಳ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಯಿಂದ ರೂಪಿತವಾಗಿದ್ದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಹೊಸ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಅಗತ್ಯತೆಯನ್ನು ತಮ್ಮ ವಚನಗಳ ಮೂಲಕ ಸಾರಿ ಹೇಳಿದರು. ಅರ್ಥಹೀನ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಆಚರಣೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿಯೂ, ಖಾರವಾಗಿಯೂ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿದರು. ಜಾತಿವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕುವಲ್ಲಿ ನಡೆದಿದ್ದ ಸಂಚುಗಳನ್ನು ವಚನಕಾರರು ಬಯಲಿಗೆಳೆದರು. 'ಕರ್ಣದಲ್ಲಿ ಜನಿಸುವರುಂಟೆ ಜಗದೊಳಗೆ' ಎನ್ನುವ ಮೂಲಕ ಮಾನವದೇಹದ ಒಂದೊಂದು ಅಂಗದ ಮೂಲಕ ಒಂದೊಂದು ಜಾತಿ ಹೇಗೆ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿತು ಎನ್ನುವ

ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಸಾರಸಗಟಾಗಿ ತಳ್ಳಿಹಾಕಿದರು. ಜೊತೆಗೆ ಇಂತಹ ಮಾತುಗಳು ಬಹುಕಾಲದಿಂದಲೂ ಶೋಷಣೆಗೆ ಒಳಗಾಗಿದ್ದ ಸಮುದಾಯಗಳಿಗೆ ಆತ್ಮಸ್ಥೈರ್ಯವನ್ನು ತುಂಬಿದವು. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿಯೇ ಅನೇಕ ಜನ ಕೆಳವರ್ಗದವರು ಸ್ವಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಮುಂದೆ ವಚನ ಚಳವಳಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡದ್ದುಂಟು.

ಜಾತಿವ್ಯವಸ್ಥೆಯೆನ್ನುವುದು ಈ ನೆಲಕ್ಕಂಟಿದ ಕಳಂಕ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ ವಚನಕಾರರು ಜಾತಿ ಎನ್ನುವುದು ಹುಟ್ಟಿನಿಂದ ನಿರ್ಧರಿಸುವಂತಹದಲ್ಲ. ಅದು ಅವರವರ ವರ್ತನೆಗಳಿಂದ ನಿರ್ಮಾಣಗೊಳ್ಳುವುದು ಎನ್ನುವುದು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದರು.

ನೆಲನೊಂದೆ ಹೊಲಗೇರಿ ಶಿವಾಲಯಕ್ಕೆ
ಜಲವೊಂದೆ ಶೌಚಾಚಮನಕ್ಕೆ
ಕುಲವೊಂದೆ ತನ್ನ ತಾನರಿದವಂಗೆ
ಫಲವೊಂದೆ ಷಡುದರುಶನ ಮುಕ್ತಿಗೆ
ನೀವೊಂದೆ ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವಾ ನಿಮ್ಮನರಿದವಂಗೆ

ಎನ್ನುವ ಮೂಲಕ ಬಸವಣ್ಣ ಮಾನವಸಮಾನತೆಯ ಆದರ್ಶವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಅಂದಿನ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಧೈರ್ಯವೂ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ ಈ ವಚನ ಅತ್ಯಂತ ಸರಳವೆನಿಸಿದರೂ, ಅದು ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಅರ್ಥ ಅಗಾಧವಾದುದು. ಹೊಲಗೇರಿ ಮತ್ತು ಶಿವಾಲಯದ ನೆಲವನ್ನು ಒಂದೇ ಎಂದು ಹೇಳುವಲ್ಲಿ ಬಸವಣ್ಣನ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದ ನೆಲದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಅವಲೋಕಿಸಬೇಕು. ಜಲದ ಕುರಿತಂತಹ ಸಾಲೂ ಸಹ ಅಂತಹ ವಿಶಿಷ್ಟ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯಿಂದ ಕೂಡಿರುವಂತಹದ್ದೆ. ಈ ನೆಲದ ಬದುಕಿನ ದುರದೃಷ್ಟವೆಂದರೆ ಇದು. ಒಂದೇ ಮಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಒಂದೇ ಜಲವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆ ಮೂಡಲೇ ಇಲ್ಲ. 'ಇವ ನಮ್ಮವ ಇವ ನಮ್ಮವ ಎನ್ನುವ ಕಲ್ಪನೆ ಬೆಳೆಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯಕುಲ ಒಂದೇ ಎನ್ನುವ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಲೇ ಇಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ಇದು ಇಂದಿಗೂ ಮುಗಿಯದ, ತೀರದ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ. ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ ಕೆಲ ಬದಲಾವಣೆಗಳಾಗಿವೆಯಷ್ಟೇ. ಆದರೆ ಅದರ ಸ್ವರೂಪ ಮಾತ್ರ ಕಾಲಮಾನದ ಮನೋಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಭಿನ್ನ ರೂಪ-ಸ್ವರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಜೀವಂತವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ವಚನಕಾರರು ಅಂದೇ ಖಂಡಿಸಿದರು. ತಮ್ಮ ವೈಚಾರಿಕ ಚಿಂತನೆಯ ಮೂಲಕ ಸಾಮಾಜಿಕರಲ್ಲಿ ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಮೂಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂದಾದರು. ಮಾನವ ಧರ್ಮ ಎಂದರೇನು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತರ್ಕಬದ್ಧವಾಗಿ, ವಾಸ್ತವದ ನೆಲೆಗಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸಿ ತೋರಿಸಿದರು. ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕಿನ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಅವರು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದರೆಂದರೆ ತಾವು ನುಡಿದ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಳ್ಳಷ್ಟು ಸಂದೇಹವಿದ್ದರೆ ತಮ್ಮನ್ನು ಯಾವ ಶಿಕ್ಷೆಗಾದರೂ ಗುರಿಪಡಿಸಲಿ ಎನ್ನುವ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಎಷ್ಟೇ ಆಗಲಿ ಅವರು ನುಡಿದಂತೆ ನಡೆದವರಲ್ಲವೆ.

ಇನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈ ಹೊಲೆಯ ಎನ್ನುವುದರ ಕುರಿತ ವಚನಕಾರರ ಚಿಂತನೆ ಅಂದು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕೆರಳಿಸಿತು. ಈ ಕುರಿತು ಅಂಬಿಗರ ಚೌಡಯ್ಯ ತನ್ನ ವಚನವೊಂದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸುವ ಪರಿ ಸಂಪ್ರದಾಯಸ್ಥ ಸಮಾಜವನ್ನು ಬಹು ತಾರ್ಕಿಕವಾಗಿಯೇ ಟೀಕಿಸಿತು. ಆತ ಕೇಳಿದ್ದು ಇಷ್ಟೇ 'ಹೊಲೆಯ ಎನ್ನುವವನು ಕೇರಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇದ್ದಾನೆಯೇ? ಊರಲ್ಲಿ ಹೊಲೆಯರಿಲ್ಲವೆ?' ಎಂದು. ಅವರ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಲೆಯ ಎನ್ನುವವನು ಜಾತಿಯಿಂದ ಬಂದವನಲ್ಲ. ತನ್ನ ಆಚಾರ-ವಿಚಾರಗಳಿಂದಾದವನು ಎಂಬುದು. ಅನಾಚಾರ, ಅಧರ್ಮ, ಅನೀತಿ, ಅನ್ಯಾಯ... ಮುಂತಾದ ದುಷ್ಟ ಗುಣಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದವನೇ ಹೊಲೆಯ ಎನ್ನುವುದು ಅವರ ಸ್ಪಷ್ಟ ನಿಲುವು.

ವೈದಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕುಲ ಎನ್ನುವುದು ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಎಂದೂ ಬೆಂಬಿಡದ ಭೂತದಂತಹದ್ದು. ಆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಯಾರಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಯಾರಿಗೋ ಹುಟ್ಟಿದವನು

ಏನಾಗುತ್ತಾನೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಎಂದೂ ಆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಆಲೋಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಮೇಲಾಗಿ ಅವನು ಏನನ್ನೂ ಆಗಲಿಕ್ಕೆ ಬಿಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಬಂಧನ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಭೌತಿಕವಾಗಿ ಮತ್ತು ಭೌದ್ಧಿಕವಾಗಿ ಎರಡೂ ನೆಲೆಗಳನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಅಂತ್ಯಜ ಅಂತ್ಯಜನಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯಬೇಕಾದ ದುರ್ಗತಿ ಬಂದೊದಗಿತು. 'ಊರ ಹೊರಗಣ ಬಯಲು, ಊರ ಒಳಗಣ ಬಯಲುಂಟೆ? ಊರೊಳಗೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಬಯಲು, ಊರ ಹೊರಗೆ ಹೊಲೆಯ ಬಯಲೆಂದುಂಟೆ?' ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವ ಮೂಲಕ ಬೊಂತಾದೇವಿ ಅರ್ಥಹೀನ ತರತಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಟೀಕಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಮನುಷ್ಯ ಎಂದು ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದುದು ಮಾನವೀಯತೆ. ಅಂತಹ ಮಾನವೀಯತೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಬದುಕು ವ್ಯರ್ಥ ಎನ್ನುವುದು ಅವರ ದಿಟ್ಟ ನಿಲುವಾಗಿತ್ತು.

ಇಂತಹ ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಯ ನಿವಾರಣೆಗೆ ಅವರು ಕಂಡುಕೊಂಡ ಅಂತರ್ಜಾತಿ ವಿವಾಹ ಬಹುಶಃ ಸನಾತನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕಿನ ಎಲ್ಲಾ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಬುಡಮೇಲು ಮಾಡಿದ್ದುಂಟು. ಆ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿಯೇ ಅವರಿಗೆ ಆ ಕಲ್ಪನೆ ಮೂಡಲಿಕ್ಕೆ ಜಾತಿವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಕರಾಳತೆಯು ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಆ ನಿರ್ಧಾರದಿಂದ ವಚನ ಚಳವಳಿ ಎಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ತಲುಪಬಲ್ಲದೆಂಬ ಅರಿವಿದ್ದರೂ ಸಹ ಬಸವಣ್ಣ ಇಂತಹದ್ದೊಂದು ದಿಟ್ಟ ನಿರ್ಧಾರದಿಂದ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ಇಂತಹವುಗಳಿಂದಾಗಿಯೇ ಇಂದಿಗೂ ಅವರ ಚಿಂತನೆಗಳು ಪ್ರಸ್ತುತವೆನಿಸುತ್ತವೆ. ಶಿವಶರಣರೆಸಿನಿಕೊಂಡ ಬಳಿಕ ಯಾವ ಕುಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಕುಲ. 'ಆವಕುಲವಾದಡೇನು? ಶಿವಲಿಂಗವಿದ್ದವನೆ ಕುಲಜನು। ಕುಲವನರಸುವರೆ ಶರಣರಲ್ಲಿ ಜಾತಿಸಂಕರನಾದ ಬಳಿಕ?' ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಕುಲ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಅವರ ಯಾವ ಮಾರ್ಗದ ಮೂಲಕ ಮುರಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು ಎನ್ನುವುದರ ಸ್ಪಷ್ಟತೆಯ ಅರಿವಾಗದೇ ಇರದು. 'ಕನಿಷ್ಠದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದೆ, ಉತ್ತಮದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದೆ, ಸತ್ಯ ಶರಣರ ಪಾದವಿಡಿದೆ' ಎನ್ನುವ ಲಿಂಗಮ್ಮನ ವಚನವೂ ಸಹ ವಚನಕಾರರ ಜಾತಿಯನ್ನು ಮುರಿದು ಕಟ್ಟುವ ನವಸಮಾಜದ ಆಶಯಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡದ್ದನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸುತ್ತದೆ. ಮೋಳಿಗೆ ಮಾರಯ್ಯನು ಹೇಳುವಂತೆ ವಚನಕಾರರ ಮಾನವತೆಯ ಮಹಾಸಿದ್ಧಿ ದೊರೆತದು ಈ ಅಂತರ್ಜಾತಿಯ ವಿವಾಹದಿಂದಲೇ ಎನ್ನುವುದು ಇನ್ನಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಆತನ ವಚನವೊಂದು ಹೀಗಿದೆ

ಅಗ್ರಜ, ಅಂತ್ಯಜ, ವರ್ಣಧರ್ಮದ ಎರಡು ಧ್ರುವಗಳು
ಒಂದು ಉತ್ತರ, ಇನ್ನೊಂದು ದಕ್ಷಿಣ, ನಡುವೆ ದೊಡ್ಡ ಕಮರಿ
ಅನುರಾಗದ ಗಾಳಿ ಬೀಸಿ ಪ್ರೇಮಸೂತ್ರ ಬಂಧಿಸಿತ್ತು ಎರಡನ್ನು
ಅಗ್ರಜನ ಪುತ್ರಿ ಅಂತ್ಯಜನ ಮಗನ ಕೈಹಿಡಿದಳು
ಸಾಧಿಸಿತು ಮಾನವತೆಯ ಮಹಾಸಿದ್ಧಿ ಶರಣರಲ್ಲಿ
ನಿಃಕಳಂಕ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ನೋಡಿ ಬೆರಗಾದೆ ನಾನು

ತಾವಂದುಕೊಂಡ ಹಾಗೆ ನಡೆದ ಈ ವಿವಾಹ ಅದೆಂತಹ ಪರಿವರ್ತನೆಗೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು ಎನ್ನುವುದು ಅಂದಿಗಿಂತ ಇಂದು ಒಮ್ಮೆ ಆಲೋಚಿಸಬೇಕಾದುದೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ವಚನಕಾರರ ಮಹಾಸಿದ್ಧಿಯದು. ಇದು ಶರಣ-ಶರಣರ ನಡುವೆ ನಡೆದದ್ದು. ಹಾಗಾಗಿ ಅದು ಅತ್ಯಂತ ಸುಲಭವಾಗಿ ಅಂದು ಜರುಗಿಹೋಯಿತು ಎನ್ನುವ ವಾದವೊಂದಿದೆ. ಅದು ಶರಣರ ಮಧ್ಯೆ ಅಂದರೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಹರಳಯ್ಯ ಮತ್ತು ಮಧುವಯ್ಯನವರು ಶರಣರಾದ ಮೇಲೆ ನಡೆದ ವಿವಾಹ ನಿಜ. ಆದರೆ ಅದು ಅಂತರ್ಜಾತೀಯ ವಿವಾಹ ಎನ್ನುವುದೂ ಸಹ ಅಷ್ಟೇ ಸತ್ಯ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮರೆಯುವಂತಿಲ್ಲ. ನಂತರದಲ್ಲಿ ಅದು ಉಂಟುಮಾಡಿದ ಪರಿಣಾಮ ಮಾತ್ರ ಅಗಾಧವಾದುದು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಳ್ಳಿಹಾಕುವಂತಿಲ್ಲ.

ವಚನಕಾರರ ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖ್ಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ಆಯಾಮ ಕಾಯಕಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದುದು. ವಚನಕಾರರಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕಾಯಕಗಳಿಂದಲೇ ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡವರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಸಮಾಜೋ-ಧಾರ್ಮಿಕ ಚಳವಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಕ್ರಿಯರಾಗಿದ್ದಾಗಲೂ ಸಹ ತಮ್ಮ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಆ ವೃತ್ತಿಗಳಲ್ಲಿದ್ದವರಿಗೆ ಗೌರವವಾದ ಸ್ಥಾನವೂ ಸಹ

ವಚನಕಾರರು ನೀಡಿದರು. ಅವರು ಅದಕ್ಕೆ ನೀಡಿದ 'ಕಾಯಕ' ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಪವಿತ್ರತೆಯನ್ನು ಪ್ರಸಾದಿಸಿತು. ಹಾಗಾಗಿ ವಚನ ಚಳವಳಿ ಕಾಯಕ ಚಳವಳಿಯೂ ಆಯಿತು ಎಂದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ನಿಷ್ಠೆ ಮತ್ತು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಮಾಡುವ ಕಾಯಕ ಯಾವ ಪೂಜೆಗೂ ಕಡಿಮೆಯಾದುದಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿನ ಅನೇಕ ವೃತ್ತಿಗಳಿಗೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಗೌರವವನ್ನು ನೀಡಿತು. 'ಸೆಟ್ಟಿಯೆಂಬೆನೆ ಸಿರಿಯಾಳನ, ಮಡಿವಾಳನೆಂಬೆನೆ ಮಾಚಯ್ಯನ, ಮಾದಾರನೆಂಬೆನೆ ಚೆನ್ನಯ್ಯನ, ಆನು ಹಾರುವನೆಂದರೆ ಕೂಡಲಸಂಗಯ್ಯ ನಗುವನಯ್ಯಾ' ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಜಾತಿ ಹಾಗೂ ಸ್ವಾರ್ಥ ಮೂಲವನ್ನು ಮೀರಿದ ಮಾನವೀಯ ನೆಲೆಯಿದೆ. ಈ ಮಾನವೀಯ ನೆಲೆಯೇ ಜಾತಿಯನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟು ಅವರ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಕಾಯಕವನ್ನಾಗಿಸಿತು.

ಬಹುಮುಖ್ಯವಾದ ವಚನಕಾರರ ಮಾನವೀಯತೆಯ ಇನ್ನೊಂದು ಕಾಳಜಿ ಲಿಂಗಸಮಾನತೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು. ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಗಂಡಾಳಿಕೆಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಸ್ವತಂತ್ರಹೀನಳಾಗಿ ಬದುಕನ್ನು ಸಾಗಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ. ಸಂದರ್ಭಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಹೆಣ್ಣು ವಿಭಿನ್ನ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಪೋಷಿಸುತ್ತಾ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ಕಳೆದಿದ್ದಾಳೆ. ಆದರೆ ಇಂತಹ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ವಿಶಿಷ್ಟ ಅವಕಾಶ ದೊರೆತದ್ದು ವಚನಕಾರರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ. 'ಶರಣಸತಿ ಲಿಂಗಪತಿ'ಯಂತಹ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಉಸಿರಾಡುವಂತಹ ವಾತಾವರಣ ನಿರ್ಮಾಣಗೊಳ್ಳಲು ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಹೊನ್ನು, ಮಣ್ಣು ಮತ್ತು ಹೆಣ್ಣು ಮಾಯೆಗಳು ಸಾಧಕನಿಗೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗುವ ತ್ರಿವಿಧ ಅಂಶಗಳು ಎಂದು ನಂಬಿದ್ದ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಮುರಿದು ಕಟ್ಟಿದವರು ವಚನಕಾರರು. ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭುವೇ ಹೊನ್ನು ಮಾಯೆಯಲ್ಲ, ಹೆಣ್ಣು ಮಾಯೆಯಲ್ಲ, ಮಣ್ಣು ಮಾಯೆಯಲ್ಲ, ಮನದ ಮುಂದಣ ಆಸೆಯೇ ಮಾಯೆ ಎನ್ನುವುದರ ಮೂಲಕ ಬಹುಕಾಲದಿಂದಲೂ ಅಸ್ತಿತ್ವಲ್ಲಿದ್ದ ಮೌಢ್ಯವೊಂದನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಕಾಯಕಯೋಗಿ ಎನಿಸಿಕೊಂಡ ಸಿದ್ಧರಾಮ ತನ್ನ ವಚನವೊಂದರಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ದೈವತ್ವಕ್ಕೇರಿಸಿದ ರೀತಿ ಹೀಗಿದೆ:

> ತಾ ಮಾಡಿದ ಹೆಣ್ಣು ತನ್ನ ತಲೆಯನೇರಿತ್ತು
> ತಾ ಮಾಡಿದ ಹೆಣ್ಣು ತನ್ನ ತೊಡೆಯನೇರಿತ್ತು
> ತಾ ಮಾಡಿದ ಹೆಣ್ಣು ಬ್ರಹ್ಮನ ನಾಲಗೆಯನೇರಿತ್ತು
> ತಾ ಮಾಡಿದ ಹೆಣ್ಣು ನಾರಾಯಣನ ಎದೆಯನೇರಿತ್ತು
> ಆದು ಕಾರಣ ಹೆಣ್ಣು ಹೆಣ್ಣಲ್ಲ, ಹೆಣ್ಣು ರಾಕ್ಷಸಿಯಲ್ಲ
> ಹೆಣ್ಣು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಕಪಿಲಸಿದ್ಧ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ನೋಡಾ

ಪುರುಷಪ್ರಧಾನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿನ ಅವಜ್ಞೆಗೆ ಒಳಗಾಗಿದ್ದ ಹೆಣ್ಣು ಇಂತಹ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳ ಮೂಲಕ ವಚನ ಚಳವಳಿಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತನ್ನದೇ ಆದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದಳು. ಆ ಮೂಲಕ ವಚನಕಾರರು ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಸಲ್ಲಬೇಕಾದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ನೀಡಿದ್ದರೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟ. ಇದರ ಭಾಗವಾಗಿಯೇ ಬಂದದ್ದು 'ಸತಿಪತಿಗಳೊಂದಾದ ಭಕ್ತಿ'ಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳು ವೈದಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದ ವಿಧೇಯತೆ ಮತ್ತು ಬಂಧನಗಳನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ, ಹೆಣ್ಣು ಗಂಡಿನಂತೆ ಸರಿಸಮಾನಳಾಗಿ ಬಾಳುವ ಸರ್ವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನೂ ಹೊಂದಿದ್ದಳು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದವು.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ವಚನಕಾರರ ಮಾನವತಾವಾದದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಆಯಾಮ ವರ್ಗ, ವರ್ಣ, ಜಾತಿ, ಲಿಂಗಭೇದಗಳನ್ನು ತೊರೆದು ಸರ್ವಸಮಾನತೆಯ ಆಶಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದುದಾಗಿತ್ತು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ನಿದರ್ಶನಗಳು ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಲಭ್ಯವಿವೆ.

ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಯಾಮ

ಈ ನೆಲದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ತ್ವದ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿದುದು ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆಗಳು. ಅವುಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸಮಾಜವನ್ನು ತಮ್ಮ ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದು ಪುರೋಹಿತಶಾಹಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ. ಇಂತಹ ಪುರೋಹಿತಶಾಹಿ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ವಚನಕಾರರು ನಿರ್ಭಿಡೆಯಿಂದ ಟೀಕಿಸಿದರು. ಇಲ್ಲಸಲ್ಲದ ಆಚರಣೆಗಳನ್ನು

ಸಾಮಾಜಿಕರ ಮೇಲೆ ಹೇರುವುದು, ಧರ್ಮದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸಮಾಜವನ್ನು ಅನೇಕ ಸ್ತರಗಳಲ್ಲಿ ವಿಭಜಿಸುವುದು, ಲಿಂಗತಾರತಮ್ಯವನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದು... ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಕಂಡ ವಚನಕಾರರು, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸಮಾನತೆಯಿಂದ ಕಾಣುವುದೇ ಧರ್ಮ, ಮೌಢ್ಯ ಆಚರಣೆಗಳಿಂದ ಆಚೆ ಬಂದು ಮಾನವೀಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಬದುಕುವುದೇ ಧರ್ಮ ಎನ್ನುವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಧರ್ಮದ ಕುರಿತ ತಾತ್ತ್ವಿಕತೆಯನ್ನು ಮಂಡಿಸಿದರು. ಸ್ಥಾಪಿತ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು ಮುರಿದು ಕಟ್ಟುವ ಮೂಲಕ ಅನೇಕ ಪರ್ಯಾಯ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದರು. ವೈದಿಕಶಾಹಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ರೂಪಿಸಿದ್ದ ವರ್ಣಾಶ್ರಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸಿದರು. ಧರ್ಮಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕ್ರೌರ್ಯಗಳನ್ನು ತಡೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮಾನವಧರ್ಮವನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದ ಚಿಂತನೆಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡದ್ದು ಬುದ್ಧನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ. ವೈದಿಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಪರ್ಯಾಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮಾನವೀಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸಿದ ಬುದ್ಧ ನಿಜವಾದ ಮಾನವಧರ್ಮವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ. ನಂತರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಪರ್ಯಾಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡವಾದರೂ ಅವಾವೂ ಮಾನವೀಯತೆಯನ್ನು ಅಷ್ಟೊಂದು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರುವಲ್ಲಿ ಸಫಲವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ವಚನ ಚಳವಳಿಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ಮಾನವಧರ್ಮ ಎನ್ನುವಂತಹದ್ದು ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ವಿಶಿಷ್ಟ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿತು.

ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಪ್ರಬುದ್ಧನನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸುವುದೇ ವಚನಕಾರರ ಮಾನವಧರ್ಮದ ಮುಖ್ಯ ಆಶಯ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ತಾತ್ತ್ವಿಕ ಮತ್ತು ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕ ನಂಬಿಕೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ನೆಚ್ಚಿಕೊಂಡರು. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಅವರು ಸಕಲ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಸಮಾನ ಮನೋಭಾವದಿಂದ ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಆ ಮೂಲಕ ಅವರ ಧರ್ಮ ವಿಶ್ವಧರ್ಮವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಬಲ್ಲ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿತು. ಈ ನೆಲದಲ್ಲಿನ ಬಹುಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಆಚರಣೆಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಮಾನ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಕಂಡ ವಚನಕಾರರು ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ಸಮಾನತೆಯ ಹಣತೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಡೆದ ವಚನಕಾರರು ತಾವು ಕಂಡ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕರನ್ನು ನಡೆಸಿದರು. ಬದುಕನ್ನು ಕತ್ತಲೆಯ ಕೂಪಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿದ್ದ ಆಚರಣೆಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಜ್ಞಾನದ ಬೆಳಕಿನ ಮೂಲಕ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟರು.

ಮನುಷ್ಯನ ವರ್ತನೆಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಧರ್ಮ ನಿಂತಿರುವುದು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ವಚನಕಾರರು ನಿರೂಪಿಸಿದರು. ಸದ್ಭಾವನೆ ಮತ್ತು ಸದ್ವರ್ತನೆಗಳೇ ನಿಜವಾದ ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆಗಳು ಎಂದರು. ಸಕಲ ಜೀವಾತ್ಮರಿಗೆ ಲೇಸನ್ನು ಬಯಸುವುದೇ ನಿಜವಾದ ಧರ್ಮ ಎಂದು ಸಾರಿದರು. ಧರ್ಮದ ಮೂಲವಿರುವುದು ದಯೆಯಲ್ಲಿ ಎನ್ನುವ ಮೂಲಕ ಧರ್ಮದ ತಿರುಳನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಹೇಳಿದರು. ವಚನಕಾರರ ಉಪದೇಶಗಳು ಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕವೇ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಂಡವುಗಳು. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ಶಿವಭಕ್ತರು. ಅವರು ಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಹೇಗೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ವೈಚಾರಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿದರು. ಆ ಭಕ್ತಿ ಮಾತ್ರ ಪಾವಿತ್ರ್ಯತೆಯನ್ನು, ನಿರ್ಮಲ, ನಿಷ್ಕಲ್ಮಷ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಕೂಡಿರಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿದರು. 'ಕರಿಯನಿತ್ತಡೆ ಒಲ್ಲೆ ಸಿರಿಯನಿತ್ತಡೆ ಒಲ್ಲೆ ಹಿರಿದಪ್ಪ ರಾಜ್ಯವನಿತ್ತಡೆ ಒಲ್ಲೆ ನಿಮ್ಮ ಶರಣರ ಸೂಳ್ನುಡಿಯ ಒಂದರಗಳಿಗೆಯಿತ್ತಡೆ ನಿಮ್ಮನಿತ್ತೆ ಕಾಣಾ ರಾಮನಾಥ' ಎನ್ನುವ ದಾಸಿಮಯ್ಯನ ವಚನ ಲೌಕಿಕ ಬದುಕಿನ ವ್ಯಾಮೋಹವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯತ್ತ ಸಾಗಿದ ಪ್ರಾಂಜಲ ಮನಸ್ಸಿನ ಭಕ್ತನೊಬ್ಬನ ಬಯಕೆಯೂ ಆಗಿದೆ. ಲೌಕಿಕ ಬದುಕಿನ ಅತಿಯಾದ ಆಸೆಗಳೇ ಮಾನವನ ಅವನತಿಗೆ ಮೂಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿತ ವಚನಕಾರರು ನಿರ್ಮೋಹದಿಂದ ಬದುಕಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟರು. ಕಾಯಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸಾರಿಕ ಬದ್ಧತೆಯ ಮೂಲಕ ಭಕ್ತಿಯ ಪಾರಮ್ಯವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡವರವರು. ಭಕ್ತಿಗೆ ಮತ, ಜಾತಿ, ಲಿಂಗಭೇದಗಳು ಇರಲೇಬಾರದೆಂದವರು. ದಾಸಿಮಯ್ಯನ ಈ ವಚನವೇ ನಿದರ್ಶನ.

ಸತಿಪತಿಗಳೊಂದಾದ ಭಕ್ತಿ
ಹಿತವಾಗಿಪ್ಪುದು ಶಿವಂಗೆ
ಸತಿಪತಿಗಳೊಂದಾಗದವನ ಭಕ್ತಿ
ಅಮೃತದೊಳು ವಿಷ ಬೆರಸಿದಂತೆ ಕಾಣಾ ರಾಮನಾಥ

ಅಂತೆಯೇ 'ತನ್ನ ತಾನರಿದಡೆ ನುಡಿಯೆಲ್ಲಾ ತತ್ತ್ವ ನೋಡಾ। ತನ್ನ ತಾ ಮರೆದಡೆ ನುಡಿಯೆಲ್ಲಾ ಮಾಯೆ ನೋಡಾ' ಎನ್ನುವ ಮೂಲಕ ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭು ಮನುಷ್ಯನ ಮನಸ್ಸಿನ ಆಲೋಚನೆಯ ಬದುಕಿನ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ರೂಪಿಸಬಲ್ಲದು ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟ. ದೇವರ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯ ಬಗೆಗೂ ಆತನ ಚಿಂತನೆಗಳು ಅಪೂರ್ವವಾದವುಗಳು.

ಭೂಮಿಯೊಳಗಿಲ್ಲ। ಆಕಾಶದೊಳಗಿಲ್ಲ।
ಏನೆಂದರಿಯರು, ಎಂತೆಂದರಿಯರು
ಕೃತಯುಗದಂದಿನ ಮಾತು ಬೇಡ
ಗುಹೇಶ್ವರ ಅಂದೂ ಇಲ್ಲ ಇಂದೂ ಇಲ್ಲ

ಸ್ಥಾವರ ದೇವರನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದ ಬಗೆಯಿದು. ನಮ್ಮೊಳಗಿನ ಅಂತರಂಗವನ್ನು ಶುದ್ಧಿಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡಾಗಲೇ ದೇವರ ದರ್ಶನವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ. ಇದೇ ನಿಲುವಿನಲ್ಲಿಯೇ ಅನೇಕ ಶರಣರು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ದೇವರ ಕುರಿತು ಅವರ ನಿಲುವು ಬಹುತೇಕ ಒಂದೇ ತೆರನದ್ದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ವಾನುಮತದಿಂದ ಅವರು ಸ್ಥಾವರಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು, ದೇಗುಲಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿ ಜಂಗಮಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ನೆಚ್ಚಿಕೊಂಡರು. ಅದಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿಯೇ ತಮ್ಮ ಧಾರ್ಮಿಕ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು. ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಅರಿತಾಗಲೇ ಅವನಿಗೆ ನಿಜವಾದ ಜ್ಞಾನದ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಪೂಜೆಯಿಂದ, ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ, ಹೋಮ-ಹವನಗಳಿಂದ ಬರುವಂತಹದ್ದಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು. ಇದಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿಯೇ ದೇಹವನ್ನೇ ದೇವಾಲಯವನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡ ಅವರ ಕಲ್ಪನೆಯೂ ಸಹ ಅದ್ಭುತವಾದುದು.

ಮಠವೇಕೋ ಪರ್ವತವೇಕೋ ಜನವೇಕೋ ನಿರ್ಜನವೇಕೋ
ಚಿತ್ತ ಸಮಾಧಾನವುಳ್ಳ ಶರಣಂಗೆ
ಮತ್ತೆ ಹೊರಗಣ ಚಿಂತೆ ಧ್ಯಾನ ಮೌನ-ಜಪತಪವೇಕೋ
ತನ್ನ ತಾನರಿದ ಶರಣಂಗೆ ಗುಹೇಶ್ವರಾ।
ಕಲ್ಲ ಮನೆಯ ಮಾಡಿ ಕಲ್ಲ ದೇವರ ಮಾಡಿ
ಕಲ್ಲು ಕಲ್ಲ ಮೇಲೆ ಕಡಿದರೆ ದೇವರೆತ್ತ ಹೋದರೋ
ಲಿಂಗ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ಮಾಡಿದವಂಗೆ ನಾಯಕ ನರಕ
ಗುಹೇಶ್ವರಾ।

ಇಂತಹ ವಚನಗಳ ಮೂಲಕ ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭುದೇವರ ಬಗೆಗಿನ, ದೇವರ ಕಲ್ಪನೆಯ ಬಗೆಗಿನ, ದೇವರನ್ನು ಹುಡುಕುವ ಬಗೆಗಿನ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಸಾರಾಸಗಟಾಗಿ ತಳ್ಳಿಹಾಕಿದ್ದಾನೆ. ಮನುಷ್ಯನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವ ವೈಚಾರಿಕತೆಯು ಬಹುಕಾಲದಿಂದ ಬೇರೂರಿದ್ದ ಧಾರ್ಮಿಕ ಮೌಢ್ಯಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತುಹಾಕಬಲ್ಲದು ಮತ್ತು ಹೊಸ ಚಿಂತನೆಯ ನೆಲೆಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಬಲ್ಲದು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭುವಿನ ಪ್ರಖರ ವೈಚಾರಿಕತೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದೆ.

'ದೇವಲೋಕ ಮರ್ತ್ಯಲೋಕವೆಂಬುದು ಮತ್ತೆ ಬೇರುಂಟೆ' ಎನ್ನುವ ಮೂಲಕ ಬಸವಣ್ಣ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಕಾಣಲು ಬಯಸಿದ. ಆ ಮೂಲಕ ಲೋಕಗಳ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯಿಂದಲೇ ಮುಗ್ಧ ಮನಸ್ಸಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕತ್ತಲೆಯ ಕೂಪಕ್ಕೆ ನೂಕಿದ್ದ ಸಂಚುಗಳನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಸುಲಭ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿ ತಿಳಿಸಿದ. ಶಿವಾಚಾರವೇ ಶಿವಲೋಕ, ಭಕ್ತನಿದ್ದ ಜಾಗವೇ ದೇವಲೋಕ, ಭಕ್ತಗಣಂಗಳೇ ವಾರಣಾಸಿ ಎನ್ನುವ ಮೂಲಕ ಭಕ್ತನಿಗೆ ವಿಶಿಷ್ಟ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ನೀಡಿದಾತ ಬಸವಣ್ಣ. ಇಂತಹವುಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲು ನಿರ್ಮಲ ಭಕ್ತಿ ಇದ್ದರೆ ಸಾಕೆನ್ನುವುದು ಅವರ ಸ್ಪಷ್ಟ ನಿಲುವು.

ಸತ್ಯ ಸದಾಚಾರ, ಸದ್ಭಕ್ತಿ, ಸತ್ಕ್ರೀಯ, ಸಮ್ಯಜ್ಞಾನ ಸದ್ಭಕ್ತಿ ಪ್ರಿಯ
ಸದ್ಧರ್ಮಿಗೆ, ಕಾಲಕರ್ಮದ ಭಯವುಂಟೆ ಕಲಿದೇವರದೇವಾ

ಸತ್ಯದ ನಡತೆಯೇ ಭಕ್ತನಲ್ಲಿ ದೇವರು, ಧರ್ಮಗಳ ಬಗೆಗಿನ ಭಯವನ್ನು ಹೋಗಲಾಗಿಸುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮಡಿಮಾಳ ಮಾಚಿದೇವ ಅತ್ಯಂತ ಸೊಗಸಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಸದ್ಗುಣವೇ ಮಾನವಧರ್ಮದ ಮುಖ್ಯ ಲಕ್ಷಣ. ಅದರಿಂದಲೇ ಅವನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಬಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ತಾತ್ತ್ವಿಕ ಧೋರಣೆ ಆತನಲ್ಲಿದೆ.

ಶತಮಾನಗಳಿಂದಲೂ ಅನೇಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದ್ದ ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆಗಳು ವಚನಕಾರರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಟು ವಿಮರ್ಶೆಗೆ ಒಳಗಾದವು. ಜೀವಪರ ಕಾಳಜಿಯಿಲ್ಲದ ಧರ್ಮ ಧರ್ಮವೇ ಅಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಅವರ ಒಟ್ಟಾಶಯ ಮಾನವಧರ್ಮದ ತಾತ್ತ್ವಿಕ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಗಟ್ಟಿಗೊಳಿಸಿದ್ದುಂಟು. ಆ ಮೂಲಕ ಧರ್ಮದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಅರಾಜಕತೆಯನ್ನು ಅವರು ಖಂಡಿಸಿ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಆಚರಣೆಗಳ ಮೂಲಕವೇ ಧರ್ಮದ ಸಾರವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಟ್ಟರು.

ರಾಜಕೀಯ ಆಯಾಮ

ಪ್ರಭುತ್ವದ ಬಗೆಗಿನ ವಚನಕಾರರ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಬಹು ಭಿನ್ನವಾದುದು. ರಾಜತ್ವ ಮತ್ತು ಪುರೋಹಿತಶಾಹಿಗಳ ನಡುವಿನ ಅನ್ಯೋನ್ಯ ಮೈತ್ರಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನಾಳುತ್ತ ಬಂದುದು ನಮ್ಮ ರಾಜಕೀಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ಮುಖ್ಯ ಲಕ್ಷಣ. ರಾಜತ್ತ್ವದ ರಾಜ್ಯಾಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಮಿಲನವಾಗಿ ಹೋಗಿರುವ, ರಾಜತ್ತ್ವದ ಆಡಳಿತವನ್ನು ತನ್ನ ನಿಯಂತ್ರಣದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಪುರೋಹಿತಶಾಹಿ ಪದ್ಧತಿ ಸಾಮಾಜಿಕರ ಬದುಕಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ನೀಡಲಿಲ್ಲ. ಪುರೋಹಿತಶಾಹಿ ಆಶಯಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜ್ಯಾಡಳಿತವು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಆಶಯಗಳನ್ನು ಎಂದೂ ಪುರಸ್ಕರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಇದು ಅನೂಚಾನವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದ ಪದ್ಧತಿ. ಆದರೆ ರಾಜ್ಯಾಡಳಿತ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದ ಬಸವಣ್ಣ ಅಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸಿದ. ಬಸವರಾಜ ಕಲ್ಗುಡಿಯವರು ಹೇಳುವ ಹಾಗೆ "ವರ್ಣವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಲಾದ ಇಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣವರ್ಗದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕುರಿತ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಲಾಯಿತು. ಇದು ಆ ವರ್ಗವನ್ನು ಧಾರ್ಮಿಕ ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ ನಂಬಿದ್ದ ರಾಜನಿಗೂ ಪರೋಕ್ಷವಾದ ಹೊಡೆತವನ್ನು ಕೊಟ್ಟ ಹಾಗೆ"(ಮಧ್ಯಕಾಲೀನ ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಅನುಭಾವ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹಾಗೂ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆ, ಪು-೨೩೮) ಎನ್ನುವುದು ಅಕ್ಷರಶಃ ಸತ್ಯ. ಅಂದರೆ ವಚನಕಾರರು ಧಾರ್ಮಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಟೀಕಿಸುತ್ತಲೇ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಟೀಕಿಸಿದರು; ಧಾರ್ಮಿಕ ಮೌಢ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಲೇ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಮೌಢ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದರು; ಅರ್ಥಹೀನ ಆಚರಣೆಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಪ್ರತಿಭಟಿಸುತ್ತಲೇ ಪ್ರಭುತ್ವದ ವಿರುದ್ಧವೂ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿದರು. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ರಾಜತ್ವಕ್ಕೆ ಬದ್ಧವಾದ ಕಾಯಕ ನಿಷ್ಠೆ ವಚನಕಾರರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದುದು ಸತ್ಯ.

ಪುರೋಹಿತಶಾಹಿ ಮತ್ತು ರಾಜಶಾಹಿಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದು ನಾಣ್ಯದ ಎರಡು ಮುಖಗಳಂತಿದ್ದವುಗಳು. ಬಸವಣ್ಣ ಅವುಗಳ ಭಾಗವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಾತ. ಆದರೆ ಅವುಗಳೆರಡನ್ನೂ ಮೀರಿ ಆತ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಕುರಿತು ಚಿಂತಿಸಿದ. ಆತ ರೂಪಿಸಿದ ಚಳವಳಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡವರಲ್ಲಿ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರು ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಕೆಳಸ್ತರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರು. ಬಸವಣ್ಣನ ಈ ನಡೆ ಅಂದಿನ ಪ್ರಭುತ್ವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಯಾವ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡದ್ದಾಗಿತ್ತು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನ. ಬಸವಣ್ಣನ ಈ ವಿಶಿಷ್ಟ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ ಆತನನ್ನು ಭಿನ್ನ ಚಳವಳಿಯ ಹರಿಕಾರನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿತು. ಹಾಗಾಗಿ ವಚನ ಚಳವಳಿ ಕೇವಲ ಧಾರ್ಮಿಕತೆಗೆ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕತೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತಗೊಳ್ಳದೆ ರಾಜಕೀಯವನ್ನೂ ತನ್ನ ತೆಕ್ಕೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿತ್ತು ಎನ್ನುವುದು ಇದರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಬಸವಣ್ಣನಿಗೆ ಅಧಿಕಾರದ ಮೇಲೆ ವ್ಯಾಮೋಹವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆತ ತನ್ನ ವಚನವೊಂದರಲ್ಲಿ

ಆನೆಯನೇರಿಕೊಂಡು ಹೋದಿರೆ ನೀವು
ಕುದುರೆಯನೇರಿಕೊಂಡು ಹೋದಿರೆ ನೀವು
ಕುಂಕುಮ ಕಸ್ತೂರಿಯ ಪೂಸಿಕೊಂಡು ಹೋದಿರೆ ಅಣ್ಣಾ
ಸತ್ಯದ ನಿಲವನರಿಯದೇ ಹೋದಿರಲ್ಲಾ

ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅಂದರೆ ಲೋಕದ ಭೋಗಗಳಾಗಲಿ, ವೈಭೋಗಗಳಾಗಲಿ ಅವರಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮೀರಿದ ಲೋಕ ಸತ್ಯವನ್ನು, ಜೀವನ ಸತ್ಯವನ್ನು ಅರಿಯಬೇಕಾದುದು ತುಂಬಾ ಮುಖ್ಯವಾಗಿತ್ತು.

ನೆಲದ ಮೇಲಿನ ಒಡೆತನಕ್ಕಾಗಿ ನಡೆದ ಹೋರಾಟಗಳು ಮಾನವತ್ವವನ್ನೇ ಮರೆತವುಗಳು. ಅಲ್ಲಿ ಮಾನವೀಯತೆ, ಅಂತಃಕರಣ ಎನ್ನುವುದು ಸುಳಿಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭು :

ಆಸೆಗೆ ಸತ್ತದು ಕೋಟಿ
ಆಮಿಷಕ್ಕೆ ಸತ್ತುದು ಕೋಟಿ
ಹೊನ್ನು, ಹೆಣ್ಣು, ಮಣ್ಣಿಂಗೆ ಸತ್ತುದು ಕೋಟಿ
ಗುಹೇಶ್ವರ ನಿಮಗಾಗಿ ಸತ್ತವರನಾರೂ ಕಾಣೆ

ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ದೇವರನ್ನು ಕಾಣಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲವಷ್ಟೇ ಇಲ್ಲ. ನಿರ್ಮೋಹಿಯಾಗಿ ಬದುಕು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ತಲ್ಲಣಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿರುವುದನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ವಚನಕಾರರ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಅನುಭವಮಂಟಪ. ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಕಾಲದಲ್ಲಿನ ಸಂಸತ್ತಿನಂತಿದ್ದ ಅನುಭವಮಂಟಪ ಇಡೀ ವಚನ ಚಳವಳಿಯ ರೂಪುರೇಷೆಗಳನ್ನು, ಮಾನವತಾವಾದದ ನೆಲೆಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿತು. ಆ ಮೂಲಕ ಅನೇಕರು ಹೊಸ ಜಾಗೃತಿಯು ಉಂಟಾಗಲು ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಸೇರುತ್ತಿದ್ದ ಎಲ್ಲಾ ಜಾತಿಯ, ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗದ, ಎಲ್ಲಾ ಲಿಂಗಗಳ ವಚನಕಾರರು ತಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಭೀತಿಯಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅನೇಕ ಮಹತ್ತ್ವದ ವಿಷಯಗಳು ಅಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಗೊಳಗಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಬಹುಶಃ ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಚನಕಾರರು ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಂಡ ಈ ಅನುಭವಮಂಟಪ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಪ್ರಪಂಚ ಯಾವ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಈ ಅನುಭವಮಂಟಪಕ್ಕೆ ದೇಶದ ನಾನಾ ಭಾಗಗಳಿಂದ ಅನೇಕ ಜನ ಶರಣರು ಬಂದು ಸೇರಿದರು. ತಮ್ಮ ಅನುಭವದ, ಅನುಭಾವದ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಹೊರಹಾಕಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಗೊಂಡ ಅಂಶಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನಂತರ ಜನರ ಬಳಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ವಚನಕಾರರ ರಾಜಕೀಯ ಮಾನವತಾವಾದವು ಪ್ರಭುತ್ವದ ನಿರಾಕರಣೆಯಲ್ಲಿ, ಸರ್ವ ಸಮುದಾಯ ಸಹಭಾಗಿತ್ವದ ಪ್ರಭುತ್ವದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ, ಪುರೋಹಿತಶಾಹಿಯಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಬೇಕಾದ ಪರ್ಯಾಯ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಹುಡುಕಾಟದಲ್ಲಿ, ಸ್ಥಳೀಯ ರಾಜಕಾರಣದ ಸಾಧ್ಯತೆ ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಂಡದ್ದುಂಟು. ಅದು ಮಾನವೀಕರಣದ ರಾಜಕಾರಣ.

ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಆಯಾಮ

ವಚನಕಾರರು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ಮೌಢ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಮೀರಿದ, ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟ, ಮಾನವೀಯ ಅಂತಃಕರಣದಿಂದ ಕೂಡಿದ ವೈಚಾರಿಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿ. ವಚನಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಭಿನ್ನ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಯ ವಲಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಅನೇಕರಿದ್ದರು. ಅವರು ತಾವು ಬಂದ ಮೂಲ ನೆಲೆಯನ್ನು ಪಕ್ಕಕ್ಕಿಟ್ಟು ಹೊಸ ವೈಚಾರಿಕ ಪಾತಳಿಯಲ್ಲಿ, ಹೊಸ ತಾತ್ತ್ವಿಕ ನೇಪಥ್ಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಂಡರು. ಆ ಮೂಲಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಸ್ಥಗಿತತೆಯನ್ನು ಮೀರಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಹೊಸ ಚಲನಶೀಲತೆಯನ್ನು ನೀಡಿದರು. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧದ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಅರಿತರು. ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಟ್ಟುಪಾಡುಗಳ ಹಿಂದೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಚಿಂತಿಸಿದರು. ಆ ಮೂಲಕ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸುಧಾರಿಸುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರು. ಅಂದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸರ್ವಾಂಗೀಣ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೆಡೆ ಅವರು ಆಲೋಚಿಸಿದರು. ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಧಾರ್ಮಿಕ, ರಾಜಕೀಯ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗಳು ಆತನ ಇಡೀ ಬದುಕನ್ನು ಹೇಗೆ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಕೇಡುಗಳು ಹಾಗೂ ಒಳ್ಳೆಯತನಗಳಾವುವು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಶೋಧಿಸಿದರು. ಮೇಲು-ಕೀಳು ಎನ್ನುವ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡರು. ಅನೇಕ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸತನವನ್ನು

ತಂದರು. ಕೆಲವೆಡೆ ಅನುಸಂಧಾನವನ್ನೂ ಮಾಡಿದರು. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಸಲ ಮುಖಾಮುಖಿಯಾಗಿ ಹೊಸ ಸಂಘರ್ಷಕ್ಕೂ ಕಾರಣರಾದರು.

ವ್ಯಕ್ತಿಪ್ರಜ್ಞೆ ಮತ್ತು ಸಾಮುದಾಯಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಗಳ ಮೂಲಕ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಕರವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡಿದರು. ಅಂದರೆ ವಚನಕಾರರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಅನುಭವ ಮಂಟಪವೆಂಬ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಪರಿಶೀಲನೆಗೊಂಡು ಸಮಾಜವನ್ನು ಸೇರುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ಅದು ಸಾಮುದಾಯಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಅದು ಅನೇಕ ಹೊಸತನಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತು ಅನೇಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಆಯಾಮಗಳನ್ನು ತನ್ನೊಳಗೆ ಒಳಗೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. 'ಶರಣ' ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯೂ ಸಹ ವಚನಕಾರರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚಿಂತನೆಗೆ ಹಿಡಿದ ಕನ್ನಡಿಯಾಗಿದೆ.

> ಶರಣ ನಿದ್ರೆಗೈದಡೆ ಜಪ ಕಾಣಿರೋ
> ಶರಣನೆದ್ದು ಕುಳಿತಡೆ ಶಿವರಾತ್ರಿ ಕಾಣಿರೋ
> ಶರಣ ನಡೆದುದು ಪಾವನ ಕಾಣಿರೋ
> ಶರಣ ನುಡಿದದು ಶಿವತತ್ತ್ವ ಕಾಣಿರೋ

ಎನ್ನುವ ಇಡೀ ವಚನ ಚಳವಳಿಯ ಆಶಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು ವಚನಕಾರರು ಸದಕಾಲ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆಲೋಚನೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿದೆ. ಅವರ ಚಿಂತನೆಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಮಾಜಮುಖಿಯಾಗಿದ್ದು, ಮಾನವತಾಧರ್ಮವನ್ನು ಸಾರುತ್ತಿದ್ದವು.

ವಚನಕಾರರ ಮಾನವತಾವಾದದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಆಯಾಮದಲ್ಲಿ ಯಾಜಮಾನ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಪರ್ಯಾಯವಾಗಿ ಶರಣಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಉಗಮವಾಯಿತು; ನಿಜದ ನೆಲೆಯ ಹುಡುಕಾಟವೂ ನಡೆಯಿತು; ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಸ್ಮಿತೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಕಾಳಜಿಯೂ ಇತ್ತು.

'ಕುಲದಲ್ಲಿ ಶೂದ್ರನಾದಡೇನು ಮನದಲ್ಲಿ ಮಹಾದೇವ ನೆಲೆಗೊಂಡವನೇ ನಿಜ ಶರಣ ನೋಡಾ' ಎನ್ನುವ ಅಕ್ಕಮಹಾದೇವಿಯ ವಚನದಂತೆ ವಚನಕಾರರು ಎಲ್ಲಾ ಮಿತಿಗಳನ್ನು ಮೀರಿದ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಲೇಸನ್ನೇ ಬಯಸುವ ಮಾನವತಾಧರ್ಮದ ಉಳಿವಿಗಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿದರು, ಹೋರಾಡಿದರು. ಅನೇಕ ಗೊಂದಲಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕಿಗೆ ಅನೇಕ ಪರ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದರು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜಗತ್ತಿನ ಸುಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಭೌತಿಕ ಜಗತ್ತಿನ ವಿಜ್ಞಾನದ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಆಲೋಚಿಸಿದ ವಚನಕಾರರು ನಿಜಕ್ಕೂ ನೀಡಿದ್ದು ಮಾನವತಾವಾದವನ್ನೇ. ಮಾನವ ಧರ್ಮವನ್ನೇ. ಒಳಗಣ ಶುದ್ಧೀಕರಣದೊಂದಿಗೆ ಹೊರಗಣ ಶುದ್ಧೀಕರಣ ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ಅನೇಕ ನೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸಿದರು. ಮನುಷ್ಯನ ಆಂತರಿಕ ಲೋಕ ಬಾಹ್ಯಜಗತ್ತಿನ ಚಲನಶೀಲತೆಯನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಅರಿವನ್ನು ಮೂಡಿಸಿದರು. ದಾಸೋಹ, ಕಾಯಕ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಮಾನವತಾವಾದದ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ನೆನಪಿಸಿದರು.

❑ ❑ ❑

ಡಾ. ಮಲ್ಲೇಶಪ್ಪ ಸಿದ್ರಾಂಪೂರ, ಎಡಿಟೋರಿಯಲ್ ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್, ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಶ್ರೀನಿವಾಸವನಮ್, ಕುಪ್ಪಂ-೫೧೭೪೨೬, ಜಿ: ಚಿತ್ತೂರು, ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶ ರಾಜ್ಯ, ಮೊ: ೯೪೯೧೪೧೪೮೧೩.

ಸಾರ್ಥಕ ಬದುಕು

ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿ ಶಿವರಾಜ ಪಾಟೀಲರ ಬಹಿರಂಗ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ನ್ಯಾಯಾಂಗಕ್ಕೆ ಮುಡುಪಾಗಿದ್ದರೆ, ಅವರ ಅಂತರಂಗ ಮೀಸಲಾಗಿರುವುದು ಧಾರ್ಮಿಕ-ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಚಿಂತನೆಗಳಿಗೆ. ಮಿಗಿಲಾಗಿ ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿ ಶ್ರೀ ಶಿವರಾಜ ಪಾಟೀಲರು ಸರಳತೆ, ದಕ್ಷತೆ, ಗಾಂಭೀರ್ಯ ಹಾಗೂ ವಿನಯವಂತಿಕೆಗಳ ಮೂರ್ತರೂಪರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ತಮ್ಮ ಸಹಜ ಸಂಭಾವಿತತನದಿಂದ, ಸಾತ್ವಿಕ ನಡೆ-ನುಡಿಗಳಿಂದ ನಾಡಿನ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಪತ್ತಾಗಿದ್ದಾರೆ; ಕಿರಿಯರ ಪಾಲಿನ ದಾರಿದೀಪವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರೊಬ್ಬ ದಣಿವರಿಯದ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲ ಧೀರ ಚೇತನ. ಗೌರವಾನ್ವಿತ ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿ ಶ್ರೀ ಶಿವರಾಜ ಪಾಟೀಲರು ಹೀಗೆಯೇ ಸದಾ ಚಟುವಟಿಕೆಯಿಂದಿರಲೆಂದು, ಶತಮಾನೋತ್ಸವವನ್ನು ಆಚರಿಸುವಂತಾಗಲೆಂದು ಹಾರೈಸುತ್ತೇವೆ.

ಜಗದ್ಗುರು ಶ್ರೀ ಶಿವರಾತ್ರಿ ದೇಶಿಕೇಂದ್ರ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳು

ಜಸ್ಟೀಸ್ ಶಿವರಾಜ ವಿ. ಪಾಟೀಲರು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸುಪ್ರೀಂ ಕೋರ್ಟ್‌ನ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರ ಸ್ಥಾನವೂ ಸೇರಿದಂತೆ ನಾನಾ ಹುದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯಿಂದ ಸೇವೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿದವರು. ಅವರ ನಡೆ-ನುಡಿಗಳು ದೇವರೂ ಸಹ ಮೆಚ್ಚಿ ಅಹುದಹುದೆನ್ನುವಂತೆ ಇರುತ್ತವೆಯೆಂಬುದು ಅವರ ನಿಕಟವರ್ತಿಗಳೆಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರುವ ಸಂಗತಿ. ಬಸವಣ್ಣನವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಆದರ್ಶವಾಗಿ ಅವರು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಪ್ರತಿ ಸೋಮವಾರ ನಡೆಯುವ ನಮ್ಮ ಸದ್ಧರ್ಮ ನ್ಯಾಯಪೀಠದ ಮುಂದೆ ಬರುವ ಅನೇಕ ಜಟಿಲ ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿರುತ್ತೇವೆ. ಈ ಗೌರವ ಸಂಪುಟಕ್ಕೆ ಅವರ ಜೀವನವೇ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿದೆಯೆಂದರೆ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ತರಳಬಾಳು ಜಗದ್ಗುರು ಡಾ. ಶಿವಮೂರ್ತಿ ಶಿವಾಚಾರ್ಯ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳವರು

ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿ ಶಿವರಾಜ ಪಾಟೀಲರ ಅಷ್ಟಾದಶವರುಷಗಳ ಬಾಳು ಸಾರ್ಥಕ. ಅವರ ಅಮೂಲ್ಯ ಬಾಳಿನ ಕಥೆ ಸುಂದರ ಹೊತ್ತಿಗೆಯ ರೂಪ ತಾಳುತ್ತಿರುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಸಂತಸದ ಸಂಗತಿ. ಸಾವಿರಾರು ಏಕೆ, ಲಕ್ಷಾಂತರ ಉತ್ಸಾಹಿ ಯುವಕ-ಯುವತಿಯರಿಗೆ ಈ ಸತ್ವಪೂರ್ಣ ಕೃತಿ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಯಾಗಲಿದೆ; ಉನ್ನತ ಸಾಧನೆಗೆ ಪ್ರೇರಣೆ ನೀಡಲಿದೆ.

ಪೂಜ್ಯಶ್ರೀ ಸಿದ್ಧೇಶ್ವರ ಸ್ವಾಮಿಗಳು

ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಶತಮಾನದ ಶರಣರನ್ನು ನಾವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ನೋಡಿಲ್ಲ. ಶರಣರು ಹೇಗೆ ಇದ್ದರು? ಎಂದು ಯಾರಾದರು ವಿದೇಶದವರು ಬಂದು ಕೇಳಿದರೆ ನಾವು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ, ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿ ಶಿವರಾಜ ಪಾಟೀಲರಂತೆ ಇದ್ದರು ಎಂದು ಖುಷಿಯಿಂದ ತೋರಿಸುತ್ತೇವೆ. ನಡೆ-ನುಡಿ ಒಂದಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಜೀವನದುದ್ದಕ್ಕೂ ಪವಿತ್ರ ಜೀವನ ನಡೆಸಿ ಸತ್ಯಶುದ್ಧ ಕಾಯಕ-ದಾಸೋಹದಿಂದ ದಕ್ಷತೆಗೆ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಗೆ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವೇ ಶಿವರಾಜ ವಿ. ಪಾಟೀಲರು ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ನೀಡಿ ಎಲ್ಲರ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಬೆಳಕು ಮೂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಪೂಜ್ಯಶ್ರೀ ಮ.ಘ.ಚ. ಡಾ. ಬಸವಲಿಂಗ ಪಟ್ಟದ್ದೇವರು

ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿ ಶಿವರಾಜ ಪಾಟೀಲರು ರಾಷ್ಟ್ರದ ನ್ಯಾಯಕ್ಷೇತ್ರದ ಎಲ್ಲ ಉನ್ನತ ಹುದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿ ಸೇವೆಗೈದರೂ ಅವುಗಳು ಅವರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರದೆ, ಅವರ ಆದರ್ಶಗಳು ಆ ಹುದ್ದೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಉನ್ನತವಾದಂಥವುಗಳೆಂದು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಶರಣ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಹಿರಿಮೆಯ ಗರಿ ಇವರು. ದಣಿವರಿಯದ ಪರಿಶ್ರಮ, ಸದೃಢ ಸಂಕಲ್ಪ, ಸತ್ಯ ಶುದ್ಧವಾದ ಜ್ಞಾನಯುಕ್ತ ಕಾಯಕ ನಿಷ್ಠೆಗಳು ಅವರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಕಳಶಪ್ರಾಯವಾಗಿವೆ.

ಪೂಜ್ಯಶ್ರೀ ಡಾ. ಶರಣಬಸವಪ್ಪ ಅಪ್ಪ

ಪ್ರಕಾಶಕರು
ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿ ಶಿವರಾಜ ವಿ. ಪಾಟೀಲ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾನ (ರಿ.), ರಾಯಚೂರು

ISBN 935406223-7
9789354062230

ಪ್ರೊ. ಎಚ್. ಟಿ. ಪೋತೆ

ಗಾಂಧಿ ಪ್ರತಿಮೆ

ಸಪ್ನ

ಪರಿವಿಡಿ

- ಮುನ್ನುಡಿ V
- ಲೇಖಕರ ನುಡಿ IX

1. ಪ್ರಯಾಣ 1
2. ದೇವರ ಕ್ಲಾಸು 6
3. ಗಾಂಧಿಪ್ರತಿಮೆ 12
4. ಬಾಡೂಟದ ಪುರಾಣ 17
5. ಅಜ್ಜಿ ಮತ್ತು ಆಹಾರ 24
6. ಕಾಗೆ ಕಂಡ ಕನಸು 32
7. ಚರ್ಮದ ಚಪ್ಪಲಿಗಳು 39
8. ಕಂಗಳೊಳಗಣ ಕತ್ತಲೆ 45
9. ಆರಣೆ ದುಡ್ಡು 51
10. ಅಪ್ಪನಿಗೊಂದು ಪತ್ರ 60
11. ಸೀರೆಯ ಸೊಬಗು 67
12. ಮೀಸಲು ಕ್ಷೇತ್ರದ ತಾತ್ವಿಕತೆ 75

ಪ್ರಬಂಧಗಳ ಕುರಿತು...

ಪ್ರೊ. ತಮಿಳ್ ಸೆಲ್ವಿ 81
ಪ್ರೊ. ಜಿ.ಎನ್. ಉಪಾಧ್ಯ 88
ಡಾ. ಮಲ್ಲೇಶಪ್ಪ ಸಿದ್ರಾಂಪೂರ 91

ಮೊದಲ ಓದಿನ ಗ್ರಹಿಕೆಗಳು

ಡಾ. ಮಲ್ಲೇಶಪ್ಪ ಸಿದ್ರಾಂಪೂರ
ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಕುಪ್ಪಂ

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಸೃಜನಶೀಲ ಬರಹಗಾರನಲ್ಲಿ ಕಲಿತ ವಿದ್ಯೆಯಿಂದಾಗಿ, ಒದಗಿದ ಅರಿವಿನಿಂದಾಗಿ ಆಂತರ್ಯದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಸಂಘರ್ಷಗಳು ಹಾಗೂ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಪಡೆದ ಅನುಭವಗಳು ಅಗೋಚರ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವ್ಯಕ್ತವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಆ ಸಂಘರ್ಷಗಳೊಂದಿಗೆ ಆತ ನಿರಂತರ ಸಂಘರ್ಷಿಸುತ್ತಾನೆ, ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಮುಖಾಮುಖಿಯೂ ಆಗುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಹೊಮ್ಮುವ ತನ್ನ ಆಲೋಚನೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಆತ ಅನುಸಂಧಾನಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯು ಒಂದು ಹಂತವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದಾಗ ಆತನ ಆ ಸಂಘರ್ಷಗಳು, ಆಲೋಚನೆಗಳು ಬಹಿರ್ಗತಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆತ ಅವುಗಳನ್ನು ತನಗನಿಸಿದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳ ಮೂಲಕ ತನ್ನದೇ ಆದ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಹಾಕುತ್ತಾನೆ. ಇಂತಹದೇ ಆಂತರ್ಯದ ಸಂಘರ್ಷಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ ತಮ್ಮ ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು, ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಅಕ್ಷರ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೊರಹಾಕುತ್ತಿರುವ ವರ್ತಮಾನದ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲ ಬರಹಗಾರರಲ್ಲಿ ಪ್ರೊ. ಪೋತೆಯವರು ಒಬ್ಬರು.

ಕಥೆಗಳನ್ನು ಸೃಜಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಸೃಜನಶೀಲ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಇವರು ಈಗ ಪ್ರಬಂಧ ಎನ್ನುವ ಮತ್ತೊಂದು ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರದ ಕೃಷಿಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಬಗೆಯ ಹೊಸ ಸಾಹಿತ್ಯ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬರಹಗಾರ ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದರೆ ತಾನು ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಗೆರೆಗಳನ್ನು ತಾನೇ ದಾಟುವುದು. ಇದು ತಾಂತ್ರಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತಷ್ಟೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಒಬ್ಬ ಬರಹಗಾರ ಹೊಸದೊಂದು ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರಕ್ಕೆ ತನ್ನನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಅಲ್ಲಿ ತಾತ್ವಿಕತೆ ಪಲ್ಲಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ

ತನ್ನ ತಾತ್ತ್ವಿಕತೆಯನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಭಿನ್ನ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ವಿಭಿನ್ನ ಆಯಾಮದಲ್ಲಿ ಅನಾವರಣಗೊಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇದನ್ನೇ ಸಾಹಿತ್ಯ ವಿಮರ್ಶಕರು ತಾತ್ತ್ವೀಕರಣ ಎಂದು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸಂವೇದನಾಶೀಲ ಬರಹಗಾರ ತನ್ನ ತಾತ್ತ್ವಿಕತೆಯನ್ನು ಮರುನಿಕಷಕ್ಕೆ ಒಡ್ಡುವ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲತೆಯನ್ನು ಹೊರಹಾಕುತ್ತಾನೆ. ಆಗ ಆತನ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮತ್ತು ಸುಪ್ತ ಪ್ರಜ್ಞೆಗಳೆರಡೂ ಆಚೆ ಬರುತ್ತವೆ. ಈ ಬಗೆಯ ಪಲ್ಲಟಗೊಳ್ಳುವಿಕೆಯು ಬರಹಗಾರನ ಆಶಯವನ್ನು ಬದಲಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಆತನ ಬರಹದ ಆಕೃತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬದಲಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಪಲ್ಲಟ ಆಕೃತಿಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಪ್ರೊ. ಪೋತೆಯವರು. ಆ ಮೂಲಕ ತಾವೇ ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಎಳೆದಿದ್ದ ಗೆರೆಯನ್ನು ತಾವೇ ದಾಟಿದ್ದಾರೆ. ತಮ್ಮ ಚೌಕಟ್ಟನ್ನು ತಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ತಾವೇ ಮೀರಿ ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ತಾತ್ತ್ವಿಕತೆಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮುರಿದು ಕಟ್ಟುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೂ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಜೊತೆಗೆ ವರ್ತಮಾನದ ಹೊಸ ಹೊಸ ಪ್ರಯೋಗಗಳ ಕಾಲಘಟ್ಟಕ್ಕೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಉಲ್ಲಂಘನೆ ಎನ್ನುವುದು ಪರಿವರ್ತನೆಯ ಹಾಗೂ ಹೊಸತನದ ಪ್ರಮುಖ ಘಟ್ಟ. ಸಮಕಾಲೀನತೆಯೂ ಸಹ ಅಂತಹ ಉಲ್ಲಂಘನೆಯಾಗಬಲ್ಲದು. ಅಂದರೆ ಒಬ್ಬ ಬರಹಗಾರ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರಕ್ಕೆ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕೇ ಪರಿಮಿತನಾಗದೆ ಅದನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಕಾರಕ್ಕೆ ನೆಗೆಯುವ ವಿಧಾನವಿದು. ಜೊತೆಗೆ ತನ್ನ ತಾತ್ತ್ವಿಕತೆಯನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ವಿಸ್ತರಿಸುವ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಕಾಲದ ಅಗತ್ಯಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ, ತನ್ನ ಆಶಯಗಳನ್ನು ಮೀರದೆ ಬರೆಯುವ ತಂತ್ರಗಾರಿಕೆಯೂ ಇಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಕಾಲದ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಪೂರೈಸುತ್ತಲೇ ಕಾಲವನ್ನು ಮೀರುವ ಗುಣ ಇವರಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಉಲ್ಲಂಘನೆಯು ಸಾಮಾಜಿಕ ಅನುಭವಗಳು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸುತ್ತಲೇ, ವರ್ತಮಾನದ ಬಗೆಗಿನ ಸೃಜನಶೀಲ ಬರಹಗಾರನ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳು ವಿಸ್ತಾರಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಉಲ್ಲಂಘನಾ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಪ್ರೊ. ಪೋತೆಯವರ ಇಲ್ಲಿನ ಬರಹಗಳಲ್ಲಾಗಿದೆ.

ಇಲ್ಲಿನ ಪ್ರಬಂಧಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೊ. ಪೋತೆಯವರು ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕಥನಾತ್ಮಕಥೆಗಿಂತ, ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸಿರುವ ಬದುಕಿನ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿನ ಬಹುಪಾಲು ಪ್ರಬಂಧಗಳ ಸ್ಥಾಯಿ ಅನುಭವ. ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಅನುಭವದ ಘಟನೆಗಳನ್ನೋ, ಸಂಘಟನೆಗಳನ್ನೋ, ಸಂಗತಿಗಳನ್ನೋ ಇಲ್ಲಿ ಸೃಜನಶೀಲ ಪ್ರಕಾರದಲ್ಲಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದೊಂದು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವ ತಂತ್ರ.

ಸಾಮಾಜಿಕ, ರಾಜಕೀಯ, ಧಾರ್ಮಿಕ, ಶೈಕ್ಷಣಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ, ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ವರ್ತುಲಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಅದೆಷ್ಟೋ ಕಾಲದಿಂದ ಅನೂಚಾನವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡ

ಅಮಾನವೀಯ ಪದ್ಧತಿಗಳು, ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ಹೊಸ ಹೊಸ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಿವೆ. ಅನೇಕ ಜನ ಮಾನವತಾವಾದಿಗಳು, ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಕರು ಅವುಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಡಿದರೂ ಅವು ಕೊನೆಗಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆ ವರ್ತುಲಗಳಲ್ಲಿನ ತರತಮಗಳನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತೆಗೆದುಹಾಕಲು ಇಂದಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಆಧುನಿಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೂ ಅವು ಹೊಸ ಪೋಷಾಕುಗಳೊಂದಿಗೆ ಆಯಾ ವರ್ತುಲಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾಗಿವೆ. ಅಂತಹವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಮೂಡಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿನ ಪ್ರಬಂಧಗಳು ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿವೆ ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇದು ಪ್ರೊ. ಪೋತೆಯವರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಾಗಿಯೂ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಂತಿದೆ.

ಇಲ್ಲಿನ ಪ್ರಬಂಧಗಳ ಇನ್ನೊಂದು ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ ವೈಚಾರಿಕ ಎಚ್ಚರ ಮತ್ತು ತನ್ಮಯತೆ. ಈ ಎರಡರ ಮೇಳೈಕೆಯಿಂದ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಪ್ರಬಂಧಗಳು ಹೊಸ ಹೊಸ ರೂಪಕಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಆಕೃತಿಗಳನ್ನು ಓದುಗರ ಮುಂದಿಟ್ಟಿವೆ. 'ಕಾಗೆ ಕಂಡ ಕನಸು' ಮತ್ತು 'ಚರ್ಮದ ಚಪ್ಪಲಿಗಳು' ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತಮ ನಿದರ್ಶನಗಳು. ಪವಿತ್ರ ಸಮಾಜ ಯಾವುದನ್ನು ಅಪವಿತ್ರ (ಕಾಗೆಯನ್ನು ನಾವು ಅಪವಿತ್ರವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತೇವೆ.) ಎಂಬ ಹಣೆಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿದೆಯೋ, ಅದೇ ಕಾಗೆಯ ರೂಪಕದ ಮೂಲಕ ಪ್ರೊ. ಪೋತೆಯವರು ಹೊರಹಾಕುವ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಮತ್ತು ಚರ್ಮದ ಚಪ್ಪಲಿಯಲ್ಲಿನ ತಾರತಮ್ಯಗಳ ಕುರಿತಾದ ವಿಚಾರಗಳು ಅವರ ವೈಚಾರಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿವೆ. ವಾಸ್ತವ ಹಾಗೂ ವರ್ತಮಾನದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಾಗ ಗುಜರಾತ್‌ನಿಂದ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿಗೆ ಆಗಮನಿಸುವ ಕಾಗೆ ರೂಪಕ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗಿದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಅಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿತಗೊಂಡಿರುವ ವಿಚಾರಗಳ ಹಿಂದಿನ ತಾತ್ತ್ವಿಕತೆ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯದ ಜೊತೆಜೊತೆಗೆ ಮಾನವತಾವಾದಿಗಳ ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕತೆಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುವುದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾಗಿ ಮೂಡಿಬಂದಿದೆ.

'ಚರ್ಮದ ಚಪ್ಪಲಿಗಳು' ಪ್ರಬಂಧದಲ್ಲಿನ ಎಮ್ಮೆ ಚರ್ಮದ ಮತ್ತು ಆಕಳಿನ (ಹಸುವಿನ) ಚರ್ಮದ ಚಪ್ಪಲಿಗಳ ಸಂಘರ್ಷದಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೆ 'ಬೂಟು' ಪ್ರವೇಶಿಸುವ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಬಹು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದುದು. ಇದು ಪ್ರಗತಿಪಥದ ಸಂಕೇತ. ಸನಾತನ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮುರಿದು ಕಟ್ಟುವ ತಂತ್ರಗಾರಿಯೂ ಹೌದು. ಜೊತೆಗೆ ತಾವು ನಡೆದು ಬಂದ ದಾರಿಯನ್ನು ತಿಟ್ಹತ್ತಿ ತಿರುಗಿ ನೋಡುವ ಕ್ರಮವೂ ಹೌದು. ಬಹುಶಃ ಅವರ ಈ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿನ ಎಡ ಮತ್ತು ಬಲ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಮೀಕರಿಸಬಹುದೆನಿಸುತ್ತದೆ. ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿನ ಈ ಎರಡು ಬಣಗಳ ನಡುವಿನ ಸಂಘರ್ಷದ ಪ್ರತೀಕವೆಂಬಂತೆ ಚಪ್ಪಲಿಗಳ ಸಂಘರ್ಷ ಮೂಡಿಬಂದಿದೆ. ಸಂವೇದನಾಶೀಲ ಮನಸ್ಸಿನ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಇಂತಹ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಲ್ಲದೇನೋ! ಹಾಗೆಯೇ ತನ್ನ ಕಾಲದ ತಲ್ಲಣಗಳನ್ನು ಲೇಖಕರು ಭಿನ್ನ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ವಚಿಸುವ ಕ್ರಮವೂ ಇದಾಗಿರಬಹುದು.

ಈ ಬಗೆಯ ಚಿಂತನೆಗಳು ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿನ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೂಲಕ ಗ್ರಹಿಸಲು ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತವೆ. ಇಂತಹ ಚಿಂತನೆಗಳು ಹೊಸ ಬಗೆಯ ಚಿಂತನ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕುತ್ತವೆ.

ಇಲ್ಲಿನ ಪ್ರಬಂಧಗಳಲ್ಲಿರುವ ಚಿಂತನೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೀರುವ, ಮುರಿಯುವ ಮತ್ತು ಮತ್ತೆ ಕಟ್ಟುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಅತ್ಯಂತ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ನಡೆದಿದೆ. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಇಂದು ಅದು ಮತ್ತಷ್ಟು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿದೆ. ವರ್ತಮಾನದ ದಿನದಮಾನಗಳಲ್ಲಿ ವಿಧ್ವಂಸಕ, ವಿಚ್ಛಿದ್ರಕ ಶಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇಂತಹ ಸಂದಿಗ್ಧ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಇಲ್ಲಿನ ಪ್ರಬಂಧಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಆಹಾರ ಪದ್ಧತಿಯ ಕುರಿತ ಚರ್ಚೆಗಳಾಗಿರಲಿ; ಅಸ್ಪಶ್ಯತೆಯ ಕುರಿತ ಅಂಶಗಳಾಗಿರಲಿ; ತರತಮಗಳ ಕುರಿತ ವಿಚಾರಗಳಾಗಿರಲಿ; ಶೋಷಣೆಯ ಕುರಿತಾದ ಆಲೋಚನೆಗಳಾಗಿರಲಿ; ಬಡತನದ ಕುರಿತಾದ ಘಟನಾವಳಿಗಳಾಗಿರಲಿ; ಹಸಿವಿನ ಕುರಿತ ಸಂಗತಿಗಳಾಗಿರಲಿ; ಪರಂಪರಾಗತವಾಗಿ ಸಾಗಿಬಂದ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಆಚರಣೆಗಳಾಗಿರಲಿ, ರಾಜಕೀಯದ ವಿಷಯಗಳಾಗಿರಲಿ..... ಇವೆಲ್ಲವೂ ಅನೇಕ ಕಡೆ, ಅನೇಕ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡದ್ದಾಗಿದೆ. ಆದರೂ ಇಲ್ಲಿ ಅವು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿರುವಂತೆ ಮೀರುವ, ಮುರಿಯುವ ಮತ್ತು ಕಟ್ಟುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯೇ ಭಾಗವೇ ಆಗಿವೆ.

ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಾವಿಂದು ಗುರುತಿಸಬೇಕಾದ ಅಂಶವೆಂದರೆ ಶರಣಾಗತಿ. ಮೊದಲಿಗೆ ಅಬ್ಬರಿಸಿ ಬೊಬ್ಬಿರಿದ ಅನೇಕರು ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಒದಗಿಬಂದ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಶರಣಾಗತರಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಮಾತು ಸಾಮಾಜಿಕ, ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ ಈ ಮೂರೂ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುವಂತಹದ್ದು. ಆದರೆ ಬದ್ಧತೆಯುಳ್ಳವರಿಗೆ ಇದು ಸಲ್ಲದು. ಸಾಮುದಾಯಿಕ ಬದುಕಿನ ಸುಧಾರಣೆಗಾಗಿ ಮುಂದಾಗಿ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಬದುಕನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಂಡವರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನೇ ಇಲ್ಲಿ ಶರಣಾಗತಿ ಎಂದು ಕರೆದದ್ದು. ಈ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅದು ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನಡೆದಿದೆ, ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಕೂಡ. ಇಂತಹ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಶರಣಾಗದೆ ತಮ್ಮ ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕ ಆಲೋಚನೆಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವ ಕೆಲಸ ಇಲ್ಲಿನ ಪ್ರಬಂಧದಗಳಲ್ಲಿದೆ ಎನಿಸುತ್ತದೆ. 'ದೇವರ ಕ್ಲಾಸು' ಮತ್ತು 'ಮೀಸಲು ಕ್ಷೇತ್ರದ ತಾತ್ತ್ವಿಕತೆ'ಯಂತಹ ಪ್ರಬಂಧಗಳು ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿವೆ. ಲೇಖಕರ ನಿರ್ಭಿಡತೆ ಇಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಶರಣಾಗದೆ ತಮ್ಮ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ನೇರವಾಗಿ ಮತ್ತು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಬಹುಶಃ ದೇವರನ್ನು ಕುರಿತು ಮತ್ತು ವರ್ತಮಾನದ ರಾಜಕೀಯ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಈ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಇಂದು ಬರಹಗಾರನಿಗೆ ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಬಿಗುವಿನ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿಯೂ ಅವುಗಳ ವಿರುದ್ಧ ದನಿ ಎತ್ತುವುದಿದೆಯೆಲ್ಲ ಇದುವೇ ಶರಣಾಗತಿಯನ್ನು ಮೀರಿದ್ದು. ಮತ್ತು ಒಬ್ಬ ಬರಹಗಾರ ತನ್ನ ಬದ್ಧತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನವಾದುದು.

'ಅಜ್ಜಿ ಮತ್ತು ಆಹಾರ' ಪ್ರಬಂಧಲ್ಲಿ ಲೇಖಕರ ತಣ್ಣನೆಯ ಆಕ್ರೋಶ ಬಲು ವಿಶಿಷ್ಟವಾಗಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಆಹಾರ ಪದ್ಧತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ತಮ್ಮದೇ ಸ್ಪಷ್ಟ ನಿಲುವುಳ್ಳ ಪ್ರೊ. ಪೋತೆಯವರು ಆಹಾರದ ಕುರಿತಾದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ನಯವಾಗಿಯೂ ತಿರಸ್ಕರಿಸಬಲ್ಲರು, ಅಷ್ಟೇ ಆಕ್ರೋಶದಿಂದಲೂ ವಿರೋಧಿಸಬಲ್ಲರು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಈ ಪ್ರಬಂಧ ಸಾಕ್ಷಿ. ಈ ಪ್ರಬಂಧದಲ್ಲಿ ಮಾಂಸಾಹಾರದ ಊಟವನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವವರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವ ಪ್ರಬಂಧಕಾರರು ಕೊನೆಗೆ ತಾವೇ ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸಸ್ಯಾಹಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಅಲ್ಲ, ಅವರ ಅಸಹಾಯಕತೆಯೂ ಅಲ್ಲ. ಅದು ವಾಸ್ತವದ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯನ್ನು, ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿನ ಅಸಹಾಯಕತೆಯನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸುತ್ತದೆ.

ಇಲ್ಲಿನ ಬರಹಗಳು ಹೊಸಕಾಲದ ಸವಾಲುಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿವೆ ಮತ್ತು ಅರಗಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಹೀಗೆ ಅರಗಿಸಿಕೊಂಡದ್ದರಿಂದಲೇ ಅತ್ಯಂತ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ವಾಸ್ತವ ಬದುಕಿನ ಅನೇಕ ನೈಜ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಅಕ್ಷರಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೆಣೆಯಲಾಗಿದೆ. ಬಹುನಿರೀಕ್ಷಿತ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಗತ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲವೂ ಇಲ್ಲಿನ ಪ್ರಬಂಧಗಳಲ್ಲಿದೆ. ಶೋಷಣೆಯ ಬಗೆಗೆ, ಬಡತನದ ಬಗೆಗೆ ಲೇಖಕರು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅದಕ್ಕಾಗಿ, ಅದರಲ್ಲೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರನ್ನು ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸುವ ತಂತ್ರವೂ ಸಹ ಇದರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಲೇಖಕರು ಯಾವುದೇ ವಿಷಯವನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡರೂ ಅಲ್ಲಿ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರ ಚಿಂತನೆಗಳು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗುತ್ತವೆ. ಇದು ಅಂಬೇಡ್ಕರ್‌ರ ಬಗೆಗಿನ ಪೂಜ್ಯಭಾವವನ್ನಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಅವರ ಆಲೋಚನೆಗಳ ಅಗತ್ಯತೆಯನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಅಂಶ, ಇಲ್ಲಿನ ಪ್ರಬಂಧಗಳು ಆರಂಭದ ಹಸಿತನದಿಂದ ಕೂಡಿವೆ. ಆದರೆ ಮುಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ವಿಸ್ತಾರಗೊಂಡು ಪ್ರಬುದ್ಧವೂ ಆಗಬಲ್ಲವೆಂಬ ಸೃಜನಶೀಲ ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆಯನ್ನೂ ಅವು ಒಳಗೊಂಡಿವೆ. ಬಹಿರ್ಮುಖಿ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡೇ ಅಂತರ್ಮುಖಿಯಾಗಿರುವ ಪ್ರೊ. ಪೋತೆಯವರ ಸೃಜನಶೀಲತೆ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನೂ ಉಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಈ ಕೃತಿ ಅಸಹಾಯಕರ ಬದುಕನ್ನು, ಪರಿವರ್ತಿತ ಕಾಲದ ಆಚರಣೆಗಳನ್ನು–ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು, ವಿಚಾರ–ವಿಮರ್ಶೆಗಳನ್ನು, ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರ ಗೊಂಡ ಬದುಕಿನ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು, ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಹಾಸುಹೊಕ್ಕಾಗಿರುವ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು... ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಸಂಕಥನಗಳ ಒಕ್ಕೂಟ. ಬಹುರೂಪಿ

ಮನಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತಲೇ ಲೇಖಕರು ಬದುಕಿನ ಏಳ್ಗೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಏಕರೂಪಿ ಸೂತ್ರವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಏಕರೂಪಿ ಮನೋಗುಣದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಯನ್ನು ಅನೇಕ ನೈಜ ಘಟನಾವಳಿಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮುಕ್ತ ಹಾಗೂ ಗಟ್ಟಿ ದನಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅಭೀಪ್ಸೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ತಾನು ತನ್ನದು ಎನ್ನದೇ ತನ್ನವರಿಗಾಗಿ ಎನ್ನುವ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರ ಜೀವಸತ್ತ್ವದ ಪಯಣದ ಅಂಶಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣಸಿಗುತ್ತವೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಪರಿವರ್ತಿತ ಬದುಕು ತಂದಿಟ್ಟಿರುವ ಅನೇಕ ಆತಂಕಗಳು, ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಶೋಷಣೆಯ ವಿವಿಧ ಮಜಲುಗಳು ಮತ್ತು ಅದರ ಕ್ರೌರ್ಯತೆ, ಮತೀಯವಾದ ಪುರಸ್ಕರಿಸಿದ ಪಾವಿತ್ರ್ಯತೆಯ ಬಗೆಗಿನ ಎಚ್ಚರಿಕೆಗಳು... ಮುಂತಾದ ಜೀವಪರ ಕಾಳಜಿಗಳನ್ನು ಪ್ರೊ. ಪೋತೆಯವರು ವಿವಿಧ ರೂಪಕಗಳಲ್ಲಿ, ಪ್ರತಿಮೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಮತ್ತು ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ, ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಅವರ ಭಾಷೆ ಮುಖ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಭಾವ ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ; ಬರಹಗಳ ಆಕೃತಿಗಿಂತ ಅಲ್ಲಿನ ಆಶಯಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತವೆ; ಅನುಸರಿಸಿದ ತಂತ್ರಕ್ಕಿಂತ ಆರಿಸಿಕೊಂಡ ವಸ್ತು ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ; ವಿಷಯದ ನಿರೂಪಣೆಗಿಂತ ಅಡಗಿರುವ ವಿವೇಕ ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ; ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಬದ್ಧತೆಗಿಂತ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕಿನ ಅರಿವು ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ; ಲೇಖಕರ ತಳಸಮುದಾಯಗಳ ಅಸ್ಮಿತೆಯನ್ನು ಉಳಿಸುವಿಕೆಗಾಗಿನ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಪ್ರಯತ್ನ ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿನ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಬಂಧಗಳನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ವಿವೇಚಿಸುವ ಕೆಲಸ ಇಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಬಂಧಗಳ ಹಿಂದಿನ ತಾತ್ತ್ವಿಕ ದೃಕ್ಪಥವನ್ನು ನನ್ನ ಮೊದಲ ಓದಿನ ಮಿತಿಗೆ ದಕ್ಕಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದೇನಷ್ಟೆ.

ಪ್ರೊ. ಎಚ್.ಟಿ. ಪೋತೆಯವರು ರಚಿಸಿದ ಗಾಂಧಿಪ್ರತಿಮೆ ಸಂಕಲನ ಹನ್ನೆರಡು ಪ್ರಬಂಧಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ಲಲಿತ ಪ್ರಬಂಧಗಳೆಂದು ಕರೆಯುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಸೂಕ್ತ ಎನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಇಲ್ಲಿನ ಬರೆಹಗಳಿಗೆ ಗಾಢ ಚಿಂತನೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಬೌದ್ಧಿಕ ಭಾರವಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಂದು ಇವು ಹಗುರವಾದ ತೆಳು ಹರಟೆಯೂ ಅಲ್ಲ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಾಕಾರವು ಬಹಳ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಮೌಲ್ಯವೂ ಇದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲರ ಜೀವನದಲ್ಲಿಯೂ ನಡೆಯಬಹುದಾದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಘಟನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಬದುಕನ್ನು ನೋಡುವ, ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವೇ ಲಲಿತ ಪ್ರಬಂಧಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಮಸೂರದಿಂದಲೇ ನೋಡಲಾಗಿರುವುದು ವಿಶೇಷ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ವಿಷಯವನ್ನು ಸಾದರಪಡಿಸಲು ಬಳಸಿರುವ ತಂತ್ರ ವಿಶಿಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ವಿಷಯ ಮಂಡನೆಯ ಓಘ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಕಥನವಾಗಿ ಬದಲಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಸಂಕಲನದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಪ್ರಬಂಧ 'ಗಾಂಧಿ ಪ್ರತಿಮೆ'ಯಲ್ಲಿ ಕಸಗುಡಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ರಾಮದಾಸ ಪ್ರತಿಮೆಯ ಬಳಿ ನಿಂತು ಐತಿಹಾಸಿಕ ಮಹತ್ವವಿರುವ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಮತ್ತೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಗಾಂಧಿ ಅವನನ್ನು ಸಂತೈಸಲು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬರುವುದು, ಹಕ್ಕಿ ಪಕ್ಷಿಗಳು ಅವನ ಕತೆ ಹೇಳುವುದು ಒಂದು ರೂಪಕವಾಗಿ ಇವತ್ತಿನ ಜಾತಿ ಸಮಾಜವನ್ನು ತೆರೆದಿಡುವಲ್ಲಿ ಸಫಲವಾಗುತ್ತದೆ. 'ಕಾಗೆ ಕಂಡ ಕನಸು' ವಿನಲ್ಲಿ ಗಿಣಿ ಟೀವಿಯಲ್ಲಿ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಸರಣಿಚಿತ್ರವನ್ನು ನೋಡಿ ಕಾಗಣ್ಣನಿಗೆ ಕತೆ ಹೇಳುವುದು ಮತ್ತೆ ಕಾಗಣ್ಣನ ಮುಂದೆ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗುವುದು ಕುತೂಹಲ ಮೂಡಿಸುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಜೊತೆ ಚರ್ಮದ ಚಪ್ಪಲಿಗಳು ಎಡಗಾಲಿನದು ಎಮ್ಮೆಯದ್ದು ಮತ್ತು ಬಲಗಾಲಿನದು ಹಸುವಿನದ್ದೂ ಆಗಿ ಎರಡೂ ನಾನು ಶ್ರೇಷ್ಠ, ನೀ ಕನಿಷ್ಟ ಎಂದು ವಾದಕ್ಕಿಳಿದರೆ ಹೇಗಿರಬಹುದು? ಅದನ್ನು ಓದಿಯೆ ಅನುಭವಿಸಬೇಕು.

... ಮುನ್ನುಡಿಯಿಂದ...

ಪ್ರಬಂಧಗಳ ಸಂಕಲನ

ISBN : 978-81-945306-1-9

ಸಪ್ನ®
1967 ರಿಂದ

ಬೆಲೆ : ₹95/-

www.sapnaonline.com

திருநாள்

ன்பதற்காகத்தான்
காலமாக அறிந்து
வோ, சமயத்தின்
றிக் கோட்பாட்டு
ல் பெரும்பாலும்
யில் காண்போம்.

ம்பாலான இந்து
விரதம் என்பர்.
இருந்து எடுத்து
கொண்டு இந்தக்

மாவட்டம் 517

...மின்றி கார்த்திகை மாதத்தில் ...கை நட்சத்திரத்தில் சிவபெருமான் ...கை தீபம் ஏற்றிவழிபாடு செய்வது ...ன்று. இந்தத் தீபத்திருவிழா ...களில் நடைபெற்றாலும் ...மலையில் நடைபெறும் ...வ தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை ...திருவிழா என்று சொல்லலாம்.

...தீபத் திருவிழாவிற்கு ஒருபுராணக் ...என்னவெனில் சிவபெருமானின் ...யும், திருமுடியையும் காண ...என பிரம்மனும் திருமாலும் ...னர். பிரம்மன் அன்ன ...த்தும், திருமால் வராக ...த்தும் ஒருவர் ஆகாய மார்க்கமாக ...யையும், மற்றொருவர் வராக ...த்து பூமிக்கு அடியில் பூமிக்கு ...சுவடுகள் திருவடியைக் காண ...த்தனர். எனினும் அவர்களால் ...டியாத நிலையில் சிவன் வானும் ...ம் கடந்த தீபத்தம்பமாக விளங்கினார் ...கூறுவர்.

...யங்களில் கார்த்திகைத் திருநாள்:

விளக்கிடுதலைப் பண்டைய காலம் ...மகளிருக்கான பெரு விழாவாகக் ...ண்டாடியுள்ளனர் என்பதற்கு ...க்கியங்களில் பல சான்றுகள் உள்ளன. ...ான சம்பந்தர் பாடிய பூம்பாவைப் ...த்தில் "தொல் கார்த்திகை நாள்" எனக் ...ப்பிடுவதால் அன்றைய காலகட்டதிலேயே ...திருநாள் கொண்டாடியதை அறிகிறோம்.

கார்த்திகைத் திருநாளில் பெண்கள் ...கள் தோறும் வரிசைவரிசையாக ...க்குகளை ஏற்றிவைத்து உள்ள காட்சி ...டிஇருந்தது எனில்> வெப்பம் மிகுந்த ...நிலக் காட்டின் கண் செந்நிறமான இலவம் ...கள் மலர்ந்திருந்ததுபோல்காட்சி அளிக்கிறது ...உவமநயம் சிறக்க ஔவை பிராட்டியார்,

"வானம்ஊர்ந்தவயங்கொளிமண்டிலம்
நெருப்பெனச் சிவந்த உருப்பவரின் அங்காட்டு
இலையில்மலர்ந்தமுகையில்இலவம்
கலிகொள் ஆயம்மலிபுதொகுபுஎடுத்த
அஞ்சுடர் நெருங்கொடி பொற்பத் தோன்றிக்
கயந்துகள் ஆகிய பயந்த புகாஎம்"

அகம் 11

அகநானூற்றுப்பாடலில்பாடியுள்ளார்.

தெய்வநலச் சிந்தனையராகிய பாலைபாடிய பெருங்கடுக்கோ, கார்த்திகைத் திருநாளை, தலைமகன் கடந்து சென்றமலையின் கண் பெருவிழாவினை நினைவு கொள்ளும் வகையில்,

"அருவியான்ற உயர்சிமை மருங்கிற்
பெருவிழா விளக்கம்போலப் பலவுடன்
இலையில் மலர்ந்த இலவமொடு"

அகம் 185

உள்ளதாகப் பாடியுள்ளார். அது மட்டுமின்றி மற்றுமொரு பாடலில் காடுகளில் கோங்க மலர்கள் பூத்துத்திகழும் காட்சியானது எப்படி உள்ளது எனில் கார்த்திகை விழாவின் விளக்கு வரிசைகளை நினைவூட்டும் பாங்கில் உள்ளதாக பின்வரும் பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"கண்டிசின்வாழியோகுறுமகள்! நுந்தை
அறுமின்பயந்தஅறஞ்செய்திங்கள்
செல்சுடர்நெடுங்கொடிபோலப்
பல்பூங்கோங்கம்அணிந்தகாடே"

-நற் - 202

சோதிவடிவாகவும், சுடராகவும், சூழ்மணிவிளக்காய் விளங்குபவன் பரம்பொருள். அத்தகைய பெருமை பொருந்திய பரம்பொருளைத் தீபத்தால் வழிபாடு செய்வதை பெரும்புண்ணியமாகக் கருதிவந்தனர் தமிழ்ப்பெருமக்கள். "விளக்கிட்டார்பேறு சொல்லில் மெய்நெறி ஞானமாகும்" எனப் போற்றியுள்ளனர். விளக்கீட்டுத் திருநாள் கார்த்திகைத் திங்களில் கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில் பௌர்ணமியை ஒட்டி மிகச்சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டதை நக்கீரர்,

திருநாள்

ன்பதற்காகத்தான்
காலமாக அறிந்து
வோ, சமயத்தின்
றிக் கோட்பாட்டு
ல் பெரும்பாலும்
யில் காண்போம்.

ம்பாலான இந்து
விரதம் என்பர்.
இருந்து எடுத்து
கொண்டு இந்தக்

மாவட்டம் 517

...மின்றி கார்த்திகை மாதத்தில் ...கை நட்சத்திரத்தில் சிவபெருமான் ...கை தீபம் ஏற்றிவழிபாடு செய்வது ...ன்று. இந்தத் தீபத்திருவிழா ...களில் நடைபெற்றாலும் ...மலையில் நடைபெறும் ...வே தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை ...திருவிழா என்று சொல்லலாம்.

...தீபத் திருவிழாவிற்கு ஒருபுராணக் ...எல்லைவெளியில் சிவபெருமானின் ...யும், திருமுடியையும் காண ...என பிரம்மனும் திருமாலும் ...னர். பிரம்மன் அன்ன ...த்தும், திருமால் வராக ...த்தும் ஒருவர் ஆகாய மார்க்கமாக ...யையும், மற்றொருவர் வராக ...த்து பூமிக்கு அடியில் பூமிக்கு ...சுவடுகள் திருவடியைக் காண ...த்தனர். எனினும் அவர்களால் ...டியாத நிலையில் சிவன் வானும் ...ம் கடந்த தீபத்தம்பமாக விளங்கினார் ...கூறுவர்.

...இலக்கியங்களில் கார்த்திகைத் திருநாள்:

விளக்கிடுதலைப் பண்டைய காலம் ...மகளிருக்கான பெரு விழாவாகக் ...கொண்டாடியுள்ளனர் என்பதற்கு ...இலக்கியங்களில் பல சான்றுகள் உள்ளன. ...ஞான சம்பந்தர் பாடிய பூம்பாவைப் ...பதிகத்தில் "தொல் கார்த்திகை நாள்" எனக் ...குறிப்பிடுவதால் அன்றைய காலகட்டதிலேயே ...திருநாள் கொண்டாடியதை அறிகிறோம்.

கார்த்திகைத் திருநாளில் பெண்கள் ...கள் தோறும் வரிசைவரிசையாக ...விளக்குகளை ஏற்றிவைத்து உள்ள காட்சி ...படிஇருந்தது எனில்> வெப்பம் மிகுந்த ...பாலைநிலக் காட்டின் கண் செந்நிறமான இலவம் ...பூக்கள் மலர்ந்திருந்ததுபோல்காட்சி அளிக்கிறது ...உவமநயம் சிறக்க ஔவை பிராட்டியார்,

"வானம்ஊர்ந்தவயங்கொளிமண்டிலம்
நெருப்பெனச் சிவந்த உருப்பவிரின் அங்காட்டு
இலையில்மலர்ந்தமுகையில்இலவம்
கலிகொள் ஆயம்மலிபுதொகுபுஎடுத்த
அஞ்சுடர் நெருங்கொடி பொற்பத் தோன்றிக்
கயந்துகள் ஆகிய பயந்த புகாஅம்"

அகநானூற்றுப்பாடலில்பாடியுள்ளார்.

அகம் 11

தெய்வநலச் சிந்தனையராகிய பாலைபாடிய பெருங்கடுக்கோ, கார்த்திகைத் திருநாளை, தலைமகன் கடந்து சென்றமலையின் கண் பெருவிழாவினை நினைவு கொள்ளும் வகையில்,

"அருவியான்ற உயர்சிமை மருங்கிற்
பெருவிழா விளக்கம்போலப் பலவுடன்
இலையில் மலர்ந்த இலவமொடு"

அகம் 185

உள்ளதாகப் பாடியுள்ளார். அது மட்டுமின்றி மற்றுமொரு பாடலில் காடுகளில் கோங்க மலர்கள் பூத்துத்திகழும் காட்சியானது எப்படி உள்ளது எனில் கார்த்திகை விழாவின் விளக்கு வரிசைகளை நினைவூட்டும் பாங்கில் உள்ளதாக பின்வரும் பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"கண்டிசின்வாழியோகுறுமகள்! நுந்தை
அறுமின்பயந்தஅறஞ்செய்திங்கள்
செல்சுடர்நெடுங்கொடிபோலப்
பல்பூங்கோங்கம்அணிந்தகாடே"

-நற் - 202

சோதிவடிவாகவும், சுடராகவும், சூழ்மணிவிளக்காய் விளங்குபவன் பரம்பொருள். அத்தகைய பெருமை பொருந்திய பரம்பொருளைத் தீபத்தால் வழிபாடு செய்வதை பெரும்புண்ணியமாகக் கருதிவந்தனர் தமிழ்ப்பெருமக்கள். "விளக்கிட்டார்பேறு சொல்லில் மெய்நெறி ஞானமாகும்" எனப் போற்றியுள்ளனர். விளக்கீட்டுத் திருநாள் கார்த்திகைத் திங்களில் கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில் பௌர்ணமியை ஒட்டி மிகச்சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டதை நக்கீரர்,

"மழைகால்நீங்கியமாகவிசும்பில்
குறுமுயல்மறுநிறம்கிளரமதிநிறைந்து
அறுமீன்சேரும்அகவிருள்நடுநாள்
மறுகுவிளக்குறுத்துமாலைதூக்கிப்
பழவிறல்மூதூர்ப்பலருடன்துவன்றிய
விழியுடன்அயரவருகதில்அம்ம"

- அகம் - 141

சிறப்பாகச் சுட்டியுள்ளார்

தமிழ்நாடு முழுவதிலும் அந்திமாலைப் பொழுதில் கார்த்திகைப்பெரு விழா இனிது கொண்டாடப்பட்டது என்பதை முத்தொள்ளாயிரம்,

"குடத்துள் விளக்கேபோல் கொம்பன்னார் காமம்
புறப்படா பூந்தார் வழுதி - புறப்படின்
ஆ புகும்மாலைஅணிமலையில்தீயேபோல்
நாடறிகெளவைதரும்"

- முத் - 54

குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தமிழ்நாட்டில் வேறு எந்தமலை உச்சியில் தீபம்ஏற்றி வழிபடும் வழக்கம் இல்லை. அணிமலையில் தீ என்பது திருவண்ணாமலை கார்த்திகை தீபத்தை அவ்வாறு குறிப்பிட்டுள்ளார் எனலாம்.

மக்கள் ஒருவரைப் பற்றிச்சிறப்பாகக் குறிப்பிடும் பொழுது, "குன்றின்மேல் இட்ட விளக்கு" என்ற பழமொழியைப் பயன்படுத்துவர். இதனையே, முன்றுரையனார் என்பவர் எழுதிய பழமொழி நானூறு என்னும் நூலும்,

"கன்றிமுதிர்ந்த கழியப்பன்னாள் செயினும்
என்றும் சிறியார் கண் என்றானும் தோன்றிதாம்
ஒன்றாய் விடினும் உயர்ந்தார்ப் படுங்குற்றம்
குன்றின்மேல்இட்டவிளக்கு"

குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கணைக்கால் இரும்பொறை யொடு கழுமலம் என்னும் இடத்தி ல் நடைபெற்ற போர் நடைபெற்றது. அப்போர் களத்தில் சிந்தியுள்ள செக்கச் சிவந்த இரத்தத் துளிகள், கார்த்திகைத் திருவிழாவில் ஏற்றியுள்ள ஒளிவிளக்குகள் போல் காட்சியளித்தது என பொய்கையார் தாம் எழுதிய களவழி நாற்பது என்றும் நூலில் பின்வரு... குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"ஆர்ப்பெழுந்த ஞாட்பினுள் ஆள்ஆள் எதிர்...
தாக்கி எறிதர வீழ்தரும் ஒண்குருதி
கார்த்திகைச் சாற்றின் கழிவிளக்கைப் போன்ற...
பொர்க்கொடித்தானைப் பொருபுனல் நீர...
ஆர்த்து அமர்சுட்டகளத்து"

திருவிளக்கின் தத்துவம்:

நாட்டிற்கும் ஊருக்கும் வீட்டி... ஆலயத்திற்கும் பொலிவைத் தருவது விள... ஒளியாகும். இருளைப் போக்கி வெளிச்சத்... கொடுப்பது விளக்கு. இந்த விளக்குக... வழிபாடு பஞ்சபூதங்களை நினைவிற்கொ... கடவுளுக்கு புரிந்திடும் விழிபாடு என்பர்.

திருவிளக்கில் வட்டம் - ஆகாயத்தி... அடையாளமாகவும், திருவிளக்கில் அறுகோ... - காற்றின் அடையாளமாகவும், திருவிளக்... முக்கோணம் - நெருப்பின் அடையாளமாக... திருவிளக்கில் பிறை - நீரின் அடையாளமாக... திருவிளக்கில் சதுரம் - நிலத்தி... அடையாளமாகவும் இருப்பதாகக் குறிப்பிடு...

உடன்பிறப்புப் பாசமும் கார்த்திகை... திருநாள் சிறப்பும்:

தமிழகத்தில் திருமணமா... முதலாண்டில் வரும் தீபாவளி பொங்க... போன்ற நாட்களில் பெண்வீட்டார் வரிசை... வைத்து மாப்பிள்ளை வீட்டாரை மகிழ்... செய்வது இன்றும் நடைமுறையில் உள்ளது... அதேபோன்று திருக்கார்த்திகைத் திருநாளி... சகோதரர்கள் தம் உடன் பிறப்புக்களான தமக்கை... தங்கையர் இல்லங்களுக்கு வரிசைகளுடன்... சென்று வாழ்த்தி, உடன் பிறப்புப் பாசத்தை... வெளிப்படுத்தும் வழக்கம் ப... சமூகத்தினரிடையே இன்றும் உள்ள... வடநாட்டில் இதனை 'ரட்சாபந்தன்' என... கொண்டாடி வருகின்றனர். இத்தகைய வழக்க... பெரும்பாலும் மக்களின் மனதை...

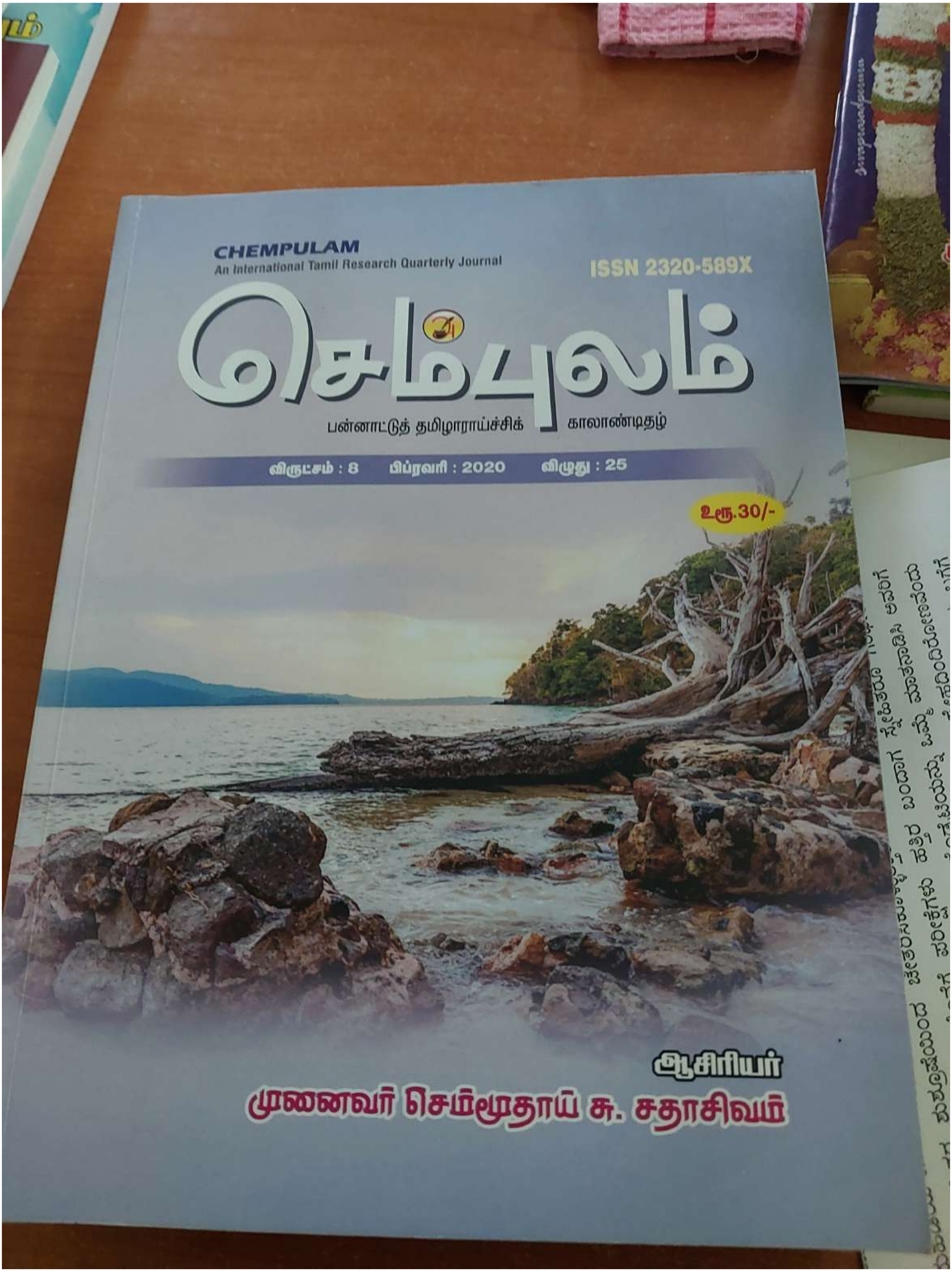

CHEMPULAM
An International Tamil Research Quarterly Journal
ISSN 2320-589X

செம்புலம்

பன்னாட்டுத் தமிழாராய்ச்சிக் காலாண்டிதழ்

விருட்சம் : 8 பிப்ரவரி : 2020 விழுது : 25

உரு.30/-

ஆசிரியர்
முனைவர் செம்மூதாய் சு. சதாசிவம்

18. கண்ணதாசன் திரையிசைப்பாடல்களில் குறள்வழி அறியலாகும் வாழ்வியல் நெறிகள் 70
ராஜகுமாரி. ர.

19. சங்க இலக்கியத்தில் தொழில் மாந்தர்கள் 75
ர. ஸ்டெல்லா ஜெயபுரீ

20. அற இலக்கியங்களில் வாழ்வியல் நெறிகள் 79
ஆ. கார்த்திகைநாதன்

21. வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிவில் அகமாந்தர்கள் 83
முனைவர் சு. அரங்கநாதன்

22. குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்களில் கட்டமைப்புக் கூறுகள் 89
முனைவர் த. மலர்க்கொடி

23. திருக்குற்றாலமும் சித்ரசபையும் 93
தமிழ்ச்செம்மல் முனைவர் பா. வேலம்மாள்

24. சங்ககால இசைக்கலைஞர்களின் வாழ்வியல் கலைநயம் 97
Dr.R. எழில்ராமன்

25. மக்கள் நம்பிக்கைகளும் வழிபாடுகளும் 101
முனைவர் வ. கலைஅரசி

26. தமிழினத்தின் தொன்மையும் பெருமையும் 105
முனைவர் இரா. நந்திகேஸ்வரி / முனைவர் மலை. சாம்பசிவம்

27. போடி கல்வெட்டு ஓர் அறிமுகம் 108
கலாநிதி முருகு தயாநிதி

28. சங்க இலக்கியத்தில் பொருளாதாரம் 114
முனைவர் த. கலாபுரீதர்

29. மணிவாசகர் காட்டும் சிவ வடிவங்கள் 118
ஆ. தனுசு இராமச்சந்திரன்

30. சங்கஇலக்கியத்தில் இசை 123
முனைவர் செ. செயந்தி

31. கவுந்தியடிகள் : இளங்கோவின் பிரசாரக் கருவி 128
பாஸ்கரன் சுமன்

32. திருவள்ளுவர் கூறிய சான்றாண்மை வழி உணர்த்தும் வாழ்வியல் நெறிகள் 133
திரு. கு. ஞானவில்சன்

33. மதுரைக்காஞ்சியில் நிலம்சாரா தொழிலாளர்கள் 138
முனைவர் இரா. திராவிடராணி

34. குறள் கூறும் குடியரசு நெறிகள் 142
முனைவர் பேரா. வேட்டவராயன்

முனைவர் செம்மூதாய் சு. சதாசிவம்

Owned and published by Dr. S. Sathasivam from, No.17, Tagore Street, MMDA Nagar, Chitlapakkam, Chennai - 600 064. and printed by R.Venkatesan at Anbu Achakam, 22/12, South Mada Street, Chinna Kancheepuram - 631 501.

Editor - Dr. S. Sathasivam

25. மக்கள் நம்பிக்கைகளும் வழிபாடுகளும்

முனைவர் வ. கலைஅரசி
பதிப்புத் துறை, உதவி இயக்குநர்,
திராவிடப் பல்கலைக் கழகம்,
சித்தூர் மாவட்டம், 517 426,
குப்பம், ஆந்திர மாநிலம்.

தமிழர்களின் பிறப்பிடமும், வாழ்வின் நிலைக்களமும் பரந்து விரிந்த எல்லையைக் கொண்டிருந்தது. நிலம் மனிதனின் வாழ்க்கைத் தோட்டம். இந்த இயற்கைப் பின்னணி மனித வாழ்வின் உயிரோட்டமாக விளங்கியது. மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த ஒரு வாழ்க்கையை வாழ்ந்தனர். இந்த இயற்கையையே அன்றைய மக்கள் தெய்வமாக வழிபட்டனர். சூரிய, சந்திரன் இயக்கங்களைப் பற்றி சங்க இலக்கியங்களில் பேசப்பட்டுள்ளன. தம்மை மீறிய சக்தி உண்டு என்று நம்பினர். அந்த நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தான் சூரிய சந்திர வழிபாட்டைச் செய்தனர். இந்த வழிபாட்டு முறையையும், மக்கள் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையையும் இங்கு காணலாம்.

உலகத்து உயிர்களுள் மனிதன் தான் பகுத்தறிவு திறனுடன் செம்மையான வாழ்க்கையை வாழ்த்து கொண்டிருக்கிறான். அதன் அடிப்படையில்தான் தன்னுடைய தேவைகளான உணவு, உடை, உறைவிடம் போன்றவற்றை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான். இவ்வாறு உடலுக்குத் தேவையான வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொண்ட மனிதன் மனதிற்கு நன்மையை விளைவிக்கும் பொருட்டு கடவுள் பற்றிய சிந்தனையையும், வழிபாடும் தமக்கு நன்மை புரியும் என நம்பினான். இதனையே தொல்காப்பியர்,

"வழிபடு தெய்வம் நிற்புறங் காப்பப்
பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து
பொலிமின் என்னும் புறநிலை வாழ்த்தே"

தொல் - பொருள் - 415

கூறுவதன் மூலம் இறைவழிபாட்டின் சிறப்பையும், அவ்வாறு வழிபாடு செய்வோரைத் தெய்வம் காத்தருளும் என்பதும் புலனாகின்றன.

நம்பிக்கையும் வழிபாடு முறையும்

எல்லாம் இறைவனருளாலே நடைபெறுகின்றன என மக்கள் நம்பினர். தமக்கு வரும் நம்மை, தீமை எல்லாவற்றிற்கும் இறைவனே காரணம் என நம்பினர். இதன் அடிப்படையில் எழுந்தவைகள் தான் கோயில்கள், "தெய்வத்தின் மீது ஆழ்ந்த நம்பிக்கையும் பக்தியும் கொண்டவர்களை எத்தகைய இன்னல்களும் அணுக மாட்டாது" என நம்பினர்.

கிராமங்களில் நோய், பஞ்சம், வெள்ளம் போன்ற பாதிப்புகளில் மக்கள் துன்பப்படக் கூடாது என்பதற்காக சிறு தெய்வங்களிடம் மிக பயபக்தியுடன் படையலிட்டு வழிபடுவதை இன்றும் நாம் காணலாம்.

திருமணஞ்சேரிக்குச் சென்று வழிபடுவதால் கைகூடி வராத திருமணங்கள் விரைவில் திருமணம் நடக்கும் என நம்பினர்.

ஆல மரம், அரச மரம் இரண்டும் சேர்ந்து உள்ள இடத்தில் மக்கள் அந்த மரங்களைச் சுற்றி வந்தால் குழந்தைப்பேறு கிடைக்கும் என நம்பினர். இதில் அறிவியல் ரீதியான உண்மை என்ன என நம் அனைவருக்கும் தெரிந்தாலும் அறிவியல் தொடர்பான செய்திகளைக் கூறினால் நம்மனம் அதை ஏற்றுக் கொள்ளாது. அதனால் அதை இறை உணர்வோடு கூறினால் மக்கள் நம்பினர் வழிபாடும் செய்கின்றனர்.

வைத்தீஸ்வரன் கோவிலுக்குச் சென்று அங்குள்ள சித்தாமிர்தக் குளத்தில் நீராடி இறை வழிபாடு செய்து மருந்துடன் கூடிய திருநீறை உட்கொண்டால் எப்படிப்பட்ட நோயும் தீரும் என்பது மக்கள் நம்பிக்கை.

திருக்கருகாவூரில் எழுந்தருளி இருக்கும் கர்ப்பரட்சாம்பிகை அம்மனை வழிபட்டால் சுகப் பிரசவம் நடைபெறும் என்பது மக்களின் நம்பிக்கை. இன்றும் அந்த நம்பிக்கையின் அடிப்படையில்தான் வழிபாடும் செய்கின்றன.

திருச்செந்தூருக்குச் சென்று அங்குள்ள முருகனை வழிபடுவதால் பகையும், தமக்கு ஏற்பட்டுள்ள தீராத நோய்களும் தீரும் என்பது பலரது நம்பிக்கையாக உள்ளது.

திருக்கடவூருக்குச் சென்று அறுபதாம் ஆண்டு நிறைவு விழா போன்ற சாந்திகள் செய்வதால் மரண பயத்திலிருந்து விடுபட்டு, நீண்ட நாள் வாழலாம் என நம்பி மக்கள் இன்றும் அந்த நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் வழிபாடு செய்கின்றனர்.

வழிபாடு என்பது இறைவனின் திருவருளைப் பெற நெஞ்சாரச் செய்வதுதான். உலகின் உள்ள எல்லா மதத்தினரும் தம் தம் மதத்தினருக்கு வழிபாடு செய்கின்றனர். அதாவது உருவமாகவோ அருவமாகவோ வழிபடுகின்றனர். மலர் வழிபாடே மிக முக்கியமான வழிபாடாகக் கருதப்பட்டுள்ளது என்பன மணிமேகலை காப்பியத்தில் தாமரை வடிவமுள்ள புத்த பீடிகையில் மலர்களை வைத்து வழிபட்டதை அறிகிறோம்.

அனைத்து மக்களும் இ... நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தான் ... சமயங்களுக்கு ஏற்ப வழிபாட்டு முறை... ஏற்படுத்திக் கொண்டு வழிபட்டு வந்துள்ளன...

சூரிய வழிபாடு

இருளை விலக்கி ஒளியைக் கொடுக்கும் சூரியன், மக்களுக்குப் புத்துணர்ச்சியையும், உடலியக்கத்திற்கு எழுச்சியையும் கொடுக்கின்றான். உலகாயத நிலையில் மக்களின் வாழ்வில் சூரியனுக்கெனத் தனிச் சிறப்பு என்றும் இருந்து வந்துள்ளன. இந்த சூரிய வழிபாடு பற்றி இருக்கு வேதம் "அசையும் அசையாப் பொருள்களின் உள் உறை ஆத்மா சூரியன்" எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது. மக்களுக்குக் கண்கண்ட தெய்வமாகப் போற்றப்படும் சூரியனையும், சூரிய வழிபாட்டினைப் பற்றி நம்முடைய தமிழ் இலக்கியங்களில் பலவாறு பேசப்பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியத்தில் "காலம் உலகம் உயிரே உடம்பே" என்றும், "ஞாயிறு திங்கள் சொல்லென வருஉம்" என்று குறிப்பிடுவதால் பண்டைக் காலத்திலேயே சூரிய வழிபாடு வழக்கத்திலிருந்தது என்பதை அறியலாம். இளங்கோவடிகள் தம்முடைய சிலப்பதிகாரத்தில் நூலின் தொடக்கத்திலேயே,

"ஞாயிறு போற்றுதும் ஞாயிறு போற்றுதும்
காவிரி நாடன் திகிரிபோற் பொற்கோட்டு
மேரு வலந்திரித லான்"

எனப் பாடி இருப்பதால் எத்தகைய ஒரு சிறப்பினைச் சூரிய வணக்கத்திற்குத் தந்துள்ளார் என்பதை அறிகிறோம்.

மாமன்னர்கள் தம்முடைய பரம்பரையைச் சூரிய பரம்பரை அல்லது 'சூரிய வம்சம்' எனக் கூறிக் கொண்டனர். பாரத தேசத்தின் வடக்கே தசரதன் மரபு 'சூரியவமிசம்' என்றும் தென்கத்தில் சோழர் மரபு 'சூரியவமிசம்' என்றும் தமிழ் இலக்கியங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

ஆதிசங்கரர் தோற்றுவித்த மதங்களில் சூரியனையே பரம்பொருளாகப் போற்றும் மதம் 'சௌரம்' என்பது முதலாவதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. நாளும் அந்தணர்கள் வழிபடும் காயத்திரி மந்திரத்தில் "சூரிய பகவானே என் புத்தியைத் தெளிவாக்குக: பிரகாசத்தைக் கொடு" என வேண்டுவதைக் காணலாம்.

சூரிய வழிபாடு மிகத் தொன்மையானது என்பதற்கு சிந்துவெளி நாகரிக காலத்திலிருந்தே இந்த வழிபாடு இருந்தது என்பதை மொகஞ்சதாரோ ஹரப்பா ஆகிய இடங்களில் நடந்த அகழ்வாய்வுகளில் கிடைத்த மண் பாண்டங்களில் சுவஸ்திக் சின்னமும், சக்கரமும், கிரணங்கள் வீசும் வட்டங்களும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

சூரிய பகவான் கோயில்

இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் சூரிய வழிபாட்டுக்கு ஏற்ப கோயில்கள் உள்ளன. ஒரிசா மாநிலத்தில் உள்ள கோனார்க் கோயில் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. தென்னகத்தில் தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள சூரியனார் கோயிலும் மிகவும் சிறப்பாகப் பேசப்படுகின்றன. கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் உள்ள கமலயந்திரம் எனப் பெயரிடப்பட்ட சூரிய யந்திரம் வழிபாட்டு நோக்கில் ஒரு சிறந்த கலைப் படைப்பாகும். எட்டு கிரகங்கள் புறத்தே அமைந்திருக்க, விரிந்த தாமரை இதழ்களில் சூரியன் உலகத்தைக் காக்கும் நோக்கத்தில் உலா வரும் தோற்றத்தில் அமைந்துள்ளது. இது சோழர்களின் கலை வண்ணத்திற்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக உள்ளது.

பொங்கல் திருநாளும் சூரியனும்

ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் வருகின்ற தைத்திங்கள் முதல்நாள், சித்திரை முதல் நாளை நாம் எப்படிக் கொண்டாடுகிறோமோ அந்த அளவிற்கு சிறப்புடையது. தைத் திங்கள் முதல்நாள். இதனைத் தமிழ்ப் பெருமக்கள் சூரிய வழிபாட்டிற்குரிய நாளாகக் கொண்டாடுகின்றனர். இதனையே பொங்கல் திருநாள் எனச் சொல்லி சூரிய பகவானுக்கு படையலிட்டு வழிபாடு செய்து வருகின்றனர். இதை தட்சணாயணம் முடிந்து உத்தராயணம் தொடங்கும் புண்ணிய நாளாகவும், மகர சங்கராந்தியாகவும் போற்றி வழிபாடு செய்கின்றனர்.

கிழமைகளில் 'ஞாயிறுக் கிழமையை' ஞாயிறு என்றால் சூரியன் - அவனுக்குரிய நாளகாக் கருதி வழிபாடு செய்கின்றனர். நவ கிரகங்களுள் பேராற்றல் வாய்ந்தவன் சூரிய பகவனே. அதனால் தான் நவக்கிரக வழிபாட்டில் எல்லாக் கோள்களுக்கும் நடுவில் இருக்கும்படி சூரிய பகவானை நிறுவுச் சிறப்பிடம் தருவது குறிப்பிடத் தக்கதாக உள்ளது.

தத்துவ அடிப்படையில் சூரிய வழிபாடு

சத்தியம் தவறாமைக்கு சூரியனையே எடுத்துக்காட்டாகக் கூறுவது மரபு. தானத்தின் சிறப்பைப் பற்றிக் கூறும்போதும், சத்தியம் தவறாத சூரிய தேவனைப் போல் தானமே பிரதானமாக வாழ்வதைப் பொங்கல் பண்டிகை உணர்த்துவதை அறிஞர் பலரும் கூறியுள்ளனர். தாமரை நாயகனாகச் சூரியனைக் குறிப்பிடுவதால், சூரிய வழிபாட்டில் செந்தாமரை மலரைப் பயன்படுத்துவது மிகவும் சிறப்புடையது. சூரிய மண்டலத்தின் நடுவே சதாசிவ மூர்த்தியின் இருப்பைக் கண்டு வழிபடுவது சைவப் பெருமக்களின் வழிபாட்டுத் தத்துவம் என்று சொல்லலாம். சூரிய வழிபாட்டுக்கு உகந்த நேரம், சிறப்பாக ஞாயிற்றுக் கிழமை உதய காலமே என்று கூறுலாம்.

சந்திர வழிபாடு

நவ கோள்களுள் ஒன்றாகிய சந்திரன் சூரியனின் ஒளியை வாங்கி ஒளிரச் செய்யும் தன்மை உடையவன். சிவபிரானுக்குரிய இரு கண்களாக சூரியனும் சந்திரனும் போற்றப்படுகின்றனர். இறைவனோடு ஒப்பிடத்தக்க மாமன்னர்கள் சோழர்களும், பாண்டியர்களும் முறையே சூரியனையும், சந்திரனையும் தம் குல முதல்வர்களாகக்

கொண்டனர் என்பது இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது.

வளர்ந்தும் தேய்ந்தும் வானத்தில் உலவுகின்ற சந்திரன் அமாவாசைக்கு பின் மூன்றாம் நாள் சிறுகோடு போல பிறையாகத் தோன்றி பின்னர் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து பௌர்ணமியாக முழு நிலவாக பிரகாசிக்கும். மூன்றாம் பிறையைத் தொழுகின்ற வழக்கம் அன்று முதல் இன்று வரை பழக்கத்தில் உள்ளது. இளம் பெண்களும், கன்னிப் பெண்களும் இந்த மூன்றாம் பிறையைத் தொழுதனர் என இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

அதுமட்டுமின்றி இந்த 'பிறை தொழுதல்' உலகளாவிய சிறப்புடையது. எப்படியெனில் இசுலாமியர்களும் பிறையை வைத்துத்தான் மாதத்தையும், ரம்ஜான் முதலிய நோன்புகளையும் கடை பிடித்து வருவதை இன்றும் நாம் பார்க்கிறோம். அந்த அளவிற்கு சிறப்பு வாய்ந்ததாக உள்ளது.

இன்றைய காலகட்டத்தில் பௌர்ணமிக்கு கிரிவலம் வருவது மிகவும் பிரபலமடைந்து வருகிறது. அதுவும் திருவண்ணாமலையை பௌணர்மி கிரிவலம் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்ததாகக் கருதப்பட்டு லட்சக் கணக்கான மக்கள் இன்றும் இந்த வழிபாட்டு முறையைக் கடைபிடித்து வருகின்றனர். இவ்வாறு சந்திர வழிபாடு மிக முக்கியமானதாக கடைபிடிக்கப் பட்டுள்ளதை அறிகிறோம்.

சூரிய சந்திர கிரகணங்கள்

சூரியனும் சந்திரனும் உலகத்திற்கு ஒளி தரும் கிரகங்களாக விளங்கினாலும், உயிரினங்களும், தாவரங்களும் சில வளர்ச்சி மாறுதல்களும், எதிர் விளைவுகளும் உள்ளாகின்றன என்பதை அறிவியல் அறிஞர்கள் கூறியுள்ளனர்.

சூரிய சந்திர கிரகணங்கள் முறையே அமாவாசையிலும் பௌர்ணமியிலும் நடைபெறும். அந்த சமயத்தில் அவற்றின் ஒளிகள் பூமிக்கு வருவது தடைபடும். கிரகண காலங்களில் கடலிலோ, ஆறு... போன்ற நீர் நிலைகளில் நீராடி... மந்திரங்களை உச்சரித்... கொண்டிருப்பதால், அந்த மந்திர... ஆற்றல் அதிகரிப்பதாக மக்கள் நம்பி... கொண்டுள்ளனர்.

கிரகணம் முடிந்த... பெரும்பாலான மக்கள் நீராடி, த... படுத்திய பின்னரே உணவு உட்கொள்... வழக்கத்தை அன்று முதல் இன்று... கடைபிடித்து வருகின்றனர். இந்து மத... பெரும்பாலும் இன்றும் இவ்வழ... மேற்கொண்டுள்ளனர். கருப்பந்தரித்த... அந்த கிரகண நேரத்து வெளியில் அ... அந்த ஒளிக் கதிர்கள் தம்மீது பட... பாதுகாப்பாக இருக்க வேண்டும் என... அவர்கள் எந்தச் செயலிலும் ஈடுபட... இறை நம்பிக்கையுடன் அமைதியாக இ... வேண்டும் என்றும் நடைமுறையில் ப... இன்றும் பின்பற்றுகின்ற ஒரு வழக்க... இருக்கிறது.

சூரிய - சந்திர தட்பவெப்ப நிலை... ஏற்பத்தான் நாம் உட்கொள்ளும் உண... உடலில் ஜீரணமாகிறது. கிரகண நேரங்... ஏற்படக்கூடிய கர்ப்பமோ, பிரசவமோ க... சூரிய - சந்திரனின் தாக்குதலுக்கு ஆளாகி... எந்த நட்சத்திரத்தின் மேல் கிரக... பிடித்ததாக அதையொட்டிய அதற்கு ... பின் உள்ள நட்சத்திரங்களுக்... கிரகணத்தால் பாதிப்பு ஏற்படுகிறது. ... பாதிப்பிலிருந்து தப்பிப்பதற்கு வி... பரிகாரங்கள் செய்வதை இன்றும் ... பார்க்கிறோம்.

இவ்வாறு தெய்வ நலச் சிறப்பி... உடைய சூரியனையும், சந்திரனையும் மக்... காலங்காலமாக வழிபட்டு வண... வருகின்றனர். இன்றும் மக்கள் ... வாழ்க்கையில் சூரிய சந்திர வழிபா... முறையைப் பின்பற்றுகின்றனர் என்ப... இக்கட்டுரையின் மூலம் அறியலாம்.

IMAYAM
ARTS AND SCIENCE COLLEGE - VANIYAMBADI
உலகக் கவிதைகள் - ஒரு திறனாய்வு
பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம்
"A Review on World Poets"
(International Seminar)
பதிப்பாசிரியர்கள்
Editors
முனைவர் ப.சிவராஜி
Tamil Chemmal Dr. P.Sivaraji
HOD of Tamil
Islamiah College (A), Vaniyambadi
முனைவர் கோ.விசயராகவன்
Dr. G.Vijaya Rahgavan
Director, Tamil Valarchi Thurai,Chennai.
முனைவர் பா.வேலம்மாள்
Tamil Chemmal Captain Dr. P.Velammal
முனைவர் ச.சுசா சரவணன்
Dr. S. Susa Saravanan
முனைவர் ச.சரவணன்
Dr.S.Saravanan
முனைவர் ஞா.சுஜாதா
Dr.G.Sujatha
முனைவர் தமிழ்ச்செல்வி
Dr. Tamil Selvi
முனைவர் விஜயலட்சுமி மணப்புரா
Dr.Vijaya Lakshimi Manapura

நூல் விவரம்

நூல் பெயர்	:	உலகக் கவிதைகள் - ஒரு திறனாய்வு "A Review on World Poets"
உரிமை ©	:	முனைவர் ப.சிவராஜி Dr.P.Sivaraji
வெளியீடு	:	தி.பி.2051 ஆனி 24, 08-07-2020 புதன்கிழமை
மொழி	:	தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம்,
Languages	:	Tamil, Telugu, Kanada,

பதிப்பாசிரியர்கள் — Editors

தமிழ்ச் செம்மல் முனைவர் **ப.சிவராஜி** தமிழ்த்துறைத் தலைவர், இஸ்லாமியாக் கல்லூரி (தன்னாட்சி), வாணியம்பாடி.	Tamil Chemmal Dr. P.Sivaraji HOD of Tamil Islamiah College (A), Vaniyambadi
முனைவர் **கோ.விசயராகவன்** இயக்குநர், தமிழ் வளர்ச்சித்துறை, சென்னை.	Dr. G.Vijaya Rahgavan Director, Tamil Valarchi Thurai,Chennai.
தமிழ்ச்செம்மல் முனைவர் **பா.வேலம்மாள்**	Tamil Chemmal Captain Dr. P.Velammal
முனைவர் **ச.சுசா சரவணன்**	Dr. S. Susa Saravanan
முனைவர் **ச.சரவணன்**	Dr.S.Saravanan
முனைவர் **ஜா.சுஜாதா**	Dr.G.Sujatha
முனைவர் **தமிழ்ச்செல்வி**	Dr. Tamil Selvi
முனைவர் **விஜயலட்சுமி மணப்புரா**	Dr.Vijaya Lakshimi Manapura

விலை	:	ரூ.200/-
பக்கங்கள்	:	193
ஒளியச்சு	:	க.ஜெகவீரன், சரவணா கிராபிக்ஸ், வேலூர். பேசி: 98658 20640.
பதிப்பகம்	:	பரிதி பதிப்பகம் சோலையார்பேட்டை-635851
Publication	:	**Parithi Pathippagam, Jolarpettai-635851.**
ISBN	:	**978-81-945795-0-2**
நூல்கிடைக்குமிடம்	:	முனைவர் ப.சிவராஜி தலைவர், ஏலகிரி பாரதி தமிழ்ச் சங்கம் புதூநகர், வாணியம்பாடி - 635 752. வே.மா. தமிழ்நாடு. புலனம்: 90958 31291. **Dr. P.Sivaraji, President, Yelagiri Bharathi Tamil Sangam, New Town, Vaniyambadi, Vellore Dist-635 752. Tamil Nadu.**

ஆய்வுக் கட்டுரை கருத்துக்கள் கட்டுரையாளர்களைச் சாரும்.
கருத்துக்களுக்குப் பதிப்பகமோ தொகுப்பாசிரியரோ பொறுப்பல்ல.

கவிதைக்கொரு கிரகம் படைக்கும் கருத்தரங்கக் கர்த்தர் வாழ்க!

கவியருவி **அப்துல்காதர்**
வாணியம்பாடி

கருநெல்லிக் கனி
கையில் கிடைத்தவுடன்
சாவாமையை நல்கும்
சாதனைக் கனிஎன்ற
சங்கதியைச் சொல்லாமல்
தானே உண்ணாமல்
அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி
அவ்வைக்குக் கனியைத்தந்தான்
அதனால்தான் அப்பகுதி
தகடூர் என்றிருந்தது
தமிழூர் ஆகாமல்
தருமபுரி ஆகிவிட்டது!

அதியனும் இறந்தான்
அவ்வையும் இறந்தாள்
அவ்வையின் பாடல்களில்
அதியன் இன்னும் வாழ்கிறான்
அவ்வையும் வாழ்கிறாள்
அன்னைத் தமிழும்
அமுதமாகி வாழவைக்கிறது!

கருநெல்லிக்
கனியை விட
கவிதை சிறந்தது!
உண்டவரையும் அதனை
கொண்டுவந்து

16. கண்ணதாசன் திரை இசைப் பாடல்களில் இலக்கியச் சுவடுகள்
டாக்டர் தெய்வ சுமதி
17. கவிச்சிங்கம் வர்மாவின் கவிதைகள் ஓர் பார்வை
ஞானபாரதி ஏ.சி.வெங்கடேசன், எம்.ஏ., ... 92
18. తెలుగు పదకవులు – సాహిత్యసేవ
Dr.T. SharmilaPrathima ... 98
19. ರೇವಣಸಿದ್ಧಯ್ಯ ರುದ್ರಸ್ವಾಮಿಮಠ ಅವರ ಕವನಗಳ ವಿವೇಚನ
ಡಾ.ರೇಣುಕಾಬಾಯಿ ಡಿ ಮಾವನೂರು ... 107
20. ಕರಿಸಿದ್ದ ಕವನದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅನನ್ಯತೆ ... 113
ಡಾ.ಗಾದೆಪ್ಪ
21. ಬಸವಣ್ಣನ ವಚನಗಳು ಮತ್ತು ಕುವೆಂಪುರವರ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕತೆ ... 119
ಪ್ರೇಮಾವತಿ ಎಸ್ ಕೆ
22. ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷೆಗಳು : ನವೋದಯ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಂಶಗಳು ... 127
LAKSHMI.K
23. ಕನ್ನಡ ದಲಿತ ಕಾವ್ಯ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆ ... 132
Manjla v
24. ನಾ ಕಂಡಂತೆ ಕುವೆಂಪು ... 137
Praveen Kumar. J
25. ధూర్జటి శ్రీ కాళహస్తీశ్వర శతకం – శివభక్తి ... 142
డా॥ ఓరుగంటి సరస్వతి
26. ರಾಷ್ಟ್ರಕವಿ ಜಿ. ಎಸ್. ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪ: ಒಂದು ಅವಲೋಕನ ... 146
Ranjith S
27. శ్రీక శ్రీశ్రీ ఆంధ్ర సాహిత్య చరిత్రలో ఒక మైలురాయి ... 151
పేరు రాజ్యలక్ష్మి. ఎ
28. ಜಗದ ಕವಿ ಕುವೆಂಪು: ಕಾವ್ಯ ಸಾರ–ಸತ್ವ ... 155
ಡಾ. ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮನಾಪುರ
29. ಜಗನ್ಮಾನ್ಯ ಸೂತ್ರಗಳ ಹರಿಕಾರ – ಕುವೆಂಪು ... 165
ಡಾ.ಟಿ.ಕೆ. ಕೆಂಪೇಗೌಡ ... 173
30. பாரதி கவிதைகள் ஒரு பார்வை ... 182
தமிழ்ச்செம்மல் முனைவர் ப.சிவராஜி
31. புதுக்கவிதைகளில் பெண்களின் நிலை ... 187
முனைவர் வ.கலை[redacted]வி

பாரதியார் கவிதைகள் வெளிப்படு
சுவைகளின் உணர்வுகள்

1
791, மல்லிச்
பெரியகரடியூர் (அஞ்சல்), போச்சம்ப
கிருட்டினகிரி (மாவ
sabarinathanphd55
பேசி: 9688228257

பாரதி விளக்கம்

வித்துவான் பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார்
தமிழ் இலக்கிய அகராதி என்னும் நூலில்
சொல்லிற்கு "சரஸ்வதி,சொல்,பண்டிதன்,மரக்க
இலக்கிய அகராதி -ப256) என்ற பொருள்க
நா.கதிரைவேற் பிள்ளை அவர்கள் தமிழ்மொ
நூலில் "பாரதி" என்னும் சொல்லின் பொருள
மரக்கலம், பைரவி" (தமிழ் இலக்கிய அகரா
பொருள்பட வரைந்துள்ளார். இவ்விரு அக
பொருள்களை நோக்குங்கால் பாரதி என்னு
சரசுவதியும், சொல்லையும், மரக்கலத்தை
திண்ணம். கல்விக்கு அதிபதியான கலை
என்பதும் தெளிவாகிறது.

பாரதியார் குறிப்புகள்

தற்காலக் கவிதை இலக்கியத்
ஊட்டியவர் பாரதியார் ஆவார். திருநெ
எட்டயபுரத்தில் 1882 டிசம்பர் திங்கள்
ஐயர், இலக்குமி அம்மையாருக்கு மக
இவருக்கு வைத்த பெயர் சுப்பிரம
ஞானம் மிக்கவராக விளங்கியதால்
பதினோராவது வயதில் பாரதி என்னு
ஆனார். இவர் சிறந்த தமிழாசிரிய
ஆவார்.

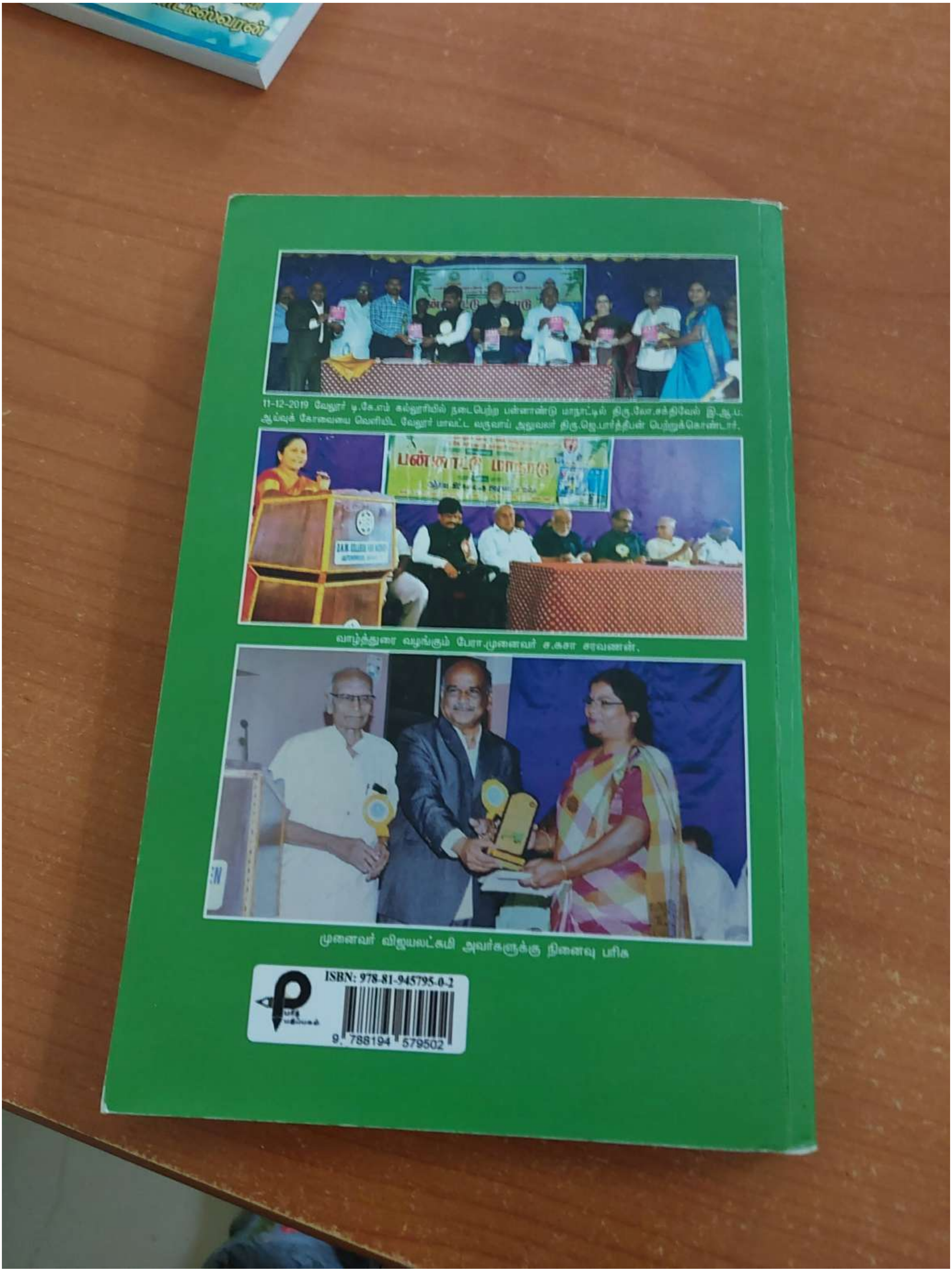
11-12-2019 வேலூர் டி.கே.எம் கல்லூரியில் நடைபெற்ற பன்னாட்டு மாநாட்டில் திரு.லோ.சக்திவேல் இ.ஆ.ப.
ஆய்வுக் கோவையை வெளியிட வேலூர் மாவட்ட வருவாய் அலுவலர் திரு.ஜெ.பார்த்திபன் பெற்றுக்கொண்டார்.
வாழ்த்துரை வழங்கும் பேரா.முனைவர் ச.கசா சரவணன்.
முனைவர் விஜயலட்சுமி அவர்களுக்கு நினைவு பரிசு
ISBN: 978-81-945795-0-2
9 788194 579502

புதுக்கவிதைகளில் பெண்களின் நிலை

31

முனைவர் வ.கலைச்செல்வி
உதவி இயக்குநர்,
பதிப்புத்துறை
திராவிடப் பல்கலைக்கழகம்,
குப்பம்- 517 426
சித்தூர் மாவட்டம், ஆந்திர மாநிலம்.

முன்னுரை

இலக்கிய வடிவங்களில் கவிதை மிகத் தொன்மையானது. மனிதன் பேசத் தொடங்கிய காலத்தில் மொழிக்கு வளம் சேர்த்து கருத்துக்களை பிறருக்கு கூற முயன்ற முயற்சியின் விளைவாக தோன்றியதுதான் கவிதை. இலக்கிய படைப்புகள் ஒவ்வொன்றிலும் அவற்றின் உருவத்தையும் உள்ளடக்கத்தையும் ஒட்டித்தான் வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. அந்த வகையில் நீண்ட நெடுங்காலமாக கவிதை தனிச்சிறப்பு வாய்ந்ததாக கருதப்படுகிறது. அந்த வகையில் புதுக்கவிதை இடம்பெற்றுள்ள பெண்களின் நிலை பற்றி இக்கட்டுரையில் காணலாம்.

புதுக் கவிதை இலக்கணம்

கவிதை என்பது சொற் சிக்கனம்.ஒரு சில சொற்களிலேயே உள்ளத்தைத் தொட்டு உயிரை ஊடுருவியதாக இருப்பது கவிதை. கவிதைதான் கேட்டு உணர்ந்து எழுதுவதுதான் கவிதை. தமிழில் புதுக்கவிதை இருபதாம் நூற்றாண்டில் தொடங்கி இன்று பெரும்பாலானவர்கள் புது கவிதை எழுதுகிறார்கள் புதுக்கவிதை உடைய முதலில் தொடங்கிவைத்த பெருமை பாரதியைச் சாரும்.

புதுக் கவிதையின் பாடுபொருள்

புதுக் கவிதையின் பாடுபொருளாக எது வேண்டுமானாலும் அமையலாம் புதுக்கவிதைக்கு இலக்கண மரபுகள் அவசியமில்லை இதைத்தான் மையப் பொருளாக வைத்து எழுத வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு எதுவும் இல்லை எழுத வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம் எப்படி வேண்டுமானாலும் எழுதலாம் அதாவது இலக்கண விதிகள் இல்லாமல் சீர் அடி வரை தோண்டியும் அமைவதுதான் புதுக்கவிதை.

படித்த உடன் புரிந்துகொள்ளக் கூடியதாக சமுதாயத்திலுள்ள சீர்கேடுகளை வெளிப்படுத்துவனவாக புதுக்கவிதைகள் உள்ளன பாடுபொருளாக காதல் உறவு முறைகள் பாசம் பெண்ணியம் சமுதாய சீர்கேடுகள் வரதட்சணை அடிமைத்தனம் போன்ற பலவற்றைப் பற்றியும் பல புது கவிதைகள் வெளிவந்துள்ளன.

புதுக்கவிதையின் முன்னோடிகள்

புதுக்கவிதையின் முன்னோடி ஆக முதலில் பாரதியைத் தான் கூற வேண்டும் பின்னர் ந.பிச்சமூர்த்தி, கு.ப.ரா, புதுமைப்பித்தன், கா.நா.சுப்பிரமணி, வல்லிக்கண்ணன், இன்குலாப், கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான், அப்துல் காதர், கவிஞர் வைரமுத்து, நா முத்துக்குமார் போன்று பலர் இன்று புதுக் கவிதைகளை எழுதி வருகின்றனர். பெண்களுள் பலரும் கவிதைகளை படைத்து வருகின்றனர். கவிஞர் தாமரை, சல்மா, வெண்ணிலா போன்று பலர் பெண்களுக்காக குரல் கொடுக்கும் பல நல்ல கவிதைகளை படைத்து வருகின்றனர்.

புதுக்கவிதையில் பெண்கள்

பெண்களுக்கு அனைத்து விதத்திலும் சுதந்திரம் வேண்டும் வீட்டிலும் சரி வெளியிலும் அவர்கள் தைரியத்துடன் செயல்பட வேண்டும்.அடிமைப்படுத்தும் சுய சிந்தனை இல்லாமல் இருக்கும் பெண்களுக்கு விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்தும் வகையில் உருவானதே பெண்ணியம்.பொதுவாக பெண்கள் பற்றி இந்தச் சமுதாயம் ஒரு சில சட்டதிட்டங்களை படைத்து அவர்களுக்கு சுதந்திரம் இல்லாமல் செய்துவிட்டது பெண் என்பவள் எப்போதும் யாரையாவது சார்ந்து தான் வாழ வேண்டும் அதாவதுதிருமணத்திற்கு முன் பெற்றோரும் திருமணத்திற்கு பின் கணவன் கணவனும் கணவனுக்குப் பின் மகனையும் சார்ந்து வாழ வேண்டும் என்பதுதான்.

பெண் என்பவள் அடிமை இல்லை. அவள் ஒரு போதை பொருளும் இல்லை. ஆணுக்கு நிகராக இருக்கக் கூடியவர்தான் என்பதை உணர்த்தும் வகையில் கவிதைகள் எழுதியவர் தான் கவிஞர் தாமரை. இவர் ஒரு பெண் திருமணம் செய்து கொண்ட பின் அவளின் நிலையை "தொலைந்து போனேன்" என்ற கவிதையில் மிக அழகாக கூறி கூறியுள்ளார். எப்படி எனில்

"என் பெயரே மறந்து போனேன்-என்
மண விழாவில் நான் தொலைந்து போனேன்- ஆனால்
யாரும் என்னைத் தேட வேயில்லை.

என்ற வரிகள் பெண்ணின் உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டு அவளை இந்த ஆணாதிக்க சமூகம் தன்னுடைய மனைநாளையே தொலைந்து போகும் அவலத்தைக் காட்டுகின்றன.

உடல் ரீதியாகவும், தொழில் ரீதியாகவும் பெண்களை பலவீனப்படுத்துகின்ற நிலை அன்று மட்டுமின்றி இன்றும் அதாவது சுதந்திரம் பெற்ற பின்பும் மாறவில்லை. கல்வி அறிவில் இல்லாமல், பொருளாதாரச் சுதந்திரம் இல்லாமல் ஆண் ஆணாதிக்க சமுதாயத்தில் பல கொடுமைகளை அனுபவித்த பெண் ஆணுக்கு நிகராக சமமாகக் கருதப் பட்ட பின்பும் இன்று ஓர் ஆணின் பார்வைக்கு அவள் ஒரு நுகர்வுப் பொருளாக காட்சி பொருளாகத்தான் தென்படுகிறாள். ஆனால் காலம் மாறிவிட்டது. பெண்களும் நுகர்பொருளாக இருக்க விரும்புவதில்லை. பெண் என்பவள் தன்னுடைய ஆளுமையை திறமையை தனித்தன்மையை படைத்துக் காட்ட நினைக்கிறாள். மற்றவரைச் சார்ந்து தான் வாழ வேண்டும் என்ற நிலை மாறி புதிய தலைமுறைப் பெண்களைப் படைக்க உத்வேகம் கொள்கிறாள். இதனை,

வில்லாக வளைந்தது
போதும் பெண்ணே
அம்பாக என்று
அவதரிக்கப் போகிறாய்

கோ.நிலா அவர்கள் எழுதிய வரிகள்.

இதில் வில் வளைந்து கொடுத்தால் தான் அம்பு செயல்பட முடியும். அதை போல பெண் வளைந்து கொடுக்கும் வில் லாக இருந்தது போதும் இனியாவது அம்பாக மாறுவோம் என்கிறார்.

உறவுகளிலேயே மிகவும் உன்னதமானதாகவும் உயர்ந்ததாகவும் உள்ள உறவு தாய் உறவு தான். தன்னலம் கருதாமல் குழந்தையை அதிகம் நேசிப்பவள் தாய் தான். எத்தனை குழந்தைகள் இருந்தாலும் அத்தனை குழந்தைகளிடமும் ஒரே விதமான அன்பை செலுத்துவள் தாய் தான் தாயின் மன உறுதிகளை

వాఙ్మయ వీక్షణి

(తెలుగు భాష, సంస్కృతి, సాహిత్య విమర్శ వ్యాసాలు)

ఆచార్య
నాగోలు కృష్ణారెడ్డి
ఉద్యోగ విరమణ
ప్రత్యేక సంచిక

సంపాదకులు

డా॥ ఎల్వీకే, డా॥ పి.సి. వెంకటేశ్వర్లు

వాఙ్మయ వీక్షణి

(తెలుగు భాష, సంస్కృతి, సాహిత్య విమర్శ వ్యాసాలు)

ఆచార్య ఎస్. కృష్ణారెడ్డి

ఉద్యోగ విరమణ ప్రత్యేక సంచిక

సంపాదకులు : డా॥ ఎల్వీకే, డా॥ పి.సి. వెంకటేశ్వర్లు

మొదటి ప్రచురణ : ఫిబ్రవరి, 2021

సర్వ హక్కులు : సంపాదకులవి

ప్రతులు : 500

ISBN: 978-81-924602-7-7

వెల : 150/-

ముద్రణ : సి.ఎన్. ప్రింటర్స్, తిరుపతి

12. భారత సామాజిక విప్లవ యోధుడు 'మహాత్మాపూలే' 100 - 109
- ఆచార్య ఆర్. రాజేశ్వరమ్మ
13. కార్గిల్ కథలు - దేశభక్తి 110 -122
- ఆచార్య దేవిరెడ్డి విజయలక్ష్మి
14. రాయలసీమ ఆధునిక తెలుగు సాహిత్యం - గ్రామ స్వరూప స్వభావాలు - డా।। ఎ.కె.వేణుగోపాల్ రెడ్డి 123 - 127
15. రాయలసీమ ఆధునిక కవిత్వం - రైతు జీవితం 128 - 146
- డా।। ఎన్. ఈశ్వరరెడ్డి
16. రాయలసీమ సాంఘిక నాటకం - సామాజిక స్పృహ 147 - 154
- డా।। మూల మల్లిఖార్జునరెడ్డి
17. సామాజిక జీవన చైతన్యం-ఆధునిక కవితాభాష్యం 155 - 159
- డా।। విజయకుమార్
18. పర్యావరణ పరిరక్షణకై పరితపిస్తున్న ఆధునిక కవిత్వం 160 - 167
- డా।। వై. సుభాషిణి
19. సాహిత్యం ఆవిష్కరించిన దంపతుల వైఖరి 168 - 170
- డా।। డి. యువశ్రీ
20. ఆముక్తమాల్యద - శ్రీరంగం ఒక మహాద్భుతం 171 - 174
- డా।। డి. ఉదయకుమారి
21. తెలుగు నవలలో గిరిజనుల ఆచారాలు, నమ్మకాలు 175 - 180
- డా।। కె. వెంకటరమణ
22. కాళిదాసు కవిత్వం - సంస్కృతీ ప్రియత్వం 181 - 194
- డా।। వి. పళని
23. తెలుగు కథ - ప్రపంచీకరణ చిత్రణ 195 - 199
- డా।। యం. హరికృష్ణ
24. ఓనమాల పుట్టుక - డా।। వి. కృష్ణవేణి 200 - 203

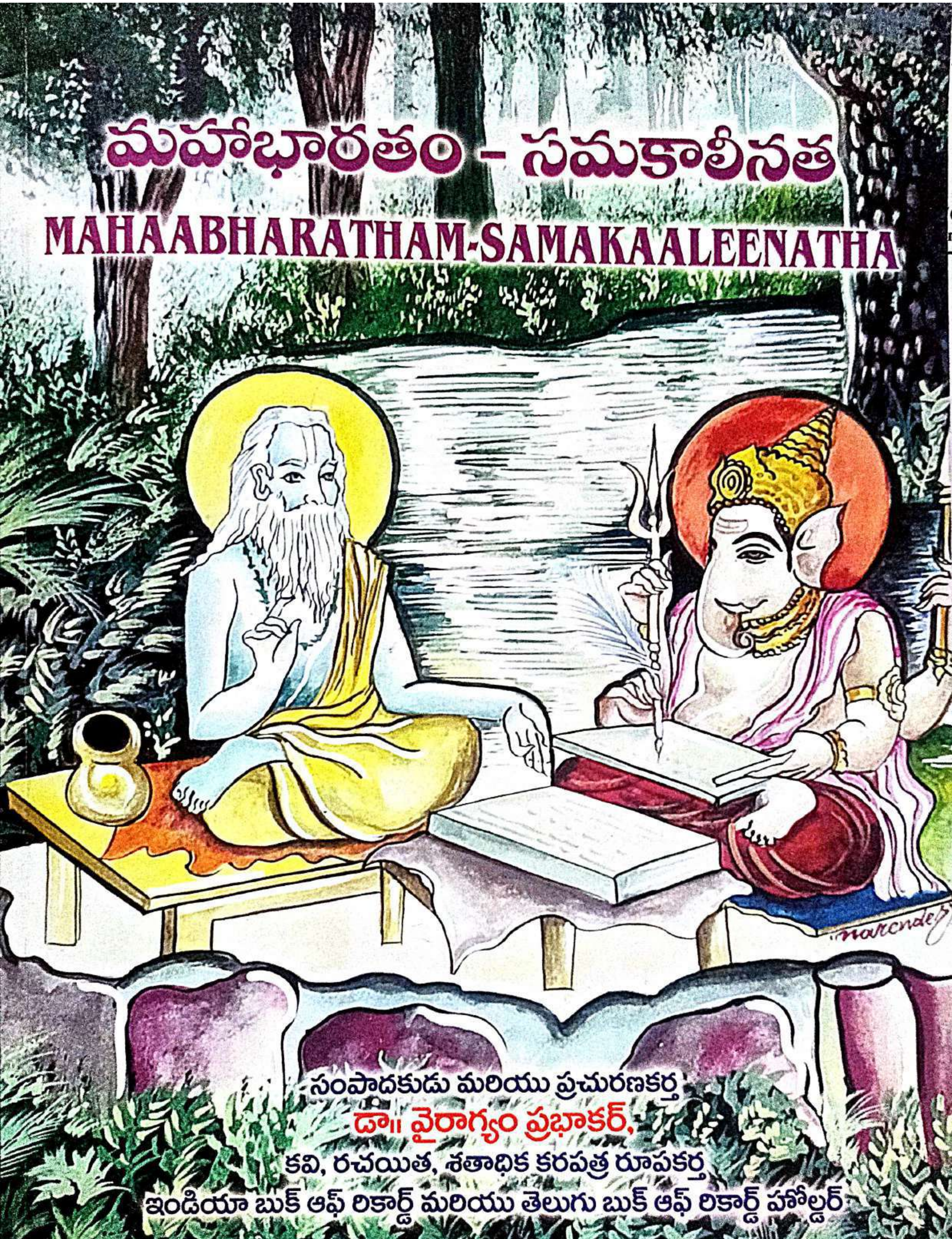

మహాభారతం - సమకాలీనత
MAHAABHARATHAM-SAMAKAALEENATHA
సంపాదకుడు మరియు ప్రచురణకర్త
డా॥ వైరాగ్యం ప్రభాకర్,
కవి, రచయిత, శతాధిక కరపత్ర రూపకర్త
ఇండియా బుక్ ఆఫ్ రికార్డ్ మరియు తెలుగు బుక్ ఆఫ్ రికార్డ్ హోల్డర్

MAHAABHARATHAM-SAMAKAALEENATHA

Editor	:	**Dr. Vairagyam Prabhakar,** Telugu Bhasha Vibhushan Poet, Writer India Book of Records Holder, Telugu Book of Records Holder
ISBN No	:	**978-93-5419-873-1**
First Edition	:	October 2020
©	:	Editor
Copies	:	500
Price	:	500-00
Published By	:	Dr. Vairagyam Prabhakar H.No: 2-102, SITHARAMPUR KARIMNAGAR - 505002
Cover Design	:	Lolakapuri Narender Cell : 9866099054
D.T.P.	:	V. Harish Cell : 9059522519
Printed at	:	KARSHAK ART PRINTERS Vidyanagar, Hyderabad 500 044.

26.	మహాభారతంలో సంజయుడు	100	బి.స్వప్న
27.	భారతంలో శల్య సారథ్యం	102	విజయలక్ష్మి నాగరాజ్
28.	నీతికోవిదుడు విదురుడు	105	డా.పానుగంటి శేషకళ
29.	మహాభారతంలో సుభద్ర పాత్ర చిత్రీకరణ- పాత్ర చిత్రణ	108	ముడుంబై ఆచార్య పద్మశ్రీ
30.	కృపుడు	111	పాతూరి సుబ్రహ్మణ్యం
31.	దానగుణ సంపన్నుడు శిబి చక్రవర్తి	115	కొంటికర్ల లలిత
32.	జరాసంధుడి జననం మరణం	118	వేమూరి కమలాకర్ సుజాత
33.	పరాశర మహర్షి - జీవిత చరిత్ర	121	కొణతం చైతన్య కుమార్
34.	మహాసాధ్వి ద్రౌపది	124	పరుచూరి విజయలక్ష్మి
35.	మహాభారతంలో ఉత్తరుడు పాత్ర	127	పొందూరు సుధాకుమార్
36.	ఆంధ్రమహాభారతం పాత్రలు విరటుడు	129	రవిందర్ అచ్చ
37.	మహాభారతం పాత్రలు - శిఖండి	135	పల్లెమోని జయమ్మ
38.	హిడింబి	139	ఎం.రమాగీతాదేవి
39.	అభిమానధనుడు దుర్యోధనుడు	143	పి.ఆర్.రంగనాథ శర్మ
40.	ఆంధ్ర మహాభారతం - శకుంతల	147	డా.దేవినేని జ్యోతి
41.	మహాభారతంలో యుధిష్ఠిరుడు	151	డా.కె.ఎస్.ఎల్. పద్మావతీదేవి
42.	కర్ణుడు	155	డా.సిద్దమూర్తి రాజగోపాల్‌రెడ్డి
43.	కీచకుడు	163	బాదురు కుమారి
44.	మహాభారతము- గరుత్మంతుని పాత్ర విశిష్టత	166	డా.సత్యగాయత్రి జనమంచి
45.	మహాభారతం - కచదేవయాని	169	మిడమనూరు హిమాలిని
46.	మహాభారతం - ధృతరాష్ట్రుడు - విశ్లేషణ	171	డా.చల్లా భాగ్యలక్ష్మి
47.	తెలుగు సాహిత్యంలో సత్యభామ - ఒక పరిశీలన	175	సయ్యద్ సమీనా పర్వీన్
48.	మహాభారతములో కంకుభట్టు పాత్ర	177	డా.అంగటి పైడిరాజు
49.	మహాభారతంలో దుశ్శాసనుడు	182	డా.వైరాగ్యం ప్రభాకర్
50.	మహాభారతం - కుంతి	184	డా. పెద్దింటి ముకుందరావు
51.	అశ్వత్థామ	187	డా.రాంభట్ల వేంకటరాయ శర్మ
52.	శంతనుడు	190	డా.మూల మల్లికార్జునరెడ్డి
53.	మహాగురువు ద్రోణాచార్యులు	195	జి.హరిత మాధవీలత
54.	కుచేలుడు - సమకాలీనత	199	రామా రత్నమాల
55.	మహారథి బర్బరీకుడు	202	సుమతి మధుమోహన్
56.	విదుర నీతులు	205	డా.వైరాగ్యం ప్రభాకర్

ISBN NO. 978-93-5406-426-5, ww.ictltr.org

ప్రాచీన తెలుగు సాహిత్యం - అభ్యుదయ కవుల పునర్మూల్యాంకనం

డా॥ డి. జోతమ్మ
ఎడిటోరియల్ అసిస్టెంట్
ప్రచురణల విభాగం, ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయం
కుప్పం 517426

భారతీయ సామాజిక జీవననాడులు వేద పురాణ ఇతిహాసాల సంస్కృతులు ఈ వేదపురాణ ఇతిహాసాల సంస్కృతుల ప్రభావం భారతీయ ప్రాచీన సాహిత్యంపై మెండుగా కన్పిస్తుంది. కాబట్టి ప్రాచీన సాహిత్యమంతా సంస్కృత సాహిత్య భావజాలమే ఆక్రమించుకొనివుంది. భారతదేశంలో జరిగిన సంఘటనలు, పరిణామాలు కాలంతోపాటు కొన్ని మార్పులను తీసుకొచ్చాయి. వీటిలో మొదట చెప్పుకోవలసింది సిపాయిల తిరుగుబాటు. ఈ తిరుగుబాటుతో వచ్చిన జీవన చైతన్యం భారతదేశంలో మరోసారి స్వాతంత్ర్య సమరానికి నాంది పలికింది. భారత జాతీయోద్యమానికి స్ఫూర్తినిచ్చింది. ఈ ఉద్యమానికి ముందే ఆధునిక సాహిత్యం ఆరంభంలో కందుకూరి, గురజాడల వాస్తవ దృక్పథం కూడా ఆధునిక తెలుగు జాతిని తట్టిలేపింది. తత్ఫలితంగా సంఘసంస్కరణ, జాతీయోద్యమాలు జాతికి అవసరమైన చైతన్యాన్ని చేర్చిపెట్టాయి. తర్వాత అభ్యుదయ ఉద్యమాలు వీటిని ముందుకు తీసుకెళ్ళి కవులకు, జనసమూహాలకు ఒక దిశానిర్దేశం చేసిందనడంలో సందేహం లేదు.

చాలాకాలం తెలుగు సాహిత్యాన్ని ప్రాచీన పద్యం, భావకవిత్వపు ఛాయలు శాసించాయి. ఆ తర్వాత అభ్యుదయ సాహిత్యోద్యమం ఆరంభమయ్యింది. వచన కవిత్వాన్ని, హేతుబద్ధమైన సృజనను చొప్పించిన ఘనత అభ్యుదయ ఉద్యమానిదే. గాలికి వాయువు తోడైనట్లు ఈ వచన కవిత్వాన్ని మరింత ప్రపంచీకరణను చెందించింది ప్రీవర్స్ ఫ్రంట్ భావజాలం. అంతవరకు భావకవిత్వపు సెలయేళ్ళ గుబురు పొదరిండ్ల సౌందర్యంలో ఓలలాడారు. ఒక నిర్దిష్టమైన ప్రణాళికతో వర్గ శత్రువును టార్గేట్ చేయడాన్ని సమాజానికి అభ్యుదయ సాహిత్యోద్యమం నేర్పింది. ఆధునిక తెలుగు సాహిత్యంలో మొట్టమొదట వర్గశత్రువు అన్నమాటను సృష్టించిన ఉద్యమమిది. తెలంగాణాలోని నిజాం వ్యతిరేక పోరాటాలకు ఒక వేదికను పరోక్షంగా సూచించిన ఉద్యమం ఇదేనని కూడా చెప్పవచ్చు. తదనంతర కాలంలో ఆధునిక తెలుగు సాహిత్యంలో వచ్చిన దిగంబర కవిత్వోద్యమం, దళిత, స్త్రీవాదాలు, మైనారిటీవాదం ప్రపంచ వ్యతిరేక వాదం. ప్రాదేశిక చైతన్య సరళి అన్న నేటి ఆధునిక మానవునికి సాహిత్యం ఎలా వుండాలో నేర్పించిన ఉద్యమాలే. తత్ఫలితంగానే మూల్యాంకనం, పునర్మూల్యాంకనం అనే పదాలు తెలుగు సాహిత్యంలో భాగాలే. ఇవి మానవతావాదానికి నాంది పలికాయి.

ప్రాచీనకాలంలో మూఢనమ్మకాలకు వ్యతిరేకంగా, వాస్తవికతకు దగ్గరగా పోరాడిన లోకాయుత, చార్వాకుల్లాగా ఆధునిక కాలంలో హేతువాదులు, నాస్తికవాదులు అంతే స్థాయిలో పోరాదారు. వీరి పోరాట ఫలితంగా ఆధునిక మానవునికి మారుతున్న కాలానికి అనుగుణంగా సమాజం మారాలనే చైతన్యం ఉదయించినట్లు తెలుస్తున్నది. ఈ కారణంతోనే త్రిపురనేని రామస్వామి చౌదరి తెలుగు సాహిత్యంలో మొట్టమొదట హైందవ ధార్మిక వ్యవస్థను ఖండించి పునర్మూల్యాంకనం చేశారు. తర్వాత చాలామంది కవులు ఆ కోవలోనే ప్రాచీన సాహిత్యంలోని సంఘటనలను, వాటి నమూనాలను, పాత్రలను ఆధారం చేసుకొని ఆధునిక మానవ జీవన పరిణామానికి అనుకూలంగా భిన్న ప్రక్రియల్లో రచనలు చేశారు. ఒకప్పటి రాచరిక వ్యవస్థలోని వస్తువును నేటి ప్రజాస్వామిక విలువల ఆధారంగా మార్పు అనివార్యమన్న సంగతిని ఆధునిక రచయితలు ఈ రచనల ద్వారా గుర్తించారు.

పునర్మూల్యాంకనం:

ఒకనాటి సాహిత్యాన్ని ఏ శాస్త్రాల సహాయంతో మూల్యాంకనం చేయాలి? అనే ప్రశ్నకు సమాధానంగా ఆచార్య రాచపాళెం చంద్రశేఖర రెడ్డి మూడు పద్ధతులను తెలియజేసారు.

1. సాహిత్యాన్ని అప్పటి సామాజిక శాస్త్రాల సహాయంతో పరిశోధించటం.

ISBN NO. 978-93-5406-426-5, ww.ictltr.org

చీకటి! హృదయంలో

ఒకటి రెండు వెలుతురు గాయాలు

స్వర్గం నరకం .....

.... నా శపథం!

ఈ ఖండికలో కవి జీవన రహస్యాలైన స్వర్గ, నరకాల గూర్చి వివరించాడు. ఇంద్రియ నిగ్రహశక్తి కలవాని బుద్ధిలాగా కిటికీలో దీపం వెలుగుతుంది. గదిలో కాంతి, గోడవతలి చీకటిలాగా హృదయంలో రెండు భావాలుంటాయి. న్యాయాన్ని, ధర్మాన్ని ఆచరిస్తే స్వర్గప్రాప్తి లభిస్తుంది. స్వర్గానికి రాజు ఇంద్రుడు. ఇది మనం చేసే మంచి కార్యాల ద్వారా దైవారాధన ద్వారా సాధింపబడుతుంది. ఈ స్వర్గం పొందిన వారికి ముక్తి లభిస్తుంది. పునర్జన్మ వుండదు. ఈ విషయాలను పురాణ, ఇతిహాసాదులు ఘోషిస్తున్నాయి.

ఆనాడూ ఈనాడూ కూడా ఈ స్వర్గ, నరకాలు మనిషి ఆధీనంలోనే వున్నాయి. లౌకిక జగత్తులో స్వర్గాన్ని వాస్తవికంగా భావించకపోయినా సత్ప్రవర్తన, మానవత వంటి సామాజికాభ్యుదయంతో కూడిన విలువలు కలిగి ఉండటం మనిషికి అవసరం అని నారాయణ బాబు ఈ ఖండిక ద్వారా తెలియజేశాడు.

భారతీయ సంస్కృతికి చతుర్విధ పురుషార్థాలూ, వర్ణాశ్రమ ధర్మాలూ వంటివి పట్టుకొమ్మలని ఒకనాటి అభిప్రాయం. అభ్యుదయ కవుల దృష్టిలో అవికాక మానవతా విలువలు కలిగి వుండటమే మన సంస్కృతికి జీవగర్ర అనే విషయాన్ని నారాయణబాబు ఈ ఖండికలో పరోక్షంగా కవిత్వీకరించాడు.

ఈ విధంగా అభ్యుదయ కవులు తమ కవిత్వంలో పురాణ ప్రతీకల ద్వారా వర్తమాన సమాజ స్థితినీ, సామ్యవాద ప్రపంచ స్వభావాన్నీ విశ్లేషించారు.

ఆధారగ్రంథాలు:

1. అభ్యుదయ కవిత్వంలో పురాణ ఇతిహాసాల ప్రభావం – డా॥ డి. జ్యోతమ్మ.

2. ప్రాచీన తెలుగు సాహిత్యం ఆధునికుల పునర్మూల్యాంకనం – ఆచార్య జి. బాలసుబ్రమణ్యం.

3. భీష్మసూక్తి – పునర్మూల్యాంకనం – వ్యాసం – డా॥ ఎన్. ఈశ్వరరెడ్డి.

*****

పెదనందిపాడు ఆర్ట్స్ & సైన్స్ కాలేజి

NAAC 'B' Grade

(ఆచార్య నాగార్జున విశ్వవిద్యాలయ అనుబంధ కళాశాల)

పెదనందిపాడు, గుంటూరు జిల్లా, ఆంధ్రప్రదేశ్ - 522 235.

భావవీణ ప్రత్యేక సంచిక

Journal of Literary, Culture & Language Studies

Vol. 17 - Issue. 10 - Spl. Edition - October 2020 - ISSN No. : 2456-4702

తెలుగు జానపద సాహిత్యం, సంస్కృతి - సమాలోచన

అంతర్జాల అంతర్జాతీయ సదస్సు

15, 16 & 17 అక్టోబర్ 2020.

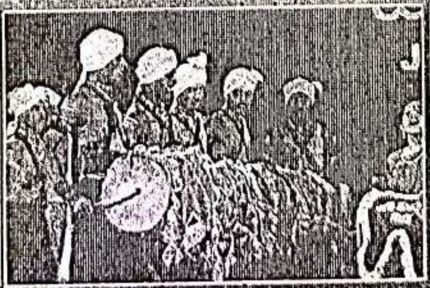

నిర్వహణ:

తెలుగు విభాగం

మాతెలుగు తల్లికి మల్లెపూదండ - మాకన్న తల్లికి మంగళారతులు

BHAVA VEENA (భావ వీణ)

Journal of Arts, Literary, Culture & Language Study

(కళలు - సాహిత్య-సాంస్కృతిక భాషాధ్యయన పత్రిక)

Editor : Kolla Sri Krishnarao
E-mail : parisodhanatelugu@gmail.com

7989781963,
9490847482.
Rohini Towers,
2/11 Brodipet,
GUNTUR-2.

Vol. 17 - Issue No. 10 - Spl. Edition - October 2020 - ISSN No. : 2456-4702

EDITORIAL BOARD

Chief Editor
PITTA SANTHI
M.A.(Tel), M.Sc(Psy).,M.Ed.,M.Phil(Edu),(Ph.D).,

C/o. **Dr. Busi Venkataswamy**
Holy Homes Apartment, Postal colony,
4 Th Line,- 522 002, Guntur Dist., A.P. Cell no : 7386529274, 7989781963.

ADVISORY COMMITTEE

1. **Prof. G. Yohan Babu,** M.A., PhD.
Dept. of Telugu,
Andhra University, Visakhapatnam.
2. **Prof. K. Madhu Jyothi,** M.A., PhD.
Dept. of Telugu,
Sri Padmavathi Mahila University,
Tirupathi.
3. **Prof. C. Srirama Chandra Murthy,** M.A., PhD.
Dept. of Telugu, Faculty of Arts,
Benaras Hindu University, Varanasi, Utter Pradesh.
4. **Dr. Busi Venkataswamy,** M.A. (Tel)., M.A (San).,
M.A (Ling)., PhD.
HOD & Research Guide, Dept. of Telugu
PAS College, Pedanandipadu.
5. **Prof. V. Sankara Rao,** MA.,MA.,MPhil, PhD.
HOD, Dept. of Telugu,
Madras University,
CHENNAI, Tamilnadu.
6. **Prof. Darla Venkateswara Rao,** M.A., M.Phil., Ph.D.
Dept. of Telugu,
Central University of Hyderabad, Hyderabad. Telangana.

ASSOCIATE EDITORS

1. **Dr.N. R. SADASIVA REDDY,** M.A.,M.Phil,PhD.
Asst. Professor,
Dept. of Telugu & Comparative Literature,
Sri Krishna Deva Raya University,
Ananthapuram, Andhra Pradesh.
2. **THOTTEMPUDI SREE GANESH,** M.A., M.Phil
(Computational Linguistics) (Ph.D)
Research Scientist, Centre for Applied Linguistics
and Transalation Studies, Universityof Heidelberg, Germany.
3. **Dr. D. SESHUBABU,** M.A.,M.Phil,PhD.
Asst. Professor, Dept.of Hindi,
Moulana Azad National Urdu University,
HYDERABAD, Telangana.
4. **Dr. K. Lavanya,** M.A., M.Phil., PhD.
Board of Studies Chairman,
Telangana University, Dichpally,
Nizamabad, Telangana.
5. Prof. **N.V. KRISHNA RAO,** M.A.,M.Phil,PhD.
Dept. of Telugu & O.L.,
Acharya Nagarjuna University,
Nagarjuna Nagar, Guntur District.
6. **Dr. A. JYOTHI,** M.A.,M.Phil,PhD.
Associate Professor, Dept. of Telugu,
Kakatiya University, Warangal District.
Telangana.

భావవీణ ప్రత్యేక సంచిక – అక్టోబర్ 2020
ISSN No. : 2456-4702 - RNI No. APTEL/2003/12253
BHAVAVEENA SPECIAL EDITION
UGC CARE - Journal - Arts & Humanities, Sl. No. : 35

25. జానపద గేయ గాథలు - స్త్రీ స్థానం	- డా॥. ఎస్.గులాబ్ జాన్	136
26. గ్రామదేవతల జాతరలు - పానగల్లు ఈదమ్మ జాతర	- డా॥. ఏ. వెంకటప్రసాదు	139
27. మన సంస్కృతిని ప్రతిబింబింప చేసే జీవకళలు జానపద కళారూపాలు	- డా॥. చుక్కా యశోద	141
28. నిర్మల్ జిల్లా గ్రామ దేవతలు - జాతరలు	- ఉల్లెంగ ముత్యం	144
29. తడ మండలం నిత్య క్రైస్తవ కీర్తనలు - విశిష్టత	- సుజిత రెడ్డి	146
30. జానపద కళారూపాలు	- డా॥. గుంటుపల్లి గౌరి	154
31. తెలుగు జానపద గేయ సాహిత్యం-ఆర్వీయస్ సుందరం పరిశోధన సేవ	- సారంగపాణి బండి	159
32. జానపద సాహిత్యంలో సుగాలీల మౌఖిక గేయాలు	- డా॥. భూక్యా జ్యోతి	166
33. ఆంధ్రుల విశిష్ట కళారూపం పండరి భజన	- డా॥. యం. ప్రసాద్	169
34. పట్టపుతెగ వారి పండుగలు	- డా॥. టి. జాన్ కిరణ్‌బాబు	173
35. 'ఆదిలాబాద్ జిల్లా గోండుల సంస్కృతి-ఉత్సవాలు'	- జె. సంగీత	178
36. జానపద సాహిత్యంలో అలంకార వైచిత్రి	- నారాయణదాసు మంజులచారి	181
37. జాన పద గేయ సాహిత్యం	- గూడూరి గ్లోరి యానెట్	185
38. జానపద కళలు - కళారూపాలు - వాద్య పరికరాలు	- మల్లికార్జున్. పి	188
39. జానపదుల ఇలవేల్పు -బాపూజీ మహరాజ్	- పోల్కం రాములు	191
40. జానపద కళారూపాలు - వృత్తి జీవన వైశిష్ట్యత	- బసవరాజప్ప	193
41. జీవన స్రవంతిలో జానపద సామెతలు, పొడుపు కథలు, జాతీయాలు	- సూరేపల్లి పద్మావతి	197
42. "స్త్రీల గేయాలు - సాంఘికాచారాలు"	- పసుపులేటి నాగమల్లిక	202
43. తెలుగు కథా గేయ కవిత్వం	- ఘట్టమరాజు	205
44. తెరచీరల వారి చరిత్ర - జీవన విధానం	-డా॥. డి. సుశీల	212
45. జానపద కళలు - పరిరక్షణ మార్గాలు	-డా॥. దేవినేని జ్యోతి	215
46. వడిసెల గుండ్లలాగ రివ్వున హృదయానికి తగిలేవి సామెతలు	- డా॥. కందాళ శోభారాణి	220
47. తిరుమల తిరుపతి గ్రామదేవతలు	- డా॥. కుమ్మెత లక్ష్మీనారాయణరెడ్డి	225
48. దివిసీమ జానపద కళారూపాలు - విశ్లేషణ	- కైలా హేమ బాంధవి	230
49. కడప జిల్లా జానపద దేవతలు - ఉత్సవాలు, పూజా విధానం	- డా॥. యు. కృష్ణమోహన్	233
50. జానపదుల ప్రదర్శన కళలు	- అర్. లక్ష్మీ ప్రసన్నకుమార్	240
51. జానపద సాహిత్యం - గిరిజన స్త్రీ - లైంగిక వేధింపులు	- బానోతు క్రిష్ణ	243
52. వివిధ జాంబ పురాణాలలో అరుంధతి - వశిష్ఠుల పెండ్లి	- నోముల సుమలత	245

ప్రభుత్వ మహిళా కళాశాల

(స్వయంప్రతిపత్తి)

స్థాపితం : 1942 న్యాక్ గ్రేడ్ : బి++

గుంటూరు, ఆంధ్రప్రదేశ్ - 522 001.

భాషావీణ ప్రత్యేక సంచిక

Journal of Literary, Culture & Language Studies

Vol-17 - Issue-11 - Spl. Edition - November 2020 - ISSN No - 2456-4702

International Webinar SAMAKALEENA KATHA

సమకాలీన కథ

అంతర్జాతీయ అంతర్జాల సదస్సు (వెబినార్)

6-7 నవంబర్ 2020

నిర్వహణ :

తెలుగు విభాగం

ప్రభుత్వ మహిళా కళాశాల (స్వయంప్రతిపత్తి),

గుంటూరు, ఆంధ్రప్రదేశ్ - 522 001.

సమకాలీన కథ

అంతర్జాల అంతర్జాతీయ తెలుగు సదస్సు

భావవీణ ప్రత్యేక సంచిక

ISSN No. : 2456-4702

RNI No. APTEL/2003/12253

UGC CARE - Journal - Arts & Humanities, Sl. No. : 35

ప్రథమ ముద్రణ	:	6 నవంబర్ 2020
ప్రతులు	:	500
కాపీలకు	:	ప్రిన్సిపాల్, ప్రభుత్వ మహిళా కళాశాల (స్వయం ప్రతిపత్తి), గుంటూరు, ఆంధ్రప్రదేశ్.
	:	డా॥. నల్లపనేని విజయలక్ష్మి, శాఖాధిపతి, తెలుగు విభాగం, ప్రభుత్వ మహిళా కళాశాల (స్వయం ప్రతిపత్తి), గుంటూరు, ఆంధ్రప్రదేశ్.
గమనిక	:	ఈ సంచికలోని వ్యాసకర్తల అభిప్రాయములతో సంపాదక వర్గమునకు సంబంధం లేదు – సంపాదకవర్గం.
ఎడిటోరియల్ చిరునామా	:	హోలీ హౌస్ అపార్ట్‌మెంట్స్, పోస్టల్ కాలనీ, 4వ లైను, గుంటూరు – 522 002.
డి.టి.పి & ప్రింటింగ్	:	తెనాలి ప్రకాష్, జి.యల్.ఎస్. గ్రాఫిక్స్, లేమల్లె, అమరావతి మండలం, గుంటూరు జిల్లా. సెల్ : 9494 660 509.

27. "కొడవటిగంటి గారి సమకాలీన కథా దృక్పథం - విశ్లేషణ"	- ఖలీమ్‌పాషా	120
28. కథకులు - విభిన్న కథాంశాలు	- డా॥. సువ్వాడ ఝాన్సీ లక్ష్మీబాయి	125
29. శ్రీపాద గుర్రప్పందాలు కథ - నేటి విద్యా, ఉద్యోగం	- డా॥. ఆర్. హరీన కళ	129
30. తెలుగు కథ - సమకాలీన సమస్యల చిత్రణ	- డా॥. చవ్వా వెంకటరెడ్డి	135
31. జింకపిల్ల కథ - యానాదుల జీవన చిత్రణ	- తంగి ఓగేశ్వరరావు	140
32. పల్లెవ్యథల తెలంగాణ కథ	- డా॥. కె. పూర్ణ పజ్ఞాభారతి	145
33. కరోనా కథ - సమకాలీన సమస్యల చిత్రణ	- డా॥. జడా సుబ్బారావు	150
34. గురజాడ అప్పారావు గారి కథలు - స్త్రీ	- ధనాశి ఉషారాణి	154
35. రాయలసీమ కథ స్త్రీ సమస్యల చిత్రణ	- డా॥. దేవినేని జ్యోతి	156
36. తెలంగాణ కథ - గిరిజన స్థితిగతులు	- బానోతు క్రిష్ణ	162
37. ఎం.కె దేవకి గారి కథలు - వస్తురూప వైవిద్యం	- బి. శోభన కుమారి	165
38. పా.వ గారి 'సుబ్బి' పాత్రలో అదర్శనంగా దర్శనం	- పోసిక శ్రీనాథుడు	167
39. కథ - వస్తువైవిధ్యం - ఆధునిక కథ దృక్పథం	- బసవరాజప్ప	170
40. సమకాలీన కథ : వస్తువు - సామాజిక అంశాల చిత్రణ	- కొత్త శ్వేత	173
41. పాలగుమ్మి గారి 'పడవ ప్రయాణం'లో రంగి పాత్రలోని తాత్త్వికత	- ఓబిలి వెంకటయ్య	177
42. తెనాలి రామలింగని కథలు - సమకాలీనాంశాలు	- రవిందర్ అచ్చ	182
43. అట్టాడ అప్పల్నాయుడు క్షతగాత్ర గానం కథలు	- డా॥. ఢిల్లీశ్వరరావు సనపల	190
44. సమకాలీన కథ - స్త్రీవాద ప్రభావం	- బిజ్జ నాగభూషణం	195
45. ఉత్తరాంధ్ర పల్లె క(వ్య)థ 'ఆసర సాల'	- భమిడిపాటి గౌరీశంకర్	198
46. మానవ మనస్తత్వ చిత్రణ 'బొమ్మ'	- డా॥. దార్లపూడి శివరామకృష్ణ	201
47. ఆచార్య ఇనాక్ 'పిండీకృతశాటి' కథ - సామాజిక వివక్ష	- సారంగపాణి బండి	204
48. చైతన్య స్రవంతి - బుచ్చిబాబు కథలు	- శివయ్య రాజులపాటి	208
49. చిలుకూరి దేవపుత్ర కథలు - సమకాలీనాంశాలు	- పల్లెమోని జయమ్మ	212
50. ప్రజాకవి 'కాళోజీ కథలు' - అధిక్షేపధోరణులు పరిశీలన	- డా॥. కె. రత్నశేఖర్	215
51. ప్రళయ కావేరి కథలు - మానవీయ విలువలు	- పి. నీలవేణి	221
52. ఆచార్య కొలకలూరి మధుజ్యోతి కథల్లో స్త్రీ	- సిరిగిరెడ్డి గంగాదేవి	224
53. సమకాలీన కథ : స్త్రీ వాద దృక్పథం	- ఎం. వాహిని	227
54. శ్రీశ్రీ అనువాద కథలలో గొల్లవాడి కూతురు	- ఎమ్.ఎల్.ఎస్. కుమారి	231

ஊடகம்
நேற்று இன்று நாளை
(இணையவழி கருத்தரங்கம்)
Massmedia - Yesterday Today Tommorow
தமிழ்ச்செம்மல், பாரதிவிருதாளர்
பேரா. முனைவர் ப.சிவராஜி, பி.எச்.டி
பேரா. முனைவர் தமிழ்ச்செல்வி, பி.எச்.டி
பேரா. முனைவர் புஷ்பபாரதி, பி.எச்.டி.
பேரா. முனைவர் சத்யநாராயணன்

நூல் விவரம்

நூல் பெயர்	:	ஊடகம் – நேற்று இன்று நாளை Massmedia - Yesterday, Today & Tommorow
உரிமை ©	:	முனைவர் ப.சிவராஜி
வெளியீடு	:	11-12-2021 தி.பி.2052 கார்த்திகை 25
மொழி	:	தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், ஆங்கிலம், இந்தி
முகப்பு அட்டை	:	மரு.சி.சூர்யா, எம்.பி.பி.எஸ்.,
பக்கங்கள்	:	97
விலை	:	

தொகுப்பாசிரியர்கள்:

தமிழ்ச் செம்மல், பாரதி விருதாளர் பேரா. முனைவர் ப.சிவராஜி தமிழ்த்துறைத்தலைவர் இசுலாமியாக் கல்லூரி (த) வாணியம்பாடி–635 752, 9095831291	பேரா. முனைவர் தமிழ்ச்செல்வி கன்னடத்துறை தலைவர் மெரினா வளாகம் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் சென்னை–5. பேசி:

பேரா. சத்யநாராயணன்
தெலுங்குத்துறைத் தலைவர்
ஆதிகவி நன்னையா பல்கலைக்கழகம்
இராஜமுந்திரி, ஆ.மா.

பதிப்பகம் : பாரதி பதிப்பகம், வேலூர்

ISBN :

ஆய்வுக் கட்டுரை கருத்துக்கள் கட்டுரையாளர்களைச் சாரும்.
கருத்துக்களுக்குப் பதிப்பகமோ தொகுப்பாசிரியரோ பொறுப்பல்ல.

பொருளடக்கம்

1.	வானொலி வரலாறு பேரா. முனைவர் ப.சிவராஜி	... 12
2.	இணையம் மற்றும் ஊடகத்தில் மொழியின் பயன்பாடு முனைவர் அ. ஜனார்த்தலி பேகம்	... 16
3.	ஊடகங்கள் ஏன்? எதற்கு? எப்படி? முனைவர் து.பத்மபிரியா	... 24
4.	பல்ஊடகங்களில் தமிழ் முனைவர் மு.முஜிபுர் ரகுமான்	... 28
5.	அச்சுவழி ஊடகம் முனைவர் கோ.விசயராகசன்	... 33
6.	கல்விச் சேவையில் ஊடகங்கள் முனைவர் வே.அருட்பா மணி	... 38
7.	பாரதியின் இதழியல் பணி முனைவர் வ.கலைஅரசி	... 43
8.	ஊடகங்களின் உரிமைக்குரல் டாக்டர் ஜான் மனுவேல்	... 47
9.	స్వాతంత్ర్యోద్యమకాలం - భారతీయ భాషల్లో పత్రికల స్థాపన సాలి రాజా	... 53
10.	వార్తాపత్రికలు - తెలుగు భాష - డా॥ జూపూడి మార్థియానా	... 57
11.	తెలుగు పత్రికల పూర్వరంగం డాక్టర్ డి. జ్యోతమ్మ	... 61
12.	పత్రికా రచన మాధ్యమాలు నాడు / నేడు / రేపు - స్త్రీల పత్రికల పరిశీలన గొల్ల రజనిబాబు	... 65
13.	స్మార్ట్ మీడియా పవర్ అరచేతిలోనే ప్రశ్నించే ఆయుధం	... 69
14.	ప్రాచీన కాలం నుండి ఆదునిక కాలం వరకు కమ్యూనికేషన్ యొక్క పరిణామం Y.BUJJI	... 73
15.	ప్రసార మాధ్యమాలు - నాడు నేడు డా॥ తరపట్ల సత్యనారాయణ,	... 79
16.	ಸಮೂಹ ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದ್ಧತೆ : ಒಂದು ಚಿಂತನೆ ಡಾ.ಪುಷ್ಪಭಾರತಿ ಆರ್.ಎ.	... 83
17.	MASS MEDIA- S.SURYA	... 88
18.	MASS MEDIA YESTERDAY, TODAY & TOMMORROW Dr. S. Subash Chandra Bose	... 97
19.	COMMERCIAL COMMUNICATIONS S.SHAIK KHADER NAWAZ	... 101
20.	हिंदी पत्रकारिता का विकास और भारतेंदु युग डॉ. शेख अब्दुल वहाब, इस्लामिया कॉलेज (स्वायत्त), तमिलनाडु	... 104

2 Original Feb 2022

RNI No. APTEL/2003/12253

భావవీణ

కళలు, సాహిత్య సాంస్కృతిక భాషాధ్యయన పత్రిక

BHAVA VEENA

Journal of Arts, Literary Culture & Language Study

ज्ञान-विज्ञान विमुक्तये
UGC
University Grants Commission
UGC Care List Group - 1
Journal Sl. No 34 under
Arts and Humanities
Category

Vol.: 19 Issue No. 2 (1) Monthly February (1) 2022 ISSN No.: 2456-4702 Rs.: 15/-

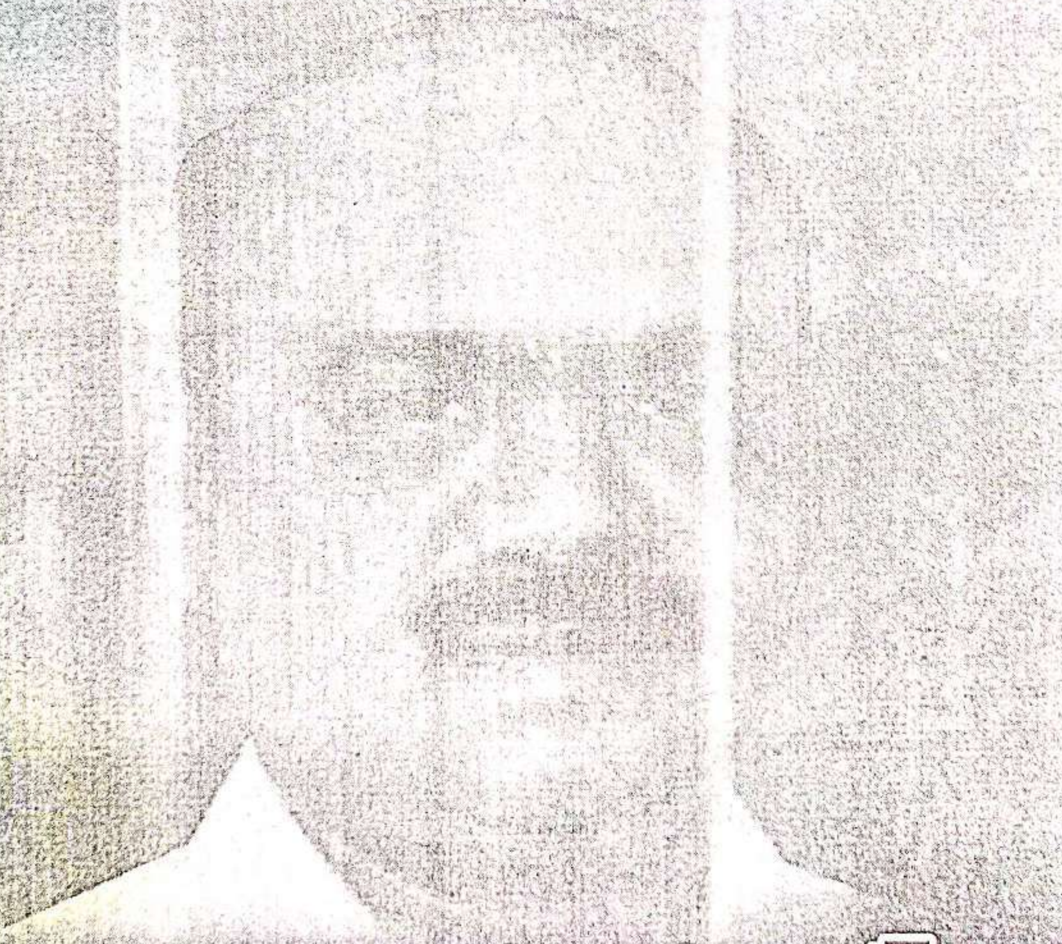

ఆచార్య ఎండ్లూరి సుధాకర్

Contents (విషయ సూచిక)

1. ముదిగంటి సుజాతారెడ్డి కథలలో మానవీయ విలువలు... - చింతరెడ్డి భాస్కరరెడ్డి 6
2. పోతన 'భాగవతం' - భక్తితత్త్వం - దేవులపల్లి సాయికృష్ణ 10
3. పిల్లల కథలు - ప్రయోజనాలు - డా॥. గెంజి అరుణ 20
4. సినారె సాహిత్యం - మానవీయ దృష్టికోణం - డా॥. జరుపుల రమేష్ 23
5. అన్ని రంగాలలోను లింగ వివక్షత - డా॥. ఇ. కోన ప్రభ & - డా॥. కె. హైమావతి 31
6. కథానిక లక్షణాల చట్రంలో 'సావుకూడు' కథానిక - ఒక విశ్లేషణ - డా॥. కొయ్యా శ్రీనివాసులు 37
7. తెలుగు నిఘంటువుల్లో భావార్థక నామరూపాల పరిశీలన - యం. ప్రసాద్ నాయక్ 42
8. ఐన్‌స్టీన్ - భారతీయ తాత్వికత - డా॥. మంచికంటి శేషుకుమార్ 46
9. పోతులూరి వీరబ్రహ్మం కవిత్వం - విశ్వదార్శనికత - డా॥. పి. విజయకుమార్ 51
10. రంగినేని సుబ్రహ్మణ్యం సాహిత్యం - పరిచయం - కె. ఎల్లప్ప 54
11. నవలా రచయిత్రి - చలసాని వసుమతి - గుమ్మడిదల మురళీకృష్ణ 58
12. రమణ మహర్షి ప్రబోధ సాహిత్యం - వ్యక్తిత్వ వికాసం - పి. రామకృష్ణ 61
13. కన్నడ భాషలో భారతేతిహాసం - డా॥. వి. పళని 68
14. నిషిద్ధాక్షరి - సామాజిక చైతన్యం - ఉషారాణి పిల్లి 75
15. శ్రీ లోగిశ లక్ష్మీనాయుడు 'మహానది' కథలోని పర్యావరణ... - శివయ్య రాజులపాటి 78
16. గ్రామీణ ప్రజల మానసిక ఉల్లాస క్రీడలు - విశ్లేషణ - రామావత్ రజిత 84
17. 'శ్రీధర్ శతకం'లో చైతన్య స్పృహ - తిరునగరి శరత్‌చంద్ర 88
18. ప్రాచీన సాహిత్యం - మానవతా విలువలు - ఉల్లెంగ ముత్యం 91
19. "వ్యాపార మృగం" కథల సంపుటి - ప్రపంచీకరణ - సామాజికావిష్కరణ - డా॥. వి. శాంతిలక్ష్మి 95
20. తెలుగు భాషను విస్మరిస్తోన్న రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలు - వై. శివకుమార్ 100
21. ఎరుకల పుట్టుక - జీవన విధానం - ఎన్. రాజేష్ కుమార్ రెడ్డి 103
22. సమ్మక్కా - సారక్కా జాతర - విశిష్టత - డా॥. పెండ్యాల లావణ్య & - డా॥. బూసి వెంకటస్వామి 114
23. అచార్య యస్వీ జోగారావు సాహితీ జీవితం - ఆచార్య వెలమల సిమ్మన్న 119
24. దిగంబర కవితోద్యమం - నేపథ్యం - డి. ప్రవీణ్ కుమార్ 123
25. పోతన భాగవత దశమస్కంధంలో దశావతారాల ప్రస్తావన - డా॥. అల్లు గణేష్ 125
26. వేదాంగాలు - విషయ వివేచన - డా॥. డి. ఉదయకుమారి 129
27. "ఈ కోతి ఈ డ్రామాకు పనికొస్తుందా?" చూద్దాం రండి - డా॥. గుండ్లూరు వెంకట రమణ 135
28. మాతృదేవో భవ - డా॥. దేవినేని జ్యోతి 137
29. రాయలసీమ రచయిత్రుల జీవన నేపథ్యం - కోడూరు జయప్రకాష్ 140
30. ప్రాచీన పద్యం - స్త్రీ పాత్ర చిత్రణ - జక్కె పద్మ 145

ప్రభుత్వ డిగ్రీ కళాశాల : చేబ్రోలు
NAAC WITH B GRADE
(ఆచార్య నాగార్జున విశ్వవిద్యాలయ అనుబంధ కళాశాల)
చేబ్రోలు, గుంటూరు జిల్లా, ఆంధ్రప్రదేశ్, ఇండియా.

ప్రభుత్వ డిగ్రీ కళాశాల : కోవూరు
స్టేట్ బ్యాంక్ కాలనీ, పెద్దపడుగుపాడు, కోవూరు టౌన్,
నెల్లూరు జిల్లా, ఆంధ్రప్రదేశ్, ఇండియా.

భావవీణ ప్రత్యేక సంచిక

Journal of Literary, Culture & Language Studies

Vol. 19 - Issue. 03 - Spl. Edition - March 2022 - ISSN No. : 2456-4702

తెలుగు సాహిత్యం - మహిళ

అంతర్జాతీయ సదస్సు
3-4 మార్చి 2022

నిర్వహణ:
తెలుగు విభాగం
ప్రభుత్వ డిగ్రీ కళాశాల, చేబ్రోలు, గుంటూరు జిల్లా, ఆంధ్రప్రదేశ్.
ప్రభుత్వ డిగ్రీ కళాశాల, కోవూరు, నెల్లూరు జిల్లా, ఆంధ్రప్రదేశ్.

BHAVAVEENA *Spl. Issue*
Vol. 19, Issue. 3, March 2022
ISSN No. : 2456-4702 - RNI No. APTEL/2003/12253
భావవీణ
UGC CARE List Group - 1 Journal
under Arts and Humanities Category

Contents (విషయ సూచిక)

1. మొల్ల రామాయణం - స్త్రీ పాత్ర చిత్రణ	- ఆచార్య ఎం. రామనాథంనాయుడు	14
2. ఆంధ్ర కవయిత్రులు - కవితా దృక్పథం	- డా॥. డి. ఉదయకుమారి	19
3. పాతివ్రత్య దర్మానికి ప్రతీక - సీత	- డా॥. వి. శ్రీదేవి	24
4. అనాది నుండి ఆధునికం వరకు భారతీయ మహిళ	- డా॥. సి.పి. లక్ష్మీ ప్రసూన	28
5. ప్రకృతి వైద్యరంగంలో మహిళా రత్నాలు	- డా॥. టి.మోహనశ్రీ	33
6. భారతంలో శకుంతల	- డా॥. ఎ. బాలకృష్ణ	36
7. ఆంధ్ర మహాభారతం - శర్మిష్ఠ, దేవయాని	- డా॥. దేవినేని జ్యోతమ్మ	39
8. విశ్వనాథ నవలల్లో యోగినీ స్త్రీలు - పరిశీలన	- ఆతుకూరి వేంకటేశ్వర్లు(యోగి)	44
9. ఆత్మచరితము : విశేషాంశాలు	- డా॥. శిరీష ఈడ్పుగంటి	48
10. డా॥ వి. చంద్రశేఖరరావు కథలు - స్త్రీ చైతన్యం	- డా॥. కడియాల వెంకటరమణ	53
11. మొల్ల రామాయణంలో సీత సాధికారత	- డా॥. కొత్తిరెడ్డి మల్లారెడ్డి	56
12. మహిళా లోకానికే ఆదర్శం - 'సీతాదేవి'	- డా॥. కసుకుర్తి. ఈశ్వరమ్మ	59
13. గుండెల్ని పిండేసే స్త్రీల వ్యధ 'తాయమ్మ కథ'	- డా॥. ఎం. హరికృష్ణ	62
14. స్వాతంత్ర్యం తెలుగు స్త్రీల పాత్రలు	- డా॥. పి. ఎస్. మైథిలి	67
15. సంస్కృతి మాయాజాలంలో మహిళా చైతన్యం	- డా॥. పి. ఎ. సత్యనారాయణ	70
16. 'రక్త స్పర్శ' కవుల కవిత్వం - స్త్రీ దృక్పథం	- భూక్యా కాశీరామ్	73
17. దళిత స్త్రీ వాదం	- డా॥. సి. హెచ్. శ్యామలకుమార్	78
18. మాతృశ్రీ తరిగొండ వెంగమాంబ విరచిత శ్రీ వెంకటాచల ...	- డా॥. కొయ్యా శ్రీనివాసులు	82
19. 'వెండిమేఘం' నవల - ముస్లిం స్త్రీ సామాజిక జీవనం	- డా॥. లింగాల మంగమ్మ	87
20. నాగప్పగారి సుందర్రాజు కథల్లో మహిళ - లైంగిక వివక్ష - అత్యాచారాలు	- డా॥. మల్లెల నాగరాజు	92
21. కృష్ణరాయబారంలో ద్రౌపది పలుకులు	- డా॥. మల్లెపోగు మాదన్న	95
22. శివారెడ్డి కవిత్వంలో స్త్రీ	- డా॥. మోకా ప్రతాప్	98
23. మాలతీ చందూర్ నవలల్లోని - మహిళల పాత్రలు	- డా॥. ఎం. ప్రభావతి	102
24. వంటింటి సూర్యోదయాలలో స్త్రీల వెతలు	- డా॥. మురాడి శ్యామల	107
25. రామభద్రాంబ జీవితం - సాహిత్యం	- యస్. విద్యాసాగర్	109
26. ప్రాచీన సాహిత్యంలో మొల్ల	- డా॥. పి. చైతన్య	118
27. ప్రసిద్ధ పౌరాణిక నాటకాలలో "మహిళ"	- డా॥. చుక్కా యశోద	120
28. భాగవతంలోని స్త్రీ పాత్రలు - విశ్లేషణ	- డా॥. ఇ. వాసు	123
29. నన్నయ అరణ్య పర్వం - దమయంతి వ్యక్తిత్వం	- డా॥. ఈతకోట ఈశ్వర రావు	126

హాస్య తరంగాలు

(ప్రత్యేక సంచిక)

సంస్కృతాంధ్ర సాహిత్యం- హాస్యం

(యు. జి. సి. జాతీయ సదస్సు- 25,26 మార్చి -2022)

సదస్సు సంచాలకులు

ప్రొ. ఎన్. వి. కృష్ణారావు

సంపాదక మండలి

ఆచార్య [illegible]

ఆచార్య ఎన్. వి. కృష్ణారావు

[illegible]

ప్రచురణ

తెలుగు & ప్రాచ్య భాషా విభాగం

ఆచార్య నాగార్జున విశ్వవిద్యాలయం

నాగార్జున నగర్ – 522510

గుంటూరు-ఆంధ్ర ప్రదేశ్

హాస్య తరంగాలు

(ప్రత్యేక సంచిక)

సంస్కృతాంధ్ర సాహిత్యం- హాస్యం

(యూ. జి. సి. జాతీయ సదస్సు 25,26 మార్చి – 2022)

సంపాదకులు

ప్రొ. ఎన్. వి. కృష్ణారావు

ప్రథమ ముద్రణ : మార్చి, 2023

ISBN: 978-93-5626-901-9

వెల : రూ 200/-

టైపింగ్ & డిజైనింగ్ :

పంజల్స్ ప్రింటర్స్

ప్రత్తిపాడు, సెల్: 9951854571

ప్రతులకు :

ప్రొ. ఎన్. వి. కృష్ణారావు

ఆచార్యులు,

తెలుగు మరియు ప్రాచ్య భాష విభాగం,

ఆచార్య నాగార్జున విశ్వవిద్యాలయం,

గుంటూరు.

ఫోన్: 9490218173

మెయిల్: vkraonarisetty@yahoo.com

విషయ సూచిక

వ.సం	అంశం	పుట
I.	స్ఫూర్తిదాయకం	1
II.	హార్దిక శుభాశంసనమ్	3
III.	అభినందన	4
IV.	సంపాదకీయం	6
1.	హాస్యం దివ్యౌషధం స్మృతమ్ – ఆచార్య టి. వరప్రసాద మూర్తి	7
2.	హాస్య రస ప్రవాహాలు మన జానపద గేయాలు - డా. తరపట్ల సత్య నారాయణ	10
3.	పందారి వెంకట సుబ్బారావు గారి "హద్దులు – హద్దులు" హాస్యం - డి. సునీత	15
4.	భానుమతి రామకృష్ణ గారి అత్తగారి కబుర్లు కథ్య – హాస్యం – జి. ఎం. మహేశ్వరి	18
5.	సాక్షి వ్యాసాలలో హాస్యం - డా. బి. వి. టి. మహాలక్ష్మి	21
6.	హాస్య ప్రసంగాలు - డా. సి. హెచ్. విజయ కుమార్	25
7.	గొల్లపూడి "బడ్జెట్ ప్రతిపాదన" హాస్య వ్యాసం - డా. ఎం. ఆర్. ఎస్. శంకరరావు	29
8.	జొన్నవిత్తుల పేరడీ సాహిత్యం – హాస్యం - డా. ప్రసాదం శ్రీలక్ష్మి	34
9.	భానుమతి రామకృష్ణ కథలు – అత్త గారి హాస్యం - కోసూరి గోవిందరావు	38
10.	కందుకూరి, చిలకమర్తి రచనలలో హాస్యం - తోట శ్రీనివాసరావు	43
11.	తెలుగు హాస్య నవలల్లో అగ్రగణ్యం బారిస్టర్ పార్వతీశం - మామిడి మౌనిక	47
12.	హాస్యం – జీవన రస నైవేద్యం – డా. పిల్లి వాసు, దాసరి విజయలక్ష్మి	52
13.	ప్రహసనాలు – హాస్యం - డా. గాదూరి గ్లోరియా పెట్	59
14.	గురజాడ కన్యాశుల్కం - హాస్య రస చిత్రణ - పట్నాన దుర్గారావు	64
15.	భాస మహాకవి రూపకేషు విదూషకస్య హాస్య పాత్ర పరిశీలనం - డా.పి.కోటిరత్నమ్	68
16.	కాదంబరి - హాస్యం - కె. పవన్	75
17.	జానపద సాహిత్యంలో పొడుపు కథలు - హాస్యం - డా. ఎం. హరికృష్ణ	80
18.	రామాయణంలో జానపద హాస్య గేయాలు - డా. డి. జ్యోతి	85
19.	తెలుగు భాషలో జాతీయాలు – హాస్యం - డా. కె. బలరామ్ & ఎస్. వెంకటేష్	90

శ్రీవర్ర చెన్నారెడ్డి ప్రభుత్వ డిగ్రీ కళాశాల

పలమనేరు, చిత్తూరు జిల్లా

భావవీణ ప్రత్యేక సంచిక

Journal of Literary, Culture & Language Studies

Vol.19 Issue. 08 Spl.Edition - August 2022 - ISSN No.2456-4702

ICSSR Sponsored Two Day National Seminar

"Role and Inspiration of Telugu Poetry and Poets in Attaining Indian Independance"

ఐసియస్‌యస్ఆర్ రెండు రోజుల జాతీయ సదస్సు

"స్వాతంత్ర్య సాధనలో తెలుగు సాహిత్యం, కవుల పాత్ర"

18 & 19 ఆగష్టు, 2022

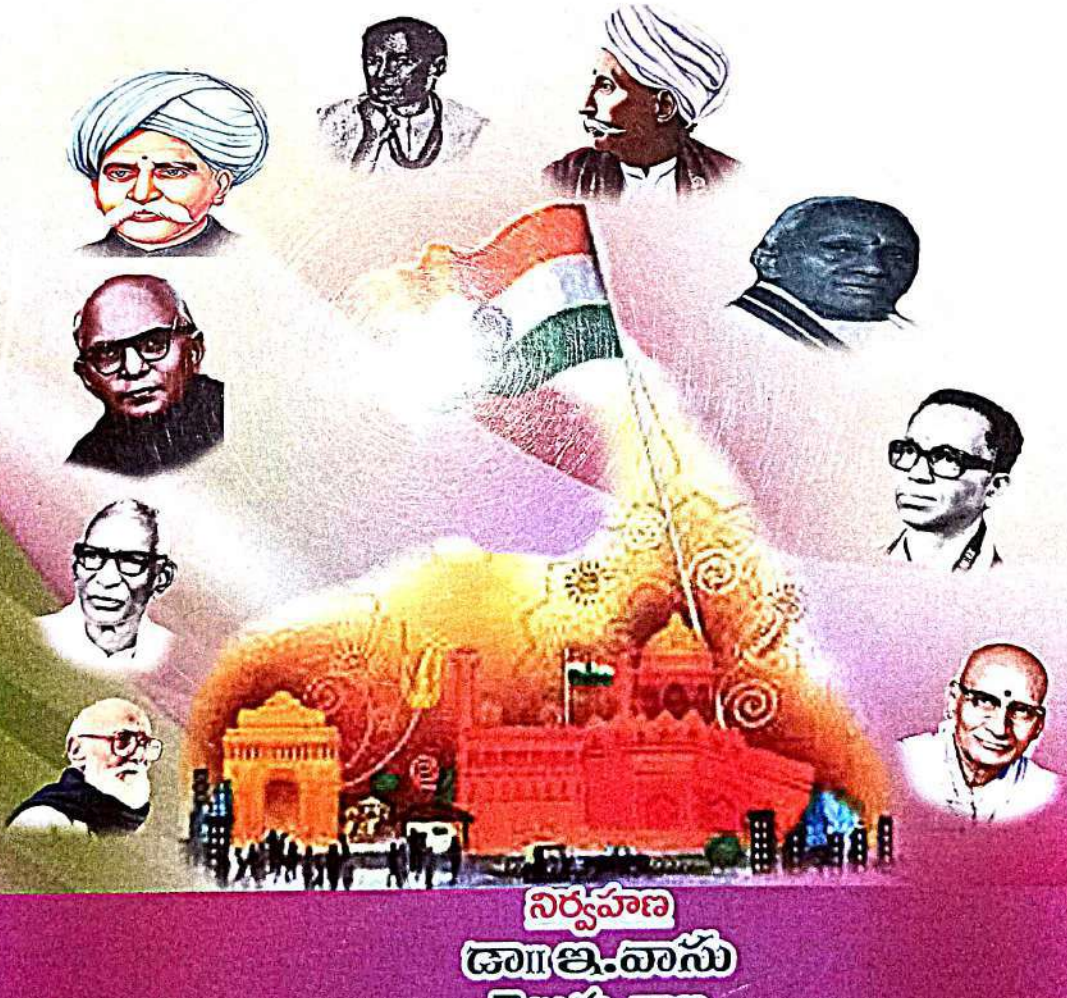

నిర్వహణ

డా॥ ఇ.వాసు

తెలుగు శాఖ

శ్రీవర్ర చెన్నారెడ్డి ప్రభుత్వ డిగ్రీ కళాశాల, పలమనేరు, చిత్తూరు జిల్లా

మాతెలుగు తల్లికి మల్లెపూదండ - మాకన్న తల్లికి మంగళారతులు

BHAVA VEENA (భావ వీణ)

Journal of Arts, Literary, Culture & Language Study

(కళలు - సాహిత్య-సాంస్కృతిక భాషాధ్యయన పత్రిక)

Editor : Kolla Sri Krishnarao

E-mail : parisodhanatelugu@gmail.com

7989781963,
9490847482.
Rohini Towers,
2/11 Brodipet,
GUNTUR-2.

Vol. 19 Issue 8 Spl (3) - August 2022 - ISSN No.:2456-4702 - RNI No. APTEL/2003/12253 - Rs. : 15/-

EDITORIAL BOARD

Chief Editor

Dr. PITTA SANTHI

M.A.(Tel), M.Sc(Psy)., M.Ed., M.Phil(Edu), Ph.D.,

C/o. Dr. Busi Venkataswamy

Holy Homes Apartment, Postal colony.

4 Th Line.- 522 002. Guntur Dist., A.P. Cell no : 7386529274, 7989781963.

ADVISORY COMMITTEE

1. **Prof. G. Yohan Babu**, M.A., PhD
Dept. of Telugu,
Andhra University, Visakhapatnam.
2. **Prof. K. Madhu Jyothi**, M.A., PhD.
Dept. of Telugu,
Sri Padmavathi Mahila University,
Tirupathi.
3. **Prof. C. Srirama Chandra Murthy**, M.A., PhD.
Dept. of Telugu, Faculty of Arts,
Benaras Hindu University, Varanasi, Utter Pradesh.
4. **Dr. Busi Venkataswamy**, M.A. (Tel)., M.A (San)., M.A (Ling)., PhD.
Associate Professor, Dept. of Telugu,
Andhra University, Visakhapatnam.
5. **Thottempudi Sree Ganesh**, M.A., M.Phil (Computational Linguistics) (Ph.D)
Research Scientist, Centre for Applied Linguistics and Translation Studies, University of Heidelberg, Germany.
6. **Prof. Darla Venkateswara Rao**, M.A., M.Phil., Ph.D.
HOD, Dept. of Telugu,
Hyderabad Central University, Hyderabad, Telangana.

ASSOCIATE EDITORS

1. **Dr. N. R. SADASIVA REDDY**, M.A.,M.Phil,PhD.
Associate Professor,
Dept. of Telugu & Comparative Literature,
Sri Krishna Deva Raya University,
Ananthapuram, Andhra Pradesh.
2. **Prof. V.SANKARA RAO**, M.A.,M.A.,M.Phil,PhD.
HOD, Dept. of Telugu,
Madras University,
CHENNAI, Tamilnadu.
3. **Dr. D. SESHUBABU**, M.A.,M.Phil,PhD.
Associate Professor, Dept.of Hindi,
Moulana Azad National Urdu University,
HYDERABAD, Telangana.
4. **Dr. K. Lavanya**, M.A., M.Phil., PhD.
HOD, Dept. of Telugu
Telangana University, Dichpally,
Nizamabad, Telangana.
5. **Prof. N.V. KRISHNA RAO**, M.A.,M.Phil,PhD.
Dept. of Telugu & O.L.,
Acharya Nagarjuna University,
Nagarjuna Nagar, Guntur District.
6. **Prof. A. JYOTHI**, M.A.,M.Phil,PhD.
Dept. of Telugu,
Kakatiya University, Warangal District
Telangana.

26. జాతీయోద్యమంలో తెలుగు కవుల పాత్ర – డా. కె. లక్ష్మీనారాయణ	75
27. జాతీయోద్యమం – చిలకమర్తి లక్ష్మీనరసింహం – డా. ఎ. వెంకటప్రసాదు	77
28. జాతీయోద్యమంలో తెలుగు కవిత్వం పాత్ర – డా. కె. సుధాకర్	79
29. జాతీయోద్యమంలో కృష్ణా పత్రిక – డా. అడప కేదారి	81
30. జాతీయోద్యమ స్ఫూర్తిని నింపిన ప్రదర్శన కళలు – డా. టి. జాన్‌కిరణ్ బాబు	83
31. జాతీయోద్యమం – తెలుగు నవల – డా. కె. చెన్నకేశవ రెడ్డి	87
32. జాతీయోద్యమంలో తెలుగు కవిత్వం – పాత్ర – డా. వి. గోపాల్	91
33. తెలుగులో వివిధ పత్రికలు ఆవిర్భావ వికాసాలు – డా. భూక్యా జ్యోతి	93
34. జాతీయోద్యమ తెలుగు కవుల కవిత్వం – ఆచార్య ఎం. రామనాథం నాయుడు	96
35. జాతీయోద్యమ కవిత్వానికి ప్రేరణ – దాశరథి కవిత్వ సృజన, డా. కె. సి. లావణ్య	101
36. జాతీయోద్యమంలో గరిమెళ్ల సత్యనారాయణ గేయ సాహిత్యం – గోదల వీరయ్య	104
37. జాతీయోద్యమంలో నాటకకర్తల ప్రేరణ – స్వాతంత్ర్య సిద్ధికి ఆలంబన – డా. పి. మాధవి	108
38. భారత జాతీయోద్యమం – కవుల కవిత్వం – గేయాలు – షేక్ షానాజ్ బేగం	111
39. 'నవ్యకవితా పితామహుడు' శ్రీ రాయప్రోలు దేశభక్తి – ఒక పరిశీలన – డా. పైడిపాటి ఉమానాథ శర్మ	115
40. జాతీయోద్యమంలో తెలుగు కవుల పాత్ర – డా. బి. తేజోవాణి	119
41. జాతీయోద్యమం – తెలుగు కవులు – డా. బి. నాగశేషు	121
42. 'మహీధర' – 'నూరేళ్ళక్రితం' నవల – చారిత్రక కోణం – పరిశీలన – డా. డి. జ్యోతి	124
43. జాతీయోద్యమ ప్రముఖ కవి గరిమెళ్ళ సత్యన్నారాయణ – డా. లోపింటి గిరీష్ కుమార్	127
44. తెలుగునాట జాతీయోద్యమ కవిత్వం – తంగి ఓగేశ్వరరావు	129
45. స్వాతంత్ర్యోద్యమం – రవీంద్రనాథ్ ఠాగూర్ పాత్ర – డా. పోసిపోగుల వెంకటేశ్వర్లు	133
46. "తెనుగులెంక" తుమ్మల సీతారామమూర్తి చౌదరి – డా. సి. చెన్నకేశవులు	136
47. స్వరాజ్య జాగృతిలో తెలుగు కవిత్వం – బి. గోపిర్యా నాయక్	138
48. జాతీయోద్యమంలో – తెలుగు కవుల పాత్ర – ఇనపకుర్తి అప్పన్న	141
49. 'ప్రజల మనిషి' వట్టికోట – డా. ఎల్. రాజీవ్ బాబు	143
50. స్వాతంత్ర్య సాధనలో పత్రికల పాత్ర – డా. చిన్నం రాజారామ్	145
51. జాతీయోద్యమం – బాపూజీ – గుత్తికొండ చంద్రకళ	148
52. జాతీయోద్యమంలో తెలుగు కవుల పాత్ర – ఎం. సి. సుధాకర్	152

KALYANA MITRA

A TREASURE HOUSE OF HISTORY, CULTURE AND ARCHAEOLOGICAL STUDIES

(Festschrift to Prof. P. Chenna Reddy)

Volume – X

TRIBALORE AND FOLKLORE

Editors
Prof. Katta Narasimha Reddy
Prof. E. Siva Nagi Reddy
Prof. K. Krishna Naik

KALYANA MITRA: A Treasure House of History, Culture and Archaeological Studies

(Festschrift to Prof. P. Chenna Reddy)

BlueRose
Publishers
NewDelhi • London

KALYANA MITRA

A Treasure House of History, Culture and Archaeological Studies

(Festschrift to Prof. P. Chenna Reddy)

Volume – X: Tribalore and Folklore

Editors

Prof. Katta Narasimha Reddy

Prof. E. Siva Nagi Reddy

Prof. K. Krishna Naik

© Prof. Dr. P. Chenna Reddy 2023

All rights reserved

All rights reserved by Editor. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the Editors.

Although every precaution has been taken to verify the accuracy of the information contained herein, the Editor and publisher assume no responsibility for any errors or omissions. No liability is assumed for damages that may result from the use of information contained within.
First Published in January 2023

ISBN: 978-93-5741-124-0

Price: INR: 4050

BLUEROSE PUBLISHERS
www.bluerosepublishers.com
info@bluerosepublishers.com
+91 8882 898 898

Cover Design: G. R. Sharma

Typographic Design
G. R. Sharma
(M) 9968281826

Distributed by: BlueRose, Amazon Kindle, Flipkart, Googleplay

Contents

Foreword ix

Message xi

About the Book xiii

About the Editor xv

From the Editors desk xix

List of Contributors xxiii

SECTION -I
BIOGRAPHICAL SKETCHES OF PROF. P. CHENNA REDDY

I. A Biographical sketch of Prof. P. Chenna Reddy: His contribution to Historical and Archaeological Research 3
Prof. Prof. Katta Narasimha Reddy, Prof. E. Siva Nagi Reddy and Prof. K. Krishna Naik

II. Recollection of Memories about my friend Dr P. Chenna Reddy – as a well-wisher, History Professor, active member of SIHC and editor of many Festschrifts etc. 42
Mr. K. V. Ramakrishna Rao

III. The Wonder Professor Dr.Pedarapu Chenna Reddy 48
Prof. Devireddy Subramanyam Reddy

IV. Kudos to Badshah or Maharaja of Felicitation volumes 53
Prof. Hampa. Nagarajaiah

V. Prof. Chenna Reddy: A man with openness 55
Prof. K.K.N.Kurup

VI. Prof. Chenna Reddy- A man with academic accolades 59
Prof. Katta Narasimha Reddy

VII. Prof. P. Chenna Reddy: An inspiring Personality 61
Prof. Vibhuti Parikh

VIII. My Reflections on Friendship with *Snehasiri* . Prof. P. Chenna Reddy 63
Dr. J. Manuel

IX. Prof. P. Chennareddy that I know as a man of Democratic thinking, Utilitarian values, and Social Activism 65
Prof. K. Shyamala

X. Prof. P. Chenna Reddy - A Versatile and Humane Personality 68
Dr. Peram Indira

XI. Professor. P. Chenna Reddy: The Great Wealth of Friendship (*Snehasiri*) and A Benevolent Social Worker 71
Dr. Manchi Sarat Babu:

XII. My true friend Prof. P. Chenna Reddy whom I call 'Chens' affectionately, is an essentially a person with humanity…. 79
Prof. K. Krishna Naik

XIII. Personality with Versatility of Prof. P. Chenna Reddy 82
Dr. K. Krishna Reddy

XIV. Prof. P. Chenna Reddy as my Sishya and nice Human Being 84
Mr. R.Srinivasulu

SECTION -II
TRIBALORE

1. Endangered Traditional Knowledge: Some Glimpses 141
Dr. Mukta Raut Dey

2. Tribal Folklore: Mirrored view of *Duars* Tea Garden 146
Dr Susmita Poddar

3. Economic Life of Koya Women in Telugu Regions - Study 161
Prof. R. Varalakshmi and Dr. Perumallapally Suresh

4. Reflections on the Cultural Scape of the Gonds of Telangana 169
Dr. Mohd Kareem

5. Traditional Ecological Knowledge of Santal community of Purulia District, West Bengal: A Tool of Environmental Sustainability 181
Dr. Shilpa Biswas and Dr. Worrel Kumar Bain

6. Impact of Women Self-Help Groups on Tribals in Andhra Pradesh and Telangana: An Empirical Evidence 191
Dr. K. Raja Reddy

7. Revisiting the Impact of Christianity on Indian Tribe: A Case Study of Oraon Tribe in Chotanagpur 205
Dr. Piyush Kamal Sinha

8. Diseases, Cure Deities and Belief system in India: A Historical Perspective 211
Prof. K. Shyamala

9. Chenchus the Transitional Primitive Tribe of Nallamalais and Need for Conservation Based Sustainable Development 234
Dr. K. Thulsi Rao

10. Revisiting Tribal Issues and Forest Resources in Odisha: A Historical Analysis 245
Dr. Naresh Rout

11. Historiographical Study of Tribes of South India with Special Reference to Paliyan Tribe 252
D. Jeyachandraleka

12. The Primitive Tribe of Chenchus in Nallamalais: A Historical Study 258
Mr. Balu Naik, Pathlavath

13. The Kolha tribe of Keonjhar District, Odisha State: An Ethnographic Account 262
Dr. Basanta Kumar Bindhani, Neha Yadav and Dr. Ram Babu Mallavarapu

14. Gond Society in Transition: Central Provinces (1818-1921) 266
Dr. Nandita Banerjee

15. Tribal Revolt against British Hegemony in Tamil Country 278
Dr. O. Jeyanthi and Dr. P. Jeganathan

16. A Study on Traditional Dormitory System of the Tangkhul Naga Tribe of Manipur 285
Ms. Soyar Kaping

SECTION -III
FOLKLORE

17. Fair of West Bengal: A Medium of Preserving Cultural Heritage 295
Falguni Pal

18. Sati Goddess (Perantallu) in Krishna District : A Study 307
Dr. Koneru Lakshmi Prameela

19. Impact of Northern Andhra on the Fairs, Festivals and Folk Dances of Ganjam 313
Prof. Bhagabana Sahu

20. Telangana Folk and Tribal Plays 318
Dr. Gaddam Venkanna

21. The Folk Theatre of Telugu Land - Past, Present and Future 324
Prof. N. Bhakthavathsala Reddy

22. Folk Deities of Health Care-An Historical Study (With Special Reference to Andhra Pradesh) 332
Prof. P. Hymavathi

23. Baul-Fakirs as Folk Singers: The Localization and Globalization of the Bauls in the Twenty-First Century 339
Dr. Semontee Mitra and Prof. Simon J. Bronner

24. Folk Narrative and Identity: Some Theoretical Issues 354
Dr. Sk. Makbul Islam

25. Folk Literature in India: An Overview 363
Dr. T.S. Chandra Mouli

26. Pith- craft – "A living folk art of Dhubri District" 370
Dr. Kabita Debi

27. On The Occasion of Teej Festival Sing Songs of Lambada Women 375
Dr. B. Hathiram

28. Folk Hero Bhagat Singh: A Study 381
Dr. Suji David

29. Lakshmi Brata Katha from Bengal- Symbolisms of Prosperity and Penury Reflected through Food and Fasting 384
Dr. Lopamudra Maitra Bajpai

30. Folk Traditions of God Narasimha in Andhra Pradesh 395
Prof. M. L. K. Murty and Prof. P. Chenna Reddy

31. Pallankuzhi too Murukan and Bharathi 408
Dr. Prof. Mrs.V. Balambal

32. Socio-Philosophical Dimension of Poorakkali, A performing art of North Kerala 412
Dr. M.S Nair

33. *Satya-Pir Worship* -A Peculiar form of Hindu- Muslim Religious Performance in Odisha 417
Prof. Bhagabana Sahu

34. Art and Artist work -Oneness in visual expression - Painting (Modern Art) 421
Prof. Dr R. Lakshmi Reddy

35. Documentation of Bengal Folk Art: The Role of Museum and Communities in the 21ST century 430
Mr. Puspa Das

36. The Transformation of Folk Gods and Transgression of Sanskrit Gods: The Conflicting Confluence of Two Cultures and Mythology 440
Prof. Subbachary Pulikonda

ANDHRA PRADESH STATE COUNCIL OF HIGHER EDUCATION
(A Statutory Body of the Govt. of A.P.)
3rd, 4th and 5th Floors, Neeladri Towers, Sri Ram Nagar, 6th Battalion Road,
Atmakur Village, MANGALAGIRI-522 503. Guntur District, Andhra Pradesh
Phone : 08645 - 295701, Mobile : 9849344564.
E-mail : chairman.apsche@gmail.com, website : www.apsche.org

Prof. K. Hemachandra Reddy
Chairman

Foreword

A civilized society believes that scholars are the real guides, inspirers and conscience keepers of culture. It advices and honors scholars in different ways, there by showing its gratefulness to them. This is an ancient tradition in India. The same tradition continued to our times in a different manner. A scholar is presented with a felicitation volume during his life or commemoration volume after his death, and thus the scholarly world pays its tribute to him. Undoubtedly this is the highest honour to a scholar. Co-scholars working in a particular field consider it an honour to contribute a research article of their choice to the felicitation or commemoration volume. Thus, these volumes have become authentic research publications and have become research volumes of reference.

It's honour to offer a Foreword to ***Kalyana Mitra*** **: A Treasure House of History, Culture and Archaeological on the occasion of Studies**-a collection of papers presented to Prof. P. Chenna Reddy by his friends, students and admirers on the occasion of his retirement. I know Prof. P. Chenna Reddy for many years as an established academician; He served as Director, Department of Archaeology and Museums, Government of Erstwhile Andhra Pradesh and Dean, School of History, Culture and Archaeology, P.S. Telugu University. Prof. Reddy contributions in Indology and Archaeology of Andhra Pradesh are commendable. Prof. Reddy as Director of Archaeology and Museums of Government of Andhra Pradesh, Prof. Reddy had accomplished a number of good important projects relating to Exploration, Excavation, Conservation, Development of Museums and bringing out Publication. I am sure the Volume, will add new dimensions to the studies on India's past.

I convey my best wishes to Prof. P. Chenna Reddy on his retirement. The presentation of the collection of papers on History, Culture, Epigraphy. Literature, Art, Architecture, Folk and Tribalore and Archaeology of India displays the love and respect towards him. I congratulate the Editors Prof. Katta Narasimha Reddy, Vice Chancellor of Jawaharlal Technological University, Prof. E. Siva Nagi Reddy, CEO, Pleach India Foundation, and Prof. K. Krishna Naik, Former Vice Chancellor of Rayalaseema University who took lot of their efforts in editing the Volumes.

(K. Hemachandra Reddy)

Mangalagiri
20-01-2023

Prof. Y. Venkata Rami Reddy, MTech, Ph.D
Former Member: Union Public Service Commission.
Former Chairman : Andhra Pradesh Public Service Commission.
Former Vice Chancellor: Jawaharlal Nehru Technological University, Hyderabad.

Message

It is a matter of great pride to know that Prof.Katta Narasimha Reddy, Vice Chancellor of JNTU, Prof. E. Sivanagi Reddy, CEO, Pleach India Foundation, Prof. K. Krishna Naik, Former Vice-Chancellor of Rayalaseema University, Kurnool and as Editors have brought out a series of 12 Volumes called ***Kalyana Mitra* : A Treasure House of History, Culture and Archaeological Studies** in honour of Prof. P. Chenna Reddy, former Director, Dept. of Archaeology and Museums and Dean, School of History, Culture and Archeology, P.S. Telugu University, Srisailam Campus, as token of respect to the enormous services rendered by Prof. P. Chenna Reddy in the fields of Historical and Archaeological research and Social Services on attaining superannuation

Prof. P. Chenna Reddy's contribution ever since he Joined in Potti Sreeramulu Telugu University had invested his energies and strengthen university by conducting a good number of seminars and workshops in History, Culture, Epigraphy, Heritage and Archaeology. He had Established a good Educational institutions like Dr. B.R.Ambedkar Open University Study Centre (1992), Government Degree College 1993 (Founder Secretary), 21st Century Gurukulam 2006 (Founder Director), in Srisailam Tribal area and a remote areas for the benefit of the less privileged students. He is humble, simplicity and respects elders, senior scholars and his colleagues. A quality of rarity found in him is charity which is his utmost priority.

His love and affection won him many friends from almost all the State across India and beyond. It is true that he will be seen always surrounded by friends who are friendly and fondly.

Prof Reddy has excavated many Iron Age sites at Andugula and Motadaka and early historic (Buddhist) sites at Kotilingala, Jagathipadu, Phaigiri and explored a Rock art site at Asthalapur in Medak District and brought to light many new antiquities, structures troves that are very much useful to reconstruct the History of the Telugu People. Credit goes to him in getting a grant of Rs. 100.00 Crores under Heritage Conservation Scheme from 13th Finance Commission for restoration of Archaeological sites and Historical monuments of Andhra Pradesh.

His admirers who wished to keep the gestures of his friendliness to cherish forever and decided to honour him by bringing out another felicitation volume called ***Kalyana Mitra* : A Treasure House of History, Culture and Archaeological Studies.** I feel it is befitting honour to him.

The volume consists of a record number of **460**. Every volume itself. is encyclopaedic in nature and contains articles of first-hand information reflecting original and authentic knowledge. Again I feel honoured to offer a Message for an academician with a wonderful track of record through

his deeds, achievements and accomplishments and a rare personality with varied skills none other than Prof.P.Chenna Reddy who has brought out and edited more than 20 volumes in honour of reputed scholars like Robert G. Bednarik, Prof. Biruduraju Ramaraju, Dr.I.K Sharma, Dr.P.V.P.Sastry, Prof. Ravula Soma Reddy, Prof. A. Sundara, Dr.V.V.Krishna Sastry, Prof. K.V.Raman, Dr. Janumaddi Hanumath Sastry, Prof. K. Rajayyan, Dr. Deme.Raja Reddy, Dr. Annapureddy Venkateswara Reddy,, Dr. AKVS Reddy, Prof. Bhaktavastala Reddy, Prof. M.L.K. Murtty, Alan Dundes, Dr. M.D. Sampath, Prof. Katta Narasimha Reddy, Prof. Hampa Nagarajaiah (Hampana) Prof. Vijaykumar Thakur., etc. whose contributions are marvelous in History, Epigraphy, Archaeology, Rock Art, History, Numismatics, Jainism and Folklore as world class publications.

While conveying my best wishes to Prof. Reddy an exceptional academic and administrative scholar. I congratulate the Editors Prof. Katta Narasimha Reddy, Vice Chancellor of Jawaharlal Nehru Technological University, Prof. Emani Siva Nagi Reddy, CEO, Pleach India Foundation, Prof.K.Krishna Naik, Former Vice-Chancellor, Rayalaseema University, Kurnool, Andhra Pradesh have spared their valuable time and bringing out the Volumes on record time.

I wish Prof. P. Chenna Reddy to scale many more heights!

(Prof. Y. Venkata Rami Reddy)

Ananthapuram
Dare: 20-01-2023

About the Book

The volume is Festschrift of Prof. P. Chenna Reddy, an eminent historian, academician and former Director, Dept. of Archaeology and Museums, Government of Erstwhile Andhra Pradesh and Competent Authority for implementation of the Ancient Monuments and Archaeological Sites and Remains (Amendment and Validation) Act, 2010 Andhra Pradesh. He was **Dean,** Academic Affairs, Head and Board of Studies Chairman, **Dept of Tourism and Culture, Director, Internal Quality Assurance Cell, Coordinator, Bachupally Campus,** former Dean, School of History, Culture and Archaeology, Potti Sreeramulu Telugu University, Srisailam Campus, Kurnool District, Andhra Pradesh who needs no introduction to the world of History and Archaeology. He is known for his unique contribution in bringing out a good number of felicitation and commemoration volumes to a host of great scholars in Art, Architecture, Folklore, History, Archaeology, Rock Art, Epigraphy, Numismatics and Buddhism. Prof. Chenna Reddy has introduced a rare tradition of honouring the scholars of yesteryears and as a token of respect for their invaluable services rendered in their own fields of specialization. He has guided 31 M.Phil and 17 Ph.D. scholars till date. Dr. Reddy has to his credit more than 42 Books and 121 research papers on various aspects of archaeology, ancient, medieval and modern History published in National and International Journals.

Prof. Chenna Reddy has drawn admiration from not only his colleagues but also scholars worldwide who have contributed valuable articles in appreciation of his learned contribution. His humbleness made him so lovable and admirable by one and all. Prof. P. Chenna Reddy continues to be a beam of light to the upcoming scholars who hope to become specialists in History, Archaeology and Indology. No doubt Prof. Reddy he is a trend setter in the field of academic co-operation and coordination. The bunches of articles received in his honour are divided into 12 Volumes on thematic specialization.

The felicitation Volume is brought out in a series of 12 independent books covering a total of 460 articles. Every volume contains two sections. The first section contains the biographical sketch of Prof.P.Chenna Reddy, his achievements and contribution to archaeology, history and Society. The second section of each volume is subject specific, E.g., Volume-I on Archaeology, Volume II on Early and Medieval Indian History, Volume III on Modern Indian History, Volume IV on Epigraphy and Numismatics, Volume V on Art , Volume VI on Architecture, Volume VII on Religion and Philosophy, Volume VIII on Economy, Trade and Commerce, Volume IX on Literature, Volume X Tribalore and Folklore, Volume XI Contemporary India and Diaspora, Volume XII, Tourism .and contains as many as 460 articles and contributed by renowned scholars. The contributors stem, from various parts of the world and include historians, epigraphists, linguists, cultural anthropologists, numismatists, art and architectural historians and specialists in Tourism historians and miscellaneous studies.

Volume X: Tribalore and Folklore Studies contains 36 articles contributed by scholars of eminence in the field. The topics covered in the volume include Folk and Triballore, economic life

of Koya tribe, traditional knowledge of Santal community, impact of Christianity on Indian Tribes, Chenchus of Nallamalais, Kotha tribe of Odisha, Tribal revolt, Folk dances, Folk Theatre, Folk songs and singers, folk literature, narratives and Folk and tribal festivals.

The volume serves as a source book for the students, research scholars and teachers of Folk and Triballore. This volume also highlights the love and affection of Prof. P. Chenna Reddy enjoys in the intellectual world.

About the Editors

Prof. Katta Narasimha Reddy earned his Doctorate from Osmania University (Hyderabad). He received advanced training in Microprocessors and Digital Electronics from Indian Institute of Science (IISC) Bangalore. He is a life member of many professional bodies and Fellow of World Innovation foundation, Andhra Pradesh and Telangana Academies of Science.

He was the past President of Telangana Academy of Sciences, Hyderabad (India). He has authored over 105 scientific papers and three review articles in International journals and books on Technology and Higher Education. He has been actively involved in advancing the research activity at Osmania University and Mahatma Gandhi University. He was also coordinator of UGC-Special Assistance Program, and Department of Science and Technology (Govt. of India) Funding programs at Osmania University.

Prof. Reddy has been an active teacher and researcher in the fields of Condensed matter and Materials Science. He held Post-doctoral and visiting research Professor / Scientist positions at International Center for Theoretical Physics, Trieste (Italy), University of Rome II "Tor Vergata" **(Italy),** and "Elettronica dello Stato Solido" at Rome (Italy). 12 students got their doctoral degree under his supervision. His research publications have received numerous citations. Widely traveled all over the world, Dr. Reddy has presented papers, given invited / plenary lectures, chaired sessions in a number of National and International conferences (India, USA, Singapore, Malaysia, Australia, New Zealand, etc). He hosted several National and International conferences and seminars. Prof. Reddy was the Associate Editor of Journal of Pure and Applied Physics (JPAP) and Review editor of Journal of Materials Chemistry and Physics. He is closely associated with Solid State Ionics Laboratory, Southern University, Baton Rouge, Louisiana, USA and Department of Electrical Engineering and Physics, Wilkes University, Pen State, United States of America. He has organized more than Five International Conferences and Ten National conferences.

Prof. Reddy has been associated as Chairman of several teams of peer committees constituted by National Assessment and Accreditation Council **(NAAC),** India's premier quality assurance agency for Higher Education. He has participated in several National level meetings on Bench-Marking of Higher Education Institutions. He participated actively in the activities of Association of Indian Universities (AIU).

Prior to the present assignment, he served as the Vice chancellor of Mahatma Gandhi University (Nalgonda) and Palamuru University (Mahabubnagar), in the state of Telangana. Currently Prof. Reddy is **Vice Chancellor of Jawaharlal Nehru Technological University,** Hyderabad,Telangana State.

Prof. E. Sivanagi Reddy : Sthapathi. Born on 15.04.1955, did a 4 years diploma in Traditional Sculpture & Architecture from Sri Venkateswara Institute of Traditional Sculpture and Architecture, Tirupati from 1973 to 1977. He received B.Com and M.A., (AIHC&A) from S.V. University and Osmania University in 1979 and 1983 respectively. He was awarded the Degree of Doctor of Philosophy from the University of Hyderabad for his Thesis on *Evolution of Building Technology in early and Medieval Andhradesa* (from the earliest beginnings up to 1400 A.D) He took Executive MBA Degree from M S University and MTM from MK University.

Joined in Government service in 1978 as Assistant Sthapathi in Endowments Department and moved to Department of Archaeology and Museums in 1981. He has participated in many Archaeological excavations, and transcription of temples. Attended many seminars and wrote 34 books and 200 articles on Art, Archaeology, Buddhism and Tourism. He was conferred on the title of *Vastusilpa vachaspati* by '*Vastu vignani'* Dr. V. Ganapati Sthapati for his outstanding contribution in the fields of Traditional Sculpture and Architecture. He taught Destination Management and Tourism Management as Professor and Dean. Director Dr. YSR National Institute of Tourism and Hospitality Management, Gachibowli, Hyderabad.

After his retirement from the Dept, in 2013 , he served as Director, NITHM, OSD, Silparamam (AP), Director, State Gallery of Art and Currently working as CEO, Pleach India Foundation, Hyderabad and Buddhist Expert consultant, Buddhavanam Project, Telangana Tourism, Hyderabad. Currently He is working as a **CEO, Pleach India Foundation.**

Prof. K. Krishna Naik, born on 18-4-1960, at Sugalimetta Tanda, in Kurnool District of Andhra Pradesh, belongs to the first batch students of M.A History, Sri Krishnadevaraya University, Anantapur and was awarded the Degree of Doctor of Philosophy for his theses on Socio-economic Change in the Sugali Tribe- A study in Historical Perspective in Anantapur District of Andhra Pradesh from the same university in 1992. He joined the faculty as an Assistant Professor in 1985 and Associate Professor in 1992 and elevated as Professor of History in 2000. He served twice as Head of the Department from 1993 to 1996 and 1999 to 2003. He also served twice as Chairman, Board of Studies in History, S.K.University from 2001 to 2004 and 2007 to 2010 and at present serving as Head, Department of History and also as Direcotor, Directorate of Admissions, and S.K.University. He was nominated to Academic Senate, S.K.University, 1989 to 1992 and Academic Planning and Development Cell, 1999 to 2001, NSS Programme Co-ordinator, 2002 to 2005, Dean, Postgraduate Examinations, 2008 to 2010 and His area of research is on Post-Medieval and Tribal and folk studies and so far produced five MPhils and eleven Doctoral degrees and published twelve research papers and edited three books on history, culture and folklore studies and undertook two Research Projects. He was awarded Research Associate ship at IUC, Indian Institute of Advanced Studies, Shimla by the UGC in 1996. At present he is working on a UGC Major Reseach Project. He edited course material in History for Distance Education, S.K.University and Dr.B.R.Ambedkar Open University for UG and PG courses and attended many National seminars and conferences. He is a member in various selection boards of Universities and also life member in professional bodies, Indian history Congress, South Indian History Congress and AP History Congress. He organized two conferences, XIXth session of Andhra Pradesh History Congress and South Indian History Congress in 2008. Recipient of

Aryabhata International Award-2011 in Education, He also visited United Kingdom to present a paper on the tribes of AP at the First World Telugu History International Conference held at British Library, London, from 13th to 15th July 2012, organized by the United Kingdom Telugu Association, United Kingdom in collaboration with the International Telugu Centre PS Telugu University, Hyderabad. He was worked as a Rector, Head and Chairmam : Board of studies, S.K. University, Ananthapuramu and **Vice-Chancellor of Rayalaseema University**, Kurnool, in Andhra Pradesh.

From The Editors Desk

Prof. P. Chenna Reddy is like one of those historians and academicians who built institutions. Known for his analytical approaches in Economic Guilds of Medieval South India, Prof. P. Chenna Reddy developed a number of organizations, wherever he worked. The book takes a fresh look with Prof. P. Chenna Reddy's contributions to the field. It contains in the beginning the milestones of his life and career, achievements, awards and Felicitations and guidance to Research Scholars. While pursuing his profession as a teacher, Prof. Reddy could also find time to carryout research in History. He has presented many papers and attended several conferences and seminars on History. He won the recognition at both National and International arenas for his excellent contribution.

His admirers and friends in the fields of History and Archaeology resolved to honour him befittingly, as a token of recognition for his sincere and committed research in Medieval Mercantile Guilds by bringing out a felicitation volume entitled '***Snehasiri:*** **Cultural Contours of History and Archaeology' in 10 volumes in 2014.** It is again, to mark yet another milestone of his life i.e.; attaining superannuation, his admirers worldwide decided to present him bunches of research articles on various facets of human human history, culture and Archaeological and it became an obligatory privilege for us to accept to be the editors of the series of volumes in his honour entitled ***'Kalyana Mitra :*** **A Treasure House of History, Culture and Archaeological Studies' in 12 volumes in 2022.** There is an overwhelming response from the scholarly, who have sent their articles for the volume. It is our foremost responsibility to express our immense gratitude to Prof. Reddy for having accepted our offer to bring out this festschrift in his honor and for having paternally blessed this academic venture.

We feel it a privilege were fortunate to shoulder their responsibility to the best of our capacities. The special feature of this volume is that it contains research papers, contributed, by scholars in Vedic, Literature, Tourism, History and Religious studies They have rightly chosen the topics which are dear and near to Prof. Reddy. The papers included in this volume are 460. We think the highest in number as far as the Felicitation Volumes are concerned. We take this opportunity to thank Prof. P. Chenna Reddy, at the very first instance for his acceptance and next to the scholars who have contributed research articles for the volume. We as the editors, thank all who have extended their support n bringing out this volume in many ways.

As an Editor takes this opportunity to place on record my special appreciation of Prof.Chenna Reddy's multiple services to Erstwhile Andha Pradesh for over three decades and all the scholars who have contributed articles. I am extremely beholden to Prof. Y.Venkatrami Reddy, Former Member, Union Public service Commission, Former Chairman, Andhra Pradesh Public Service Commission, Former Vice Chancellor, Jawaharlal Nehru Technological University, erstwhile Andhra Pradesh and Prof.K.Hemachandra Reddy, Chairman, Andhra Pradesh State Council of Andhra Pradesh for readily accepting my request and offering a valuable foreword and message that had added glitter to the gold.

We are very much grateful to all the learned scholars who responded to our request and sent their papers for inclusion in this volume We could never have thought of fulfilling my solemn responsibility

of bringing out this volume, but for the unflinching support and cooperation particularly of Mr. K. Ramakrishna Rao, Prof. Devireddy Subramanyam Reddy, Prof. Hampa. Nagarajaiah,Prof. K.K.N.Kurup,Prof. Vibhuti Parikh, Dr. J. Manuel, Prof. K. Shyamala, Dr. Peram Indira, Dr. Manchi Sarat Babu:, Mr. R.Srinivasulu, Dr. Mukta Raut Dey, Dr Susmita Poddar, Prof. R.Varalakshmi and Dr. Perumallapally Suresh, Dr. Mohd Kareem, Dr. Shilpa Biswas and Dr. Worrel Kumar Bain, Dr. K. Raja Reddy, Dr. Piyush Kamal Sinha, Dr. K.Thulsi Rao, Dr. Naresh Rout, D. Jeyachandraleka, Mr. Balu Naik, Pathlavath, Dr. Basanta Kumar Bindhani, Neha Yadav, Dr.Ram Babu Mallavarapu, Dr.Nandita Banerjee, Dr. O. Jeyanthi, Dr. P. Jeganathan, Falguni Pal, Dr.Koneru Lakshmi, Prof. Bhagabana Sahu, Dr. Gaddam Venkanna, N. Bhakthavathsala Reddy, Prof. P. Hymavathi, Dr. Semontee Mitra, Prof. Simon J. Bronner, Dr. Sk. Makbul Islam, Dr. T.S. Chandra Mouli, Dr.Kabita Debi, Dr.B.Hathiram, Piyush Kamal Sinha, Dr. Suji David, Dr. Lopamudra Maitra Bajpai, Prof. M. L. K. Murty, Dr. Prof. Mrs.V. Balambal, Dr. M.S Nair, Prof. Bhagabana Sahu, Ms. Soyar Kaping,Prof. Dr R. Lakshmi Reddy, Mr..Puspa Das, Prof. Subbachary Pulikonda, etc.for their kind encouragement and contributing their learned papers.

We greatly beholden to *Abhinava Bhagiratha, Rytu Bhandhava* Late Dr. Y. S. Rajasekhara Reddy, the Hon'ble Chief Minister of Andhra Pradesh who was great inspiration for me to bring out this volume. We are extremely thankful to Mrs. Y. S,Vijayamma, Former M. L. A, and Honorary President, Y S R Congress Party, Sri. Y S. Jaganmohan Reddy, Hon'ble Chief Minister of Andhra Pradesh and President, Y S R Congress Party, Mrs. Y. S. Bharati, Mrs.Y.S.Sharmila, President S R T Congress Party, Bro.Anilkumar, Y. S., Avinash Reddy, Member of Parliament, Y. S. Bhaskar Reddy, Y. S. Manohar Reddy, Sri Mundla Venkata Siva Reddy, Former MLC and CEO, AP Cricket Association, Mr. Ajeya Kallam, I. A. S, Principal Advisor to the Chief Minister of Andhra Pradesh, Sri Vijaya Sai Reddy, Member of Parliament, Sri Sajjala Rama Krishna Reddy, Advisor of Political affairs to Government of Andhra Pradesh, Sri Peddi Reddy Ramachandra Reddy, Hon'ble Minister for Panchayatraj, Rural Development, Mines and Geology Sri. Topudorthi Prakash Reddy, M.L.A, for their unstinted moral cooperation, I also thankful to Mr. Syamala Rao, IAS, Principal Secretary of Higher Education, Prof. S. Jayrama Reddy, Chancellor, Shri Chandra Sekharendra Saraswati Vishwa Mahavidalaya and Former Vice Chancellor, Sri Venkateswara University, Mr. Mukthapuram Harikrishna, Special Officer to the Chief Minister, Chief Minister, Mr. K. Dhanunjaya Reddy,IAS, Secretary to Chief Minister, Mr. P. Krishnamohan Reddy, OSD to CM, Dr. Rajashekar Reddy, Secretary and CEO of AP State Higher Education Regulatory and Monitoring Commission Prof.V.Narayana Reddy, Member, AP State Higher Education Regulatory and Monitoring Commission and Former Registrar of Vikram Simhapuri University, Sri K. Nallapa Reddy, Bommu Vijaya Bhaskar Reddy, Mrs. C.R.P.Vijaya, Dr. G. C. Sekha Reddy, Mr. Iragamreddy Srinath Reddy, Mr. Inkollu Prasad, Dr. P. Muralidhar Reddy, Dr. E. Sobhan Babu, Dr. D. V. Sastry, for their wonderful cooperation.

We also indebted to Smt. and Sri T. L. N. Reddy, Chief Engineer, Retd, Smt. and Late Pullalarevu Peddarapu Kesava Reddy, Smt and Sri Y. C. Narayana Reddy, Smt. and Sri Kunuturu Govinda Reddy, Smt and Sri L. Konda Reddy, Sri Madireddy Amarender Reddy and Mrs. Madireddy Varalakshmi, Sri C. Narayana Reddy, Sri. Somasekhar Reddy, Smt. and Sri V. Ramamohana Reddy, Sri T. Ratnakar Reddy, USA, Smt. and Sri. T. Karunakar Reddy, Former Chief Human Resource Officer, Apollo Hospitals, Smt., Dr. Kunuturu Krishna Reddy, Smt. & Sri. K. Padma Murali Anki Reddy, Smt. & Sri Pullalarevu Peddarapu Mallikarjuna Reddy, for their constant encouragement.

We would like to thankful to Mrs. Kalpana Devi Katta, Anusha Katta, Mr. Darsh Legala, USA for their kind cooperation. We wish to express my affectionate regards to my father late Pullalarevu Peddarapu Malli Reddy, my mother late Smt. P. Chandramma, to my wife Dr. P. Subhashini Reddy and

beloved my daughter P. Namrata Reddy B Tech, MBA for relieving me from household botherations. I would like to thank my son-in-law Mr. Madireddy Priyamsh Reddy, B Tech, MBA for his kind encouragement.

We are also thankful to Mrs. Mahi, Mr. Yash, Mr.Sameer, Bluerose Publishers, Delhi for bringing out this volume in time and with excellent get up.

Our thanks are also due to Mr. Ganga Ram Sharma, New Delhi for undertaking the type setting of this volume in time in an excellent get up.

Editors

Prof. Katta Narasimha Reddy
Vice Chancellor,
Jawaharlal Nehru Technological University

Prof. E. Siva Nagi Reddy
CEO, Pleach India Foundation

Prof. K. Krishna Naik
Former Vice Chancellor, Rayalaseema University

Hyderabad,
Date: 20-01-2023

List of Contributors

Dr Amit Dey Asutosh Professor of Medieval and Modern Indian History, Calcutta University, 3 Ajanta Park, Baghajatin Near South Pioneer Academy School, Kolkata 700086, West Bengal, India, Mobile : 9830401425, E-mail : drdeyamit@gmail.com

Dr. Mrs .V. Balambal, .Professor (Retd) of History, University of Madras, Senior Fellow, ICHR, 159, 94th Street 15, K.K.Nagar, Chennai-600078, Tamil Nadu. Mobile :: 09381050662, E-mail : drbala50@gmail.com

Mr. Balu Naik Pathlavath, M.A, M.Phil, School of History and Culture and Archaeology, P.S Telugu University Srisailam-518101, Andhra Pradesh, India, Mobile: 9515094947, E-mail: patlavathbalunaik08@gmail.com

Mr. Basanta Kumar Bindhani, PhD research scholar, Department of Anthropology, University of Delhi., Delhi-110007, India. Mobile: 9556170768, E-mail: bkbanthro@gmail.com

Prof. Bhagabana Sahu, Professor & Head, Central University of Tamil Nadu, At/Po: Thiruvarur, Tamil Nadu, India, Mobile: 9438038855, E-mail : sbhagabanbuhistory@gmail.com

Dr. G. Bhagyalakshmi Ravishankar C/O. Dr. T.S Ravishankar, Former Director (Epigraphy), Archaeological Survey of India, Sankranti Circle, Hebbal 2nd Stage, Mysuru – 570017, Karnataka State, Cell : 9886975820, E-mail : lakmevegi@gmail.com

Dr. N. Bhakthavathsala Reddy,Professor, Director, Institute for Indian Folklore, Folklore society of South Indian Languages (FOSSILS), Prof. V.I. Subramoniam Memorial ISDL complex, St. Xavier's College post, Thiruvananthapuram, Kerala, India, Mobile: 9440170703; E-mail: nbreddy48@gmail.com

Dr. T.S. Chandra Mouli, Professor in English, Chief Editor, VIRTUOSO, Plot No.A/93. Bapuji Nagar, Nacharam, Hyderabad- 500076, Telangana State, India, Mobile: 9849005304, E-mail: tscmouli@hotmail.com

Prof. P. Chenna Reddy, Former Dean & Chairman, Board of Studies, School of History, Culture & Archaeology, P.S.Telugu University, Executive Council Member : Dravidian University, Senate Member: Mahatma Gandhi University, Satavahana University, (Former Dean, Academic Affairs. Director: Internal Quality Assurance Cell, Coordinator, Bachupally Campus, and Head, Chairman: Board of Studies, Dept of Culture and Tourism, Former Director of erstwhile A P State Archaeology and Museums), Srisailam Campus -518101, Andhra Pradesh, India. Mobile: 09440047299, E-mail: chennareddyp@gmail.com

Prof. Devireddy Subramanyam Reddy, Retired Professor of History, S.V. University, Tirupati, Andhra Pradesh, India, Mobile : 9849584324, E-mail dsreddy.svu@gmail.com

Ms. Falguni Pal, Research Scholar, Dept. of Museology, University of Calcutta, Asutosh Villa, West Gandipara Road, Near Chhatramahal Club, Sishu Udyan, P.O-Kodalia, P.S- Sonarpur, Subhasgram,. 24 Parganas South, Kolkata-700146, West Bengal, India, Mobile : 8910517604, E-mail : raka.falguni.pal@gmail.com

Dr. Hampa. Nagarajaiah (Hampana), Professor Emeritus, 1079,18 A Main, Rajajinagara, Bengaluru 560010, India, Mobile: 9964371596., E-mail hampana1@gmail.com

Dr. B. Hathiram, Lecturer in History, Govt Dedree College, Thorrur, Mahabubabad Dist. Telangana, India., Mobile : 9701914110, E-mail : bodahathiram1@gmail.com

Dr. P. Hymavathi, Former Professor, Departmant of History, Kakatiya University, 3-50, Muralikri Shna Complex, Angalakuduru, Tenali, Guntur Dist-522211, Andhra Pradesh, India, Mobile : 9247108431, E-mail : chaitanyadigitals2012@gmail.com

Dr. P. Indira Devi, Faculty in English Rayalaseema University, Kurnool, Andhra Pradesh, India, Mobile : 9885751999, E-mail : indirareddy.peram@gmail.com

Dr. P. Jeganathan, Assistant Professor in History, PG & Research Department of History, Government Arts College, Melur, Madurai- District -625106, Tamilnadu, India, Mobile Number : 9865058211, E-mail : jegangac@gmail.

D. Jeyachandraleka, Ph.D. Research Scholar, D/O.Mr.P.Dhanapal, No.255/5, Cannan Nagar, Vellaikkaradu, Anaimalaiyanpatty, Uthamapalayam (Tk), Theni District, Pin.625526 Tamilnadu State, India, Mobile : 9789973292, E:Mail: jesyleka@gmail.com:

Dr. O. Jeyanthi, Assistant Professor in History, EMG Yadava College for women, Tirupalai, Madurai, Tamilnadu-625014, India, Mobile : 9047568901, E-mail : jeyanthijegan77@gmail.com

Dr. Prof. Jyoti Marwah, Asso. Professor in History Rtd. University of Mumbai, Mumbai, Director Mussoorie Fragrance and Flavours Institute, Uttarakhand, Mobile: 09322656526, E-mail: jmarwah01@yahoo.in

Dr. Kabita Debi, Retired Dist. Museum Officer Dhubri & Nilima Barua Folk art Museum, Gauripur, India, Mobile ; E-mail : kabitadebi9@gmail.com

Mrs. Kahkashan Naseem, IFS, DFO Mussoorie Range, C/o Dr. Prof. Jyoti Marwah, Asso. Professor in History Rtd. University of Mumbai, Mumbai, Director Mussoorie Fragrance and Flavours Institute, Uttarakhand, India, Mobile: 09322656526, E-mail: jmarwah01@yahoo.in

Prof. Katta Narasimha Reddy, Vice Chancellor, Jawaharlal Nehru University, Kukatpally, Hyderabad, Telangana State, India, Mobile : 8639523597, E-mail profkatta@gmail.com

Prof. K.Krishna Naik, Former Vice Chancellor, Rector, Professor of History, Sri Krishnadevaraya University, Anantapuramu, Andhra Pradesh., Mobile: 9440287366. E-mail : knkhatravath@gmail.com

Dr.K.K.N.Kurup, Former vice chancellor Calicut University, Director, Centre for Malabar Studies, B-3, All fine Apartments, Puthiyara, Kozhikode Dt – 673004, Kerala State, India, Mobile: 9747002929, E-mail : kknkurupmird@gmail.com

Dr. Manuel Joseph. Retd Superintending Archaeologist, Temple Survey (Northern Region), Archaeological Survey of India and SRF of Dr..V.S.Wakankar Archaeological Research Institute, House No. 196, Sector 2, ShaktiNagar, Habibganj, Bhopal, Madhya Pradesh -462024, India, Mobile: 9131278724, E-mail: manuelsmriti@gmail.com

Dr. Lakshmi Prameela Koneru, PS Telugu University Srisailam Campus-518101, Kurnool, District, Andhra Pradesh, India, Mobile: 9866221119, E-mail: klakshmiprameela49@gmail.com

Dr R. Lakshmi Reddy, Professor-Design, National Institute of Fashion Technology and Management, Hyderabad, Telangana State, India, Mobile:.9440652340, Emal: lakshmi.rachupalli@gmail.com.

Dr. Lopamudra Maitra Bajpai, F-204, Sunshree Society, NIBM Road, Kondhwa, Pune-411048, Maharashtra State, Mobile : 9923794574, E-mail : lopamudramaitra@gmail.com

Prof. Loveneesh Sharma, Faculty Art History and Aesthetics, Amity University, House no. 82, Second Street, Sarada Park, Garia, Landmark: Near Sarada Park Rickshaw Stand., Kolkata-700084, West Bengal, India, Mobile : 7009786516 / 9876998042, E-mail: loveneeshsh@gmail.com

Dr. Sk. Makbul Islam, Head, Department of Bengali, Director, Sri Jagannath Reserch Centre (SJRC), St. Paul's C. M. College, Kolkata, India, E-mail: Mobile: 9830309751, E-mail: skmakbulislam@rediffmail.com

Dr. Mohd Kareem, Research Assistant, Internal Quality Assurance Mobile : Cell, Maulana Azad National Urdu University, Gachibowli, Hyderabad, Telangana State, India, Mobile : 9440445098, E-mail : kareemmanuu@gmail.com

Ms. Monica Lugun, C/o Dr. Mukta Raut Dey, Vaishnavi, Department of History, Maitreyi College, Chanakyapuri, New Delhi- 110021, India, Mobile :9958532452, E-mail : mdey@maitreyi.du.ac.in

Dr. Mukta Raut Dey, Monica Lugun, Vaishnavi, Department of History, Maitreyi College, Chanakyapuri, New Delhi- 110021, India, Mobile :9958532452, E-mail : mdey@maitreyi.du.ac.in

Prof. (Late) M. L. K. Murty, Director, Centre for folk culture studies, University of Hyderabad– 50004, Andhra Pradesh, India.

Dr. M.S Nair, Regional Director, MIRD, Kodakkat, Kasaragod, Kerala- State, 671310, India, Mobile: 9447283747, E-mail: sreema48@gmail.com

Dr. Nandita Banerjee, Associate Professor, Department of History, Sidho Kanho Birsha University, Purulia, West Bengal, India, Mobile : 9830192326, E-mail :visitnandita@gmail.com

Dr. Naresh Rout, Lecturer in History, Pattamundai, Kendrapara, AT/PO- Beltal (Barmania), Via- Pattamundai, Dist- Kendrapara, Odisha, State 754215, India, Mobile : 9337439393, E-mail: jagannathnaresh@gmail.com

Mr. Naresh Palnati (Ph.D) Scholar C/o Prof. K. Vijaya Babu, Chairman, Board of studies, Palnati Naresh (Ph.D) Scholar, Dept of History & Tourism Management, Kakatiya University, Warangal- 506009, Telangana State, India, Mobile: 9440349593, E-mail: drkvbabu1963@gmail.com

Mr. Neha Yadav, Research Scholar, Department of Anthropology, University of Delhi, Delhi-110007, India

Dr. Piyush Kamal Sinha, Professor and former Head, Department of History, Magadh University, Bodh Gaya, Bihar,– 824234, India, Mobile : 9431426817, E-mail: piyushkamalsinha@gmail.com

Ms. Puspa Das, Research Scholar, Department of Museology, University of Calcutta, 4No, Haltu Garden Road, P.O.- Haltu, Kolkata- 700078, West Bengal, Mobile : 9836814910 (W)/ 7044565440, E-mail Id: puspa. das04@gmail.com

Dr. K. Raja Reddy, M.Sc, PhD. Social Anthropology, Development Research Consultant, Andhra Pradesh, India, Mobile : 8790120646, E-mail: rrmanga50@gmail.com

Mr. K. V. Ramakrishna Rao, I.R.S, B.Sc., M.A., A. M. I. E., C. Eng (I)., B.L., Assistant Commissioner of Customs, Central Excise and Service Tax (Retd). Independent Researcher. Director – Institute for the Study of Ancient Indian Arts and Sciences, 25 (Old.9), Venkatachala Iyer Street, West Mambalam, Chennai – 600 033, Tamilnadu, India, Mobile: 98402 92065, e- mail: kopallerao@yahoo.co.uk

Dr. Ram Babu Mallavarapu, Department of Anthropology, Central University of Odisha, Koraput-763004, Odisha,, India, Mobile : 9848949873, E-mail : bkbanthro@gmail.com

Dr. M.Sarat Babu, MA, PGDTE, PhD, Retired Principal of Government Degree College, 304, Mayuri Hights, Opp. King Market, Kurnool – 518001, Andhra Pradesh, India, Mobile: 91-9000232311, E-mail : saratmanchi@gmail.com

Prof. E. Sivanagi Reddy, CEO Pleach India Foundation, Hyderabad, Telangana State, India, Mobile: 98485 98446, E-mail drreddynithm@gmail.com

Prof. Simon J. Bronner, Ph.D. (pronouns: he, him, his),Dean of the College of General Studies, University of Wisconsin-Milwaukee, Mailing Address: 1500 North University Drive, Waukesha, WI 53188, 262-521-5213 (o) CST 414-251-7605 (Teams) CST, E-mail: bronners@uwm.edu

Dr. Semontee Mitra, Ph.D., Lecturer of American Studies and English Rhetoric & Composition, American Studies Program, Penn State University, Associate Editor, *Cultural Analysis,* 5485 Margaret Court, Mechanicsburg, PA 17050, U.S.A., Mobile : +19802252727, E-mail : semontee.mitra@gmail.com, https://www.ocf.berkeley.edu/~culturalanalysis/about.html

Dr. K. Shyamala, Professor in Folklore & Tribal Studies, Dravidian University, Kuppam, 517425, Andhra Pradesh. India, Mobile : 09440926992, E-mail: shyamala.du@gmail.com

Ms. Soyar Kaping, Ph.D., Research Scholar, Department of Indian History, University of Madras, Chennai – 600 005. Tamilnadu, India, Mobile : 8754531231, E-mail: soyartangkhul@gmail.com

Prof. Subbachary Pulikonda, Former faculty at University of Hyderabad and Dravidian University, Kuppam 517425. Andhra Pradwesh, India. Mobile: +91-9440493604, E-mail : psubbachary@gmail.com

Mr. Suji David, Guest Lecturer, Department of History, St. Cyrils College, Paravila House, Thuvayoor South P.O, Kadampanad, Adoor. Pathanamthitta, Kerala State -691552, India, Mobile : 9446574945, E-mail : sujilinto@gmail.com

Dr. Susmita Poddar, Sharmistha Apartment, Flat No. A-3, Nanna, P.O. Malancha, District 24 Parganas (North), Pin 743135, West Bengal, India, Mobile : 8910915688/ 9433544438, E-mail: Chhuti11december@gmail.com

Dr. K.Thulsi Rao, Director, Kundhi Global Biodiversity Solutions, DFO, Nagarjunasagar Srisailam Tiger Reserve, Srisailam-518102 Andhra Pradesh, India,, Mob: 8500782528. E-mail: drkthulsirao@gmail.com

Dr. Venkanna Gaddam, Asst. Professor of Folk lore studies, Department of Folk Arts, P. S. Telugu University, Hyderabad, Telangana State, India, Mobile: 9441305070, E-mail: gaddamvenkanna@gmail.com

Dr. Vibhuti Parikh, Professor, Department of History, Faculty of Arts, The Maharaja SayajiraoUniversity of Baroda, Vadodara, Gujarat, India, Mobile : 9427353411, E-mail : vibhutiparikh@yahoo.co.uk

Dr. Shilpa Biswas, Lecturer, Department of Geography, Kanchrapara College, University of Kalyani, Nadia, West Bengal. India, E-mail id: shilpaabiswass@gmail.com

Dr. Suresh Perumallapally, Dept. of Ancient History,Culture and Aechaeology, Osmania University, Hyderabad, 500007, Telangana State, India, Mobile : E-mail suresh8632@gmail.com

Ms. Vaishnavi, C/o Dr. Mukta Raut Dey, Department of History, Maitreyi College, Chanakyapuri, New Delhi-110021, India, Mobile :9958532452, E-mail : mdey@maitreyi.du.ac.in

Prof. R.Varalakshmi (Retd), Dept. History – Osmania University, Hyderabad -500007,Telangana State, State, India, Mobile : 9959449113, E-mail : vara_hyd@yahoo.co.in

Ms. Vidushi Sharma, M.Sc. Biotechnology and Enterprise (Manchester UK), Research Assistant, C/o. Dr. Prof. Jyoti Marwah, Asso. Professor in History Rtd. University of Mumbai, Mumbai, Director Mussoorie Fragrance and Flavours Institute, Uttarakhand, Mobile: 09322656526, E-mail: jmarwah01@yahoo.in

Dr. Worrel Kumar Bain, Faculty Member, Department of History & Archaeology, North-Eastern Hill University (NEHU), Meghalaya. India, Mobile: 9073003828, E-mail: worrel.bain@gmail.com.

తెలుగు జానపదవిజ్ఞానం

సంచిక 4 అంతర్జాల పత్రిక నవంబరు 2020

తెలుగు జానపదసాహిత్యం ప్రచురణాలయాలు

తెలుగులో కథాగేయాలకి ప్రాచుర్యం కల్పించినవారు ప్రచురణకర్తలే అని చెప్పకతప్పదు. దాక్షిణాత్య జానపదవిజ్ఞాన సంస్థ ప్రచురించిన జానపదవిజ్ఞానంలో పరిశోధనలు ప్రకారం దొరికిన మొదటి కథాగేయం హరిశ్చంద్రోపాఖ్యానము, సీతారామదాస (రచయిత?) పేరుతో బరూరు త్యాగరాయ శాస్త్రులు, 1904 లో ప్రచురించారు. మురహరి ముద్రాక్షరశాల నాగలింగం కవి పేరుతో సారంగధర చరిత్రము (1905), 1906లో పేరు లేకుండా పెదబొబ్బిలిరాజు కథ ప్రచురించినారు. 1907లో శ్రీ గోపాలవిలాస ముద్రాక్షరశాల కిలారి బ్రహ్మయోగి పేరుతో శ్రీ భళ్లాణరాయ చరిత్రము ప్రచురించారు. 1923లో శ్రీ వావిళ్ల రామస్వామి శాస్త్రులు & సన్స్ దేశింగురాజు కథ, 1926లో యెడవూరి యాదవసంఘం వారు కరియావుల కాటమరాజు చరిత్రము, శ్రీ రామానుజవిలాస ముద్రాక్షరశాల సారంగధర చరిత్రని, అచ్చయ్య కర్ర & సన్స్ వారు 1928లో బంగారు తిమ్మరాజు, 1930లో కామేశ్వరీ పాటని, వెస్ట్వార్డ్ & కంపెనీ 1931లో సర్వాయిపాపడు కథని, దొంతంసెట్టి చంద్రయ్య & బ్రదర్స్ బల్లాస్వామి కవి పేరుతో మండపేట శ్రీ పాపమ్మ పేరంటాలు కథ ని 1934లో ప్రచురించారు. వెంకటరత్నం బుక్ సెల్లర్స్ గోపాలనాయుడు పేరుతో పద్మవ్యూహం (1936) జంగం కథని, లక్ష్మీనరసింహ విలాస ముద్రాక్షరశాల చిన్నప్పరెడ్డి కథ (1937) ని, పాండురంగ ముద్రాక్షరశాల ఆరు మరాఠీల కథ (1938) ని, నూలు సుబ్బారావు & సన్స్ మార్కండేయ పురాణము (1946), కీచకవధ (1946) ప్రచురించారు. కాళహస్తి తమ్మారావు & సన్స్ 1947 లో లక్ష్మమ్మ కథ, సన్యాసమ్మ కథ, కావమ్మ కథ, కాంభోజరాజు కథ ప్రచురిస్తే, కాటేజ్ ఇండస్ట్రీస్ పబ్లిషింగ్ హౌస్ వారు దేశింగురాజు కథని, కొదిలి బక్ష మొదలియార్ వారు మైరావణ కథ యను అహి మహి రావణుని చరిత్రముప్రచరించినారు. 1948లో కొండా వీరయ్య & సన్స్ దశరథయ్య వట్టెము పేరుతో శశిరేఖా పరిణయము, అప్పలస్వామి & సన్స్ ఆరు మరాఠీల కథలు, కన్యకమ్మవారి పాటలు, సారంగధర వరస ప్రచురించినారు. కొండా శంకరయ్య & సన్స్ 1949 లో చెర్విరాల బాగయ్య కొమరెల్లి మల్లన్న కథ, బూరెల సత్యనారాయణ మూర్తి సారంగధరని ప్రచురించారు.

అప్పలస్వామి & సన్స్ మైరావణ పదము (1950), ఎస్.వి. గోపాల్ & కంపెనీ ధర్మాంగద పాముపాట (1950), వెస్ట్వార్డ్ & కంపెనీ కమ్మవారి పణతి కథ (1951), సి.వి. బుక్ డిపో బాలరాజు పేరుతో పసల కమ్మవారి పణతి (1960) ప్రచురించారు.

ఈ కాలంలో సారంగధర చరిత్ర ని ఒకరి తర్వాత ఒకరు నాలుగు సార్లు ప్రచురించారు. ఇవి గ్రంథాలయాలకెక్కిన ప్రచురణలు. గ్రంథాలయాలకెక్కని కేవలం రోడ్ల మీదనే వ్యాపారం జరిగే ప్రచురణలు ఇంకెన్ని ఉన్నాయో చెప్పలేం. కాని అవి డబ్బైలలో కూడా విరివిగా అమ్ముడుపోయేటివి అన్నది మాత్రం వాస్తవం. ఈ రచనల్లో పేర్ల ప్రస్తావన ఉంది. వారు రచయితలా లేక సేకరించినవారా అన్నది అస్పష్టం.

టేకుమళ్ళ కామేశ్వరరావు

తెలుగు జానపదగేయాల్ని స్వయానా సేకరించి పత్రికల్లో ప్రచురించి వాటిని విశ్లేషిస్తూ వ్యాసాలు రాసిన ప్రముఖుల్లో టేకుమళ్ల కామేశ్వర రావు గారొకరు. ప్రసిద్ధ పండితులు టేకుమళ్ల అచ్యుత రావు గారి పెద్ద కొడుకుగా, చిన్నప్పటి నుంచే పల్లెపాటల్ని, సామెతల్ని, పొడుపుకథల్ని, నుడికారాల్ని సేకరించడంలో ఆసక్తి చూపేవారు. కామేశ్వరరావు 1907 మార్చి 22వ తేదీన విజయనగరంలో జన్మించారు. పండు వయస్సులో సుమారు 88 ఏళ్లు జీవించి చిత్తూరులో స్వర్గస్థులయ్యారు. 1981 లో ఈ వ్యాసకర్త చిత్తూరులోని ఆయన స్వగృహంలో కామేశ్వరరావు గారితో రెండు మూడు గంటల సేపు తెలుగు జానపదసాహిత్యం గురించి చర్చించే సదవకాశం పొందగలిగాడు.

టేకుమళ్ల కామేశ్వరరావు గారు నూనూగు మీసాల నూత్న యౌవనంలోనే తమ నాన్నమ్మ పాడిన పల్లెపదాల్ని సేకరించడం మొదలెట్టారు. ఆయన 1929 నుంచి భారతి మాస పత్రికలో పాతపాటలు శీర్షిక కింద జానపదగేయాల్ని ప్రచురింపసాగారు. ఈ పాటలు 1930లో తొలిసారిగా పుస్తకరూపంలో పాతపాటలు తొలిఖండము పేరుతో వెలువడ్డాయి. టేకుమళ్ల వారు ఆంధ్రభూమి, గృహలక్ష్మి, సౌభాగ్య పత్రికల్లో పాతపాటల్ని, వ్యాసాల్ని ప్రచురించారు. ఆయన 1933 డిసెంబరు భారతి సంచికలో సాంప్రదాయిక విజ్ఞానం అనే విలువైన వ్యాసాన్ని ప్రచురించారు. ఫోక లోర్ అనే ఇంగ్లీష్ పదానికి సమానార్థకంగా రావు గారు సాంప్రదాయిక విజ్ఞానం అన్న మాటను వాడారు. నవ్యసాహిత్య పరిషత్తు, గుంటూరు వారు వారి సేకరణని సాంప్రదాయిక విజ్ఞానం మొదటి భాగం పాతపాటలు అన్న పేరుతో 1941 లో వెలువరించారు. సాంప్రదాయిక విజ్ఞానం అన్న 15 పేజీల వ్యాసం ఈ పుస్తకానికి తిలకాయమానంగా శోభిల్లింది. టేకుమళ్ల వారు ఈ వ్యాసంలో సాంప్రదాయిక విజ్ఞానం ఫోక్ లోర్ ను మూడు వర్గాలుగా విభజించారు. అవి 1) నమ్మకాలు, ఆచారాలు 2) కథనం, ఉక్తులు 3) కళ. నమ్మకాలు, ఆచారాలను జడ ప్రకృతికి సంధించినవి, చెట్లు, మొక్కలకు సంబంధించినవి, జంతువులకు, జీవులకు సంబంధించినవి, భూతాలకు సంబంధించినవి, మాయ – చేతబడి, దిష్టి మొదలైనవి, మంత్రాలు, తంత్రాలు, గారడి – భవిష్యత్తు సూచన, పూనకాలు వగైరా, స్వర్గం నరకం, పాపపుణ్యాలు, ఇతర మూఢనమ్మకాలు – ఇలా నమ్మకాలను ఆచారాలను తొమ్మిది రకాలుగా వింగడించారు.

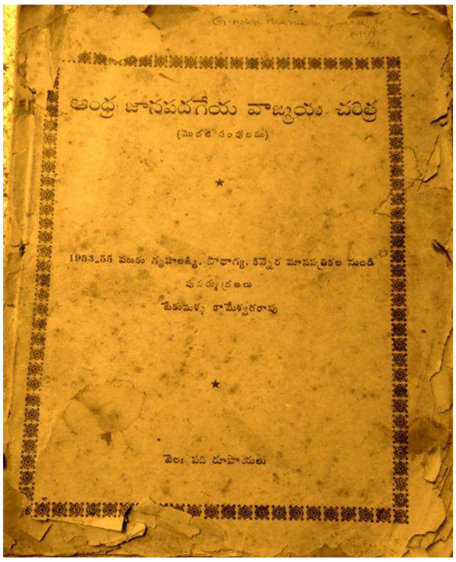

కథనం, ఉక్తులు తెనాలి రామకృష్ణుని కథలు, తాతాచార్ల కథలు, పరమానందయ్య కథలు వగైరా కథనరీతుల మొదటి వర్గం. పిల్లల కథలు పంచతంత్రం, దయ్యాల భూతాల కథలు రెండో వర్గానికి చేరుతాయి. కల్పనా కథలు మూడో వర్గానికి సంబంధించినవి. వినోదాలు, నీతి కథలు, పెరిగే కథలు నాలుగో వర్గం. స్థలమాహాత్మ్యానికి చెందిన కథలు ఐదో వర్గానికి చెందినవి. ఆరో వర్గానికి చెందినవి స్థానిక కథలు. కళలు. పాతపాటలు, సామెతలు, పొడుపు కథలు – కళ కింద వస్తాయంటారు టేకుమళ్ల వారు.

పాతపాటలు – మొదటి భాగం (1941) అచ్చయ్యేనాటికి జానపదం అన్న మాట ప్రచారంలోకి వచ్చినట్టు లేదు. అసలు జానపదగేయం, జానపద కథ, జానపదులు, జానపదసాహిత్యం అన్న మాటల్ని మొట్టమొదటి సారిగా ప్రయోగించిన మహానుభావులు ఎవరో పరిశోధించాల్సిన అవసరం ఎంతగానో ఉంది. మా కొలది జానపదులకు, మీ కవితా రీవి యబ్బునే అనే 16 వ శతాబ్దం నాటి పదప్రయోగాన్ని అటుండనిద్దాం. ఫోక్ సాంగ్, ఫోక్ లిటరేచర్ లకు సమానార్థకంగా జానపదగేయం, జానపద సాహిత్యం – పదాల్ని వాడిన మహానుభావుల ఆనుపానుల్ని గుర్తించడం అవసరం.

పాతపాటలు – మొదటిభాగం కు తొలిపలుకు పలికిన పుణ్యాత్ములు రాయప్రోలు సుబ్రమణ్యము గారు (18.5.1941, ఏలూరు) ఈ చిన్ని పొత్తంలో సంకలింపబడ్డ గేయాల వైశిష్ట్యం గురించి ఇలా అంటున్నారు. ఈ పాటల్లో రసౌన్నత్యానికి ప్రధానమైన పంక్తులు ఉదాహరించాలంటే మొత్తము గ్రంథమంతా ఉదాహరించవలసి వస్తుంది. ఈ ఖండికలన్నింటిలోను నాజూకు అయిన భావాలు హృదయానికి నాటే భాషలో కవితా సౌరభాన్ని వెదజల్లుతున్నాయి. కనుక సొంపైన భావాలు, ఇంపైన భాష అంటే సరిపోతుంది. ఈ పుస్తకానికి ఉపోద్ఘాతము రాసింది మరెవ్వరో కాదు సంకలనకర్త తీర్థరూపులైన టేకుమళ్ల అచ్యుతరావు గారే. పాతపాటలు లో నుంచి ప్రాథమిక పాఠశాల ఉపాధ్యాయులు పిల్లలకు విజ్ఞానం, వినోదం కలిగించే బాలగీతాల్ని (నర్సరీ రైమ్స్) ఎన్నిక చేసుకొని ఉపయోగించుకోవచ్చునని అన్నారు. అంతేగాక ఆంధ్ర జాతీయత సర్వతోముఖంగా నభివృద్ధి పొందుటకు జనసామాన్యమందున్న యలేఖ్య పారంపర విద్య (ట్రాడిషనల్ లోర్) నశింపకుండ జాగ్రత పెట్టవలసియున్నది అన్న చివరి మాటలు నేటికీ అర్థవంతాలూ, ప్రాసంగికాలే కదా.

టేకుమళ్ల కామేశ్వరరావు గారు పాతపాటలు లోని గేయాల్ని ఈ విధంగా విభజించారు. 1) జోలపాటలు 2) ఆటపాటలు 3) పణతి పాటలు 4) ప్రకీర్ణములు. ఈ నాలుగు శీర్షికల కింద టేకుమళ్ల వారు 99 పాటల్ని, పాటల ముక్కల్ని పొందుపరిచారు. రెండో ఖండంలో పై నాలుగు శీర్షికలతో పాటు ప్రాపంచికోక్తులు అన్నది కొత్తగా చేరింది. మూడో ఖండంలో సంకలనకర్త 1931 ఏప్రిల్ లో సికిందరాబాదులో సంగ్రహించిన 83 పాటలున్నాయి.

పాతపాటలు – మొదటి ఖండంలోని గేయాలు భారతి మాసపత్రిక 1929 నవంబరు, డిశంబరు సంచికల్లో అచ్చయ్యాయి. రెండో ఖండంలోని పాటలు భారతి 1931 అక్టోబరు, నవంబరు,

డిశంబరు, 1932 జనవరి, ఫిబ్రవరి సంచికల్లోనూ ముద్రింపబడ్డాయి. ఇక మూడో ఖండంలోని పాటలు – తెలంగాణాలోనివి పాతపాటలు 1941 లో వెలుగు చూశాయి.

పాతపాటలు మొదటి భాగం లోని పాటలు బ్రాహ్మణుల ఇళ్లలో నుంచి సంకలనకర్త సేకరించినవే. మొదటి, రెండు ఖండాల్లోని పాటల్లో కోస్తా ప్రాంతం భాష కొట్టొచ్చినట్లు కనబడుతుంది. అలాగే మూడో ఖండం లోని పాటలు సికిందరాబాదు లో సేకరించినవే అయినా వీటిలో తెలంగాణా భాష, నుడికారం, జాతీయాలు కనబడవు. అంటే టేకుమళ్ల కామేశ్వరరావు గారు తీరాంధ్రంలోని తమ బంధువులు లేదా పరిచితుల నుంచే ఈ పాటల్ని సేకరించారని అనుకోవచ్చు.

పాతపాతలు మొదటి భాగం లో అచ్చయిన కొన్ని పాటల్ని చూద్దాం. జోలపాట

ఇంతంత దీపమ్ము ఇల్లల్ల వెలుగు
ఈశ్వరుడి చందమామ జగతెల్ల వెలుగు
గోరంత దీపమ్ము కెండల్ల వెలుగు
గోపాలకృష్ణమ్మ మందల్ల వెలుగు
మాడంత దీపమ్ము మేడలకు వెలుగు
మా రాజు అబ్బాయిమా కళ్ల వెలుగు (పాట నం. 3, పుట.1)

ఆటపాటలు

బావా బావా పన్నీరు
బావని పట్టుక తన్నేరు .... (పాట నం. 43, పుట. 11)

శ్రీ కామేశ్వరరావు సేకరించిన పాతపాటల్లో ఎంతో వైవిధ్యముంది, వైశిష్ట్యమూనూ. పణతి పాటలు (పడతి – స్త్రీల పాటలు) లోని కింది పాటలోని చమత్కారం, హాస్యం పాఠకుల్ని రంజింపచేస్తాయి.

వైశాఖ మాసాన వారింట పెళ్లి
మిళ్లి తడియకుండ, బొట్టు పడకుండ
నేర్పుతో పెద్ద వదిన నేతులెడ్డించె
అంత కంటె నేర్పరే చిన్న వదినె
ఆకాశాన మిళ్లి ఆడించిపోయె (పాట నం. 36. పుట. 27)

పెళ్లి భోజనంలో పెద్ద వదినె మిళ్లి (చెంచా, స్పూను) తడవకుండా నెయ్యి వడ్డించిందట. ఆమెను మించి పోయింది చిన్న వదినె – గాలిలో చెంచాను ఆడించి ముందుకు సాగింది.

ప్రకీర్ణాలు

హాస్య రసానికి మరో మచ్చు తునుక –

కూడు తింటావా తమ్మా
కూకుండే వున్నానమ్మా
అంబలి తింటావా తమ్మా
అమిరే వున్నానమ్మా మ
గడ్డి కొస్తావా తమ్మా
గడి యుండొస్తానమ్మా (పాట నం. 62, పుట. 31)

టేకుమళ్ల వారి పాత పాటలు – మొదటి భాగం(1941) ఆకారం లో చిన్నదైనా తెలుగు జానపదగేయవిజ్ఞాన అధ్యయనానికి దోహదం చేసే గొప్ప రచన. మనోల్లాసంతోపాటు మనోవికాసానికి ఉపకరించే విలువైన పుస్తకం. ఈ పుస్తకం రెండో భాగం వెలువడలేదు గాని సంకలన కర్త టేకుమళ్ల కామేశ్వరరావు గారు ఈ ఒక్క చిన్నిపొత్తంతోనే తెలుగు జానపదగేయ సాహిత్యానికి వైవిధ్య వైశిష్ట్యాల్ని సంతరించి పెట్టి పుణ్యం మూటకట్టుకొన్నారు.

టేకుమళ్ల కామేశ్వరరావు గారి వ్యాస సంకలనం 'ఆంధ్ర జానపదగేయ వాఙ్మయ చరిత్ర' – 216 పేజీల పుస్తకం. 1953 -55 వరకు గృహలక్ష్మి, సాభాగ్య, కిన్నెర పత్రికల్లో వెలువడిన వ్యాస సమాహారం ఈ సంకలనం. ఈ పుస్తకం లో తెలుగు జానపదగోయ సాహిత్యాన్ని దశల వారీగా, క్రమబద్ధంగా నిరూపించే సాహిత్య చరిత్ర కాదు. కాని తెలుగు జానపదగేయాల, కథాగేయాల, ఏలపదాల, దరువుల, గొబ్బి, వెన్నెల పదాల పుట్టు పూర్వోత్తరాల్ని సోదాహరణంగా వివరించారు. పల్లెపాటల (జానపదగేయాల) స్వరూప స్వభావాల్ని వివరించడంతో పాటు వ్యాసకర్త దేశి సారస్వత రచనల, పండితుల గేయ, కథాగేయాల (సాంప్రదాయిక) సమీక్ష చేశారు టేకుమళ్ల వారు. రాజ మహారాజుల, జమీందారుల, సంస్థానాధీశుల ప్రాపకం లోని కవి పండితుల పద్య గేయ రచనల్ని జానపదకవిత్వంగా భావించకూడదు. వీటిలో అక్కడక్కడ గ్రామీణుల మాటలు, నుడికారాలు తళుక్కుమని మెరిసినా జానపదకవిత్వ విశిష్టతను చాటే సహజత్వం, గ్రామీణ జీవిత చిత్రణ, పల్లీయుల మాటా మంతీ ఎక్కువగా కనబడవు. విద్యాధికులు రాసిన ఈ గేయ, కథాగేయ సాహిత్యాన్ని మన జానపదవిద్వాంసులు లోతుగా పరిశీలించి, నిర్ణయించాలి.

శ్రీ టేకుమళ్ల కామేశ్వరరావు తెలుగు జానపదగేయాల్ని సేకరించి ప్రచురించిన మూడవతరం వ్యక్తి. మెకంజీ, సి.పి. బ్రౌన్, జె. యె. బోయల్ మొదటి తరానికి, మంగు వెంకట రంగనాథరావు, వేటూరి ప్రభాకర శాస్త్రి, చింతా దీక్షితులు రెండో తరానికి చెందినవాళ్లు. టేకుమళ్ల వారు పాతపాటల్నిసేకరించడంతో పాటు, వాటిని విశ్లేషిస్తూ గృహలక్ష్మి, సాభాగ్య, కిన్నెర పత్రికల్లో వ్యాసాలు రాసి తెలుగు జానపదగేయ, కథాగేయాల చరిత్రకు పూర్వరంగం ఏర్పరిచారు. ఈయన రాసిన ఆంధ్ర జానపదగేయ వాఙ్మయ చరిత్ర ను చదివిన

జానపదసాహిత్యవేత్తలు తక్కువనే చెప్పాలి. టేకుమళ్ల వారు పుస్తకం మొదట్లో రాసిన జంగం కథాతత్వం జానపద కథాగేయాల చరిత్రను గర్భీకరించుకొన్న గొప్ప వ్యాసం.

కామేశ్వరరావు గారు 111 పేజీల్లో కాంభోజ రాజు కథ, నల్లతంగాళ్ కథ, గాంధారి కథ, కుమారరాముని కథ, చిన్నమ కథ, యాదవవీర కథ ఇత్యాది కథాగేయాల గురించి చక్కగా చర్చించారు. ఆయన 22 పేజీల్లో చందమామ, జాజర, అల్లోనేరెళ్లు, ధవళాలు ఇత్యాది ప్రాచీనమైన తెలుగు పల్లెపాటల లోతుపాతుల్ని తరచి చూశారు. స్త్రీల పాటలు – ఎనిమిది పేజీల వ్యాసంలో స్త్రీల గేయాల్ని, కథాగేయాల్ని పరామర్శించారు. రావు గారు కవులు అన్న శీర్షిక కింద రాసిన 24 పేజీల్లో గుమ్మడి పాట కవి అక్కిన ప్రగడ హరిదాసు, యడ్ల రామదాసు గురుపైన మంథెన వెంకటదాసు, తిరుపతి వేంకటేశ్వరుల మేలుకొలుపులు పాట కర్త మొదలైన 67 మంది కవుల పరిచయాలున్నాయి. టేకుమళ్ల వారు తర్వాత 61 పేజీల్లో శ్రావణ మంగళ, శుక్రవారపు పాటలు, ఊర్మిళాదేవి నిద్ర, లక్ష్మణదేవర నవ్వు ఇత్యాది పాటల వివరాలు పొందుపరిచారు. చివరి వ్యాసం – హరి హరీ పదాలు.

టేకుమళ్ల కామేశ్వరరావు గారి 'ఆంధ్ర జానపదగేయ వాఙ్మయ చరిత్ర' శాస్త్రీయ రీతిలో రచింపబడకపోయినా తెలుగు జానపదగేయ సాహిత్య చరిత్ర రచనకు దోహదం చేసే చాలా విలువైన గ్రంథం.

ఘట్టమరాజు అశ్వత్థనారాయణ
9964082076

నిత్య సంచారి, జానపద గేయాన్వేషి దేవేంద్ర సత్యార్థి

దేవేంద్ర సత్యార్థి (1908-2003) జానపద పరిశోధకులుగా, హిందీ, ఉర్దూ, పంజాబీ సాహిత్య రచయిత గాను ఖ్యాతి గాంచారు. ఆయన మే 28వ తేదీన, 1908వ సంవత్సరంలో పంజాబ్ రాష్ట్రంలోని బాధువర్ గ్రామంలో జన్మించారు. ఈయన 1927 వ సంవత్సరం నుండి సంచార జీవనం గడుపుతూ జానపద గేయాలను సేకరించారు. 1935 లో మొదటి పుస్తకం 'గిద్దా' అన్న పేరుతో ప్రచురించారు. వివిధ భాషల్లో సుమారు 50 పుస్తకాలు రచించినా, రవీంద్రనాధ్ ఠాగూర్ సలహాతో తరువాతి కాలంలో ఎక్కువగా పంజాబీ భాషలోనే రచించారు. 'మేరే సాక్షాత్కార్', 'మిస్ ఫోక్ లోర్', 'మీట్ మై పీపుల్-ఇండియన్ ఫోక్ పొయెట్రీ' 'పంజాబీ లోక్-సాహితా విచా సైనికా' 'లంకా దేశ్ హై కొలంబు', 'బ్రహ్మపుత్ర', 'రథ్ కె పహియే' వంటి రచనలు వీరి కలం నుండి జాలువారినవే. 'హిందీ సాహిత్య సాధనా సమ్మాన్', 'పద్మశ్రీ' (1977) వంటి అవార్డులు పొందారు. ఆయన 94 ఏళ్ళ వయసులో ఫిబ్రవరి 12, 2003 లో మరణించారు ("దేవేంద్ర సత్యార్థి" వికీపీడియా, వికీమీడియా ఫౌండేషన్, en.m.wikipedia.org).

భారతదేశంలో జాతీయ ఉద్యమం ప్రారంభమయినపుడు, సాంస్కృతిక జాతీయ వాదాన్ని పెంపొందించడానికి బాలగంగాధర్ తిలక్, బిపిన్ చంద్ర పాల్, లాలాలజపతిరాయ్, తర్వాతి కాలంలో గాంధీ తదితరులు భారతదేశ ఔన్నత్యాన్ని చాటి చెప్పే పండుగలు, ఉత్సవాలు, సాహిత్యం వంటి సాంస్కృతికాంశాలను ప్రచారం చేయడం తెల్సిందే. అయితే భారతదేశ జానపద సంస్కృతి, సాహిత్యాలను ప్రపంచానికి తెలియజేయడమే జీవిత పరమావధిగా భావించిన ఏకైక భారతీయుడు పద్మశ్రీ దేవేంద్ర సత్యార్థి గారు.

సత్యార్థి మాటల్లో, 'భారతదేశంలో విద్యావంతులు పల్లె వాసులతో సత్సంబంధాలు నెరపటం లేదు. ప్రస్తుత కాలంలో నగరాలు సాంస్కృతికంగా గ్రామాల నుండి వేరు పడి ఉన్నాయి, అందువల్ల వారి మధ్య ఒక అగాధం ఏర్పడింది. ప్రాచీన గ్రామాలకు ప్రఖ్యాతి గాంచిన భారతదేశంలో కోట్లాది మంది భరతమాత పుత్రులు, పుత్రికలు శుభదాయకమైన వ్యవసాయ వృత్తిని చేపట్టి బతుకుతున్నారు. ఈ పల్లెవాసుల సమిష్టి విధి భారతదేశపు విధిరాతగా చెప్పవచ్చు. ఈ కృషీవలురి చిరునవ్వుల్లో భారతదేశపు మానసిక ఉల్లాసం కనిపిస్తుంది. వీరి కన్నీటి బాధల్లో భారతదేశపు ఆత్మ ఉందని చెప్పవచ్చు. నిరక్షరాస్యులైన ఈ పల్లె వాసులకు తమదైన జాతి సంపద ఉంది. మానవత్వం మూర్తీభవించిన వీరికి కవిత్వం, సంగీతం మరియు నృత్య రూపాలలో దేశీయ సంపద ఉంది. వీరి జానపద జీవనం పాటలు, కథా గేయాలు, కథలతో సుసంపన్నంగా ఉంది. ఇందులో వారి దుఃఖాలు, బాధలు, సంతోషం అన్నీ ఉన్నాయి' (దేవేంద్ర సత్యార్థి, 'ఇండియన్ ఫోక్ సాంగ్స్ యాజ్ ఇండియన్ నేషనల్ లిటరేచర్', ది రూరల్ ఇండియా ఫర్ జనవరి, 1940).

దేవేంద్ర సత్యార్థి 'ది మాడర్న్ రివ్యూ' అన్న పత్రికలో భారతదేశ నలుదిశల నుండి సేకరించిన జానపదసాహిత్యం పైన ఆసక్తికరమైన వ్యాసాలు ప్రచురించారు. అమెరికా పత్రిక అయిన 'ఆసియా'లో పఠాన్ జానపద గేయాలను ప్రచురించారు.

'భారతదేశంలో జానపద సాహిత్యమే ఊపిరిగా జీవితాన్ని గడిపిన ఏకైక వ్యక్తి దేవేంద్ర సత్యార్థి' అని కలకత్తా విశ్వవిద్యాలయ అధ్యాపకులు, ప్రముఖ భాషాశాస్త్రవేత్త సునీతి కుమార్ ఛటర్జీ అన్నారు (సునీతి కుమార్ ఛటర్జీ., ఏన్ ఇండియన్ ఫోక్-సాంగ్ కలెక్టర్, ది రాజపుత్ సాంగ్స్ ఆఫ్ వార్). జానపద సాహిత్యాన్ని సేకరించి, దానిని ఆంగ్లంలోకి తర్జుమా చేసి ప్రపంచానికి అందించే క్రమంలో తన సాహితీ సృజనను కూడా జోడించారు. భారతదేశమంతటా పర్యటించి వివిధ భాషల్లో జానపదుల నుండి సేకరించిన గేయాలను భాష అర్థం కాకపోయినా వాటిని ఓర్పుగా విని ఇతరుల సాయంతో అనువదించి, ఆ గేయాలకు కొంత విషయాన్ని జోడించి చర్చించారు.

దేవేంద్ర సత్యార్థి విశ్వవిద్యాలయాల్లాంటి అత్యున్నత విద్యా సంస్థల చేయూతను పొందడానికి కొంత మొహమాట పడ్డారు. అయితే భారతదేశపు జానపద గేయ సాహిత్య సేకరణ లక్ష్యంగా రవీంద్రనాథ్ ఠాగూర్ నుండి ఆశీస్సులు తీసుకున్నారు. సంచార జీవితం గడుపుతూ జానపద గేయాలను సేకరించే క్రమంలో తాను పడ్డ బాధలను, అనుభవాలను సమాచార లేఖ ద్వారా కలకత్తా విశ్వవిద్యాలయంలో అన్ని శాఖలకు వివరించారు. తన రచనలలో భారతదేశపు గొంతుకను ఈ గేయాలలోని సంతోషం, బాధ, ఉత్సాహం- అన్నింటినీ వివిధ భాషల మాండలికాల లో వివరించారు. 'ది మాడర్న్ రివ్యూ' పత్రికలో ప్రచురించిన చాలా వ్యాసాలలో ఆండ్రూ ఫ్లెక్టర్ 1703 వ సంవత్సరంలో చెప్పిన విధంగా 'దేశ చట్టాల కంటే జాతి యొక్క కథా గేయాలు ముఖ్యం', అన్న అభిప్రాయాన్ని పలుమార్లు ఉద్ఘాటించారు. ఈ భావనే ఆ కాలంలో ఒక సామెతగా నిలిచిపోయింది.

దేవేంద్ర సత్యార్థి భారతదేశపు జానపద గేయాలను 'జాతీయ సాహిత్యం' (India's National Literature) గా పేర్కొన్నారు. ఆధునిక నాగరికతా ఒరవడిలో అంతరిస్తున్న దేశీ సాహిత్యాన్ని పరిరక్షించే బాధ్యత అందరిపైనా ఉందని ఉద్ఘోషిస్తూ జానపద గేయాలు జాతి నిర్మాణంలో కీలకపాత్ర పోషిస్తాయని' అభిప్రాయ పడ్డారు. "జాతి కులమతాలకు అతీతంగా ప్రతి భాషా ప్రాంతానికి, ఒకే విధమైన భావన, మనసు ఉంటాయి. సంతోషం, దుఃఖం, చావు, పుట్టుకలకు సంబంధించిన భావావేశాలు జానపదుల నోట వెలువడే గేయాలలో కనిపిస్తాయి," అంటూ దేవేంద్ర సత్యార్థి "Indian Folk Songs Awake" అన్న వ్యాసంలో ఈ విధంగా చెప్పారు."The folk mind, we, perceives, has been same mother tongue everywhere, it knows no barriers, no frontiers" (దేవేంద్ర సత్యార్థి., 'ఇండియన్ ఫోక్-సాంగ్స్ అవేక్', ది మాడర్న్ రివ్యూ ఫర్ ఆగస్ట్, 1940). ఆగష్టు నెల, 1940 లో 'ది మాడర్న్ రివ్యూ' పత్రికలో జానపద గేయాలను సేకరించిన పండితులను గురించి విపులంగా చర్చించారు. 1878 లో డా. ఎ. గ్రియర్సన్ ప్రచురించిన 'ది సాంగ్ ఆఫ్ మాణిక్ చంద్ర', 1884 లో శ్రీ జోగేంద్రనాధ్ రావు గ్రంధం 'బైస్వారీ ఫోక్ సాంగ్స్' - ఈ రెండు రచనలు ప్రశంసనీయమైనవిగా సత్యార్థి వివరించారు. వీటికి కొనసాగింపుగా 1885వ సంవత్సరంలో గ్రియర్ సన్ 'సాంగ్ ఆఫ్ గోపీచంద్' గ్రంధాన్ని ప్రచురించారు. అదే సంవత్సరం ఆర్. సి టెంపుల్ రచించిన ప్రతిష్టాత్మక గ్రంథం 'లెజెండ్స్ ఆఫ్ ది పంజాబీ' వెలువడింది.

రాయల్ ఏషియాటిక్ సొసైటీ జర్నల్, ఇండియన్ ఆంటిక్వెరీ, జర్నల్ ఆఫ్ ఏషియాటిక్ సొసైటీ ఆఫ్ బెంగాల్- ఈ మూడు పత్రికలు భారతీయ జానపద గేయాలకు సంబంధించిన వ్యాసాలు ప్రచురించడానికి ఆసక్తి చూపాయి.

దేవేంద్ర సత్యార్థి భారతదేశంలోని పల్లెవాసుల సృజనాత్మకతని పదాలు మరియు సంగీతం మధ్య జరిగిన వివాహంగా వర్ణించారు. శ్రమ, తీరిక ఈ రెండూ పాత జ్ఞాపకాలను గుర్తు చేస్తాయని, ప్రతి సంప్రదాయక వృత్తికి ఒక సమూహం, గేయ సాహిత్యం ఉంటాయని ఆయన చెబుతారు. జాలరి, నావికుడు, హాలికుడు మొదలగు వారందరికీ ప్రత్యేకమైన జానపద గేయ సాహిత్యం ఉందని ఆనాటికే సత్యార్థి గుర్తించారు. బెంగాలు లో బ్రతాచారి ఉద్యమ స్థాపకుడు జి.ఎస్. దత్ జానపద నృత్యాలను జాతీయ స్థాయిలో వెలుగులోకి తెచ్చారు. ఈ నృత్య గేయాలు బెంగాలీ సమాజంలో ధైర్య సాహసాలను పెంపొందించి. క్రమ శిక్షణ, అంకిత భావం, సమిష్టి కృషి వంటి భావాలను జాతి, కుల, మతాలకి అతీతంగా పెంపొందించాయని, ఇది కేవలం జానపద గేయాల ద్వారానే సాధ్యమౌతుందని దేవేంద్ర సత్యార్థి అభిప్రాయ పడ్డారు. రవీంద్రనాథ్ ఠాగూర్, తన గీత రచనలకి బెంగాలీ జానపద సంగీతం నుండే స్ఫూర్తి పొందారని దేవేంద్ర సత్యార్థి చెబుతూ ధ్రుపద రాగం మరియు జానపద సంగీత సమ్మేళనంగా ఠాగూర్ సంగీతాన్ని వర్ణించారు.

ఆసేతు హిమాచలం పర్యటించి తన జ్ఞాన తృష్ణను జానపద గేయ సేకరణ ద్వారా తీర్చుకున్న సత్యార్థి దక్షిణ భారతదేశం పైనా చెరగని ముద్ర వేశారు. 'Glimpses of Indian Folk Song' అన్న వ్యాసంలో ప్రాచీన భారతదేశంలో ప్రజల జీవన తరంగాలు అంతర్లీనంగా గ్రామాలలోనే ప్రవహించేవని, ప్రస్తుత కాలంలో ఆ తరంగాలు ఆట-పాటల లో ఉన్నాయని చెబుతూ రవీంద్రనాథ్ ఠాగూర్ చెప్పినట్లు 'Villages are like women' అని, మన జానపద గీతాలు

'Gems of Purest Ray Serene', అని దేవేంద్ర సత్యార్థి అభివర్ణించారు. పండిట్ మదన్ మోహన్ మాలవీయ కోరినట్లుగా జానపద గీతాలను పదిలపరచి, ప్రచారం గావించి భావితరాలకి అందజేయాలని దేవేంద్ర సత్యార్థి కోరుకున్నారు. 1940 దశకంలో సమకాలీన సామాజిక- రాజీకీయ ఆర్థిక స్థితిగతులను ప్రతిబింబిస్తూ జానపద గీతాలు ఎన్నో రూపుదిద్దుకున్నాయి. మొదటి ప్రపంచ యుద్ధానంతరం ప్రపంచ వ్యాప్తంగా ఆర్థిక సంక్షోభం తలెత్తింది. పంజాబ్ ప్రాంతంలో గోధుమ పంటకు గిట్టుబాటు ధర లేకుండా రైతు తల్లిడిల్లిన తీరును హృదయానికి హత్తుకునే విధంగా జానపద గేయాల్లో వర్ణించబడ్డాయి. ఇటువంటి గేయాలన్నింటినీ దేవేంద్ర సత్యార్థి సేకరించారు. మహారాష్ట్ర రైతు తన దుర్భర జీవితాన్ని ఫైజ్పూర్ లో కాంగ్రెసు వారు నిర్వహించిన మొదటి గ్రామ సమావేశంలో పాడినప్పుడు సభలోని వారందరూ కంటతడి పెట్టారని సత్యార్థి 'From one end of India to the other' అన్న వ్యాసంలో వివరించారు (దేవేంద్ర సత్యార్థి., 'ఫ్రమ్ వన్ ఎండ్ ఆఫ్ ఇండియా టు ది అదర్', ది రూరల్ ఇండియా ఫర్ జూన్, 1942).

జమీందార్లు, వడ్డీ వ్యాపారుల దోపిడీని రాజస్థాన్, బీహారీ గీతాల్లో, అలాగే ఆదివాసీ రైతులు ఒరిస్సా, సెంట్రల్ ప్రావిన్సెస్సుల్లో వడ్డీ వ్యాపారస్తుల చేతుల్లో మోసపోయే విధానాన్ని, బస్తర్ రాష్ట్రంలో గోండులు వడ్డీ వ్యాపారస్తుల తాకిడి తట్టుకోలేక చావును ఆశ్రయించడం వంటి హృదయ విదారక ఘట్టాలన్నీంటినీ దేవేంద్ర సత్యార్థి తాను సేకరించిన జానపద గేయాల నుండి వెలుగులోకి తెచ్చారు. ఊయల పాటలు, చందమామ పాటలు, ఇలా వైవిధ్యమైన జానపద గేయాలను పంజాబ్, రాజస్థాన్, ఒరిస్సా, ఆంధ్ర, బెంగాలు, అస్సాం, తమిళనాడు ప్రాంతాల నుండి ఆయా భాషలలో దేవేంద్ర సత్యార్థి సేకరించి 1938 వ సంవత్సరంలో 'ది మాడర్న్ రివ్యూ' పత్రికలో 'Indian Children's Rhymes and Chants' అన్న శీర్షికతో ప్రచురించారు.

ఇక దక్షిణ భారతదేశంలో జానపద గేయాలను సేకరించిన ప్రసిద్ధ పండితులను గూర్చి అదే పత్రికలో 1940, ఆగష్టులో 'Indian Folk Songs Awake' అన్న వ్యాసంలో చర్చించారు. వెర్రియర్ ఎల్విన్ గోండు తెగకి పునర్జీవం పోశారని చెబుతూ గోండుల ప్రాచీన జానపద గేయాలు, నృత్యాలను గురించి సత్యార్థి వివరించారు. ఎల్విన్, గోండుల మధ్య ఏర్పరచుకున్న ఆశ్రమం గురించి 1939 లో 'ఏషియా' ప్రతికలో ప్రచురించిన వ్యాసంలో వెర్రియర్ ఎల్విన్ ను 'God Brother of the Forest people' గా అభివర్ణించారు.

భారత జాతీయ కాంగ్రెస్ 15వ వార్షిక సమావేశానికి ముందు సభ్యులందరికీ 1936 లో పంపిన సమాచార లేఖలో జానపద గేయాలను ప్రస్తావిస్తూ, "The need for Entertainments and Amusements is not over looked. Folk songs, Folk dances and other attractive programs will be provided and arrangements have been made with a party of Bhil dancers from Taloda", అని వివరించింది. ఈ సందర్భంగా దేవేంద్ర సత్యార్థి 'కాంగ్రెస్ మొదటిసారి జానపద గేయాలు మరియు నృత్యాలను ఆదరించిందని' కొనియాడారు. జాతీయ ఉద్యమంలో జానపద గేయాల ప్రాముఖ్యతను తెలియజేయడానికి ఐరోపాలో వెల్లువెత్తిన జాతీయతా భావనను దేవేంద్ర సత్యార్థి తన వ్యాసాలలో పలుమార్లు ప్రస్తావించారు. ఐరిష్ ప్రజలలో జాతీయతా భావాన్ని నింపడంలో 'The Abbey Theatre Movement' మరియు W.B. Yeats రచనలు ఎంతో ఉపయోగ పడ్డాయని చెబుతూ, ఎక్కడో 1798 లో పుట్టిన 'The wearing of the Green' అన్న ఐరిష్ జానపద గేయం వారి 'జాతీయ గీతం' గా గుర్తింపబడడం – ఇవన్నీ దేవేంద్ర సత్యార్థి భారతీయులలో జాతీయతా భావాన్ని పెంపొందించడంలో జానపద గేయాల పాత్రను తెలియజేయడానికి ఎంచుకున్న కీలకాంశాలు. అప్పటి U.S.S.R దేశం, రష్యన్ల జానపద గేయాలకు ఇచ్చిన ప్రాధాన్యతను కూడా ఈ సందర్భంగా ప్రస్తావించారు. 'India's Folk Songs are India's autobiography. Their color and fire and sparkle belong to the life-blood of the Indian people. They reveal the inner soul of Rural India', అని చెప్పిన ఠాగూర్ ను, 'Folk songs are the literature of the people' అని చెప్పిన గాంధీజీని, అలాగే 'They represent the true heart of India more than anything else' అని అన్న C.F Andrews ను, జానపద గేయాలను అత్యధికంగా ప్రేమించే సరోజినీ నాయుడు – వీరందరినీ భారతీయ సమాజం మరువకూడదని దేవేంద్ర సత్యార్థి తన రచనలలో తెలియజెప్పారు.

నిరంతర ప్రవాహంగా సాగే జానపద గేయ సాహిత్యం ఒక ఉద్యమంగా కొనసాగుతోందని, దీనిని విశ్వవిద్యాలయాలు, భారత జాతీయ కాంగ్రెస్ గుర్తించి తగిన వనరులు కేటాయించాలని ఆ కాలంలోనే దేవేంద్ర సత్యార్థి విన్నవించారు. 'Indian Folk Songs as India's National Literature' వ్యాసంలో సరోజినీ నాయుడు 1937, ఫిబ్రవరి నెలలో బొంబాయిలో భారతీయ జానపద కవిత్వంపై తన ఉపన్యాసంలో 'తూర్పు లేక పడమరలో ఎక్కడైనా సరే ప్రజల నాడి, వారి మనసు తెలుసుకోవాలంటే జానపద గేయాలను వినాల్సిందే' అని చెప్పిందని వివరిస్తూ "జానపద గేయాలను అనువదించినపుడు అందులోని సహజ సౌందర్యం, కవితా భాష కాకుండా సారాంశాన్ని గుర్తిస్తే అప్పుడు ప్రాథమికంగా జానపదుడి హృదయం ప్రపంచ

వ్యాప్తంగా ఎలా ఉంటుందో అర్థమౌతుంది. ఆ మనసు ఒకే విధమైన భావోద్వేగాలకు స్పందిస్తుంది. అదే విధమైన మనోచిత్రాన్ని ఆవిష్కరిస్తుంది. కోరికలు, దుఃఖాలు, బాధలు, సంతోషాలు అన్నీ స్వీడన్, చైనా, ఆర్మేనియా ఏదేశమైనా ఒకే విధంగా ఉంటాయి. ఉదాహరణకి రాట్నం పాటలు ఎన్నో ఉన్నాయి. పంజాబు రాష్ట్రంలో మిద్దె పైనైనా, ఉత్తర భారతదేశంలో చలి మంట ముందు కూర్చున్నా, జీవన్మరణాలకి సంబంధించిన ఆ పాటలు అన్నీ ఒకే విధంగా ఉంటాయి. బెంగాలు లోనైనా, చెకోస్లేవకియా లోనైనా తల్లి పాడే జోలపాటల్లో బిడ్డ కంటి నిండా నిద్ర పోవాలని, ఏదో ఒక రోజు రాజు అవుతాడనీ, కూతురు అయితే రాకుమారుడు గుఱ్ఱం మీద వచ్చి ఆమెను మనువాడతాడని, తల్లి పాడుతుంది……", అంటూ జానపదగేయాల క్రియాత్మక పాత్రను దేవేంద్ర సత్యార్థి చెప్పుకొచ్చారు (దేవేంద్ర సత్యార్థి., ఇండియన్ ఫోక్ సాంగ్స్ యాజ్ ఇండియన్ నేషనల్ లిటరేచర్, ది రూరల్ ఇండియా).

తెలుగు జానపద గేయాలను ఆంధ్ర ప్రాంతంలో సహకార నిరాకరణోద్యమ కాలంలో దేవేంద్ర సత్యార్థి పర్యటించి సేకరించారు. 1940 ఆగష్టు నెలలో 'ది మాడర్న్ రివ్యూ' పత్రిక లోనే 'Urmila's Sleep – An Andhra Folk Song" శీర్షిక తో వ్యాసం ప్రచురించారు. శ్రీరామచంద్రుడి వనవాసం గురించిన బాధాకరమైన ఘట్టాలను వివరిస్తూ, సీతమ్మ పడ్డ అవస్థలు, అలాగే అన్న పట్ల లక్ష్మణుడికి ఉన్న అపారమైన ప్రేమ, గౌరవం మొదలైనవి వివరించారు (దేవేంద్ర సత్యార్థి, ఉర్మిళాస్ స్లీప్-ఏన్ ఆంధ్రా ఫోక్ సాంగ్, ది మాడర్న్ రివ్యూ ఫర్ ఏప్రిల్, 1940). లక్ష్మణుడు రాజసత్వము కలిగి ఉన్నా, అతడి భార్య ఊర్మిళకు రామాయణ గాథలో ప్రత్యేక స్థానం కల్పించలేదని సత్యార్థి అభిప్రాయం. ఈ క్రమంలో 1932వ సంవత్సరంలో గంజాం జిల్లా బెర్హంపురంలో 'ఊర్మిళ దేవి నిద్ర' అన్న తెలుగు జానపద గేయాన్ని సత్యార్థి విన్నారు, 1939 లో కృష్ణ శాస్త్రి గారు 'ఊర్మిళ నిద్ర' గేయాన్ని విశ్లేషించారు. అప్పుడు దేవేంద్ర సత్యార్థి, శాస్త్రి గారి నుండి ఒక ప్రతిని తీసుకున్నారు. అందులో అచ్చు తప్పులు ఉన్నా చాలా అపురూపంగా దాచుకున్నట్లు సత్యార్థి తన వ్యాసంలో వివరించారు.

ఏలూరులో శ్రీనివాసాచార్య, ఎం. క్రిష్ణమూర్తి, సింగరాచార్య- ఈ ముగ్గురు 'ఊర్మిళ దేవి నిద్ర' గేయాన్ని యథాతథంగా ఆంగ్లంలోకి అనువదించారు. ఈ గేయం అయోధ్యలో శ్రీరామ చంద్రుడు సభాసీనుడై ఉండటం నుండి ప్రారంభమౌతుంది. లక్ష్మణ, భరత, శత్రుఘ్నులు శ్రీరాముణ్ణి సేవిస్తున్నపుడు, హనుమంతుడు శ్రీరాముడికి పాద పూజ చేస్తూ ఉంటే, సుగ్రీవుడు ప్రభుభక్తితో మోకరిల్లితే, తుంబుర నారదులు తమ గానామృతంతో అందరినీ అలరిస్తూ ఉంటే, రంభ ఊర్వశిల నృత్యంతో, శౌనకాది మహర్షులు మతసంబంధ తాత్విక చర్చలు జరపుతూంటే సీతాదేవి సభలో ప్రవేశించడం వంటి ఘట్టాలు ఈ గేయంలో కనిపిస్తాయి. రాముడు సీతా లక్ష్మణ సమేతంగా వనవాసానికి తరలినపుడు ఊర్మిళ కళ్లు మూసుకుని నిద్రకి ఉపక్రమిస్తుంది. సీతను రావణుడు చెర పట్టడం ఊర్మిళకు నిద్రలోనే తెలియడం- ఇక్కడ ముఖ్యాంశం. 'పరస్త్రీని చెర పట్టడం అపరాధమంటూ' సనాతన హైందవ సంస్కృతిని ఇక్కడ ఊర్మిళ తెలియజేస్తుంది. ఊర్మిళ తన నిద్రలోనే 'సీతాపహరణం', 'రామరావణ యుద్ధం', లక్ష్మణుడు నిద్రాహారాలు లేకుండా సీతమ్మ కోసం వెతకడం వంటి ముఖ్య సంఘటనలన్నింటినీ కలగంటుంది. లక్ష్మణుడు అయోధ్యకి తిరిగి వచ్చినప్పుడు ఊర్మిళ నిద్ర లేవక పోతే, తన ప్రాణాలు పణంగా పెట్టడం ద్వారా భార్య పట్ల ఉన్న ప్రేమను చాటి చెప్పడం, ఊర్మిళను ఓదార్చడం వంటి ఉద్వేగ భరితమైన అంశాలు ఈ పాటలో ఉన్నాయి.

ఈ పాట ఆంగ్లానువాదాన్ని 'ది మాడర్న్ రివ్యూ' పత్రికలో ఏప్రిల్ 1940 లో ప్రచురించారు. చివరగా లక్ష్మణుడు దైవత్వం పొంది గాయకులు మరియు ప్రేక్షకులను ఆశీర్వదించడంతో పరిసమాప్తమౌతుంది. 'ఊర్మిళ' ఆంధ్ర మహిళలందరికీ ఆదర్శప్రాయంగా నిలబడినట్లు సత్యార్థి తన వ్యాసాన్ని ముగించారు. దేవేంద్ర సత్యార్థి భారతదేశ జానపద గేయ ఉద్యమాన్ని ముందుకు నడిపించడంలో సఫలీకృతులయ్యారని చెప్పవచ్చు. సాంస్కృతిక జాతీయవాదాన్ని దేశ ప్రజలకు నూరి పోయడానికి 'జానపద గేయాల' ను ఆయుధంగా మలచుకున్నారు, తెలుగు జానపద గేయాలను ప్రపంచానికి తెలియజేయడంలో ముఖ్య భూమిక పోషించిన దేవేంద్ర సత్యార్థి చిరస్మరణీయులు. 'Meet my People' అనే గ్రంథంలో 'Andhra calling' అనే అధ్యాయంలో 'భారతి' 'గృహలక్ష్మి' 'ఆంధ్ర పత్రిక ' వంటి పత్రికల్లో ప్రచురించిన తెలుగు జానపద గేయాలను ప్రస్తావించారు. 'తెలుగు భాష ఇటాలియన్ ఆఫ్ ది ఈస్ట్', అని గుర్తు చేస్తూ 'ఆంధ్ర జానపద గేయాలు వినసొంపుగా ఉండడానికి కారణం భాషలో ఉన్న తీయదనమే', అని చెప్పుకొచ్చారు. ఈ సందర్భంగా సుమారు నాలుగు వేల తెలుగు జానపద గేయాలను సేకరించిన నేదునూరి గంగాధరం గారిని ప్రశంసించారు. గంగాధరం గారు రాజమండ్రికి మూడు మైళ్ల దూరంలో ఉన్న తన సొంత గ్రామం కొంతమూరు లో ప్రాథమిక పాఠశాల హెడ్ మాష్టర్ గా పని చేసేవారు. దేవేంద్ర సత్యార్థిని కొంతమూరుకు తీసుకువెళ్లి పిల్లల చేత జానపద గేయాలు వినిపించారు. ఆ పాటలను ఆంగ్లానువాదం చేసి సత్యార్థికి వివరించారు కూడా. గంగాధరం గారి 'Song Pilgrimage' చాలా ఆసక్తికరంగా ఉంటుందంటూ వేసవి సెలవుల్లో ఊరూరా, అన్ని జిల్లాలు సొంత ఖర్చుతో పర్యటించి,

తెలుగు ప్రజల ఆదరాభిమానాలను, ఆతిథ్యాన్ని స్వీకరించి జానపద గేయ సేకరణ చేసినట్లు, తన గ్రంథంలో సత్యార్థి వివరించారు. గంగాధరం గారు ప్రతి గ్రామంలో సేకరించిన పాటలతో ఆయన పాటల సంచి నిండిపోయేదని, ఒక జిల్లాలో సేకరించిన పాటలను మరొక జిల్లాలోని శ్రోతలకు వినిపించేవారని చెప్పుకొచ్చారు. గంగాధరం గారు పాఠశాలలో తాను విధులు నిర్వహించిన తర్వాత సంధ్యా సమయంలో తన పాటల సంచిని తీసి బట్టీ పట్టేవారు. నిశ్శబ్ద శ్రమజీవిగా సంచార స్ఫూర్తితో ఎటువంటి ఆర్భాటాలు, ప్రచారాలు లేకుండా గంగాధరం గారు జానపద గేయాలను సేకరించారని, వారిని తెలుగు సమాజం ఏనాటికైనా కీర్తిస్తుందని, సత్యార్థి కొనియాడారు. గోధూళి సమయంలో ఆంధ్ర స్త్రీలు పాడే పాటల ఆంగ్లానువాదాన్ని ఈ క్రమంలో ప్రాక్ చరిత్ర కాలాన్ని తెలియ జెప్పే తెలుగు జానపద గేయాలను విశ్లేషణాత్మకంగా చర్చించారు. వివిధ ఆచార సంబంధి క్రతువుల్లో ' తామర పూల ముగ్గు' ను తెలుగు స్త్రీలు గీస్తారని, దీనినే బెంగాలులో 'అల్పన' అని అంటారని సత్యార్థి వివరించారు. పచ్చని పంటలకు ఆదిదేవుడైన 'పోలి' నుండి ఆశీస్సులు పొందడానికి రైతులు పాడే పాటలను ఈ అధ్యాయంలో వివరించారు.

దసరా నవరాత్రుల్లో తెలుగు వారి తుమ్మెద పాటలను వివరిస్తూ 'గౌరీ పగలబడి నవ్వింది' అంటూ దళితులు పాడుకునే పాటను, 'ఛల్ మోహన రంగ' పాటను వివరించారు. ఉన్నవ లక్ష్మీనారాయణ గారు రంగా పాటను సత్యార్థికి అందజేసినట్లు, 1937 లోనే సి. పుల్లయ్య గారు పుష్పవల్లి, వాలి సుబ్బరావులను నాయికానాయకులుగా ఈ పాటను చిత్రీకరించారని చెప్పారు. సత్యార్థి గారు, ఆంధ్రదేశంలో మేనరిక వివాహాలను తెలియజేసేందుకు 'చంద్రగిరి చీర' అన్న పాటను ఎంచుకున్నారు. చిత్తూరు జిల్లాలోని చంద్రగిరి ప్రాశస్త్యాన్ని వివరిస్తూ, మరదలిని గుర్తు చేసుకుంటూ గొర్రెల కాపరి పాడే ఈ పాట చరిత్ర విద్యార్థులకు చాలా ఉపయోగకరంగా ఉందని సత్యార్థి చెప్పారు.

'The Song of the Fisher Boy' అనే జాలరి పాటలో ఒక చేప, పూలపిల్లి కుంటలో పుట్టిందని, పెదవూరులో పెరిగిందని, తండ్రిపేరు జల్లకొంకు, తల్లిపేరు మట్టగర్ర, చెల్లి పేరు 'చేదుపరిగ', తమ్ముడి పేరు రొయ్యపీచు అంటూ, భార్య 'ఇసుక దొండు' అయితే, తన పేరు 'బొమ్మరాయి' అని చెప్పడం ఈ పాటలో కనిపిస్తుంది. చింతా దీక్షితులు గారు ఈ పాటని ఒక బిక్షకుడి నుండి సేకరించి 'జయంతి' పత్రికలో ప్రచురించారని దేవేంద్ర సత్యార్థి తెలిపారు. 'లేగ దూడ' పాటను గంగిరెద్దుల వారి నుండి అడివి బాపిరాజు గారు జులై, 1939 లో జగ్గయ్యపేటలో ఒక మహిళ నుండి సేకరించారు. దూడమ్మ, దూడ, దూడ... అంటూ సాగే ఈ పాటలో రైతు మహిళ తన గాథను దూడకి చెప్పుకుంటుంది. జడ కొప్పు, సిగ, బూరెలు, ముత్యాలసరం, అద్దాల రవిక... వీటన్నింటినీ వర్ణిస్తూ ఈ పాట సాగుతుంది. ఈ పాటను 'Mother...Calf.. Oh Calf...!' అంటూ ఆంగ్లంలో దేవేంద్ర సత్యార్థి పరిచయం చేశారు. ధవళేశ్వరం జాతరలో చేసే జానపద నృత్యాలను వర్ణిస్తూ, ఆంధ్ర జానపద నృత్యాలు మరియు గేయాలను ఆధునిక శాస్త్రీయ పద్ధతుల్లో అంటే సినిమాటోగ్రాఫ్ మరియు ఫోన్ గ్రాఫ్ ద్వారా నమోదు చేయాలని సత్యార్థి కోరారు. అయితే దీనికంటే ముందు నేదునూరి గంగాధరం గారి ఆంధ్ర జానపద గేయ సంకలనాన్ని ముద్రించాలనే తన కోరికను అందరి ముందు పెడుతూ, ఆంధ్రులు ' నేషనల్ మ్యూజియం ఆఫ్ ఫోక్ ఆర్ట్స్' ను ప్రారంభించడానికి ముందడుగు వేయాలని పిలుపు నిచ్చారు. ఇలా తెలుగు వారితో, తెలుగు జానపద గేయాలతో దేవేంద్ర సత్యార్థి గారికి ఎంతో అనుబంధం ఉంది.

జానపద గేయ సేకరణను ఒక ఉద్యమంగా కొనసాగించిన దేవేంద్ర సత్యార్థిని స్మరించుకునే అవకాశం ఈ అంతర్జాల పత్రిక ద్వారా కలగడం నా అదృష్టంగా భావిస్తున్నాను.

డా. శ్యామల కమ్మర,

ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయం, మొబైల్: 7989905208.

ఎఱ్ఱగడ్డపాటి పోట్లాట – (సం) వేటూరి ప్రభాకర శాస్త్రి

వేటూరి ప్రభాకర శాస్త్రి గారు పరిష్కరించిన 'ఎఱ్ఱగడ్డపాటి పోట్లాట' ని మల్లంపల్లి సోమశేఖర శర్మ పీఠికతో మద్రాసు ప్రాచ్య లిఖిత భాండాగారం 1953 లో 'కాటమరాజు చరిత్ర' పేరుతో ప్రచురించింది. ఇందులో 'చల్లవారి జగడము', 'బొల్లావు జగడము', 'బీర్నీడు యుద్ధము', 'అయితమరాజు' – కఱియావులరాజు యుద్ధము, 'బాలరాజు యుద్ధము', 'ఆవుల ఎద్దుల జగడము', 'ఎర్రయ్యల యుద్ధము', 'కాటమరాజు యుద్ధము' – అన్న ఏడు వీరగాథలు ఉన్నాయి. చల్లవారి జగడములోనే అందరికీ పరిచయమున్న ఖడ్గ తిక్కన కథ ఉండేది. కాటమరాజు పిన్నమ్మ కొడుకులు చల్ల పిన్నయ్య, గోవిందు, అనంతుడు, కోనేరు, అచ్యుతుడు, పుణ్యుడు, వెంకటాద్రి. వీరి ఠాణా పంచలింగాలకొండ ప్రాంతంలో ఉన్న 'వాగలకొండ' – చల్లగరిగెల వద్ద. నల్లసిద్ధి వీరి ఠాణాను జయించిగాని కాటమరాజున్న ఎఱ్ఱగడ్డపాటికి పోలేడు. 'చల్లవారు' ఖడ్గ తిక్కన నల్లసిద్ధితో చేసిన యుద్ధాన్ని వర్ణించే కథ కాబట్టి 'చల్లవారి జగడము' పేరుతో చలామణిలో ఉంది. ఖడ్గ తిక్కన

చూపిన మహా శౌర్యాన్ని వివరించే కథ కాబట్టి 'తిక్కనామాత్యుని కథ' అనీ, ఆ యుద్ధంలో మరణించిన వారికోసం జమ్మిచెట్టు కింద యజ్ఞం చేసి వీరబోనం సమర్పించిన చెట్టుకి సంబంధించిన కథ కూడా కాబట్టి దీనికి 'ఈర్లమాను (వీరుల మాను) కథ' అనీ ప్రచారం ఉంది.

నల్లసిద్ధి – సిద్ధిరాజు కొలువు నించి ఆనభట్టు రాయబారిగ కాటమరాజు దగ్గరికి వచ్చి-

కాటమరాజ బ్రహ్మాయువు కావలె నీకు
బడుగుల రాజువు బహుకీర్తి ప్రతాప
ఘనరిపుల సంహార వో కాటమరాజ
సోమ వంశాధిరాజ వక్క చోద్యంబు వినుము
వడంబడిన పుల్లరి యియ్యక వచ్చింది నీకు
అపకీర్తి వచ్చెను యికను అడుగైన తర్లక
నిలు పుల్లరి యిప్పించు నిటు అటు చూడక

అన్న రాయబారంతో కథ ప్రారంభమవుతుంది. కాటమరాజు పుల్లరి ఇవ్వనంటాడు. యుద్ధానికి సిద్ధమవుతాడు. ఇది విన్న సిద్ధిరాజు కూడా యుద్ధానికి సిద్ధమవుతాడు. తిక్కన సిద్ధిరాజుని చూసి నాకు అనుమతి ఇవ్వండి, నేనొక్కడినే పోయి చల్లవారి మదమడగించి వస్తానంటాడు. వారించినా, తిక్కన పట్టు చూసి వీరగంధం పూసి పోయి రమ్మంటాడు సిద్ధిరాజు.

చల్లవారి సోదరుల యుద్ధంలో తిక్కన సైన్యం మొత్తం నాశనమయిపోతుంది. తిక్కనని చూసి నువ్వు బ్రాహ్మణుడవి నీతో మాకెందుకు వైరం, పోయి మీ రాజుని రమ్మనిమని చెప్పి వెళ్లిపొమ్మంటారు.

పిన్నమనీడు తిరిగివచ్చిన కొడుకుని చూసి యాదవులకు ఓడి పారిపోయి వచ్చినాడని తెల్సుకొని

కొడుక మన వంశము పేరు కలదంచు
సిద్ధన తిక్కన స్రిష్టిలోపలను
పులి కడుపున గొర్రె పుట్టిన చందమున
కలిగితి నా యింతి గర్భంబు నందు
చదువున శాస్త్రాన సాహసమునందు
తిక్కన నీ పాటు ధీరతలేరు అనగ
సాహసంబున వారిని సాధింతునని పోయి
యంతగా వెన్నిచ్చి యిటువలె రాను
మొగతనంబున బుట్టి మొగవాడననుచు
పగతుకు వెన్నిచ్చిన ప్రాణంబు యాల
పరులకు వోడివచ్చి అవనిలో మనుటకన్న
సరగ రణములోన సమయుట మేలు
పందవు పిరికివి గాని భావజ్ఞుడవు కావు
యెందుకు యీ ప్రాణంబు యాల యీ బ్రతుకు

అని చీదరించుకొంటాడు.

ఊళ్లోవాళ్లు గేలి చేస్తారు. ఆ అవమానాన్ని దిగమింగుకొంటూ ఇంటికి రాగానే భార్య తన పతి పగతులకు వెన్నిచ్చి అలసిపోయి వచ్చినాడని

కడుపేగ విభునికి కాగిన నీళ్లు
బిందెలతో చన్నీళ్లు బిరబిర దెచ్చి
పసిణి చెంబుల నీళ్లు పాకంబు చేసి
అక్కడ పట్టె మంచములు అడ్డంబు బెట్టి
అర్ధశేరు పసుపుముద్ద అమరంగ నుంచి
కూర్చుండి స్తానంబు గొబ్బున సేయు

అని చెప్పి అత్త దగ్గరికి వెళ్లి అత్తా, నీ కూతురు స్నానం చేసి వస్తుంది గంధం పూసి అడ్డబొట్టు తీర్చి పళ్లెంలో అన్నం పెట్టమంటాది. అమ్మ ఏమో 'ఆకొని వస్తివి కొమార, అరులకు నోడి' అంటూ అన్నం పప్పు వడ్డిస్తుంది. విరిగిన పాలు పోసిన పాయసాన్ని వడ్డిస్తుంది. 'ఏమమ్మా విరిగిన పాలు పోసిన ఈ పాయసాన్ని నాకు వడ్డించినావు' అని అడుగుతాడు. అందుకు అమ్మ -

అరుణోదయ వేళ అది యెట్టిదో కాని
ఆవులు పెయ్యలు అటు మెయ్యబోయి
హరులతో పోరాడి అటుమీద నీవు
విరిగిన నిను జూచి విరిగెను పాలు

అని అంటుంది.

మర్నాడు తండ్రితో చెప్పి యుద్ధానికి వెళతాడు. యుద్ధంలో వీరమరణం పొందుతాడు. **(సంపా).**

పురాగాథలు

సాహిత్యము సామాజిక జీవనదర్పణము. ఒకతరములో తెలుగువిద్యాబోధనలో వ్యాసరచనకు, వక్తృత్వ పోటీకి అంశముగా ఉండేది. ఈకోణపరిశీలనలో పురాగాథలు ప్రాముఖ్యము వహించేవి. పురా అంటే వెనుకటి లేదా గడచిన గద్య, పద్య, పురాగాథలుగ వెలసిన సాహిత్యము. తాతముత్తాతల వారసత్వము. మంచి చెడుల గాథల సమీక్షా ప్రబోధము.

నాగరికజీవనము పరిణామము. జానపదులుగ ఒకప్పటి పల్లెది సజీవము. సోదాహరణముగ సురవరం ప్రతాపరెడ్డి ఆంధ్రుల సాంఘిచరిత్రను అందించారు. ఆ రచనా ఒరవడి నిరతరం సాగుతూనేఉంది. తరతరాల సాహిత్యసంపద వేద వేదాంత రామాయణ, భారత, భాగవత,

పురాగాథలు శిష్ట, జానపద సమ్మతములు. జానపద సమ్మతముగ పురాగాథ చూపించే ఆచార ప్రభావము పరిశీలనాంశముగ, కుతూహలమే ఈవ్యాసము.

ధర్మపరుడైన ధర్మరాజును లక్ష్మీదేవి వరించింది. రాజసూయముచేసి సార్వభౌముడై వెలుగుతున్నాడు. జ్యేష్ఠాదేవి ఆమె అక్క. జ్యేష్ఠాదేవి భక్తుడు శకుని. ఆమె శకునికి ప్రసన్నురాలైంది. సహాయము చేస్తానంది. అందుచేత శకునితో జూద సమయమున ధర్మరాజునాశ్రయించి ఉన్న లక్ష్మీదేవిని రెచ్చగొట్టి సంపదహీనుని చేయమంది. లక్ష్మి ఒప్పుకోలేదు.

ధర్మనిరతి ఉన్నధర్మరాజును ధర్మనిరతి తప్పిననాడు తప్ప విడనాడలేనని చెప్పింది. ”లేదు సమయమువచ్చింది”, అంది. చేటలో వడ్లు నెరపుట, సగమే తడియునట్లు కాళ్ళు కడుగుగొనుట దారిద్ర్యలక్షణముల చోటు. జ్యేష్ఠాదేవి కాచుకుని ఉంటుంది. ధర్మరాజు జూదములో ఓడిపోవడానికి కారణముగ ధర్మరాజు చేసిన పొరపాటు కారణంగా ఈ కథ పుట్టిందని, హెచ్చరికగా ధర్మరాజుజూదము అనే స్త్రీలపాటను బిరుదురాజు రామరాజుగారు ఉదహరించారు..

అసలు ధర్మజుని రాజసూయమప్పుడు జ్యేష్ఠాదేవి లక్ష్మీదేవికి చుట్టముగ వచ్చింది. పంక్తి భోజనమునానికి ఆహ్వానింపబడింది. దేవతలైన మగవారితో సమానముగ కూర్చుంది. భీముడు ఆడదానివని నిందించి లేవగొట్టాడు. అప్పటినుంచీపగబట్టి పాండవులను సంపదహీనులను చేయాలని ఎదురుచూస్తోంది. ఇప్పుడు జూదసమయ హడవుడిలో ధర్మజుడు శకునిముందు సగము తడిసిన అరికాలుతో వచ్చి కూర్చున్నాడు. ఇది చాలు అని లక్ష్మీదేవికి సూచించింది. ధర్మజుడు లక్ష్మీకటాక్షమును శకుని పరము చేయాల్సివచ్చింది. శుచి, శుభ్రత లేనివారికి కష్టాలు తప్పవు. ఏమరకూడదు అన్నది ఈ కథ సందేశంగా కనబడుతుంది.

ఈకథ మనకు వ్యాసభారతములో లేదు. కాళ్ళుకడుగుకునేటప్పుడు అరకొరగా కడుగుకోకూడదన్ననీతి సాంఘికాచారము మాత్రం గుర్తింపబడింది. అరణ్యవాస సమయాన ధర్మరాజు మార్కండేయాది మహామునులద్వారా పురాగాథలు విన్నాడు. వాటిలో రోమశుడిద్వారా విన్న నలచరిత్ర పురాగాథ పేర్కొనదగినది. నలుడిని కలిపురుషుడు ఆవహించడానికి కారణం అరికాలు తడవకపోవడమే! అన్నవిషయము నన్నయభారతములో ఉంది. ఈ నలచరిత్రలోనే నలుడు అగ్నిమంత్రించి వేసిన తృణము వంట పూర్తయే వరకు వెలగడం ఆలోచింపజేస్తుంది. నేటి గ్యాసుపొయ్యి? ఉప్పుబుట్ట కూడ ఎత్తిపోసినపుడు తగినంత మాత్రమేపడి ఆగిపోవడము అద్భుత ప్రస్తావనలో శాస్త్రకోణముందా? ఈనలచరిత్ర చదివితే కలిదోషనివారణ ఫలశ్రుతి ప్రస్తావన కలిగిన పురాగాథగా శిష్ట పామరజన సమ్మతము.

రామాయణము ఆదికావ్యమైనా తెలుగువారికి మహాభారతము కవిత్రయ కారణముగా మొదటి పద్యకావ్యము. ఆటుపోట్లు వందల సంవత్సరాల రచనాకాలము ఎదుర్కొంది. నన్నయ అరణ్యపర్వము పూర్తిచేయలేకపోయాడు. ఎఱ్ఱన తన పేరు అన్వయించకోకుండా నన్నయకు గౌరవమివ్వడం. అరణ్యపర్వము చదవకూడదన్న వ్యతిరేక ప్రచారకథలున్నాయి.

అరణ్యపర్వము చదవదగిన పర్వము,. చదివితే కష్టాలొస్తాయని కథలు సృష్టించుకుంది. అవి నిజముగాదని నిరూపణయినా తిక్కన అరణ్యపర్వము జోలికి పోకపోకపోవడం, యజ్ఞముచేసి సోమయాజి అనిపించుకుని భారతము పూర్తిచేయడము - జానపద నమ్మకాన్ని పాటించిన పురాగాథలను కవిత్రయముకూడ విస్మరించలేదని చెప్పవచ్చా? పురాగాథలని ఎంతవరకు విశ్వసించవచ్చు. ఆచారవ్యవహారములు చర్చ ఆరోగ్యకరమా? కాదా?.

అరణ్యపర్వము నామటుక్కు కథల పర్వమనిపిస్తుంది.. అరణ్యపర్వములో ధర్మరాజు విన్న పురాగాథలు, చేసిన తీర్థయాత్ర గాథలు జానపదసంస్కృతిలోని జీవనవిధానముగ జానపదసాహిత్యము లోనివే ఇంచుమించు అన్నీ చేరాయని జానపదవాఙ్మయము నిరూపిస్తుంది. పరిశోధనలు మన ఆచారాల సంస్కృతి పురాగాథలలో ఎలా చర్చింపబడ్డాయో వెలుగులోకిరావాలి. ఇలాగే ఎన్నో జానపదసాహిత్య పురాగాథలున్నాయి. పరిశీలనల కన్నింటికీ ఈకోణము వర్తించి జానపదసాహిత్య వెలుగులు విజ్ఞానమై వ్యాసాలు రావాలన్నది ఈ చిన్ని వ్యాసము ఆశయము.

జొన్నలగడ్డ మార్కండేయులు

9440219338

సంచిక 5: తెలుగు సామెతలు. పొడుపు కథలు.

(సంపా) ఘట్టమరాజు అశ్వత్థనారాయణ గారు.

సంచిక 6: బాలసాహిత్యం.

(సంపా) ఆచార్య ఎం.కె. దేవకి గారు

Occasional ‘అంతర్జాల పత్రిక’ e Newsletter Published on behalf of ‘Telugu Janapadavijnanam’ WhatsApp group.
Edited, DTP and send through the email *telugujanapadam@gmail.com*
by N. Bhakthavathsala Reddy , 9440170703

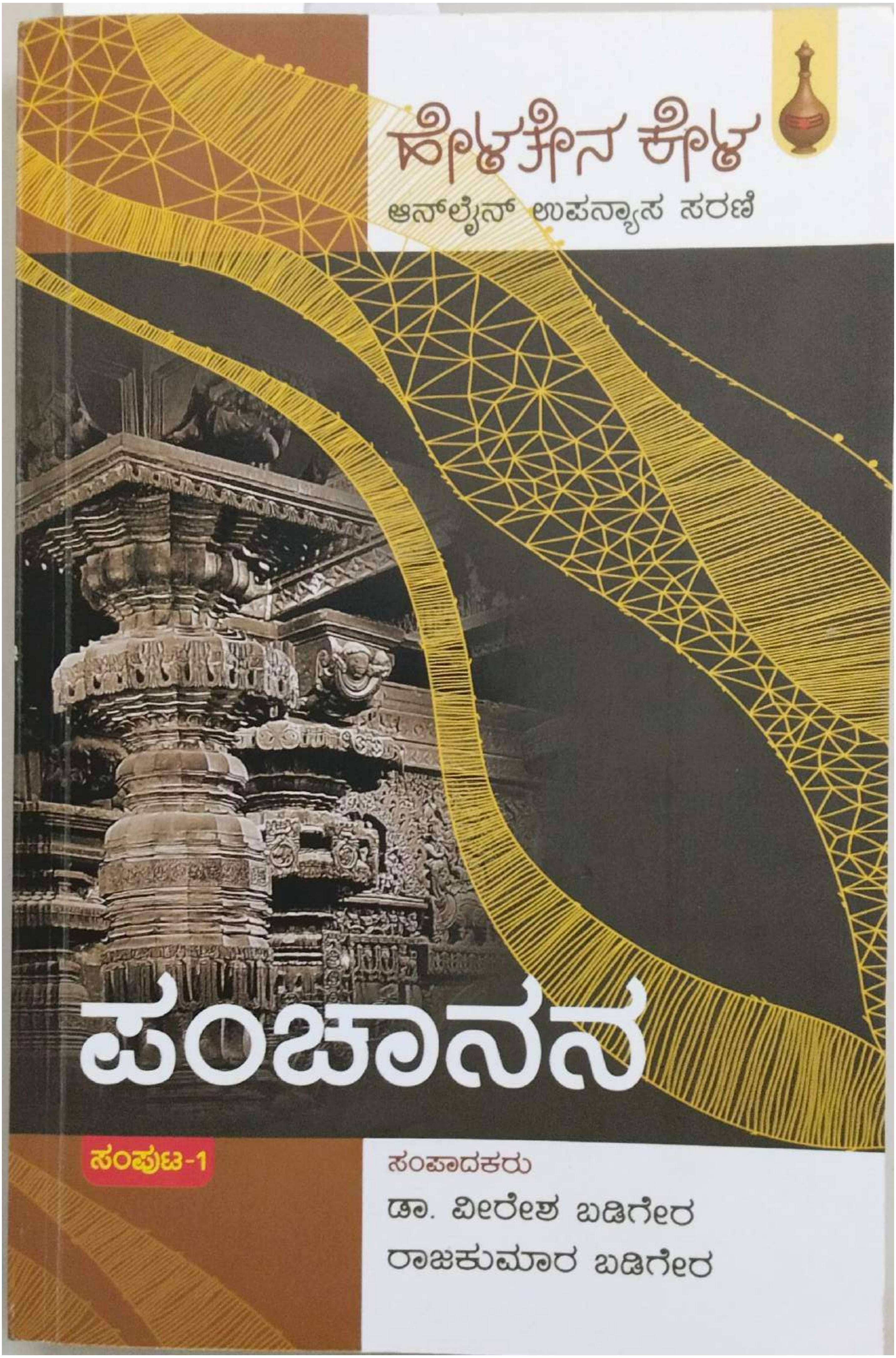
ಹೊಳಹಿನ ಕೊಳ
ಆನ್‌ಲೈನ್ ಉಪನ್ಯಾಸ ಸರಣಿ
ಪಂಚಾನನ
ಸಂಪುಟ-1
ಸಂಪಾದಕರು
ಡಾ. ವೀರೇಶ ಬಡಿಗೇರ
ರಾಜಕುಮಾರ ಬಡಿಗೇರ

35

A Glance at the History of Black Smithing in India

Prof. K. Shyamala

Introduction

One of the most important technological advances of mankind is the mastery of iron and the introduction of what may be known archaeologically as the 'Iron Age'. (Banerjee N. , 1965) This gave the man a very useful metal that could at once achieve adequate hardness and sharpness to meet the requirements during war and peace and it was more serviceable than copper and bronze. Archaeological evidence shows that iron did not exist everywhere all over the world and it occurred only in some parts. Though it was present simultaneously with copper and bronze, it played a minor and subordinate role as a precious metal for a long time. This was because it could not replace bronze or copper in terms of sharpness or hardness. This was due to the difference in their metallurgy. The primitive furnaces could produce temperatures high enough to smelt copper ores. The same was not capable of producing a high temperature to smelt iron ores. The melted copper could be poured into clay moulds to make objects of desired shapes. But the heated iron

ore produced a soft and spongy mass. This had to be hammered to be shaped into objects. (Banerjee N. , 1965). Being unmixed with carbon, this new metal did not have sharpness or hardness. It was only by trial and error method, and accidentally that the high temperature of 1535* centigrade required to smelt iron and the use of a catalytic flux to produce slag and thus separate molten iron from impurities were slowly achieved (Banerjee N. , 1965). DD Kosambi has posited the causal connection between iron technology, plough agriculture, clearance fertile but densely forested plains of the Ganga valley leading to an assured supply of food, including a surplus on the one hand and increased trading networks, the rise of towns metallic money circulation, the emergence of new religions and state formation. During the 6th century B.C, the voice of dissent articulated the requirements of an agrarian society. In this context, R.S.Sharma has argued that it was iron that led to urbanization and the resultant developments (R.S.Sharma, 1966). Rajan Gurukkal states that despite iron technology, there was a restricted use of it in wetland cultivation and there were uneven patterns of growth in Tamilakkam. Iron was profusely used in the south than in the north, as is evidenced by the richness of iron objects in the megalithic graves. But the habitation-sites of the megalithic culture reveal a lack of prosperity not different from what is seen in the early iron age sites in north India. We find an agricultural community with a strong element specializing in the extraction and smelting of iron and stone craft no doubt facilitated by iron tools but exclusively utilized in the building of sculptural monuments (Sahu, 2006). Irfan Habib stressed the significance of iron technology by stating that the Iron and social change construct has inspired scholars and supported Gordon Childe's Hypothesis of iron as a liberating force.[1] It is said that amongst the great turning points in the history of culture may with good reason be reckoned the epoch when a man makes his first acquaintance with the metals and thus the knowledge of the metals is considered as one of the principal characteristics of human civilization

as suggested by the references in Rigveda and the technical skills among the indigenous tribes of India (Benerji, 1927). In Rigveda, we find no direct references to metals like iron, but only in the form of archaic similes and metaphors, seldom in the plain matter-of-fact forms of expression. Hence there is a need to make a comparative study of the various annotations and writings of diverse authors, and a proper acquaintance with the traditional knowledge and customs that are still prevalent in India. This paper attempts to systematically recapture the complex nuances, the people, meanings, events, and even ideas of the past that have influenced and shaped the present. The advancement of Iron Technology in India would lead to the question that whether India was the birthplace of Iron Technology or was it a new venture. . In this context, the contribution of Indian Smith workers both Hindu Viswakarma caste men and indigenous tribes to the advancement of Iron technology in the Historical period is to be studied. The History of Indian metal Technology is the history of Traditional artisan caste men and so an attempt is made to study the Historiography of Iron technology in India. Keeping this in view, this paper makes an insight into the History of Iron Technology in India by focusing on the Viswakarma community.

Research Methodology: Based on the available sources, the researcher tried to establish facts that can be termed as Comprehension of sources by examining authenticity. The deductive method of reasoning by substantiating the hypotheses and the Philological /Lexical method are adopted by interpreting the language of written sources. A careful study of the available literature and archaeological evidence proves that India, for ages, is a rich iron-producing country. In a chapter from *The life of Jamshedji N. Tata*, Louat Fraser in 1919 says that 'smelting and fashioning iron is an art and Asia is the oldest home of civilization before it reached Europe.' (Fraser, 1919)

The Chinese did most things earlier than the other races of the world, and are said to have been the first workers of iron technology. It is said

that India is thought to have learned from the Chinese, the art of smelting, and forgoing. From the figures in the earliest recorded and folkloristic history of the Mediterranean, it is known that the first supplies of those weapons came from India. Indian tradition divides the history of India as Satya yuga- the age of gold, the second as Treta- the age of silver, the third as Dvapar- the age of iron and earthenware. Ethno archaeologists divide the age of tools and implements into three divisions- stone age, bronze age, and iron age. The stone age implements found in various parts of India, prove that they are used by the aboriginal, Paleolithic, and Neolithic people who inhabited India before the advent of Aryans. They were probably the Descendents of Khasis Bhils, Kols, and such other aboriginals, who still have the practice of building megalithic structures and perform peculiar funeral rites. A visit to any part of Primitive India with the iron industry reveals the fact that the low state of civilization of people produced high-quality products and this presents a great riddle. The iron objects bearing graves of Adichanallur, with geometric patterns, made Bruce Foote state that the iron Industry is one of the great antiquity in India, far more ancient than in Europe, at Hallstatt. (Benerji, 1927)

The earliest man-made iron is reported from Tell Chagar Bazar and Tell Asmar in Mesopotamia and from the Royal tombs of Aalacca Heryuk in Anatolia. These iron objects are dated to the middle of the 3rd millennium B.C. Due to various technical reasons, large-scale use of iron could not be established before 1500.B.C. Around 1200.B.C, there was a general spread of the iron industry. The archaeological history of the origin, development and spread might remain obscure until the scientific examination of iron objects from various archaeological sites is taken up. In India, the advent of iron is rather late. Around 1000.B.C, Neolithic – Megalithic overlaps the brink of extinction, almost aphoristically (Sahu, 2006). Pre Historic Chronology may be endeavored by following the use of iron and another significant component of the so-called Aryan Civilisation, the Horse. The latter also was notable to the early Iron age

folk of the Deccan as the rider figures of whiskery individuals among the pre-historic pottery are exceptionally regular. It might be sure have contended that the use of the Horse by these pre-' Aryans' of the South was ensuing to their being impacted by the Northern "Aryans." If so why at that point should they have proceeded in their particular funeral rituals and went on building the megalithic structures as before? Notably, megaliths have since a long time ago stopped being raised in Hindu India as in Medieval and Modern Europe. The significant special case of the Khasis, Hos, and so on, which proceed with this inquisitive practice, demonstrates our conflict as they are still beyond the pale of Hindu impact (Yule.H, 1842). Besides, it is well known that the horse was known in Babylon as the "Ass of the East" and the dwarfish horses of the Southern India pottery figurines, which were probably descended from the extinct Narmada fauna of the Equus asinus, suit that description more than the spirited horses described in the Rigveda (II. 220; IV. 154, etc.). It is remarkable that no iron and no horse were found at Mohenjodaro yet, although many better types of animals have been depicted on seals and the bearded figurines resemble the terracotta bearded men from Nilgiri funerary terracotta. If any article predominates in giving the name to any country, India should have been called 'the land of iron,' so widely distributed in the ore here and as the ores contain often more than sixty-six percent of iron in Singbhum. The question of the antiquity of iron in India has always been studied from the wrong side in the same way as evidence has always been sought from the 'Bronze and Copper are using Aryans' literature while the Pre-Aryan India provides a different tale. When we visit any part of India with the Iron industry, the high caliber of steel created and the low condition of human progress of individuals delivering them (e.g., the Khasis, the Kols) would introduce an incredible enigma. The fundamental objects of iron discovered are from the Deccan stone monuments. From Adichanallur alongside iron finds has approached a cup of bronze with mathematical

examples of the earliest Hallstatt type.[2] The iron blades are long, ribbed, with horizontal projections on occasion reviewing early Hallstatt structures. The sickles likewise like the blades appear to be duplicated from bronze models. A bronze cup from the Nilgiris found with iron is etched with an example similar to Cypriote palmettes. The gold items found in the iron-bearing graves of Adichanallur take after the long elliptical specked adornments from Mochlos (vide Dussaud, Les Civilisations prehelleniques, Fig. 21).[3] It doesn't make a difference whether, in the Vedas, the sparkling metal regularly referenced as Ayas would be 'steel' or 'copper' however as in the instance of Homeric literature where the case for Bronze or Copper seems to be more weighty than that of iron.

In north India, the earliest occurrences of iron objects proving their manufacture and use were discovered at Kausambi, Hastinapur, Alamgirpur, Ujjain, etc. The earliest archeological proof of craftworks returns to the Pre-Christian period. In all these sites, iron objects occurred chronologically with a later phase of distinctive ceramic ware known as Painted Grey Ware(PGW). Stratigraphically, the PGW and the associated cultural assemblage are earlier than the Northern Black Polished Ware (NBPW). By the time, the distinctive cultural phase of the NBPW reached North India, iron became a common and dominant metal, being available in verse shapes and large numbers. Banerjee while discussing the megalith burials in south India, states that the quantum of remains unearthed is less than the metallic equipment is used in those times. (Banerjee N. , 1965, pp. 1-9) The well-preserved condition of the equipment to be met within the megalith tombs of south India is naturally the result of the careful storing and sealing. In the words of Mortimer Wheeler." Iron's impressive quantity and quality owe much to the accident of preservation of protective megalithic tombs. The scrappy remains of ironwork from the megalithic levels of the Brahmagiri town would never, unsupported have suggested the extent of the industry,

per contra, had megalithic tombs been built beside the Gangetic cities of the Iron Age." (Wheeler, 1950, p. 164). The repertoire of iron objects found in the megaliths displays a variety of knives, daggers, wedge-shaped blades, barbed arrow-heads, spears, or lances with elongated nails. (Banerjee N. , 1965, p. 7) Indeed, even the primary stone tools formed by man's fingers are proof of craftsmanship. Cleaned and unpolished, plain and ornamented earthenware has been found at practically all locales. Metals like copper and iron have been found at certain massive destinations in Tamil Nadu. Copper clatters, rings, bangles, and bars, going back to the first and second century AD have been found at Arikamedu in Pondicherry. Kunnattur in the Chinglepet area yielded copper curios, for example, utensils, bowls, chimes, and rings. Sanur in a similar area yielded iron items, for example, lances, blades, blades, snares, bars, wedges, pointed stones, sickles, and so on Adichchanallur on the banks of the Tamraparani River in Tirunelveli locale and the Nilgiri slopes, are both significant destinations for bronze articles. Adichanallur, datable to the second-first century BC has yielded bronze dolls, bowls, pots, exceptionally fancy round, and hollow containers and an enormous bronze jar stand finished with four rams having long horns which transmit from the focal point of the jar base. [4]

Comparable things have been found from archeological destinations Karnataka (Piklihal, Brahmagiri, Maski), Andhra Pradesh (Nagarjunakonda, Chinnamarur in Mahaboobnagar Kadambapur close to Paddapalli in Karimnagar and so on) and Kerala (Cheramangad, Shoranur, and Eyyal in Cochin and the gigantic site of Devikulam. There are abstract references to the presence of specialties through the ages. In the Sangam time frame (early Christian period) messages, steel is utilized as a representation in verse. References to the utilization of heaters and roars made of goatskin in the softening of iron and the creation of steel are likewise alluded to in Sangam literature. The Perumpanattrupadai portrays the *Kollan* (metalworker) blowing the roars

made of fine creature skin. The Jain strict epic Perungadar utilizes the consumption of crude metal in the heater as a beautiful illustration for mental refinement. The crude iron blended in with sand was warmed alongside coal. The sand utilized in the refining cycle was of an uncommon assortment. At Hallur in the South, mark the advent of iron technology in India. In Gujarat, Malwa, and Central India, the earliest iron is associated with black and redware.[5] The earliest literary evidence of the use of iron revolves around the meaning and interpretation of '*Ayas*' mentioned in Rigveda. There are references to steel by Pliny and Kautilya's Arthasastra refers to large-scale state-controlled iron mining. All this indicates an early development of iron metallurgy in India. The artisan members in a metal not only made axes, hammers, saws, chisels, etc. meant for the carpenters and smiths but also supplied agriculture with plough shares, spades, and similar implements which enabled the farmers to provide surplus food for people living in towns. The gradual spread of plough-based agriculture preferably with an iron plough share, in various parts of India during the first millennium A.D logically suggests a close interaction between the cultivator and the blacksmith who manufactured essential agricultural tools like adzes, axes, sickles, and iron plough share for the cultivator. The diffusion of megalithic culture meant that knowledge of metalworking was diffused into various parts of India. (Sahu, 2006)

It also meant that the ideological base i.e the mentifacts relating to metallurgical skills were identical. Because of the ecological diversities, there were variations in the tool typology. Tools were made according to occupational structure and local conditions. A techno- typological analysis of iron objects has to be undertaken for an understanding of the development of technology as well as to assess the typological position of tools and implements. Hunting tools and war weapons such as Arrowheads, spearheads, and points such as javelins, lances, dagger blades, elephant–goads, etc. are the main objects of the manufacture.

Agricultural implements include Axe, sickle, plough share, spade, hoe, adze, shovels, and weeding fork and Household objects consisted of a variety of domestic objects like knives, spoons, sieve, saucepan, cauldron, dishes, and a tripod stand. The Building material consisted of nails, clamps, pins and rods, sockets, hooks and chains for doors, chisels, spikes, staples, door bolts and handles, anvils, hammers, saws, etc. The Kolimi or Blacksmith workshop consists of equipment such as Leather bellow, Iron stead, Wooden stead, Hammer, Cutting flair, Hole maker, Chisel, Keddi- to make finishing to the hole making, Saanamu-to cut the iron, Iron ore, water tub, water tub, and charcoal.

A furnace of the smith work is regarded as Goddess Kalikamma with five steps each on either side as deity's hands. For the Blacksmith, the furnace is deified. The manifestation of Kali makes the furnace sacred and the puja is performed during festive occasions. Since the furnace is the womb of the goddess who is ferocious, the product that comes out of it is black. At the time of installation of the bellow, they perform Goddess Kalikamma Puja by offering coconuts and other paraphernalia. For the smith workers, the five elements are the essence of their life (Jan., 1995). Though the classical view of elements i.e 'Panchabhuta' is unknown to a lay craftsman, in the actual situation, i.e. in their indigenous comprehensive sphere of technological knowledge, the Panchabhutas are held in high esteem.

The five elements and three smiths

All these five elements relate to a certain abstract level. In Iron smithy, the earth is stated "to rust the iron", in the copper smithy, the earth is not only the furnace but also the clay of which the moulds are made. In other words, the elements are associated with the crafts in such a way that a particular element is dangerous to the particular craft. The earth causes the iron to rust; the fire destroys the Panchaloha or holy alloy of five metals and so on. In the Historical period, the smith workers learned not only smelting but also experimented with the principles of 'quenching '

and 'tempering' as evident from the discoveries. Here the method of 'quenching' consisted of immersing the red-hot metal into water, which resulted in the hardening of the metal. 'Tempering' involved the localized steeling of iron and consisted in the repeated heating of the metal and allowing it to cool slowly while it is hammered. In the process, some carbon from the furnace got impregnated into the metal thus imparting to it the properties of steel. (Banerjee N. , 1965, p. 1)

In the olden days, the availability of iron ore was not a problem for the smiths. More production meant better and longer exposure for the smiths, giving them a better feel of iron and more expertise. During the fifth-fourth century, BC iron technology had reached a take-off stage and was in a position to contribute to the economic growth of society (Sahu, 2006). The growing metallurgical skill was two-pronged- while on the one hand, it meant production of good quality steely iron towards which the smith must have persistently strived, producing better tools and implements, on the other hand, the social demand for better designed and more effective tool typology seems to have increased. Hence in every walk of life artisans were equipped with sharper and better-designed iron implements.

Leading European scholars assume that Iron found in countries neighboring India came from outside India. Given the similarities between the Vedas and Avesta (a Zoroastrian text), some saw this as supporting the theory of diffusion of iron and Vedas into India from the outside. Refuting this, Vibha Tripathi finds that iron in India is much older. Cemeteries in present-day Baluchistan have iron objects (Tripathi, 2008). The earlier iron found in Middle Eastern archeological sites was essentially meteorite material sculptured as rock/stone carvings and was not metallurgically processed at all. Since iron can be a by-product of copper technology, this could be its likely origin in India because copper was a well-known technology in many parts of ancient India (Sahu, 2006) There was a considerable difference of opinion about the question

of whether bronze preceded iron. Dr.John Percy, in his well-known treatise titled "*Metallurgy of Iron and Steel*", stated that the use of bronze cannot precede the use of iron. The preparation of bronze would presuppose the knowledge of metallurgy of at least two metals namely copper and tin, while the use of iron requires the knowledge of the metallurgy of only one metal. He further says that the metallurgy of iron is simple-if a lump of red or brown hematite when heated in a charcoal fire, well surrounded or embedded in the fuel, it will be forged into a bar of iron." (Percy, 1864)

St.John V.Day, the author of "Prehistoric use of iron and steel", maintains that the use of iron preceded the bronze age. (Day, 1877) In the early part of the 19th century, Vedic scholars could not arrive at a decisive conclusion as to whether the term "*Ayas*" of the *Rigveda* could be interpreted as iron. (Mitra, 1927) After the settlement of the Aryans, they came into the contact with the aborigines who prepared *'wootz'* and the word might have been artificially modified as *'Ayas'* by the Aryans. This alone can explain why iron is not mentioned in the Rigveda but is known by the time of *Atharvaveda* and *Satapatha Brahmana* on the one hand as well as the very important fact adduced by Bruce Foote that traces of iron smelting have been noticed in many neolithic settlements such as Bellary in the Deccan. Bruce Foote has pointed out that the iron industry is one of the great antiquity in India, far more ancient than in Europe, at Hallstatt. (Foote, 1979) . The shreds of evidence in support of the identification of "*Ayas*" with "iron" are multifarious. They may be grouped under three district headings: a)**Primary sources**: from the definite mentions in the *Rigveda, b)***Secondary**: from the traditions in support of the *Rigveda* statements and post-Vedic literature c) **Collateral**: from a comparative review of the statements on the subjects from both foreign and Indian authors.

The Indian craftsman's traditions are the means and methods by which his professional activity puts his understanding of the Principle

into form and practice. His special craft is the area in which he is capable of putting this knowledge to use. He receives his knowledge of the Principle from the Tradition. The Principle, also known as Brahma or Visvarkarma, is the source and genesis of his calling. It is the total of creative consciousness. The Indian craftsman sees his craft as beginning in Visvakarma's divine skill and revealed by him, rather than as his own or as the collected skill of generations. Traditions of the Indian craftsman are the means and ways by which his professional activity puts into form and practice his knowledge of the Principle. His particular craft is the sphere in which he is competent to apply this knowledge. The knowledge of the Principle is imparted to him through Tradition. The Principle is the source and origin of his calling and is known by the name of Brahma or Visvarkarma, the total of creative consciousness. As a practitioner of the Tradition, the craftsman fulfills a double obligation. In a straight line, he is linked with the fountainhead, total of Consciousness, Knowledge, and inspiration. Its immediate presence in the actual moment of his work is guaranteed by the unbroken line of sages and craftsmen who have transmitted to him his particular craft. He carries and forms it and makes it available to the community which shares in the Tradition, each according to his particular place and station in life. The Tradition embraces the life of the whole community. Thus, the craftsman is involved with his caste men more deeply than by common interests or a sphere of cooperative living. Tradition thus is not only an oral transmission of information and beliefs from ancestors to posterity but also an inherited culture. It is a body of doctrine and discipline, put forth and revealed in the word of the Veda. The crafts were hereditary, or the succession was by apprenticeship and adoption, for skill is not inherited. The crafts did not form the prerogative of any caste. The members of a craft share their traditional occupation and the belief in a common origin or mythical ancestor. According to Parasara, all the four orders, Brahmans, Ksatriyas, Vaisyas, and Sudras, may practice crafts. That Brahmans lived by

handicrafts is documented in the Jatakas where Brahman carpenters are mentioned. Baudhayana(4th cent. B.C.), describing the preparations for the horse-sacrifice, enumerates the artisans who establish themselves near the king, the sacrificer, the carpenters, wheelwrights, brick workers, potters, and metalworkers. A double set of considerations thus operated in assessing the status of a craft. As far as a craft ministered to the Vedic sacrifice, it had prestige. When the selfsame craft, however, was practiced outside the Vedic pale, it did not carry the same dignity; it was not considered hallowed. Mixed marriages, on the other hand, of the Aryan with the other Indian populations, in anuloma and pratiloma relations, determined the higher or lower status of the practitioner of an occupation. The upward trend within a craft, however, has also a deeper cause than social ambition. This was implicitly recognized in the law books. Manu says that the hand of a craftsman engaged in his work is always ritually pure. The Gautama Dharmasastra postulates that a Brahman may not accept food from an artisan. The law books thus distinguish the craftsman in his social position on the one hand, and in his state of grace on the other-when, he is engaged in his work, when he creates and, thereby, gives effect to his being an embodiment of Visvakarma. It is from the latter point of view that the Kammalar, or artisans of South India, dispute the supremacy of the Brahmans. They hold themselves equal in rank with them, claim to be of Aryan descent, and have their priests. They know themselves as descended from Visvakarma and his five sons, Manu, Maya, Tvastar, ~Silpaka, and Visvajna, who are the archetypal ironsmith, worker in wood, brass, and stone, and the goldsmith. The son of any one of these may follow any of the five crafts.

The myth of the status of the Viswakarma community

According to Kirin Narayan, the myth-a form of awareness of the descent of the craftsmen from the Principle has its counterpart in the myth of the fall of the craftsmen from the Principle. This is told in the Brahmavaivarta Purana. Visvakarma, cursed by an Apsaras descended

to earth, was born by a Brahman woman, and became an unparalleled architect. He had nine illegitimate sons, by a Sudra woman, the garland maker, blacksmith, potter, metalworker, conch-shell carver, weaver, architect (Sutradhara), painter (Citrakara), and goldsmith. All were expert in their crafts, but the last three became incompetent to offer sacrifices and unholy because one had stolen gold from a Brahman, the other had failed to carry out the order of a Brahman, and in the painter's case, a pictorial composition was defective and not according to the rules. In this account of the Fall, two categories of the lowering of level are taken into consideration. The first accounts for the descent of the Principle to the order of the Sudras. This is accepted; for the Sudras were experts in their art. The second category, however, applies to the moral and artistic defection from the Principle. This defection is limited to architect, painter-sculptor, and goldsmith, the arts which demand the highest intellectual, imaginative and technical skills. The fall, therefore, is the deeper, for the artistic defection goes hand in hand with a betrayal of the Tradition. The awareness of the Tradition is active on all the levels of the craftsman's being. If he infringes on the Tradition, if the composition of a painting has no wholeness, the painter shows himself not only as a poor artist but he becomes, thereby, an unholy person. Creative work has the sanctions of a sacrament. In many parts of India to this day, the craftsmen worship their tools at the Dasahra festival on the day of Visvakarma. The bricks being invoked as goddesses, the material itself is deified before the consecration of the building. The craftsman was trained from childhood in the workshop of the master, whose son, or younger brother, or apprentice he was. There he learned technique and the dharma, the culture to which he belonged and which he was to become an active part.

Training in craft and Socialisation

From the beginning, he shared in real work and real problems; there was no division of school from life. He learned the trade secrets. With

verse (brahmodya) in the Rg Veda X.17 (c. 1200–1000 B.C.E.) and is then elaborated in different retellings through the epics and Puranas, features Vishwakarma's daughter Saranyu or Samgya. In the portion of the story relevant to this essay, Vishwakarma's daughter finds her husband so unbearably bright and hot that she makes a perfect double of herself from her shadow, leaving the shadow in charge of the household while she takes off for the jungle. When the Sun eventually figures this out, he approaches his father-in-law Vishwakarma, asking what he can do. Vishwakarma places the frame of tools around the deity at the center (Photo and image courtesy of Frank J. Korom.) Sun on a lathe and shaves off a portion of his brightness – in some accounts a full eighth of molten light.

The term *"Ayas"* meaning "iron" has been translated as such by the great commentator Sayana, Max Muller, Griffiths, Wilson, R.C.Dutt, the author of *Baachaspatya* lexicon, etc. Mac Donald and Keith in their "Vedic Index" supposed it to mean Bronze as he was influenced by the idea that bronze preceded iron (Keith, 1912). In *Rigveda*, there are 40 references to the term "*Ayas*". The Vedic bards profusely used the vocabulary "*Ayas*". (Muller.F, 1869) They called *Indra*'s Horse "*Hiranya*" but described its legs as wrought of "*Ayas*", a hard metal as they desired to speak of the horses as possessing very strong legs for fast running. "*Ayas*" signified the idea of either sharpness or strength or both combined. An arrow is described as "*ayomukham* or "*ayoagraya*", i.e tipped with "ayas" to render it sharp & strong. *Indra* was known as "*aya apasti*" i,e armed with claws of "*ayas*" for slaying dasyus. The "*Jatavedas*" was termed as "*ayodamstra*"i.e armed with the teeth of *ayas* to attach *rakshas*. (Muller.F, 1869)

A few other terms referring to "*ayas*" are : (i) The Maruts as "*ayodamstra*" - having tasks of "*ayas*" to kill wild boars; (ii) *Indra*'s progeny as "*Ayahsipra*" – having strong & stout Jaws like those made of "*ayas*";(iii) God *Savitri* as "*ayohanu*" – having cheeks as strong as

those of *'ayas'*; (iv) *Agni*, the fire god was described as whetting his splendor like the edge of the "*ayas*"; (v) mention was also made of the huge pots of *"ayas"* for pouring or healing or holding milk of cows. This evidence indicates that *"ayas"* being tough could be beaten into vessels; (vi) Indra was called as *"ayasa"* – having the weapon wrought of *"ayas"* and therefore fierce even against the strong; (vii) *Indra*'s "*Vajrayudha*" referred to as wrought of "ayas", shooting a thousand flames in the sky. From these references, it was clear that "*ayas*" was very hard metal, tenacious, tough, malleable, and ductile, one that could be sharpened at the sometimes into sharp weapons, admit of being easily forged or worked into tools and beaten into desired shapes and sizes. In the view of Benerjee, the process of smelting iron mentioned in the Rigveda is similar to the methods of indigenous iron smelters in present-day India. There are references to the process of iron smelting in *Rigveda* IV. The Vedic bards sing in a hymn as "Purify us by smelting like ore", meaning the purification of humankind as ore is purified by smelting in the hands of *Karmaras* or smiths. In a passage in *Rigveda* VII, the passage 'ayashi puh' or iron city though means a 'safe city, it makes us understand that the Aryans were perfectly familiar with the strength and hardness of iron. (Muller.F, 1869)

We have a clear reference of "*Karmara*" is "*Dhmatr*" –i,e a guild of artisans associated with the work of "*Ayas*". The forging and welding of '*ayas*" were described in *Rigveda* IX as – "With dry faggots of trees, and fans of bird's wings and bright whetting stones, the *Karmara*s engaged in making arrows, would expect rich men to buy their products." These references proved that "ayas" and the process of smelting or purifying the ore, forging and then welding done by a particular guild "*Dhmatrs*" or "*Karmaras*", the master smiths. The process described in the Rigveda would imply the use of "medicinal plants" as fuel, " shining stones" as ore and "fans of geese feather " as bellows. It suggests an open hearth furnace where carbonaceous firewood was used to render

the molten or reduced metal from ore stones hard and steely, and wherein for introducing the blast, some contraption of bellows was used by the *karmara* i.e blacksmith The tools and equipment viz, *asi* and *svadhiti* mentioned in the Rigveda were such as would have the hardness which only such a metal would possess. Banerjee states that the iron industry was confined to 'Dhmatrins', who as the analysis of the term suggests, blew and hammered to ply their trade and would therefore clearly be recognized as metal workers. (Banerjee N. , 1965, p. 159)

Since the properties ascribed to "ayas" as hard, tenacious, malleable, decline, though – a metal that can be purified by smelting ores, welded and then sharpened into tools, weapons and sick other desired shapes, could not be identified with gold or silver but with iron.[6] However, Dilip Chakrabarthi is of the view that the meaning of *ayas* in the *Rigveda* is pointless (Chakrabarti, 1979). He states that there is no other evidence to mean iron as *'ayas'* by interpreting it as both copper bronze and iron by strictly confirming the metal contextually. He also points out the idea of Radomir Pleiner who states that *ayas* had served as a term for a copper alloy or metal in a broader sense. (R.Pleiner, 1971)

In addition, the very mention of the specific Guild "*Kammara*" or Blacksmith, in the *Rigveda*, still known to prevail on Indian soil, plying on its most ancient profession of forging iron, and nothing else under the strict traditional discipline of the caste system, provides evidence of the existence of iron in those ages. Although, the simple and clear definition of a very sharp shaving instrument '*Kshura*' i.e razor, and the reality of killing horses with arms by a single stroke, a tradition still prevalent in animal sacrifices in India is evidence that sheds considerable light on our '*ayas*' ideas and supports our attempt to identify it alone with iron. The iron metal was found in the Ores, which were smelted for purification employing a furnace with dried faggots of trees as fuel and bellows of birds wings. The smelted iron balls were hammered down and welded into lumps. In forging the iron tools, the process consisted of

heating of iron in an iron smith's forge that was worked with bellows, and hammering, then welding the parts together and finally sharpening on clean whetting stones. The objects made were finally beaten into a shape by hand hammering that is still in vogue in India. It is common to carry smelting and forging in the same Furnace or Forge. It can be inferred from the above, that metallurgical skills of iron in Ancient India were well advanced and that we have it in the *Rigveda* from the household utensils of needles, jars, tubes, pipes, razors, scissors, pots, vessels, various types of tongs and therefore the agricultural implements such as furrow, plough- share, spade, shovel, furrow, sickle to warriors helmets, coats of the nail, spears, axes, daggers, swords, and arrows were all known to them and even the substitution of a broken-limb by one made of iron the sure indication of skill within the making of surgical implements was also not beyond their scope.

In *Krishna Yajurveda*, the fire weapon *Surmi* as defined by *Sayana*, is a 'burning iron barrel'. It was described as having a long bore inside the barrel and it could be used to kill hundreds of people. In white Yajurveda, six metals were mentioned, viz. *Hiranya, Ayas, Shyam, Loha, Sisa* and *Trapu*. In Taittiriya and *Maitrayani Samhitas*, the word *loha* was replaced by the word"*Lohitya*" or red metal meaning copper. The commentators took *ayas* as gold and *Hiranya* as silver. The *Krishna Yajurveda* (c.800 B.C) gives a clear picture of iron and the significant references are the *Taittiriya Samhita* and *Maitrayani Samhita* using the terms "*Syamaam*" meaning 'black metal'. As Dilip. K.Chakravarthy states," based on the literary data, iron may be considered a familiar metal, at least in Doab and the Indo-Gangetic divide, the basic geographical locale of the *Yajurveda* in c.800 B.C." (Chakrabarti, 1979)

But in the *Atharvaveda* part XI, the word *'shama maya'* was explained as black metal and *lohitya* as copper. In *Chandogya Upanishad*, iron was referred to as *Krishnayas*. Hence the distinction between iron and copper was explicit and complete. (Jibananda, 1873) In the Mahabharata

and Ramayana, which were admitted to have been composed by the 4th century BC, there was a prolific mention of iron weapons such as maces, swords, javelins, axes, arrows, spears, etc. the great iron "*Gada*" of *Bhima*, *Duryodhana* and *Ghatotkacha* are well known from the Mahabharata. Manu Dharma mentions the use of household utensils made of copper, iron, bronze, brass, tin, and lead and suggests their purification with acid water, ashes, and even water (Motwani, 1958). He suggested a thief eat small grains of rice for 12 days for stealing precious stones and metals like iron, copper-silver, bronze, etc. Primitive furnaces that were reported from various parts of the country speak about the family of the smelter who was involved in building the furnace with the clay. The furnace was not of big capacity and the maximum yield reported from a single furnace was about 30 tonnes per year. The blast was usually supplied by a pair of leather bellows. The soft varieties of ore that could be easily reduced to powder and if required it was concentrated by winnowing were made use of. These were gathered from the surface or dug out from the shallow pit and trenches, or when available were collected in the form of iron sand from the beds of streams. The iron ore is reduced in direct contact with charcoal, and without the addition of flux to a pasty mass or 'bloom' from which slag is expressed by repeated hammering and reheating as the temperature of the charge at command is high. (Chapter XI Prehistoric Metallurgy, 1927)

Hoernle edited Bower Manuscripts mentions that *Susruta samhita* , the ancient medical treatise of 3rd /has a description of nearly 100 kinds of surgical instruments, that were prepared from the best steel, for which India was famous from times immemorial and we find that the dissecting instruments had an edge which would be less than half of a piece of hair bisected longitudinally. (Hoernle) The instruments were whetted on a stone of black color. Megasthanese in 302 B.C, mentions the metals such as tin, silver, copper, gold, and iron that were employed to make ornaments and war weapons. Mention is also made of the officer known

Indian process took only 4 to 6 hours. Judging from the pieces of evidence of iron tool manufacturing by the Ceylonese workmen, the alchemists admitted the claims of India as the earliest worker in iron on a large scale. Though she was not the discoverer of the use of iron, she has the credit of early production of hardened steel.

In the olden days, the method of production of wrought iron directly from the ore by the process of direct reduction continued for a long period, up to the end of the 18th century A.D They knew fairly early about the beneficial aspect of carburizing iron to increase its strength. The earliest evidence of carburization dates back to about 800 B.C. The second urbanization of India in the Gangetic plain may have been strongly influenced by the steeling of iron. Three varieties of iron were recognized based on the carbon content. Each of these was further subdivided into other varieties depending on the composition and properties. In the Sanskrit work *'Rasa Ratna Samuchaya'*, iron was classified into three basic categories: wrought iron *(Kanta Loha)*, carbon steel(*Tikshana loha*), and cast iron(*Munda Loha*). Sanksrit work *'Yuktikalpataru'*, A manuscript of the 11th century, the qualities of iron were mentioned: *Crouncha* iron is twice better than *Shamaya*(ordinary) iron, Kalinga-Orissa iron is 8 times better than *Crouncha* iron, *Bhadra* iron is 100 times better than *Kalinga* iron, *Bajra* iron is 1000 times better than *Bhadra, Pandi* iron is 100 times better than *Bajra, Niranga* iron is better than *Pandi* and *Kantha* iron is million times better than *niranga* iron". (Vagbhatta, 1987)

Rasendra saara samgraha also mentions these three classifications and states that " *munda* is ten times better than iron rust, *tikshana* hundred times better than *munda* and *kanta* million times better than *Tikshana* iron. (Prakash) These three basic categories were further classified according to the carbon content, heat treatment, and end-use. *Munda* was again subdivided into three varieties: *Mridu*, which easily melts and does not break and is glossy; *Kuntha* , which expands with

difficulty when struck with a hammer; and *kadara*, which breaks when struck with a hammer and has a black fracture surface. Six varieties of *Tikshana* were provided:*Khara* , *Sara* , *Hrinnala, Tarabatta, Bajira, and Kalaauha*(black metal). One variety is rough and free from hair-like lines and has a quicksilver fracture surface, while another variety breaks with difficulty and presents a sharp edge. Five different varieties of *Kanta* were recognized: *Bhramaka, Chumbaka, Karshaka, Dravaka,* and *Romakanta*. The variety of iron which makes all kinds of iron move about was called *Bhramaka*; that which attracts iron was called *Karshaka*; that which at once melts iron was called *Dravaka* and *Romakantaka* was the kind which, when broken, shoots forth hair-like filaments (Biswas, 1996). In those days, iron furnaces were capable of producing iron of consistent carbon content containing entrapped slag inclusions. Metallurgists possessed the art of manufacturing iron and steel according to the desired application and corrosion-resistant steel was one among them. The forge welding method of manufacturing iron objects continued for a long time. People did not quickly adopt the cast iron technology that was becoming popular in Europe from the beginning of the sixteenth century. They continued with their traditional method of manufacturing large objects like cannons. Regarding the paints on iron beams and pillars, Abul Fazl in the 16th century, found two formulae of such paints for hardening as well as preserving iron instruments in *Sarangadhara padhati*, a compendium on miscellaneous subjects of the 14th century by the alchemist *Sarangadhara*. They are *1*. grind together *pippali* (piper longum), rock salt, and the wood of *Costus specious* (piper ginger) in cow's urine and cover the iron instrument with mixture thus obtained. On now heating the instrument in the fire and then quenching in the oil, the instrument gains superior quality.*2*. Grind the five kinds of salt, mustard, and honey and after painting the

instrument with the mixture heat in the fire until at "yellow heat", its color becomes blue like that of a peacock's throat. The tool or instrument then quenched in cold water will be extremely hard so much that it would penetrate through the hardest armor as if through the leaves of trees.

Kumaraswami cites a formula that was in practice in Ceylon to give a 'blued' color to iron articles and also to prevent rusting. It is as follows: two parts of alum(hydrated double sulfate of aluminum and potassium used in dyeing and tanning), one part of copperas (green crystals of hydrated ferrous sulphate), two parts of leaves of oxalis corniculata and grind together and allow to stand three days. Add lime juice and spread it over the iron to be colored. Then place it in the fire until the right color is obtained. During medieval times, guns were first employed by Babur in the first battle of Panipat in 1526 and were introduced in south India by the Portuguese. *Sukraniti*, the Sanskrit work of the 16th century, mentions the *Khudra nalika*(small guns) and *Brihannalika*(Big guns or cannons). Tavernier gives the credit of discovering guns to Ahoms of Assam but it is opposed by Mr.Gait, who wrote the book 'History of Assam', for want of evidence. During the Mughal period, guns were cast in brass with rings made of wrought iron. But later guns were made from cast iron which was probably introduced by the Europeans in the 18th century.

As Bhairabi Prasad Sahu says, the Iron Age in India was a product of indigenous, polycentric growth and its beginnings have been pushed back to the closing centuries of the second millennium B.C. D.D.Kosambi made a pioneer attempt in the 1950s and 1960s to establish a link between the emergence of peasant societies, settlements, and states in northern India in the middle of the first millennium B.C to the introduction of iron tools, the idea has been elaborated, refined, criticized, and even rejected, but never ignored. Even before the 1950s, particularly in the 19th century, the colonial administrators and Indian Scientists tried to explore the areas where they could project the superiority of India's iron technology

even in the prehistoric period. Discussing the beginnings of the Iron Age in India, D.H. Gordon dated it not earlier than the 4th century B.C and believed that it spread to the North from the South. Mortimer wheeler surmised that iron came into the Gangetic valley towards the end of the sixth century B.C and the beginning of the fifth, as a consequence of Persian influence. In 1962, S.D. Singh, through archaeological excavation, pushed back the antiquity of iron to 1000 B.C.

A year later, through the combined use of literary and archaeological pieces of evidence, D.D. Kosambi suggested that agriculture and iron plowshare were in general use in the Gangetic plains before 500 B.C. R.S. Sharma in his insightful essay on '*Stages in Ancient IndiaEconomy*', for the period following later Vedic Phase, used the subtitle *'Iron & Towns'*. (Sharma, 1983) . It was the iron that led to plough agriculture, the spread, of new settlements, surplus generation, and the coming of towns, culminating in a new milieu of trade, money lending, economic inequalities, and the rise of alienated categories including courtesans. All these have led to the rise of protestant movements which emphasized ahimsa. Romila Thapar, while recognizing the important role of technology in the process of accentuation, highlighted the expansion of iron-using agrarian villages (Thapar, 1978). This new technology transformed the character of tools and created a platform for urbanization in those times, D.P. Agrawal and O.P.Tandon suggested that copper technology could not address the taste of land clearance for agriculture & settlements and the problem was resolved with iron technology. The painted Greyware culture i,e iron age ushered in the succeeding NBPW stage, when smelt-able iron ores from Bihar were accessible, S.K. Jha in his treatise on *Urbanization in India* visualized a preparatory involvement of iron in productive activities during the Pre-NBPW period. In the course of the NBPW period, additions were made to the masons and blacksmiths toolkit. His statement was based on the available instruments such as axes,knives, sickle needles, chisels & nails from Atranjikhera, Rajghat & Narhan.

Aloka Parashar in her study of the making of the early historical society in the cultural Deccan examines the role of iron technology. She identified the ancient ironworking sites such as Peddabankur and Kondapur and opined that during 200 B.C – 300 AD, the smelting and forging of iron had reached a high watermark in the cultural Deccan (mid-Godavari region) (Sen, 1993). Rajan Gurukkal stated that despite the knowledge of iron technology, there was no improvement toward organized production in early Tamilakkam. There was an uneven pattern of growth within Tamilakkam with plough share use in wetland regions. South Indian Iron Age cultures were characterized by the use of iron, Black and Red ware, and megalithic burial customs. They are broadly placed between (200 and 300 B.C allowing for some flexibility to regional variation. *Francis Buchanan* who visited south India in the 1800's found the iron manufacture from black iron sand in the Malabar region.[7] He found similar methods of iron manufacturing from Srirangapatnam to Bangalore including Madhugiri, Chinnarayan Durga, etc. Wootz is the name given to Indian steel made in south India. Ukku as steel was called, meaning uccha or superior quality was produced in Nizam's dominions. (Buchanan, 1807) *Dr. Voysey*, in his paper on "*Description of the Native manufacture of steel in Southern India*", wrote that the export of the metal to Persia was profitable. He refers to a village '*Konasamudram*, 25 miles away from Nirmal, south of Godavari, famous for the manufacture of steel. [8]

Syed Hussain Bilgrami in his article" Iron Industry in India" wrote that the iron of the Nizam's territories had been worked at Yalgharab, Nirmal, Jagityal, Warangal, and such other places that cast steel of superior quality to be exported to the far west.[9] It was proved that raw material from which the Damascus blade was made, came from an obscure village in the Nizam's dominion and it would probably Konasamudram. The first to examine wootz chemically was *Dr. Pearson*, who contributed a paper in 1795 to the *Philosophical transactions of Royal Society* (Mitra,

1927). He stated that the difference between wrought iron and steel was that steel contains more carbon than wrought iron while cast iron still contains more carbon than the first two. *Wootz* was used for cutting iron, for chisels, etc. for excessive hardness (Ranganathan, 2004). *Wootz* was often mentioned in ancient Greek literature as well as in Egyptian Dynastic literature, as one of the imported metals from the East and has been interpreted as Indian steel. *Von Luschan*, in dealing with *Eisentechnic* (Pre-Historic technology) in Africa, described the Egyptian handled Blowing instruments which were made by standing on leather and stated that these were primitive and the Egyptians had derived it from the Negroid neighbors and Egypt it spread to all over the world. This same method is practiced among the Kol tribe of India. In the *District Gazetteer of Santal Paraganas*, it is mentioned as :

" in the ground on either side of the furnace, and erected stake 8 or 9 feet in length had been driven. These were bent over towards the bellows, and to the stake on the left side was fastened a string which was attached to the goatskin of the left-hand bellows, so that the stake, trying to spring back into place, pulled up the skin on the bellows. The stake on the right-hand side was similarly attached to the right-hand bellows. The skins each had a perforation. Then a man standing on the bellows with his foot, and utilizing his body weight drove the air from the bellows into the furnace. He then leaned over the left and repeated the operations on the left-hand bellows by sending a blast from the left-hand pipe into the furnace and then alternatively he threw his weight from the right to left in a series of operations resembling a man in the treadmill and gave a blast into the furnace.". (Mitra, 1927)

This process was similar to the description of Egyptian treadle blasts depicted in *Luschan*'s article and it denoted that these Santals who were the pre-Dravidians have the same method as that of Egyptians. These findings show that the Sumerian and Egyptian civilizations were a part of the Neolithic Indo-Erythrean Culture-complex developed around the

Erythrean sea. Based on primitive technology and Archaeology, it was proved that the knowledge of iron was common to both India and Africa even before 4000B.C. The premature furnaces reported from various parts of India were built of clay by the smelter and his family and were of less capacity, and the blast was supplied by a pair of leather bellows. Soft varieties of Ore that can be reduced to powder are used. These are gathered from the surface or dugout from the shallow pit and trenches, or when available are collected in the form of iron sand from the beds of streams. The collected ore is reduced in direct contact with charcoal and slag is expressed by repeated hammering and reheating since the temperature of the charge at command is seldom high. (Touche). *Sir John Hickshaw,* in his presidential address to the British Association Meeting in Bristol in 1875 stated that "the supply of iron in India, as early as the fourth and fifth centuries, seems to have been unlimited. India well repaid any advantages which she may have deserved from the early civilized communities of the west if she were the first to supply them with iron and steel." He also stated that the hardest tools in ancient Egypt, such as drills for working the granite obelisks, were made of Indian iron. He further stated that it was again from India, that the Persians, Arabs, and Europeans learned the tempering of steel, the best specimens of which were the famous Damascus blades of the Middle ages. Roscoe and Schorlemmer in their 'Treatise on Chemistry', have said, 'it appears probable that iron was first obtained from its ores in India.' A Book titled, *'The discoveries of the Art of Iron Manufacture'*, translated by the *Smithsonian Institution*, along with its Annual Report of 1911, stated that Iron was generally known in India at least as early as 1500 B.C as emphasized by Mr. Blackenhorn, But he was unable to produce proofs for his assertion.[10] The iron finds found in old East India ruins of the 10th to 15th Pre-Christian Centuries, suggest that they were foreign importations, and Phoenicians were considered as the importers of such iron manufacture. This was because, during 3000 B.C, Phoenicians

had regular commercial relations with India which were carried on from the Red Sea. They probably had these articles to use for barter, as many articles were found at harbors. The first attempt to establish an iron and steel industry in India upon western lines was made by Josiah Marshall Heath.

Mahadev Govind Ranade in his essay on Indian Political Economy had endeavored to lay down a few general principles that would regulate the action of the State, in respect of the development of industrial enterprise in India (Natesan, 1916). As the Ordnance Department's Captain Townsend noted in his work on the " Mineral Wealth of India," nothing strikes the stranger who studies the Indian economy as much as the contrast between nature's bounty and man's poverty in the matter of this iron industry. Endowed more richly in iron ore than almost any other country in the world, India has in a commercial sense no iron industry at all. There were only 42 iron and brass foundries in the country working chiefly on imports and employing 12000 men. D.Ball, Deputy Superintendent of the Geological survey, in his work on "*Economic Geology,"* and Dr.Watt, in his *"Dictionary of Indian Economic products* " (Watt, 1908), have described the richness and extent of iron ores which occurred in all formations in the metamorphic rocks, semi-metamorphic or transition rocks, in the conglomerates, in the Deccan trap, in the sand beds of rivers, etc. however there were no traces of iron manufactured by native methods down to very recent times. The iron industry not only supplied all local wants but it also enabled India to export its finished products to foreign countries. The quality of material turned out, as Mr.Ball opined, has also worldwide fame. He cited the Mehrauli iron pillar which was almost 1500 years old, indicating an amount of skill in the manufacture of wrought iron, which has been the marvel of all who endeavored to account for it. Mr. Ball further opined that such pillars would have been an impossibility in the largest factories in the world, and even now there are comparatively very few factories where such a

mass of metal could be turned out. In those days cannons of the largest caliber were manufactured in Assam. Indian wootz or steel furnished the materials, out of which Damascus Blades were made for which the Persian merchants in those days traveled to India to obtain these materials and exported them to Asia. It was said that Indian steel cutlery had a high demand in England thus reaching a high perfection even before two thousand years ago. In the report on the iron industry in 1892, the British could point out that the native furnaces all over the country have stopped work as domestic manufacture has been crushed out by foreign competition. In 1888-89, India imported nearly four million hundredweight of iron worth two and a half crores of rupees. Cutlery and hardware imports exceeded one crore of rupees. Railway plant and stock were worth two and a half crores of rupees and millwork and machinery worth two and a half crores of rupees, while Government imports came to one crore. It amounted to 11 crores worth of iron goods were imported in 1888-89. The collapse in iron production was due to the effect of foreign competition, and because of the increasing scarcity of fuel. The native furnaces have all used charcoal fuel, and their processes involved great waste of power and resources. The British opined that iron production could not be continued with native methods. While iron ore is to be found all over the country, the cheap fuel that enables India to compete with the British i.e Indian coal is not widely distributed. The Wardha, soan, and Godavari valleys, region of Damodar, and the tributaries, Vindhya Himalayan regions represent the coal region of India. The resources in these regions are utilized by the Railways. Indian metal crafts flourished until the end of the Mughal period(1526-1705). After the establishment of the British Empire, restrictions were imposed by them in the form of production taxes and bans on exports. It was natural that this industry should die. This disappearance of ancient technology during the 17th to 19th centuries was aggravated by the discovery of a new industrial process of metal production in Europe. The direct reduction

process of iron making declined after the advent of the processes for making liquid steel on large scale in the middle of the 19th century. The iron and steel trade from India declined and the ancient method of extraction and processing became extinct by the beginning of the 20th century. The British in India made attempts to work on iron ores on a large scale by modern methods. Several iron and steelworks were set up in the country, these ironworks depended on the availability of charcoal supplies. By the end of the 19th century, indigenous iron ceased to be produced because of the import of iron.

Social fragmentation of the Artisans

Time has changed the village boundaries. Agricultural activities are blooming; the roads are being laid, the canals are being constructed through the rough and difficult terrain and communications between villages and towns are becoming easier and faster. Along with this infrastructural development came new technology in agriculture in particular, and production activities in villages in general. New farm equipment, tools, and machinery, etc have quickly replaced their traditional counterparts. The result was fast economic prosperity of the farmers and changing consumer requirements. They now find the manufactured commodities of the organized modern industry cheaper and better in quality as compared to those produced by the rural artisans. The rural artisans who lack modern skills are unable to meet the new requirements essential to keep pace with the time. With the introduction of technology in rural areas, an overall change in the technological scenario is taking place in the rural economy. It has created a new demand for rural technicians and mechanics for supplying small parts and for repairing and maintenance of that new machine and tools. Since traditional rural artisans were not a party to the process of introduction of new technology in a rural economy they are barely exposed to this process of technological change, they could not rise to the requirement of the changing demand of the village society. Thus, due to the dwindling

demand for their traditional products and services, many of the artisans drifted away from their ancestral occupations and were compelled to shift to towns or other occupations to earn their livelihood. Those presently engaged in traditional rural technologies were also thinking to gradually follow suit. Now there exists an army of technical manpower not properly employed in this new situation. However as long as agriculture stands as the backbone of the Indian economy, and as long as small landholdings are being cultivated by the farmers, the blacksmith stands as the backbone of the rural life thus enriching the material culture.

Knowledge management

Conventions of the Indian Craftsmen are the methods and ways by which his profession places into the structure and practice his insight into the Principle. His specific specialty is the circle where he can apply this knowledge. The information on the Principle is granted to him through Tradition. The Principle is the source and beginning of his calling and is known by the name of Brahma or Visvarkarma, the entirety of innovative cognizance. The Indian Craftsman considers his craft not as his own, nor as to the collected expertise of ages, however as beginning in the awesome ability of Visvakarma and uncovered by him. This is how the Sacred texts, the Agamas, Puranas, and Vastusastras follow back the traditions of the craftsmen to the origin. As a professional of the tradition, the skilled worker fulfills a twofold commitment. In an orderly fashion, he is connected with the origin, the aggregate of Consciousness, Knowledge, and motivation. Its quick presence in the real snapshot of his work is ensured by the whole line of sages and artworks men who have communicated to him his specific art. He conveys and shapes it and makes it accessible to the network which partakes in the Tradition, each as indicated by his specific spot and station throughout everyday life. The Tradition grasps the life of the entire network. Hence, the Craft-specialist is associated with his kin more profoundly than by common interests or a circle of cooperative living. Convention in this way isn't

just an oral transmission of data and convictions from precursors to successors yet, in addition, an acquired culture. It is a group of regulation and control, advanced and revealed in the word of the Veda.

As George Santayana quotes," Those who cannot remember the past are condemned to repeat it" reflects the underlying assumption about traditional approaches for knowledge management.[11] The major goal is to archive "Knowledge" from the past so that lessons will not be forgotten. This represents an attempt to articulate knowledge gained from previous experiences to anticipate future problems and to inform future actions. It implies that the information needs of the future are expected to be the same as they were in the past. Instead of the commodity perspective of knowledge, the design perspective is to be encouraged so that the focus will be on collaboration, communication, and the development of social networks among the artisans in design activities. It is a sign of our times that the one group of people who hardly participated in the global parleys on sustainable development is the artisans who probably live most sustainably. The traditional artisans are the cultural–economic links who are breaking down as a result of social change. The process of industrialization also replaces artisan products at village markets. The metallurgical skills of these artisans remained untapped as excessive and indiscriminate demand of the urban market has reduced them to mere wage laborers in factories. It is a cruel joke that people who can distinguish the alloys and metals at a mere sight are labeled as "unskilled "as they are trained up informally. At present, skill development among artisans is taking place mostly in an informal way, i.e. persons acquire skills at the workplace when they help their parents, relatives, and employers. Such persons do not have a formal certificate; they earn lower wages and are exploited by employers.

Conclusion

Traditional artisans have come through these informal systems of learning, due to socio-economic circumstances of the family and the

compulsions of earning a livelihood rather than attending a formal course. While their productivity is low, their contribution to the national Gross Domestic Product cannot be ignored. Informal apprenticeship arrangements have been an important source of traditional skills development in the artisan sector. Traditional skill systems have the advantage of wider availability throughout the country- Linkages with the local community, use of local language, presence of trainers from similar social backgrounds, and relevance to local economic opportunity. Hence instead of replacing them, all efforts will be made to improve and strengthen these mechanisms and to upgrade and diversify their activities into modern skill areas. Local trainers will be provided up-gradation training in modern techniques/pedagogy to develop them into master craftsmen. Hence there is a need to encourage the traditional artisans such as weavers, potterers, and smithworkers to be the stakeholders. In the design perspective of Knowledge management, knowledge is regarded as being distributed among the stakeholders and artifacts, being enacted while they carry out design activities within communities of practices and interests. The distributed cognition holds that knowledge does not necessarily reside solely in a person's head, but is often created by and revealed in social practices and mediated by socio-technical artifacts situated in a social environment. Hence the distribution cognition and information ecologies of these skills are to be linked up through social networks.

REFERENCES

Agarwal, D. a. (2002). *Outstanding Problems of Early Iron Age in India: Need of a New Approach. Tradition and Innovation in the History of Iron Making: An Indo-European Perspective.* (G. P. Geijerstam, Ed.) Nainital.

Balasubramaniam, R. (2002). *Delhi Iron Pillar – New Insights*. Shimla: Indian Institute of Advanced Studies.

Banerjee, N.(1965) *Iron age in India.* New Delhi: Munshiram Manoharlal.

Banerjee, N. (1965). *The Iron Age in India.* New Delhi: Munshiram Manoharlal Oriental Publishers and Booksellers.

(1915). The Discoveries of the Art of Iron Manufacture. In W. Belck, *Die Erfinde der Eisentechnik* (Vol. vol. 42, pp. pp.15-30). Smithsonian Institution.

Benerji, M. (1927). On Metals and Metallurgy in Ancient India. *Indian Historical Quarterly, Volume III* (Issue 1).

Biswas, A. K. (1996). *Minerals and Metals in Ancient India* (Vol. Vols. I and II). New Delhi: D.K.Print World.

Bloomfield, M. (1899). *The Atharvaveda.* Strassburg: Verlag Von Karl.J Tubner.

Buchanan, F. (1807). *A Journey from Madras Through the Countries of Mysore, Carara, and Malabar.* The Honourable Directors of East India Company.

Chakrabarti, K. (1979). Iron in Early Indian Literature. *The Journal of the Royal Asiatic Society of Great Britain and Ireland* (No1), pp 22-30.

Day, S. J. (1877). *The prehistoric use of iron and steel: with observations on certain matters ancillary thereto* (First Edition ed.). London: Trubner.

Encyclopedia, W. H. *Sushruta Samhita.*

Foote, R. B. (1979). *Prehistoric And Protohistoric Antiquities Of India.* Delhi: Leeladevi Publications .

Frascr, L. (1919). *lron and Steel in India-A chapter from the life of Jamshedji N. Tata.* Bombay.

Gurukkal, R. (1981). Aspects of Early Iron Age Economy: problems of Agrarian Expansion in Tamilakkam. *Proceedings of Indian History Congress*, 70-80.

Hoernle, A. F. *The Bower Manuscript.* New Delhi: Aditya Prakashan.

Jan., B. (1995). Primal Elements: The Oral Tradition- The Viswakarma world view. (B. Saraswathi, Ed.) *Prime Elements: The Oral Tradition.*

Jibananda, V.(1873). *Chandogya Upanishad.* Kolkata: Sucharoo Press.

Joseph Davis, E. S. (2005). *Knowledge management and Technological Dimensions.* Heidelberg: Physica Verlag.

Keith, A. A. (1912). *Vedic index of names and subjects* (Vol. Vol I). John Murray Albemarle Street, London: Government of India Press.

Kosambi, D. D. (1963). The Beginning of the Iron Age in India. *Journal of the Economic and Social History of the Orient, Vol. 6* (No. 3), pp. 309-318.

Mitra, P. (1927). In *Prehistoric India - its Place in the World's Cultures.* The University of Calcutta.

Motwani, K. (1958). *Manu dharma Satra: A Sociological and Historical Study.* Madras: Ganesh & co, (Madras) Private Ltd.

Muller. F, M. (1869). *The sacred hymns of the Brahmans.* London: Trubner & co .

Natesan, G. (1916). Essays on Indian Economics. A Collection Of Essays And Speeches- Indian Political Economy. Madras.

Neogi, P. (1914). *Iron in ancient India.* Calcutta: Indian Association for the Cultivation of Science.

Percy, J. (1864). *Metallurgy of Iron and Steel.* London.

Prakash, V. *Rasendra Sara Sangraha.* Krishna das academy, Varanasi: Chaukamba Press.

Prehistoric India - its Place in the World's Cultures. (1927). Calcutta: The University of Calcutta.

Prehistoric India - its Place in the World's Cultures. (1927). Calcutta: The University of Calcutta.

R.N.Seal. On Metals and Metallurgy in Ancient India. (J. Sarkhel, Ed.) *Indian Historical Quarterly, Volume III.*

R.Pleiner. (1971). The problem of the beginning of the iron age in India. In *Acta Prehistorica et Archaeologica* (Vol. II, p. 9).

R.S.Sharma. (1966). *Light on Indian Society and Economy.* Bombay.

Ranganathan, S. S. (2004). *India's Legendary Wootz Steel-An Advanced Material.* Bangalore: National Institute of Advanced Studies, Bangalore and Indian Institute of Science, Bangalore.

Sahu, B. P. (2006). *Iron and social change in Early India.* New Delhi: Oxford University Press.

Sen, A. P. (1993). *Social and Economic History of Early Deccan: Some Interpretations.* Delhi.

Sharma, R. S. (1983). *Perspectives in Social and Economic History of Early India.* New Delhi: Munshiram Manoharlal Publishers.

Srinivasan, S. a. (2004). *Wootz Steel-Legendary Material Of The Orient.* Bangalore: Indian Institute of Science.

Thapar, R. (1978). *Ancient Indian Social History Some Interpretations.* New Delhi: Orient Longman.

Touche, L. *Bibliography of Indian Geology* (Vol. vol. II).

Tripathi, V. (2008). *History of Iron Technology in India: From Beginning to Pre-modern Times.* Princeton, N.J: Infinity Foundation series. Rupa & Company.

Vagbhatta. (1987). Rasa Ratna Samuccaya. (D. Joshi, Ed.) *Indian Journal of Indian History of Science.*

W. Belck, D. *The Discoveries of the Art of Iron Manufacture.* (S. Institution, Trans.) Institution, Smithsonian.

Watt, G. (1908). *Dictionary of the Economic Products of India.* Calcutta.

Wheeler, S. M. (1950). *Early India and Pakistan.* London.

Yule.H. (1842). 'Notes on the iron of the Khasia Hills, for the Museum of Economic Geography, vol. 11, pp. 853-857. *Journal of the Asiatic Society of Bengal, Vol 11*, pp. 853-857.

(Footnotes)

1. See I.Habib,'The Peasant in Indian History', in idem, essays in Indian History: Towards a Marxist Perception, Delhi, 1995, pp 120-8; also in B.P.Sahu(ed.) Iron and Social Change in Early India. Oxford India Press, Delhi, 2006
2. The **Hallstatt culture** was the predominantWestern andCentral European culture of LateBronze Age (Hallstatt A, Hallstatt B) from the 12th to 8th centuries BC and Early Iron Age Europe (Hallstatt , Hallstatt D) from the 8th to 6th centuries BC, developing out of the Urnfield culture of the 12th century BC (Late Bronze Age) and followed in much of its area by the La Tène culture. It is commonly associated with Proto-Celtic andCeltic populations in the Western Hallstatt zone and with (pre-)Illyrians in the eastern Hallstatt zone. It is named for its type site, Hallstatt, a lakeside village in the Austrian Salzkammergut southeast ofSalzburg, where there was a rich salt mine, and some 1,300 burials are known, many with fine artifacts. Material from Hallstatt has been classified into 4 periods, designated "Hallstatt A" to "D". Hallstatt A and B are regarded as Late Bronze Age and the terms used for wider areas, such as "Hallstatt culture", or "period", "style" and so on, relate to the Iron Age Hallstatt C and D.
3. Les Civilisations prehelleniques dans le bassin de la Mer Egee. Deuxieme edition revue et augmentee; avec 325 gravures et 18 planches hors texte, dont cinq en couleurs. By REN:~ DUSSAUD. Paris: Librairie Paul Geuthner, 1914. Pp. x+482. Fr. 24.
4. Adichanallur of Tamilandu has a history of extensive excavations. The urn-burial site was brought to light when a German, Dr. Jagor, conducted a haphazard excavation at the place in 1876. An Englishman called Alexander Rea, who was the Superintending Ar-

9. Bilgrami Syed Ali 1899 'Iron Industry in the Territory of his Highness the Nizam of Hyderabad Deccan'. *Journal of the Iron and Steel Institute*, vol. 56, pp. 65-82. archive.org/details/in.ernet.dli.2015.221456/page/n79/mode/2up
10. Murray, P. (2000), Designing Busineess Benefits from Knowledge Management. In C. Despres and D. Chauvel (Eds.), Knowledge Horizons: The Present and the Promise of Knowledge Management. Boston, MA: Butterworth-Heinemann, pp. 171–194 Google Scholar

Prof. Pedarapu Chenna Reddy born in 1959 Zangalapalli village in Ananthapuram, got his Post Graduate Degree in History from S. K. University, Anantapur in 1984, Ph.D in History in 1988 from S.V.University. He took Master of Tourism Management degree from Madurai Kamaraj University in 2007. His book Guilds of Medieval Andhra Desha was widely acclaimed by the academicians and students alike. Dr. Reddy has to his credit more than 35 Books and 120 research papers on various aspects of archaeology, ancient, medieval and modern History published in National and International Journals.. He is life member in more than 52 various Historical and Cultural organizations. He is member of Board of studies in many universities and Government organizations and he was expert member in Promotion and Strengthening of local and regional Museums, a National Body of Ministry of Culture, Government of India. He was elected as the Vice President, South Indian History Congress during 2001-2003, 2006-2008 and 2015-2017. He is an active social worker and educationist. He was the Founder Secretary and was instrumental in establishing in Government Degree College, Dr. Ambedkar Open University Study Centre and Founder Director of 21st Century Gurukulam in the Srisailam Tribal Area for the poor, dalit and tribal people. He served as Secretary, College Planning and Development Council, Government Degree College, Srisailam for 16 years (1993-2008), President, Lions' Club International, 324D3, Srisailam, 2004-2005, Secretary, Indian Red cross Society, Srisailam 2004-2006. He served as Joint Secretary, Andhra Pradesh History Congress and South Indian History Congress. He received several felicitations and awards such as Global Telugus Glory Award (1995), Intach Heritage Award (2010) & (2011), Eminent Educationist Award (2008); Dr. Y S Rajasekhar Reddy Memorial Award (2010); Rayalaseema Ratna Award (2011); Mother Teresa Award (2011); Global Peace Award (2011); 35th CITD National Gaurav Achievers Award (2010); Indira Priyadarshini Award (2011); Rajiv Gandhi Siromani National Award (2012), Indira Gandhi Sadhbhavan Award (2012), State University Best Teacher Award (2013), Adavi Bapi Raju Award (2015) and won commendable letters and citations. His Bio-data was published in V. I. Ps of A. P. International (1995-96). He has edited a series of felicitation volumes in honor of distinguished Indologists, Archaeologists, Anthropologists, Historians, Art Historians and Folklorists of India and abroad. He has guided 24 M.Phil and 13 Ph.D. scholars till date. He was holding the post of Director, Dept. of Archaeology & Museums, Government of Andhra Pradesh since 2008-2012. He was appointed as a Competent Authority for implementation of the Ancient Monuments and Archaeological Sites and Remains (Amendment and Validation) Act, 2010 for Andhra Pradesh. He was Dean, Academic Affairs, Head and Board of studies Chairman, Dept of Tourism and Culture, Director, Internal Quality Assurance Cell, Coordinator, Bachupally Campus, P.S.Telugu University, Hyderabad. His friends and well wishers in India and abroad brought out in a series of 10 independent thematic volumes in his Festschrift entitled Snehasiri: Cultural Contours of History and Archaeology for his achievements and his contribution to Archaeology, History and Society. His humbleness made him so lovable and admirable. Prof. Reddy continues to be a beam of light to the junior scholars who hope to become specialists in history and archaeology. No doubt he is a trendsetter in the field of academic cooperation. Presently Dr. Reddy is working as a Dean, Chairman; Board of studies,Head, and Professor in School of History, Culture and Archaeology, P.S. Telugu university, Srisailam Campus, Andhra Pradesh. Member Executive Council: Dravidian University, Andhra Pradesh, Member: Academic Senate: Mahatma Gandhi University. Member: Academic Senate: Satavahana University. Telangana State.

ISBN 97893887[illegible] (Set)

B. R. Publishing Corporation
425, Nimri Colony, Ashok Vihar
Phase-IV, Delhi-110052
Tel. 011-23259196, 23259648

Rs.15000 (Se[illegible]

Heritage of Indian History, Culture and Archaeology

Edited by:
Pedarapu Chenna Reddy

HERITAGE OF INDIAN HISTORY, CULTURE AND ARCHAEOLOGY

Edited by:
Pedarapu Chenna Reddy

77. Hyderabad State Freedom Struggle: The Role of Three Parishads 737
Dr. Aravind Kumar
78. Importance of Human Rights Tamilnadu Local Government 743
Mrs. C. Priyalakshmi
79. Annie Besant and her Anti-British Activities: A Study 751
Dr. A. Muneswamy
80. The Contributions of Personalities (Royal/Kingdoms) in the Evolution and Development of *Bharatanatyam* 759
Dr. K. Gowthami
81. Invincible Tradition Visible Culture and Peripheral Identities: A Study of *Akkagarla*-Seven Sister Tradition in South India 773
Prof. K. Shyamala and Prof. P. Chenna Reddy
82. Vedic Education Under the Cholas 787
Dr. S. Chandni Bi
83. Impacting Social Transformation Through Religious Rights: Aruvippuram Installation of Sree Narayana Guru: A Study 797
Ms. P.R. Prathibha
84. Lateral Studies: *Nambutiri, Antarjanam* – Reconsidering and Reforming *Malayala Brahmins* 805
Mr. G.V. Jinu
85. Historicity of *Samuhams* in Kollam District 811
Ms. L.S. Gomathy
86. Bhaikshuki : A Lesser Known Script of Eastern India 819
Dr. Jalaj Kumar Tiwari
87. A Glimpses of the Rock Art Paintings at Mallel in Kadapa District, Andhra Pradesh 825
Dr. S.V. Sreenivasulu
88. Ancient Senthan: New Research 831
Dr. Abdul Rashid Lone
89. Technology : Transforming the Tourism Industry 851
Lakshmi Ganti
Plates 857-874

List of Contributors

A

Dr Abdul Rashid Lone, Assistant Professor, Department of History, University of Kashmir, Kashmir, Cell: 09622499135, Email: rashidlone2000@gmail.com

Mr.R.V.Anil Kumar, Assistant Epigraphist, O/o The Director Epigraphy, PuratatvaBhavan, sankranti circle, Hebbal 2nd stage, Mysore-570017, Karnataka State, Cell: 09731100772, Email: anilkumarrvmahis@gmail.com

Dr. Anuradha Ranade, Principal, DSPM's K.V. PendharkarCollegeC/504, Silver Rasidency, Lal Chowki, Agra Road, Kalyan West, Dist. Thane, Maharashtra. - 421301.Cell : 09820596112., Email : anuradharanade@rediffmail.com

Dr Aravind Kumar, Professor, Dept of History, Archaeology and Culture, Dravidian University Kuppam - 517426, Andhra Pradesh, Cell: 09391029522, Email: aravind19kumar@yahoo.co.in

Dr.Arputharani Sengupta, 59/2B Pratapaditya Road, Alaka Apartment B-32, Kolkata 700 026, Bengal, Cell : 09830639154, Email : arputharani@gmail.com

B

Dr. G. Bhagyalakshmi Ravishankar C/O. Dr. T.S. Ravishankar, Former Director (Epigraphy), Archaeological Survey of India, Sankranti Circle, Hebbal 2nd Stage, Mysuru - 570017, Karnataka State, Cell : 9972837805, Email : tsrepigraphy@gmail.com

C

Dr. S. Chandini Bi, Professor, Department of History, Aligarh Muslim University, Aligarh- 202002, Uttar Pradesh. Cell : 09358003777, Email: chandnibi@gmail.com

Dr. P. Chenna Reddy, Professor, Dean, Chairman: Board of Studies and Head, School of History, Culture & Archaeology, (Former Dean, Academic Affairs. Director: Internal Quality Assurance Cell, Coordinator, Bachupally Campus, and Head, Chairman: Board of Studies, Dept of Culture and Tourism, Former Director A.P. State Archaeology and Museums Govt. of A.P), P.S.Telugu University, Srisailam-518101, Andhra Pradesh Email: chennareddyp@gmail.com. Cell 09440047299, Resi : 040-66883447

D

81

Invincible Tradition Visible Culture and Peripheral Identities: A Study of *Akkagarlu*-Seven Sister Tradition in South India

Prof. K. Shyamala and Prof. P. Chenna Reddy

Religion is one of the most powerful, deeply felt and influential forces in human society. It has shaped people's relationships with each other, influencing family. Community, economic and political. As American Scholar Loenard Primiano with an academic background in both religious studies and folklore states, folk religion is an interdisciplinary approach to the study of the religious lives of individuals with special attention to the process of religious belief, the verbal, behavioural and material expressions of religious belief, and the ultimate object of religious belief".[1] The official religion or institutional religion is itself conflicted and not monolithic. The two tiered model of 'folk' and official religion residualises the religious lives of believers and at the same time reifies the authenticity of religious institutions as the exemplar of human religiosity. The religious belief takes as many forms in a tradition as there are individual believers. No individual including members of institutional hierarchies, 'lives an "officially religious life" in a pure unadulterated form'.[2] Folk religion has an essential cognitive aspect. The religion shapes what the adherent knows the world. This knowledge organises the individual's perceptions of the world and serves as a basis for action. The belief in the spirits helps an individual to explain other aspects of life such as why he met with an accident, and why he is ill. The same belief suggests appropriate actions such as necessary prayers to ally himself with good spirits etc. The individual who believes that evil spirits cause illness and the individual who believes that germs cause illness are both acting according to their "knowledge".

The notion of identity asserted within the modernist agenda imagined the perfect human self as rational and autonomous. it equally sought to seek out master theories that encapsulated the truth through meta narratives. The contextual and diverse realities that constitute human existence in

post modernity are progressively subverting this. today we come across multiple versions of a story. in religious orders, it is once again recognised that some of the most spiritual and insightful moments of human endeavour stem from the irrational or creative part of human nature and that there are aspects of lived reality over which we have no control. the religious practices of the folk are still seen as a community spirituality of the self, or as we are increasingly seeing, repackaged as a cultural commodity. The realities of the marginalised people in terms of their happiness, well being, and pleasure are accumulated in these religious practices.

The *Akkagarlu* or Aggarlu are the seven virgin sisters worshipped by the folk in South India since ages. Being originated from the little traditions, this tradition owes it's origin to pre-historic period as it is widely popular in the regions where the Neolithic sites have been found. These deities are guarded by their brother Poturaju. This folk religious tradition is intensely personal and reverently held as subjective mystical experience through socially available symbols and has value partly because of culturally established interpretations of such experience. The age old folk traditions in Dravidian religion, performed the role of combining the small parochial communities with the dominant symbol of the mother goddess, which became one of the enduring features of it's regional tradition. The Deccan plateau comprising parts of Telangana, Northern Karnataka, Rayalaseema and Northern parts of Tamilnadu is the core region where this tradition is widely spread. This tradition presents the story of the successive layers of transformation of the female deities in a peripheral area, a process begun through Brahmanical Mediation but later reclaimed by local castes, till their final incarnation as seven virgin sisters in folk tradition and as the consorts of Male deities i.e. in the name of *Saptamatrikas* in Classical Hindu tradition. It has become an invincible tradition, in the sense that the folk particularly the marginal castes venerate these deities for protection from illness, wrath and disease. Keeping this in view, this paper makes an insight into the Tradition of *Akkagarlu* that is popular in South India.

Aggarlu or Akkammagarlu- The seven sisters

Female sexuality in Dravidian Religion

The worship of the village gods is the most ancient form of Indian religion. Before the Aryan invasion, which probably took place in the second millennium B.C., the old inhabitants of India, who are sometimes called Dravidians, were a dark-skinned race, with religious beliefs and customs that probably did not greatly differ from those of other primitive races. They believed the world to be peopled by a multitude of spirits, good and bad, who were the cause of all unusual events, and especially of diseases and disasters. The object of their religion was to propitiate these innumerable spirits. At the same time, each village seems to have been under the protection of someone spirit, who was its guardian deity. Probably these village deities came into being at the period when the people began to settle down in agricultural communities. We may see in them the germs of the national deities which were so prominent among the Semitic races and the great empires of Egypt, Nineveh, and Babylon, where the family developed into a clan, and the clan into a tribe, and the tribe into a nation, and the nation into a conquering empire, the god of the family naturally developed into an imperial deity. But in ancient India, before the coming of the Aryans, the population seems to have been split up into small agricultural and pastoral communities. There were no nations and

no conquering empires. And it was not till the Aryan invaders had conquered North India and had settled down in the country, that there was in India any growth of philosophic thought about the world as a whole. The problem of the universe did not interest the simple Dravidian folk. They only looked for an explanation of the facts and troubles of village life. Their religion, therefore, did not advance beyond a crude animism and belief in village deities. Later on, after the Aryans had overrun a large part of India, and the Brahmans had established their ascendency as a priestly caste, the old Dravidian cults were influenced by the superior religion of the Aryans, and strongly reacted on them in turn. The earliest Indian philosophical systems arose in the sixth century B.C., under the stimulus of the desire to escape from transmigration.[3] Two of these developed into new religions hostile to Hinduism, namely Jainism and Buddhism, while others remained in the old faith.

All exercised a profound influence on the thought of India and also modified religious practice in certain respects. On the other hand, the crude ideas and barbarous cults of the omnipresent aboriginal tribes, constantly pressing upon the life of the Aryans, found entrance into their religion at many points. Thus the old polytheistic nature-worship of the Rig-Veda, with its animal sacrifices offered in the open air, and its simple, healthy rules for family and social life, was gradually transformed into a great mass of warring sects holding philosophical ideas and subtle theological systems, and condemning animal sacrifice, yet worshipping gross idols, and bound by innumerable superstitions. Caste arose and became hardened into the most rigorous system of class distinctions that the world has ever seen, inspired and justified by the doctrine of transmigration and karma. What we now call Hinduism, therefore, is a strange medley of the most diverse forms of religion, ranging from the most subtle and abstruse systems of philosophy to primitive forms of animism. At the same time, the primitive forms of Dravidian religion have been in their turn greatly modified by Brahman influence. For the most part, the same people in town and village worship the village deities and the Brahman gods. There are a few aboriginal tribes in some of the hill tracts who are still unaffected by Brahman ideas or customs, but in the vast majority of the districts the worship of the village deities and the worship of Siva and Vishnu go on side by side; just as in China Confucianism and Taoism are not rival religions but complementary creeds.

The researchers are still of opinion that the totemistic theory of the origin of the sacrifices to the *grama-devatas*, or village goddesses, as distinct from the offerings made to the spirits of ancestors or other deities, is on the whole most in accordance with the facts. Professor Elmore, in his able and most interesting book, Dravidian Gods in Modern Hinduism, criticizes the totemistic theory of the origin of the buffalo- sacrifice, which is the most important of the sacrifices offered to the *grama-devatas*, on three grounds, mainly because the existing stories, current amongst the people, suggest a historical origin for the rites. Professor Elmore conjectures from these stories that the sacrifices symbolize the dire punishment and disgrace of a conquered enemy ; the cutting off of the head, the putting the foreleg in the mouth, the smearing of the nose with fat and the putting of a lighted lamp upon the forehead, are, in this theory, intended to express the supreme humiliation of a feared, despised, and defeated enemy; So the procession of the buffalo with a garland round its neck through the village before the sacrifice, is described as the remnant of a triumphal procession in which the enemy was exhibited before the disgraceful death. The sacrifice, therefore, represents the triumph of the Aryan invaders over the Dravidian aborigines and their counterparts. It is assumed ... after the Aryan invasion

the great Goddess and her consort. The fertility rituals are conceived as a creative principle capable of generating life, rejuvenating natural forces and reviving things. In the Vedic literature, especially in the Brahmanas and the Upanishads, we come across references to sexual rites and beliefs. The Vedic sacrifices reveal that in spite of their sophistication and fabrication, basically, they were simple folk rituals connected with the conception of fertility.

Shivaji K. Panikkar (1997) has studied the multifarious role of *Matrkas* in the historical process of Indian society. According to him, "the Matrka divinities are dichotomous personalities.[11] Though represented as goddesses, their identity and attributes are largely derived from the respective male deities. Theologically, this is explained in terms of them being Shaktis or the feminine power of the male gods, and hence, imply a co-existence of the principles of male and female in the one and the same. Further, *Matrkas* of the Puranic myths is militant, ferocious, blood drinking goddesses of the battlefield, assisting either Siva or Devi against asuras. Yet, in the sculptural portrayals, generally, (at times, with the exception of Camunda), they are depicted as benevolent, compassionate and aristocratic mothers. Their motherliness is often accentuated by the playful attitude towards the children, with whom they are portrayed in certain regional traditions." Panikkar explores that the feminine concept in Brahmanical religion is a male construct and Brahmans are the ones who attempted to legitimize the concept of the feminine in a patriarchal, varna and class divided Brahmanical society. "Conceptual differentiation between the consorts and Shakti, the feminine power of the male gods, is applied. While the power position of a female consort is absolutely determined by the respective male gods, Shakti suggests a relatively autonomous power position.

The Chalukyan rulers legitimised their presence not by absolute control over social and religious matters, but by a process of incorporating local religious elements within the new order that they subscribe to and practiced on their landscape. By identifying with or co-opting practices associated with pastoral communities, they chalked out their political authority with an ideological base. It is evident from the presence of *Saptamatrika* and Lajjagauri sculptures in the iconographical layout of the saiva caves and structural temples of the western Deccan. At *Parigi*, the capital of the early *Banas*, three temples of *Dharmeswara, Bhimeswara* and *Saptamatrikas* with fine sculptures are found and this suggests the early importance of the *Saptamatrikas*. *Poturaju*, the brother of *Saptamatrikas*, is also worshipped by them and many temples have been constructed to him. In the famous temple of *Potula raju* at *Daduluru*, the inscription dated *Saka* 1630 states that when two banks were breached, a certain Venkatapati-Nayanigaru appears to have restored it. People have the name '*Potanna*' being named after the deity *Poturaju*.

According to Katherine Anne Harper, the *saptamatrikas* are ambivalent manifestations of devi as they embody both qualities, good and bad. Fertility is integral to the female divine in folk life and claiming of the rulers as nourished by the 'seven divine mothers' clearly shows the practice of folk religious tradition in the society. The cult practices in south India developed in a variety of ways, and we have a fascinating account of the evolution of the cults of gods and goddesses, both originating from the little traditions. These cults present the story of the successive layers of transformation of a local deity in a peripheral area, a process begun through brahmanical mediation but later reclaimed by local castes, till their final incarnation as 'Gangamma', yellamma , the representatives of Shakti cult. Goddess yellamma , one of the seven sisters venerated by the south

Indians at village level is actually a deity patronized by the Dalits, and other marginal communities. But the final form as it is now, has straddled many differences to emerge as a common cultural inheritance of the Dravidians.

R.Mahalakshmi states that the seven sisters were the seven mothers of Skanda, or this can be a generic term used for pre-aryan, non-brahmanical conjoint mother goddess or female ancestor cults. The chalukyas take pride in calling themselves as worshippers of Kartikeya and claimed skanda i.e Murugan as the bestower of power on them and it is evident in the inscriptions and temples. Hence, the *saptamatrika* cult and Muruga cult are intertwined to make a part of Dravidian culture. Various religious sects including pasupatas and sakti cults co-existed in the diverse social milieu. The predecessors of Chalukyas such as Vakatakas in central India and Kadambas in south central Deccan were the ardent followers of *Saptamatrika* tradition. But it was during the Chalukyan period that there is a fusion of fertility cult that has distinct pastoral origins and Brahmanical notions of worship of the female power. According to the tradition, the seven sisters nourished Muruga, the son of Lord Siva and his consort Parvati. It is also said that they helped Muruga and *Skanda* to defeat that demon *Tarakasura*. The seven mothers were created by combining the powers of the triad Brahma, Vishnu and Maheswara. After the death of Andhakasura, the seven mothers are said to have served as guardians of rulers on earth. The worshipping of *skanda*, the nourishing of the kings by *sapatmatrikas*, etc are all manifestations of Heroic ideology, the recruitment of the local castes i.e the pastoralists and hunting communities are related to the economic and socio-cultural processes of the region.

This tradition is not a brahmanical one because if it is diffused to the folk level, the involvement of various social groups as ritual specialists would not have happened. The Brahmin priest would officiate it. Also the rising of the goddesses at any place and worshipping them is not sanctioned by the Hinduism. Hence we can say that *Akkagarlu* Tradition is an age old one, being descended to the folk through the ages thus making it an invincible tradition. The dominance of patriarchy and the consequent relegation of the deities to the periphery in the Hindu pantheon by confining them to the sculptural panels could not weaken the tradition because it is the folk with strong desire and respect for feminine power that has made the tradition more strong. The social scientists should feel the heart beat of the folk and their religious aspiration and make the society understand the philosophy behind them. The myth is ingrained into he memory of the folk singers who attend the festivals as ritual specialists and assist the worship.

The material world in the tradition is simple which is constructed very naturally. This again denotes the primitive nature of the religion. The social groups who practice this religion particularly the hunting and pastoral communities are the living depositories of ancient history-a history that has not been written down, but which has come down by tradition. The conditions of survival of tradition in its primitive form connotes that the tradition is not a borrowed one from the classical or official Hinduism or diffused down to the folk but which is actually practiced by the folk in its original form.

of North India and subsequent to the advance of the Aryans into South India, when the struggle with the Dravidians was over and the triumph of the Aryans assured. Professor Elmore gives in his book to support his theory, obviously belong to the time when the Pariahs of South India, who were originally a leading clan among the Dravidians, had been dethroned from their position and reduced to a state of servitude and degradation by Brahman influence. But it seems to me quite clear that the worship of the *gramadevatas* and the buffalo-sacrifice belongs to a very much older period than this, and go back to the days long before the Aryan invasion, probably to the time when the Dravidian clans first came to India and settled down to an agricultural life. If that is true, it is impossible to interpret the meaning of rites and ceremonies which originated about 3000 or 4000 B.C. At the latest, by the light of legends which represent historical events that took place about three thousand years later. Again, in view of the facts that agricultural deities all over the world have been mainly female, and that many of the rites and ceremonies connected with the worship of the *grama-devatas* are obviously related to the harvest. The reason why the *grama-devatas* are female is because they were originally agricultural deities. Professor Elmore' s view, that the Dravidian deities are female because the Dravidian women were specially quarrel some, vindictive and jealous, and that their tempers and curses made people feel that it was wise to propitiate female spirits, seems to me a very improbable explanation, even if it were certain that Dravidian women were as much adepts in the use of bad languages and vigorous terms of defamation six thousand years ago as some of them are to-day.

South Indian folk religion is characterized by the worshipping of the mother goddess and the female village deities who guard the people from the disease and wrath. The seven sisters are the popular deities who are propitiated by offering prayers in the form of rituals. This tradition can be traced in the hoary past. It is as old as human kind. They are worshipped as the guardians of children and family against diseases and distress. This tradition is popular in south India, particularly in western part of Andhra Pradesh comprising Rayalaseema region, then in Northern parts of Tamilnadu and the North eastern parts of Karnataka. In Anantapur district of Andhra Pradesh, the temples of *Akkammagarlu* are found in Kalyanadurgam, Kambaduru, the epic of *Akkagarlu* or seven sisters plays an important role in reinforcing the local sense of identity. the traditions serve to account for the origin of activities, geographical features and major natural disasters.

They are the seven virgin sisters worshipped as the daughters of Nagendra and came down to earth from the mattled locks of Siva's hair. In Hindu legend, Vasuki , the serpent king is adorned as the jewel in the neck of Lord Siva. Even the Naga deity Manasa devi is worshipped as the 'Manasaputrika' of Lord Siva by the North Indian Hindus. Similarly the *Akkagarlu* are venerated by the south Indians as the daughters of Lord Shiva. In Anantapur district, the traditional folk singers known as Urumula vaaru , belonging to the Dalit caste sing the epic of *Akkagarlu* popularly known as *Akkammagarlu* Kavyam. The complete Kavya comprising seven parts is narrated at Gudikatta or on the stone platform in the temple during Monday which is auspicious for worshipping Lord Siva. The following are the parts of the Kavya.

Part I : Origin of *Akkammagarlu* at Sivanantalakota and the coming down to earth to make Akkammakonda as their abode.

Part II: *Akkammagarlu* wandering in the villages and gain acceptance from the community members through their miracles and make them as their devotees.

Part III: *Akkammagarlu* coming to a Gudikattu after showing their miracles.

According to them, the seven sisters are Sri Akkamma, Balikondamma, Veeranagamma, Jakkamma, Bangaramma, Gajulamma, Kavellamma etc. In some areas they are known as Akkammadevi, Kamadhenubalikondamma, Nagadevi, Jakkadevi, Bangarudevi, Chinnagajulamma, ChinnagiriKavellamma or Kodagattu Kavellamma. Veerabhadra and Poturaju are their brothers. *Akkammagarlu* are symbolically represented as 'Garige' or 'Earthen pots'.

According to *Urumulavaaru*, ' Lord Siva created a water pond in which Parvati takes bath and drinks water for seven and three times differently. Then Parvati gives birth to seven daughters who were born from her nails, eyes, thighs etc .[4] At the end Veerabhadra and Poturaju were born from the back of Parvati. Veerabhadra is married to Bhadrakali and Poturaju to Koonalamma. Soon after their birth *Akkagarlu* demanded for Sari, Blouse, Turmeric, Vermilion, flowers, perfumes and ornaments lord Siva presents all those to them. *Akkammagarlu* were who born in Sivanantalakota i.e Siva's abode, descended to Earth when they were little girls in search of a place to play and to make their house when they grow up. After a long search, they finally found this place of Kalyanadurgam and liked the nearby hill now known as Akkammakonda, which was surrounded by flowering trees, and water streams. The seven sisters decided to make it their home".

This tradition cannot be studied without engaging the heterogeneous groups of ritual castes in it. Human beings experience the sacred within the profane; with in the very human context of the historical, cultural, and socially shared situation of believers.The participation of various castes in the tradition of *Akkammagarlu* is evident in the story told by themselves.

It is as follows:

When *Akkammagarlu* were in search of the place to live, they visited Vontikonda, Urumula konda, Javvajikonda and Jajikonda. Finally they found Devaadula konda i.e Akkammakonda of Kalynadurgam as their abode. When the seven sisters tried to reach the hill top, they found the seven hooded Nagendra encircling the hill with his tail. They urged Nagendra by saying: "swami!we, the protectors of Naraloka, have descended from the mattled hair locks of Lord Siva. We are the daughters of Nagendra, the king of Nagaloka. We are also respected as the daughters of Devaloka. We are on this earth to accept the *puja* of humans and wipe away their hardships and sorrows. Please move away from the way. We would like to settle down in this place."

Nagendra paid no heed to their request. Disgusted by the act of Nagendra, the last sister Kavellamma became furious and knotted her hairtips , exchanged her bangles to either hands and held the tail of Nagendra in her fist , hurled it to a nearby crop field. Then Nagendra discarded proudness and allowed them to reside on the hill. He in turn asked for a share in the *puja* performed to the *Akkammagarlu*. The seven sisters accepted his demand and settled down on the hill.

They then took bath in the nearby stream and proceeded to meet Palakonda Brahmaiah, the well known Astrologer. In the mean while the younger sister Kavellamma took bath early and pretended to be in a nap under the tree. The six sisters searched for her and they marched ahead to

of North India and subsequent to the advance of the Aryans into South India, when the struggle with the Dravidians was over and the triumph of the Aryans assured. Professor Elmore gives in his book to support his theory, obviously belong to the time when the Pariahs of South India, who were originally a leading clan among the Dravidians, had been dethroned from their position and reduced to a state of servitude and degradation by Brahman influence. But it seems to me quite clear that the worship of the *gramadevatas* and the buffalo-sacrifice belongs to a very much older period than this, and go back to the days long before the Aryan invasion, probably to the time when the Dravidian clans first came to India and settled down to an agricultural life. If that is true, it is impossible to interpret the meaning of rites and ceremonies which originated about 3000 or 4000 B.C. At the latest, by the light of legends which represent historical events that took place about three thousand years later. Again, in view of the facts that agricultural deities all over the world have been mainly female, and that many of the rites and ceremonies connected with the worship of the *grama-devatas* are obviously related to the harvest. The reason why the *grama-devatas* are female is because they were originally agricultural deities. Professor Elmore' s view, that the Dravidian deities are female because the Dravidian women were specially quarrel some, vindictive and jealous, and that their tempers and curses made people feel that it was wise to propitiate female spirits, seems to me a very improbable explanation, even if it were certain that Dravidian women were as much adepts in the use of bad languages and vigorous terms of defamation six thousand years ago as some of them are to-day.

South Indian folk religion is characterized by the worshipping of the mother goddess and the female village deities who guard the people from the disease and wrath. The seven sisters are the popular deities who are propitiated by offering prayers in the form of rituals. This tradition can be traced in the hoary past. It is as old as human kind. They are worshipped as the guardians of children and family against diseases and distress. This tradition is popular in south India, particularly in western part of Andhra Pradesh comprising Rayalaseema region, then in Northern parts of Tamilnadu and the North eastern parts of Karnataka. In Anantapur district of Andhra Pradesh, the temples of *Akkammagarlu* are found in Kalyanadurgam, Kambaduru, the epic of *Akkagarlu* or seven sisters plays an important role in reinforcing the local sense of identity. the traditions serve to account for the origin of activities, geographical features and major natural disasters.

They are the seven virgin sisters worshipped as the daughters of Nagendra and came down to earth from the mattled locks of Siva's hair. In Hindu legend, Vasuki , the serpent king is adorned as the jewel in the neck of Lord Siva. Even the Naga deity Manasa devi is worshipped as the 'Manasaputrika' of Lord Siva by the North Indian Hindus. Similarly the *Akkagarlu* are venerated by the south Indians as the daughters of Lord Shiva. In Anantapur district, the traditional folk singers known as Urumula vaaru , belonging to the Dalit caste sing the epic of *Akkagarlu* popularly known as *Akkammagarlu* Kavyam. The complete Kavya comprising seven parts is narrated at Gudikatta or on the stone platform in the temple during Monday which is auspicious for worshipping Lord Siva. The following are the parts of the Kavya.

Part I : Origin of *Akkammagarlu* at Sivanantalakota and the coming down to earth to make Akkammakonda as their abode.

Part II: *Akkammagarlu* wandering in the villages and gain acceptance from the community members through their miracles and make them as their devotees.

Part III: *Akkammagarlu* coming to a Gudikattu after showing their miracles.

According to them, the seven sisters are Sri Akkamma, Balikondamma, Veeranagamma, Jakkamma, Bangaramma, Gajulamma, Kavellamma etc. In some areas they are known as Akkammadevi, Kamadhenubalikondamma, Nagadevi, Jakkadevi, Bangarudevi, Chinnagajulamma, ChinnagiriKavellamma or Kodagattu Kavellamma, Veerabhadra and Poturaju are their brothers. *Akkammagarlu* are symbolically represented as 'Garige' or 'Earthen pots'.

According to *Urumulavaaru*, " Lord Siva created a water pond in which Parvati takes bath and drinks water for seven and three times differently. Then Parvati gives birth to seven daughters who were born from her nails, eyes, thighs etc .[4] At the end Veerabhadra and Poturaju were born from the back of Parvati. Veerabhadra is married to Bhadrakali and Poturaju to Koonalamma. Soon after their birth *Akkagarlu* demanded for Sari, Blouse, Turmeric, Vermilion, flowers, perfumes and ornaments lord Siva presents all those to them. *Akkammagarlu* were who born in Sivanantalakota i.e Siva's abode, descended to Earth when they were little girls in search of a place to play and to make their house when they grow up. After a long search, they finally found this place of Kalyanadurgam and liked the nearby hill now known as Akkammakonda, which was surrounded by flowering trees, and water streams. The seven sisters decided to make it their home".

This tradition cannot be studied without engaging the heterogeneous groups of ritual castes in it. Human beings experience the sacred within the profane; with in the very human context of the historical, cultural, and socially shared situation of believers.The participation of various castes in the tradition of *Akkammagarlu* is evident in the story told by themselves.

It is as follows:

When *Akkammagarlu* were in search of the place to live, they visited Vontikonda, Urumula konda, Javvajikonda and Jajikonda. Finally they found Devaadula konda i.e Akkammakonda of Kalynadurgam as their abode. When the seven sisters tried to reach the hill top, they found the seven hooded Nagendra encircling the hill with his tail. They urged Nagendra by saying: "swami!we, the protectors of Naraloka, have descended from the mattled hair locks of Lord Siva. We are the daughters of Nagendra, the king of Nagaloka. We are also respected as the daughters of Devaloka. We are on this earth to accept the *puja* of humans and wipe away their hardships and sorrows. Please move away from the way. We would like to settle down in this place."

Nagendra paid no heed to their request. Disgusted by the act of Nagendra, the last sister Kavellamma became furious and knotted her hairtips , exchanged her bangles to either hands and held the tail of Nagendra in her fist , hurled it to a nearby crop field. Then Nagendra discarded proudness and allowed them to reside on the hill. He in turn asked for a share in the *puja* performed to the *Akkammagarlu*. The seven sisters accepted his demand and settled down on the hill.

They then took bath in the nearby stream and proceeded to meet Palakonda Brahmaiah, the well known Astrologer. In the mean while the younger sister Kavellamma took bath early and pretended to be in a nap under the tree. The six sisters searched for her and they marched ahead to

deities, an earthen vessel with milk is kept at the corner of the temple. All the devotees leave the place alone. If the snake doesn't drink milk means the Gujjala castemen would face difficulties during that year.

In the evening the deities again reach the temple. On the third day, the ritual for Poturaju is performed and people leave to their villages. Within one month after the annual ritual, the Gujjalaclan members of Boya caste cook seven kgs of rice in the temple of the deities and consume it along with their wives and daughters.

The Dalit caste men playing Urumi instrument popularly known as Urumulavaaru and Dasangam Dasari, the washermen, the Reddicastemen (Meti kaapulu) and Boyacaste (Gudikattudarlu) participate in this annual ritual. The *Akkagarlu* are the Sakta deities and they are not offered any animal sacrifices. Here the close knit community is an important plausibility structure supporting the group's religious world view. These social groups act in relation to their social environment. The symbolic representation of the deities as earthen pots shows that they are considered as the givers of fertility and wellness in the name of prosperity like the Earth. This Pre-Aryan culture with its myths, legends and cults that also reflected in Harappan culture is by no means obliterated. On the contrary, the emergent product was a composite creation, the warp of its original texture being the folk religion which is probably Dravidian. Attributing sacrality to the nature is common in all societies. The rituals performed cannot be perceived as colourful and joyful activity, but as possessing functional and cognitive values related to their society. It is meaningful to the community members as their psychological and sociological needs are needs.

When a person is seriously ill or met with an accident, then the folk would approach a sooth sayer who tells '*Gaddhe*' (prophecy). On his advice, they perform the ritual to *Akkagarlu* on a Sunday or Tuesday by giving bath to the affected person and in the afternoon at 12'o clock, the paraphernalia along with the sacrificial fowl or animal is offered a *puja*. Then they erect a square feet length of a chapparam i.e palm leaves shed and seven stone flakes in the name of seven deities, are smeared with turmeric and vermilion and are installed under the small shed. A big stone in the name of Poturaju is also erected in front of the shed and coconuts along with flowers are offered to the deity. Finally a goat or a fowl is sacrificed in front of the deities and the head of the sacrificial goat or cock is put in a pit dug over there. The blood is sprinkled over the deities. The remaining part is taken home and cooked for serving food to all the relatives. This sacrificial ritual is not practiced by the devotees of *Akkagarlu* in Anantapur district. The officiating priest being from the brahmin community, the deity is also treated as vegetarian.

The dramatis personae in these ritualistic performances are gods and goddesses and their doings relate to those of simple mortals living in the context of what is sometimes called social reality. In other words, what is the relationship between religious images of female sexuality and the sexuality of women in India? Some clarifications are in order before we can proceed. Here first of all, sexual behavior is not important, but with the cultural meanings that a particular society attaches to female sexuality. Cultural meanings are encoded in rituals and myths as well as in other cultural expressions. Ritual and myth do not belong to a different order of reality from other practices, such as those relating to kinship arrangements or the maintenance of the caste system. All human practices, be

they the telling of stories about deities or the observance of caste rules, have an element of conventionality. But some practices are more formal, more conventional than others. And rather than differentiating between 'social reality' and 'symbolic reality', one should speak of a continuum from the least formal to the most formal practices, the former corresponding to everyday life and the latter to those special times and places that all cultures set aside and describe as ceremonies, festivals, rituals, or the like. One could well apply to ritual a contrast drawn by Paul Ricoeur between speech that takes between two or more people and a text. Speech is a dialogue, where as a text, being autonomous and objectified, does not involve any immediate give and take.[5] One could say that every day practice is a transaction between actors embedded in contingency, where as ritual practice is relatively fixed, and therefore not tied to a 'situation of transaction which flows from one agent to another, exactly as spoken language is caught in the process of interlocution'. The very fixity of ritual, its formal nature, distances it from contingent, and thus ritual and myth can create their own imaginary world in the same way that a text creates its own world.[7] This imaginative world of myth and ritual, inhabited by goddesses, gods, demons, ghosts, ancestors, and other beings, should not be thought of as a reflection of the everyday world, but as part and parcel of it. Following Ricoeur's thought that in the same way that writing fixes the evanescent spoken words by capturing what can be identified and reidentified in what has been done, in social practice. Ritual is to the everyday flow of interaction what literature is to the flow of speech in a dialogue. In other words, ritual is the poetry of every day practice.

As Bhattacharyya notes, the cult of the Female Principle was a major aspect of Dravidian religion, the concept of Shakti was an integral part of Indus religion. The cult of the *Sapta Matrika*, or Seven Divine Mothers, which is an integral part of the Shaktareligion, may be of Dravidian inspiration.

The Sapta-*Matrikas* or *Akkagarlu* were earlier connected with Skanda (Kumara) and in later times, associated with the sect of Shiva himself. During the Kushana period (1st to 3rd century), the sculptural images of the *matrikas* first appear in stone. The Kushana images merged from the belief in Balagraha (lit "destroyers of children") worship related to conception, birth, diseases and protection of children. The Balagraha tradition included the worship of the infant Skanda with the *Matrikas*. The goddesses were considered as personifications of perils, related to children and thus, were pacified by worship.

An adequate supply of offspring and food being a necessary condition of human existence, the promotion and conservation of life have been a fundamental urge from paleolithic times to the present day which has found magico-religious expression in a very deeply laid and highly developed cultures. Exactly when and where it arose is still very obscure. Once the maternal principle had been personified, it was either a single goddess, the Great mother goddess, with different functions and symbols or a number of independent and seperate deities exercising their several roles in the processes of birth, generation and fertility, in whom the cult was centred. At first it would seem to have concentrated upon the mystery of birth, including all the major aspects of fecundity and nutrition as the vital concern of man, food and children being the two basic requirements at all times. Hence there can be little doubt that "fertility worship; connected with a "mother goddess" cult must indeed be one of the oldest and longest surviving religions of the ancient world. The

meet Brahmaiah.On their way, they reached the tree where Kavellamma was hiding out. The tree and its branches looked abnormal and they sensed that their sister is there around. As they were getting late to meet Brahmaiah, they rushed to him and offered the flowers and friuts in seven shares to him. By seeing them, the poor Brahmin Brahmaiah ran away into the Palakonda caves and hid himself there. Unaware of this , the younger sister Kavellamma twined all the caves and swinged them like a cradle with force. Unable to withstand the force, Brahmaiah came out of the caves and fixed the auspicious time for *Akkagarlu* to settle on the hill by saying that 'devaadula Hill is a hill of power. It gives you all kinds of power to you'.

The seven sisters were overwhelmed with joy and blessed the Brahmin by stating that 'every word uttered by a brahmin and the almanac elaborated by him would come true'.

On their return they met Gujjala Veeramanganna, belonging to Boya caste and requested him to be their chief priest by singing the song" *Poolu koyara Manganna, neevu Pujalu cheyara Manganna*". The seven sisters appeared before him in human form and urged him to do so. But he rejected their request. Atleast once in a week probably on Monday, they wanted their abode to be cleaned with cowdung, decorate the floor with floral designs and perform *puja* with devotion. But Veeramanganna denied it by saying" I cannot spill cowdung on the floor, draw rangoli and even perform *puja* as I am a non vegetarian." He further said that he could loose income to run his family if he devoted his time for priestly duties.

Since then, Gujjala Veeramanganna did not turn up to the hill and kept himself away by selling fuel wood to the villagers. *Akkammagarlu* were decisive and they tried to convine him. When Manganna was carrying fruits in his bamboo basket, then the siters asked him what were there in the Basket. He replied" the nofruits from the forest are in the basket". *Akkagarlu* asked him to show the same in the basket. When he got down the basket from his head, he found the diamonds, gems and other precious stones in the basket.

Then the sisters asked him to be the priest of their temple. When he rejected their request, then they threatened him by saying that if he would not perform *puja* to them, then they would make the Raja of Kalyanipeta to imprison Manganna. The latter was stubborn and enraged by this they imprisoned him.

When Manganna was in the prison, again they appeared to him in a dream and proposed him to take up the priestly duties. Then Manganna obliged their request and started performing *puja* to the *Akkagarlu* on every monday. The name and fame of the sisters spread to all the villages and Manganna became a strong devotee of the divine seven sisters. People venerated him as the first devotee of the Goddesses. This made him to be egoistic and the younger sister Kavellamma sensed this in Manganna.

Then the divine sisters appeared before him in human form and asked him the reasons for his insensitive behaviour. Then he replied that he had become older to climb the hill top and perform *puja* in the temple. The sisters asked him to perform all kinds of *puja* at the middle of the way to the hill top. He then obliged and started performing *puja* to them at the middle of the hill. The seven

But day by day he became lethargic and neglected his ritual duties and he made himself poor with his bad habits and behaviour.

They then cursed him to lead his early life with all kinds of hardships. Taking the form of seven parrots,they extended their domains upto Palakonda hill and then proceeded to Anantapuramu and on the way visited Potticheruvu, Ramachandrapuram, Gotukuru, Brahmana palli and finally met Pinjari Chakrayya. They didn't like him and reached Rachanapalli. They decided to settle at the nearby stream between the two villages Raachaana palli and Akkampalli."[3]

A temple was built and *puja* was performed for them. Over a period, the temple got inundated in floods. Then *Akkammagarlu* appeared in a dream to Reddicastemen and asked to build a temple for them. The Reddi castemen found the earthen pots on the cited spot and a temple was raised at that place. It is believed that when lemons are thrown in the water tank at Raachaana palli, then those lemons float in a water spring near Akkampalli. There is a belief that if Madiga caste men climb down the water well in the field of Reddi caste for water, then they will face problems in life.

The cult centre Akkammakonda near Kalyanadurgam, is an important prehistoric site in Anantapur district. Many megalithic burials were found in this place and the excavations have yielded 60 stone tools and 4 microliths. These findings confirm the antiquity of the place and origins of the *Akkammagarlu* tradition. This geography was destined to become the connecting link between People and religion thus developing a composite myth and ritual, as well as in other respects of a complex culture in which many streams met. The folk religion -it's ideas and practices that never met with the whole hearted approval of the religious leaders, has enjoyed wide popularity that they could not excluded from the field of the religion. the beliefs and practices related to this religion, make it to lie down on the periphery of religious life which never broke completely with the tenets of the faith, yet stretched them along the human life. The common attitude of the people to the tradition is the foundation for the continuity of this tradition.

Ritual performance -the Caste dimension

This tradition cannot be studied without engaging the heterogeneous groups of ritual castes in it. Human beings experience the sacred within the profane, with in the very human context of the historical, cultural, and socially shared situation of believers.

The priestly classes for Akkagarlu are known as Gudikattu *pujarlu*. In the villages of Rachanapalli, Podicheruvu,Gotukuru, Brahmanapalli etc, the Gujjala clan of Boya caste perform the *puja*. The Reddicastemen are the custodians of PennaAhobilam Narasimha swamy. They conduct the annual ritual to *Akkagarlu* on full moon day duirng Magha month.

The followers of Akkamma tradition are restricted from drinking alcohol or arrack. The consumption of the products of palmyra tree such as toddy, palm leaf broom stick, palm fruit, fuel wood etc is a taboo for them. The devotees of Akkadevatalu should not make matrimonial alliances with those who tap toddy from palmyra trees.On the first day at Rachanapalli, the Gujjala clansmen of Gotukuru, Kandukuru, Siddharampuram, and Raachaanapalli carry the Yalavagampa i.e the sacred ... with 23 items including rice. These items are

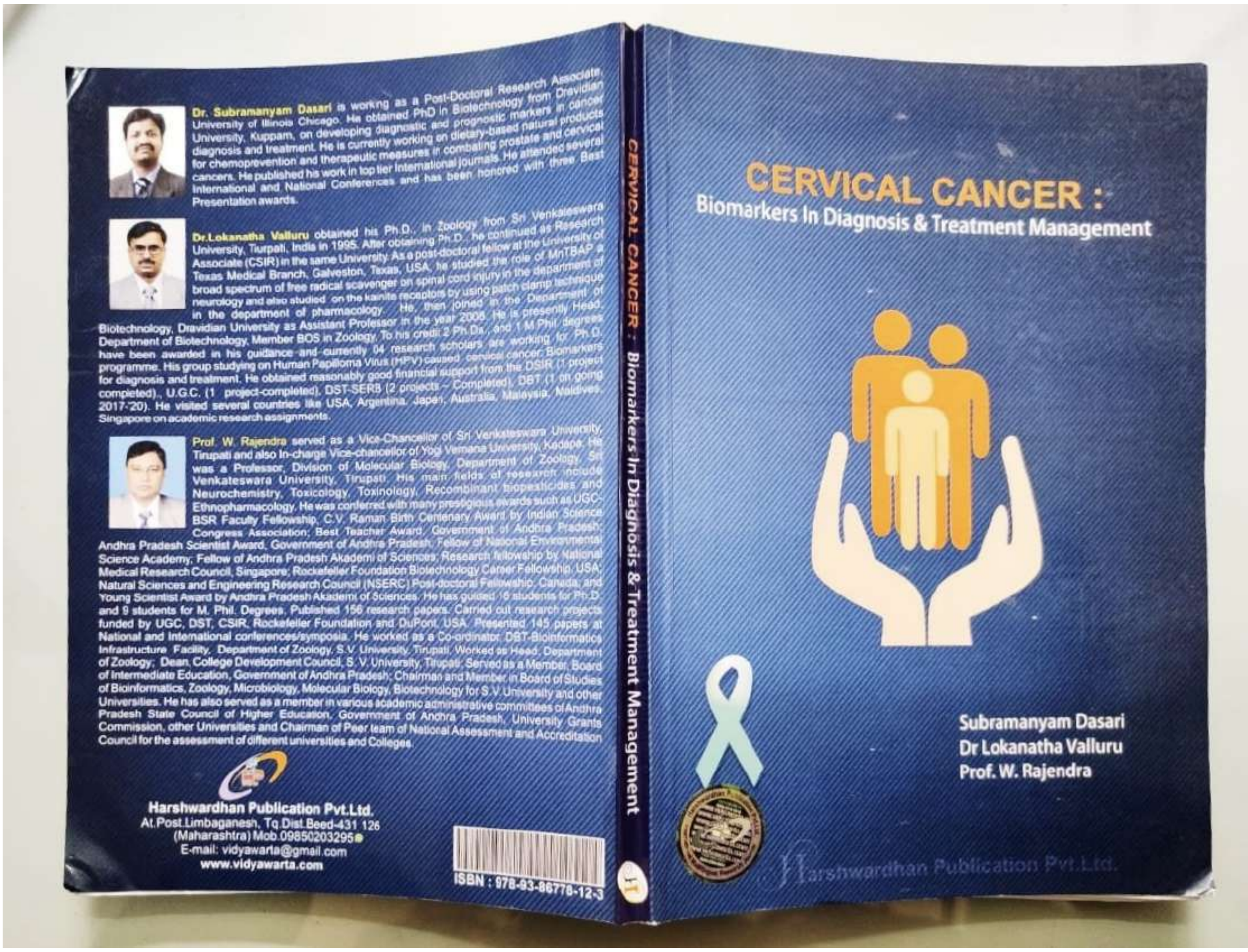
Dr. Subramanyam Dasari is working as a Post-Doctoral Research Associate, University of Illinois Chicago. He obtained PhD in Biotechnology from Dravidian University, Kuppam, on developing diagnostic and prognostic markers in cancer diagnosis and treatment. He is currently working on dietary-based natural products for chemoprevention and therapeutic measures in combating prostate and cervical cancers. He published his work in top tier International journals. He attended several International and National Conferences and has been honored with three Best Presentation awards.
Dr.Lokanatha Valluru obtained his Ph.D., in Zoology from Sri Venkateswara University, Tiurpati, India in 1995. After obtaining Ph.D., he continued as Research Associate (CSIR) in the same University. As a post-doctoral fellow at the University of Texas Medical Branch, Galveston, Texas, USA, he studied the role of MnTBAP a broad spectrum of free radical scavenger on spinal cord injury in the department of neurology and also studied on the kainite receptors by using patch clamp technique in the department of pharmacology. He then joined in the Department of Biotechnology, Dravidian University as Assistant Professor in the year 2008. He is presently Head, Department of Biotechnology, Member BOS in Zoology. To his credit 2 Ph.Ds., and 1 M.Phil. degrees have been awarded in his guidance and currently 04 research scholars are working for Ph.D. programme. His group studying on Human Papilloma Virus (HPV) caused cervical cancer: Biomarkers for diagnosis and treatment. He obtained reasonably good financial support from the DSIR (1 project completed)., U.G.C. (1 project-completed), DST-SERB (2 projects – Completed), DBT (1 on going 2017-'20). He visited several countries like USA, Argentina, Japan, Australia, Malaysia, Maldives, Singapore on academic research assignments.
Prof. W. Rajendra served as a Vice-Chancellor of Sri Venkateswara University, Tirupati and also In-charge Vice-chancellor of Yogi Vemana University, Kadapa. He was a Professor, Division of Molecular Biology, Department of Zoology, Sri Venkateswara University, Tirupati. His main fields of research include Neurochemistry, Toxicology, Toxinology, Recombinant biopesticides and Ethnopharmacology. He was conferred with many prestigious awards such as UGC-BSR Faculty Fellowship, C.V. Raman Birth Centenary Award by Indian Science Congress Association; Best Teacher Award, Government of Andhra Pradesh; Andhra Pradesh Scientist Award, Government of Andhra Pradesh; Fellow of National Environmental Science Academy; Fellow of Andhra Pradesh Akademi of Sciences; Research fellowship by National Medical Research Council, Singapore; Rockefeller Foundation Biotechnology Career Fellowship, USA; Natural Sciences and Engineering Research Council (NSERC) Post-doctoral Fellowship, Canada, and Young Scientist Award by Andhra Pradesh Akademi of Sciences. He has guided 16 students for Ph.D. and 9 students for M. Phil. Degrees. Published 156 research papers. Carried out research projects funded by UGC, DST, CSIR, Rockefeller Foundation and DuPont, USA. Presented 145 papers at National and International conferences/symposia. He worked as a Co-ordinator, DBT-Bioinformatics Infrastructure Facility, Department of Zoology, S.V. University, Tirupati. Worked as Head, Department of Zoology; Dean, College Development Council, S. V. University, Tirupati; Served as a Member, Board of Intermediate Education, Government of Andhra Pradesh; Chairman and Member in Board of Studies of Bioinformatics, Zoology, Microbiology, Molecular Biology, Biotechnology for S.V. University and other Universities. He has also served as a member in various academic administrative committees of Andhra Pradesh State Council of Higher Education, Government of Andhra Pradesh, University Grants Commission, other Universities and Chairman of Peer team of National Assessment and Accreditation Council for the assessment of different universities and Colleges.
Harshwardhan Publication Pvt.Ltd.
At.Post.Limbaganesh, Tq.Dist.Beed-431 126
(Maharashtra) Mob.09850203295
E-mail: vidyawarta@gmail.com
www.vidyawarta.com
ISBN : 978-93-86778-12-3
CERVICAL CANCER : Biomarkers In Diagnosis & Treatment Management
CERVICAL CANCER :
Biomarkers In Diagnosis & Treatment Management
Subramanyam Dasari
Dr Lokanatha Valluru
Prof. W. Rajendra
Harshwardhan Publication Pvt.Ltd.

'ಸೂಜಿಗಲ್ಲು' ಮಹಿಳಾ ಅಧ್ಯಯನ ಸಂಬಂಧೀ ಸಂಶೋಧನಾ ಲೇಖನಗಳ ಸಂಕಲನವಾಗಿದ್ದು ಇದು ತೌಲನಿಕ ಅಧ್ಯಯನಗಳಿಗೆ ನೆರವಾಗುವಂತೆ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಂಬಂಧೀ ವಿವಿಧ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಕನ್ನಡ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ತಮಿಳು, ತೆಲುಗು, ತುಳುವಿನ ಪೂರಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಇಲ್ಲಿನ ಲೇಖನಗಳು ಆಸಕ್ತರಿಗೆ ಅನುಕೂಲಕರವಾಗಿವೆ.

ನಿರಂತರ ಬೋಧನೆ, ಸಂಶೋಧನೆ, ಕಲಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿರುವ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳ ಅಧ್ಯಾಪಕರು, ಸಂಶೋಧಕರ ವಿವಿಧ ಹಂತದ ಬರವಣಿಗೆಗಳ ಓದು ಹೊಸ ತಲೆಮಾರಿನ ಸಂಶೋಧಕರಿಗೆ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಮೂಡಿಸಿ ಹೊಸ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಬೆಳಕಿಗೆ ತರಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಬಲ್ಲದು ಎಂಬ ಆಶಯ ನಮ್ಮದು.

ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದ ಕುಪ್ಪಂನಲ್ಲಿರುವ ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಅನುವಾದ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸಹಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿರುವ ಡಾ.ಜಯಲಲಿತಾ ಹಾಗೂ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾಗಿರುವ ಡಾ.ಎಂ.ಎಸ್. ದುರ್ಗಾಪ್ರವೀಣ ಅವರು ಈ 'ಸೂಜಿಗಲ್ಲು' ಸಂಶೋಧನಾ ಲೇಖನಗಳ ಸಂಕಲನವನ್ನು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅನುವಾದ, ಸಂಶೋಧನೆ, ಸಾಹಿತ್ಯಾಧ್ಯಯನಗಳಲ್ಲಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಂಪಾದಕರು ಈ ಹಿಂದೆ ನಮಗಾಗಿ 'ತೆರೆಯ ನೆರಳು' ಸಂಶೋಧನಾ ಲೇಖನಗಳ ಸಂಕಲನವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅದನ್ನು ಸಹೃದಯರು ಸ್ವಾಗತಿಸಿದ್ದು ಈ 'ಸೂಜಿಗಲ್ಲು' ರೂಪುಗೊಳ್ಳಲು ಪ್ರೇರಣೆ ನೀಡಿದೆ.

'ಸೂಜಿಗಲ್ಲು' ಸೆಳೆತ, ಆಕರ್ಷಣೆಯ ಪ್ರತೀಕ. ಸ್ತ್ರೀ–ಪುರುಷ ಸಂಬಂಧೀ ವಿಚಾರಗಳು ಸದಾ ಇಂತಹಾ ಸೆಳೆತವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುವಂತವು. ಸಂಶೋಧನೆಯು ನಿರಂತರವಾದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿದ್ದು ಸಂಶೋಧನಾ ಫಲಿತವೊಂದರ ಪ್ರಕಟಣೆ ಮುಂದಿನ ಅಧ್ಯಯನಗಳಿಗೆ ದಾರಿಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ. 'ಸೂಜಿಗಲ್ಲು' ಹೊರರಾಜ್ಯದ ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗವೊಂದು ಕನ್ನಡದ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ನೀಡುತ್ತಿರುವ ಕೊಡುಗೆಯಾಗಿದೆ.

ಡಾ.ಅಂಕನಹಳ್ಳಿ ಪಾರ್ಥ

ISBN 978-81-947118-6-5

ಸಿದ್ದು ಪ್ರಕಾಶನ
ಅಂಕನಹಳ್ಳಿ, ಬನ್ನಿಕುಪ್ಪೆ ಅಂಚೆ, ಕೈಲಾಂಚ ಹೋಬಳಿ
ರಾಮನಗರ ತಾ/ಜಿಲ್ಲೆ, ಮೊ : 9972010880

ಸೂಜಿಗಲ್ಲು ಡಾ. ಜಯಲಲಿತ, ಡಾ. ಎಂ.ಎಸ್. ದುರ್ಗಾ ಪ್ರವೀಣ್

ಸೂಜಿಗಲ್ಲು

(ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಮಹಿಳಾ ಸಂವೇದನೆ ಸಂಬಂಧೀ ಸಂಶೋಧನಾ ಲೇಖನಗಳ ಸಂಕಲನ)

ಸಂಪಾದಕರು
ಡಾ. ಜಯಲಲಿತ, ಡಾ. ಎಂ.ಎಸ್. ದುರ್ಗಾ ಪ್ರವೀಣ್

SUJIGALLU, *by:* ***Dr. Jayalalita, Dr. M.S. Durga Praveen,*** *Published by:* ***Siddu Prakashana*** *Ankanahalli, Bannikuppe Post, Ramanagara Talluk, Ramanagara Dist. Cell: 9972010880*

ISNB 978-81-947118-6-5

Paper used: NS Maplitho 70 GSM $^{1}/_{8}$ Demi

ಹಕ್ಕುಗಳು: ಲೇಖಕರದ್ದು
© : Authors

ಮೊದಲ ಮುದ್ರಣ ಮಾರಾಟದ ಹಕ್ಕುಗಳು: ಪ್ರಕಾಶಕರದ್ದು

ಪುಟಗಳು: viii +೧೬೦=೧೬೮
Pages: viii +160=168

ಮುಖಪುಟ: ಗಂಗರಾಜು ಎನ್. ಮತ್ತೀಕೆರೆ

ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣ: ಆಗಸ್ಟ್ ೨೦೨೦
First Edition: August 2020

ಬೆಲೆ ರೂ. ೧೪೦-೦೦
Rs. 140-00

ಮುದ್ರಣ: ಅನ್ನಪೂರ್ಣೇಶ್ವರಿ ಪ್ರಿಂಟರ್ಸ್
ನಂ. 563, 10ನೇ ಸಿ ಮುಖ್ಯರಸ್ತೆ, 6ನೇ ಬ್ಲಾಕ್, ರಾಜಾಜಿನಗರ, ಬೆಂಗಳೂರು

వాఙ్మయ వీక్షణి

(తెలుగు భాష, సంస్కృతి, సాహిత్య విమర్శ వ్యాసాలు)

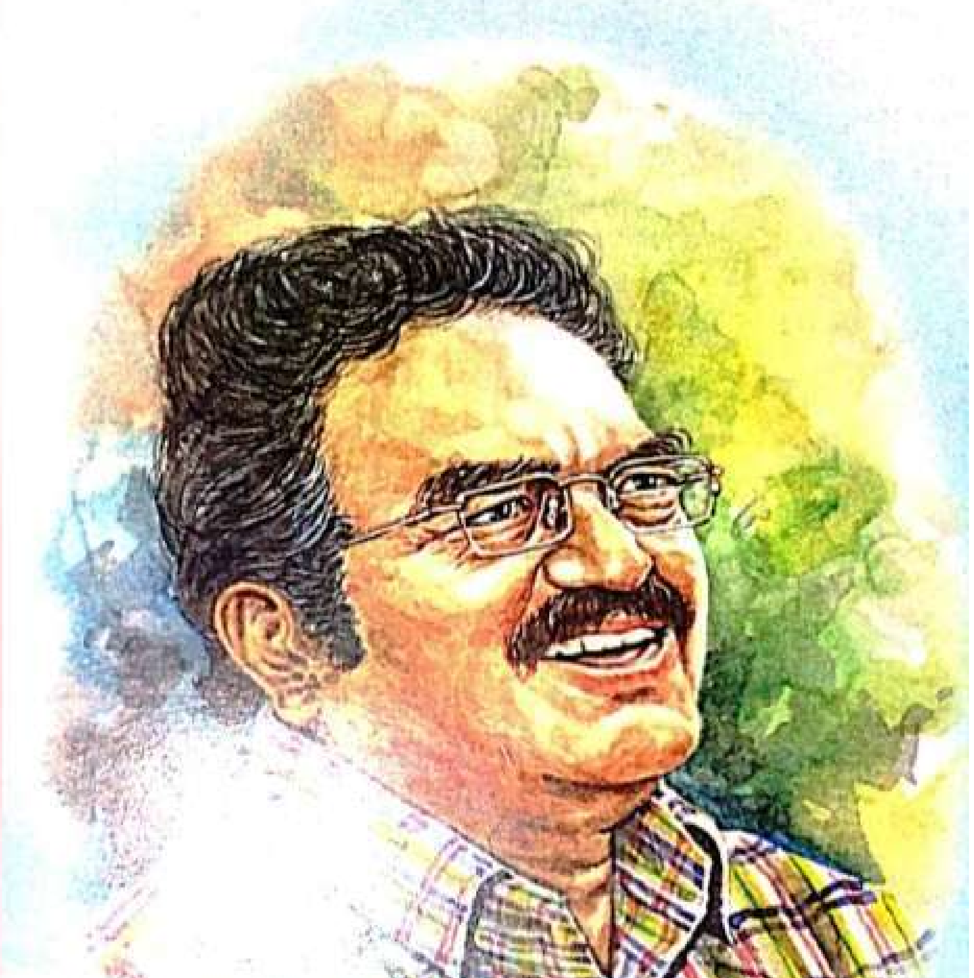

ఆచార్య
నాగోలు కృష్ణారెడ్డి
ఉద్యోగ విరమణ
ప్రత్యేక సంచిక

సంపాదకులు

డా॥ ఎల్వీకే, డా॥ పి.సి. వెంకటేశ్వర్లు

వాఙ్మయ వీక్షణి

(తెలుగు భాష, సంస్కృతి, సాహిత్య విమర్శ వ్యాసాలు)

ఆచార్య ఎస్. కృష్ణారెడ్డి

ఉద్యోగ విరమణ ప్రత్యేక సంచిక

సంపాదకులు : డా॥ ఎల్వీకే, డా॥ పి.సి. వెంకటేశ్వర్లు

మొదటి ప్రచురణ : ఫిబ్రవరి, 2021

సర్వ హక్కులు : సంపాదకులవి

ప్రతులు : 500

ISBN: 978-81-924602-7-7

వెల : 150/-

ముద్రణ : సి.ఎస్. ప్రింటర్స్, తిరుపతి

12. భారత సామాజిక విప్లవ యోధుడు 'మహాత్మాపూలే' 100 - 109
- ఆచార్య ఆర్. రాజేశ్వరమ్మ
13. కార్గిల్ కథలు - దేశభక్తి 110 -122
- ఆచార్య దేవిరెడ్డి విజయలక్ష్మి
14. రాయలసీమ ఆధునిక తెలుగు సాహిత్యం - గ్రామ స్వరూప స్వభావాలు - డా॥ ఎ.కె.వేణుగోపాల్ రెడ్డి 123 - 127
15. రాయలసీమ ఆధునిక కవిత్వం - రైతు జీవితం 128 - 146
- డా॥ ఎన్. ఈశ్వరరెడ్డి
16. రాయలసీమ సాంఘిక నాటకం - సామాజిక స్పృహ 147 - 154
- డా॥ మూల మల్లిఖార్జునరెడ్డి
17. సామాజిక జీవన చైతన్యం-ఆధునిక కవితాభాష్యం 155 - 159
- డా॥ విజయకుమార్
18. పర్యావరణ పరిరక్షణకై పరితపిస్తున్న ఆధునిక కవిత్వం 160 - 167
- డా॥ వై. సుభాషిణి
19. సాహిత్యం ఆవిష్కరించిన దంపతుల వైఖరి 168 - 170
- డా॥ డి. యువశ్రీ
20. ఆముక్తమాల్యద - శ్రీరంగం ఒక మహాద్భుతం 171 - 174
- డా॥ డి. ఉదయకుమారి
21. తెలుగు నవలలో గిరిజనుల ఆచారాలు, నమ్మకాలు 175 - 180
- డా॥ కె. వెంకటరమణ
22. కాళిదాసు కవిత్వం - సంస్కృతీ ప్రియత్వం 181 - 194
- డా॥ వి. పళని
23. తెలుగు కథ - ప్రపంచీకరణ చిత్రణ 195 - 199
- డా॥ యం. హరికృష్ణ
24. ఓనమాల పుట్టుక - డా॥ వి. కృష్ణవేణి 200 - 203

తెలుగు కథ - ప్రపంచీకరణ చిత్రణ

డా. యం. హరికృష్ణ
ఎడిటోరియల్ అసిస్టెంట్
ప్రచురణల కేంద్రం
ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయం
కుప్పం - 517426

ఆర్థిక, సామాజిక, సాంస్కృతిక, రాజకీయ రంగాల్లో అన్ని దేశాలూ, ప్రాంతాలూ సమాన సమగ్రాభివృద్ధిని సాధించడానికిగానూ చేపట్టిన ఒక ప్రయోగమే ప్రపంచీకరణ. ఈ ప్రక్రియద్వారా దేశాలు వేగంగా అనుసంధానమవ్వవచ్చు. "ప్రపంచవ్యాప్తంగా విస్తరించివున్న ఆర్థిక వ్యవస్థలు, పరిశ్రమలు, మార్కెట్లు, సంస్కృతులు, విధానాల రూపకల్పన అన్నీ సమ్మిళితం కావడమే ప్రపంచీకరణ" అని బ్రిటన్‌కు చెందిన ఫైనాన్షియల్ టైమ్స్ పత్రిక నిర్వచించింది. ప్రపంచీకరణద్వారా అన్ని దేశాలూ తమ ఉత్పత్తులను మార్కెట్ ఉన్న దేశాల్లో అమ్ముకుని ఆర్థికంగా బలపడవచ్చు. అలాగే, ఏదేశంలోనైనా ఉపాధి లేదా ఉద్యోగావకాశాలను అందిపుచ్చుకోవచ్చు.

అయితే మంచి ఉద్దేశ్యంతో ఏర్పడిన ప్రపంచీకరణ లక్ష్యం నెరవేరకపోగా, ఎన్నో వికృత పార్శ్వాలు వెలికి వచ్చాయి. వలసవాదుల పోటీ తట్టుకోలేని అనేక స్థానిక పరిశ్రమలు మూతబడ్డాయి. వ్యవసాయం దెబ్బతిన్నది. అనేకమంది ఉపాధి కోల్పోయారు. కుటుంబాలు రోడ్డున పడ్డాయి. చాలా దేశాలు దీని ప్రభావాన్ని చవిచూశాయి. అనేక అభివృద్ధి చెందుతున్న దేశాల్లో జనజీవనం ఒడిదుడుకులకు లోనైంది. అభివృద్ధి చెందిన దేశాల తాకిడికి ఈ దేశాల్లోని అన్ని రకాల వనరులూ దోపిడీకి గురయ్యాయి.

ప్రపంచీకరణలోని వికృతపార్శ్వాన్ని, దాని ముప్పును ముందుగా గుర్తించింది సమాజంలోని మేధోవర్గం. వీరిలో రచయితలు ప్రధానంగా తమ రచనల ద్వారా సమాజాన్ని హెచ్చరించడం ప్రారంభించారు. తమ కథలు, నవలలు, కవితల్లో వారు ఈ విషయాన్ని ప్రస్ఫుటంగా పేర్కొన్నారు. ప్రపంచీకరణ ప్రభావంవల్ల సమాజంలో వచ్చిన మార్పులను ప్రస్తావిస్తూ, రాబోతున్న ముప్పును గురించి ముందుగానే హెచ్చరించారు.

భారతదేశం సరళీకరణకు ద్వారాలు తెరిచి మూడు దశాబ్దాల కాలం గడుస్తోంది. తెలుగునాటికి కూడా ఈ ప్రపంచీకరణ అప్పుడే వ్యాపించింది. ఈ మూడు దశాబ్దాల నుంచీ కూడా సాహితీకారులు ప్రపంచీకరణపై వ్యతిరేకతనే కనబరిచారు. కవిత్వంలో ఈ వైఖరి మరింత స్పష్టంగా కనిపించింది. కథా సాహిత్యంలో మాత్రం ప్రతికూలతలు, అనుకూలతలను రెంటినీ ప్రస్తావించారు.

తెలుగు కథ సమాజంలో, కుటుంబ సంబంధాలలో గ్లోబలైజేషన్ వల్ల వస్తున్న పరిణామాలలోని మంచినీ, చెడునూ రెండింటినీ చిత్రించింది. ప్రపంచీకరణ స్థానిక సంస్కృతీ సంప్రదాయాలపైన చూపే ప్రతికూల ప్రభావాలను వారు ప్రస్తావించారు. దీనివల్ల స్థానిక సమాజం ఎదుర్కొన్న వైపరీత్యాలను కూడా వారు ప్రస్తావించారు. దీనిపై 'గ్లోబలైజేషన్' అన్న పుస్తకంలో గుడిపాటి "సంపన్న దేశాల ఆర్థిక, రాజకీయ, సామాజిక జీవిత నమూనాల్ని మనమీద రుద్దడమే గ్లోబలైజేషన్ పని. కనుకనే సామ్రాజ్యవాదం కన్నా ప్రమాదకరమైంది గ్లోబలైజేషన్. సామ్రాజ్యవాదం మన ఆర్థిక వ్యవస్థను మాత్రమే చిన్నాభిన్నం చేసింది. మన జీవితాల్లోకి పెద్దగా జొరబడలేదు. అప్పుడు కూడా వాళ్ళ సరుకులతో పాటు వాళ్ళ సంస్కృతులు మనదేశంలోకి దిగుమతయినా వాటి ప్రభావం కొంతవరకే పరిమితం. కాని గ్లోబలైజేషన్ మన ప్రపంచాన్నే ధ్వంసం చేస్తుంది. ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే సామ్రాజ్యవాదపు వికృతరూపం గ్లోబలైజేషన్" అన్నారు.

1990వ దశకం నుండి జనజీవితాల్లోకి నూతన ఆర్థిక విధానాల చొరబాటు మొదలైంది. దీని ప్రభావం ముందుగా మధ్యతరగతి ప్రజలపైన, పేదలపైన పడింది. వ్యవసాయం, విద్య, వైద్యం, వివిధ వృత్తులపైన తీవ్ర ప్రభావాన్ని చూపింది. సమసమాజంలో జరుగుతున్న పెను మార్పుల్ని, మన కళ్ళముందు విజృంభిస్తున్న ప్రపంచీకరణ వైపరీత్యాలను తెలంగాణా, రాయలసీమ, ఉత్తరాంధ్ర ప్రాంతాల రచయితలు బలంగా, లోతుగా విశ్లేషించి కథలు రాశారు.

తెలుగులో ప్రపంచీకరణ కథాసాహిత్యం ఎప్పుడు మొదలైంది? మొదటి కథేంటి? ఎవరు రాశారు? అన్న ప్రశ్నలు రాకమానవు. అయితే ఏది అకస్మాత్తుగా ఊడిపడదు. అలాగే ప్రపంచీకరణ కథా ఊడిపడలేదు. దానికంటూ ఒక పరిణామం వుంది. కాలంతోపాటే సమాజం, సమాజంతో పాటే సాహిత్యం. నా దృష్టిలో స్పష్టాస్పష్టంగా గ్లోబలైజేషన్‌ను చిత్రించిన తొలి కథ అల్లం రాజయ్య రాసిన

'మనిషి లోపలి విధ్వంసం". ఈ కథ 21 ఏప్రిల్ 1989న ఆంధ్రజ్యోతి వారపత్రికలో ప్రచురితమైంది. ఈ కథలో ఒక రైతు జీవితం ఎలా విధ్వంసమైందో, దాని కారకులెవరో రచయిత ఎంతో చక్కగా చిత్రించారు. ఇదే కథకు నేపథ్యం రాస్తూ అల్లం రాజయ్య "ప్రజలకు పనికిరాని విధ్వంసకర పంటలే కాదు విధ్వంసకర వ్యవసాయ ఉత్పత్తి విధానం, మార్కెట్లు, ఖనిజాలు, రాళ్ళు, సమస్త వనరులతో సహా పెకలించుకుపోయే ఉత్పాతం ప్రపంచవ్యాప్తంగా గ్లోబలైజేషన్ పేర చుట్టుముట్టి ఉన్నది" అంటారు.

అల్లం రాజయ్య కథ రాసిన రెండు సంవత్సరాలకి మనదేశంలో ప్రపంచీకరణ మొదలైంది. అయితే ఆర్థిక సరళీకృత విధానాల వల్ల పేదవారి జీవితాల్లో కలిగిన మార్పును చిత్రించిన కథ మాత్రం అట్టాడ అప్పల్నాయుడు రాసిన "భద్రయ్య". ఈ కథ 'నాగావళి' కథల సంకలనంలో 9 నవంబర్ 1995న ప్రచురితమైంది. ఈ కథలో ఒక సన్నకారు రైతు భద్రయ్య భూమినమ్ముకొని పట్నంచేరి బేల్దారీగా, ఒక కంపెనీకి వాచ్‌మెన్‌గా, చివరికి బడ్డీకొట్టు యజమానిగా మారతాడు. ఊరు పెరిగిపోయి పట్నంగా మారే క్రమంలో బడ్డీకొట్ల స్థానంలోకి షాపింగ్ కాంప్లెక్సులు రావడంతో బడ్డీకొట్ల వారి జీవనం ఎలా ధ్వంసం అవుతుందో ఈ కథ చిత్రీకరించింది. ఈ కథకు నేపథ్యం రాస్తూ అట్టాడ అప్పల్నాయుడు ఇలా అంటారు. "సరళీకృత ఆర్థిక విధానాల పేరుతో బార్లా తెరిచిన మార్కెట్ ద్వారాల గుండా - ఈ దేశం నలుమూలలకీ సామ్రాజ్యవాద, బహుళజాతి బడా వ్యాపారం చొరబడిపోయింది రకరకాల రూపాలలో! అవి చివరికి ఈ దేశ సంక్షేమాన్ని అయిదేళ్ళకోసారి ఓట్ల నినాదంగా మిగిల్చి, పాలకవర్గాల వారినీ అస్వతంత్రుల్ని చేస్తున్నాయి. హైటెక్ రూపంతో కన్పించే అభివృద్ధి నిజానికి అశేష ప్రజానీకానికి గానీ, దేశానికి గానీ చెందడం లేదు. గనుకనే ప్రజలు సరళీకృత ఆర్థిక విధానాలని వ్యతిరేకిస్తూ ఆందోళనలు నడిపారు. ఈ రోజుకీ వ్యతిరేకిస్తున్నారు. భారీ పెట్టుబడుల ప్రవేశంతో జరుగుతున్న విధ్వంస దృశ్యాన్ని - బడ్డీకొట్టు వాని బ్రతుకు నుంచి కథగా చెప్పాలి. అప్పుడు ఆ కథ వర్తమానానికి ఉపకరిస్తుంది. అదిగో, ఆ ఆలోచనల్తో తిరిగి, తిరిగి అక్షరరూపానికి దిగేను. అప్పుడు "భద్రయ్య" పుట్టాడు అలా. తెలుగులో ప్రపంచీకరణ కథ మొదలైంది."

'మనిషి లోపలి విధ్వంసం', 'భద్రయ్య' కథల తర్వాత ప్రపంచీకరణ చిత్రణతో

అనేక కథలు వచ్చాయి. విశాలాంధ్ర బుక్‌హౌస్ "గ్లోబలైజేషన్" పేరుతో ఒక కథాసంపుటిని వెలువరించింది. ఏది ఏమైనప్పటికీ ప్రపంచీకరణ నేపథ్యంలో కథాసాహిత్యం 2000 సంవత్సరం తర్వాతనే విరివిగా వచ్చింది.

ప్రపంచీకరణ ఫలితంగా ప్రపంచ మార్కెట్లపై, ఉత్పత్తులపై బహుళజాతి సంస్థల గుత్తాధిపత్యం పెరిగింది. విదేశీ కంపెనీలు వచ్చి దేశీయ కంపెనీలను, ఉత్పత్తులను కొల్లగొట్టాయి. ఈ పరిస్థితిని ఓల్గా రచించిన 'కోకాకోలా' కథలో చూపించారు. విదేశీ కంపెనీలో లాభాలు విదేశాలకు వెళతాయి. ఇలాంటి దృక్పథంతోనే మహమ్మద్ ఖదీర్‌బాబు "పెండెం సోడా సెంటర్" కథ రాశారు. దేశీయ శీతల పానీయాల స్థానంలోకి చేరిన విదేశీ శీతల పానీయాలు కొన్ని వందల కోట్ల సంపాదనను కొల్లగొడుతూ విదేశాలకు తరలిస్తున్నాయి. ఈ రెండు కథలూ కూడా విదేశీ శీతల పానీయాల మీద వచ్చినవే.

సరళీకరణ విధానాల తర్వాత పారిశ్రామిక విధానంలో మార్పు వచ్చింది. ప్రపంచీకరణ ద్వారా ప్రైవేటీకరణ జోరు కొనసాగుతోంది. ప్రభుత్వం అనేక ప్రభుత్వరంగ సంస్థలను ప్రైవేటీకరించడానికి ప్రయత్నిస్తోంది. ఈ పారిశ్రామిరంగ పరిస్థితినీ, ఫ్యాక్టరీలు మూతపడటంతో కార్మికుల బాధలను వివరించే కథ గొరుసు జగదీశ్వరరెడ్డి రాసిన 'బతుకుగోస' ఈ క్రమంలోనే సురేష్ రాసిన 'టైటానిక్', సోమరాజు సుశీల రాసిన 'చిన్న పరిశ్రమలు – పెద్ద కథలు' ఇలా అనేక కథలు వచ్చాయి.

ప్రపంచీకరణ పైన చెప్పిన రంగాల్లోకే కాకుండా వ్యవసాయం, విద్య, పరిశ్రమలు, విద్యుత్, ప్రభుత్వ సంస్థల ప్రైవేటీకరణ, మీడియా ఇలా సమాజంలోని అన్ని రంగాలలోకీ ప్రవేశించింది. వీటన్నింటిలో జరిగిన మార్పులను తెలుగు కథ చిత్రించింది. అవి పంజాల జగన్నాథం 'మట్టి మనుషులు' (మట్టి వాసనలు), బి.ఎస్.రాములు 'వేపచెట్టు', కొండవీటి సత్యవతి 'వైరస్', పెద్దింటి అశోకకుమార్ 'కీలుబొమ్మలు', నల్లూరి రుక్మిణి 'కథ పాతదే", కె. రామచంద్రమూర్తి 'చెక్', గీతాంజలి 'కథ 2020', పెద్దింటి అశోక్‌కుమార్ "ఊటబాయి", సుంకోజి దేవేంద్రాచారి 'అన్నంగుడ్డ', సానరాయి, బాకీ, కడగొట్టోళ్లు', వారాల కృష్ణమూర్తి 'పారాహుషార్', దార్ల రామచంద్రం 'కిర్రు చెప్పులు', గద్దొచ్చె... కోడిపిల్ల', జాతశ్రీ 'ఆర్తారావం, కుట్ర, అగ్గి తుఫాను', సి.వెంకటేష్ 'గ్లోబల్ గ్రామం', ఖదీర్‌బాబు

...వర్ లేదు, న్యూ బాంబే టైలర్స్', ముదిగంటి సుజాతారెడ్డి 'నిశ్శబ్దం! నిశ్శబ్దం', ...జగన్నాథం 'పైపని', గంటేడ గౌరునాయుడు 'తిరుగుడు గుమ్మి', ఆసరలు, ...తిరుగుతున్న నేల, శాంతి నారాయణ 'రతనాల సీమ', డా. వి. చంద్రశేఖర్ ... 'అప్పు-పులి మరికొన్ని కథలు', సలీం 'రూపాయి చెట్టు', బండి నారాయణస్వామి 'తెల్ల దయ్యం', ముదిగంటి సుజాతారెడ్డి 'జవాబులేని ప్రశ్నలు, ... దృశ్యం', బిర్రా రాములు 'గెలుకెందుకు', కాసుల ప్రతాపరెడ్డి 'శిథిలం', ... పద్మ 'సాలభంజిక, ప్రకంపనం, ఇన్స్టంట్ లైఫ్', ఓల్గా 'మార్పు, ఓ పెళ్ళి ... సారీ జాఫర్', కె.వి.నరేందర్ 'ఇల్లు, ఉసుళ్ళు, బందలు, బర్రె', వి.ఆర్.రాసాని ... తారలు, చావుకూడు, ఎన్కౌంటర్', శిరంశెట్టి కాంతారావు 'మట్టితాళ్ళ ...', బిల్లిల బాలాజీ తమ్ముడి ఉత్తరం, సిక్కెంటిక; మొదలైనవి ఇలా చెప్తూ పోతే ... కథలు అనేక కోణాలలో ప్రపంచీకరణ వికృత రూపాన్ని చిత్రించాయి.

పై కథలన్నీ ప్రపంచీకరణను వ్యతిరేకిస్తూ రాసినవే, కానీ నేడు మనజీవనం ప్రపంచీకరణలో భాగమైపోయింది. అందుకే బి.ఎస్.రాములు ఇలా అంటారు... "గ్లోబలైజేషన్ దుష్ఫలితాలను గురించి ఆందోళన, అలజడి ఉన్నంతగా దాని గురించి అధ్యయనం లేదు. గ్లోబలైజేషన్‌ను వ్యతిరేకిస్తున్న వారిలో అధిక శాతం ...కి మానవుల వేదనలకు స్పందించి మానవతా దృక్పథంతో మాట్లాడుతున్నారు ...కి తగినంత శాస్త్రీయ అవగాహన లేదనే చెప్పాలి". తెలుగులో గ్లోబలైజేషన్‌పై వచ్చిన కథలన్నీ కూడా ఇలా వేదనలకు స్పందించి వచ్చినవే. గ్లోబలైజేషన్ వల్ల వచ్చిన వేదన తర్వాతి జీవితాన్ని తెలుగు కథకులు మరింత వివరంగా చిత్రించాల్సిన అవసరం ఉంది. అలా చిత్రించినప్పుడే ప్రపంచీకరణపైన నాటినుంచి నేటివరకూ సంపూర్ణమైన అవగాహన వచ్చే అవకాశం వుంటుంది.

ఆధార గ్రంథాలు :

1. హెచ్.ఇ. బేట్స్, ద మోడరన్ షార్ట్‌స్టోరీ, ది రైటర్, బోస్టన్, 1972.
2. విహారి, కథానికా రచన, మెళకువలు వ్యాసం, కథానిక- పాఠాలు, అరసం, మే 2016
3. వల్లంపాటి వెంకటసుబ్బయ్య, కథాశిల్పం, విశాలాంధ్ర పబ్లిషింగ్ హౌస్, 1995.
4. అన్నంగుడ్ల కథాసంపుటి, సుంకోజి దేవేంద్రాచారి, యుక్త ప్రచురణలు, ఫిబ్రవరి 2007

మహాభారతం - సమకాలీనత

MAHAABHARATHAM-SAMAKAALEENATHA

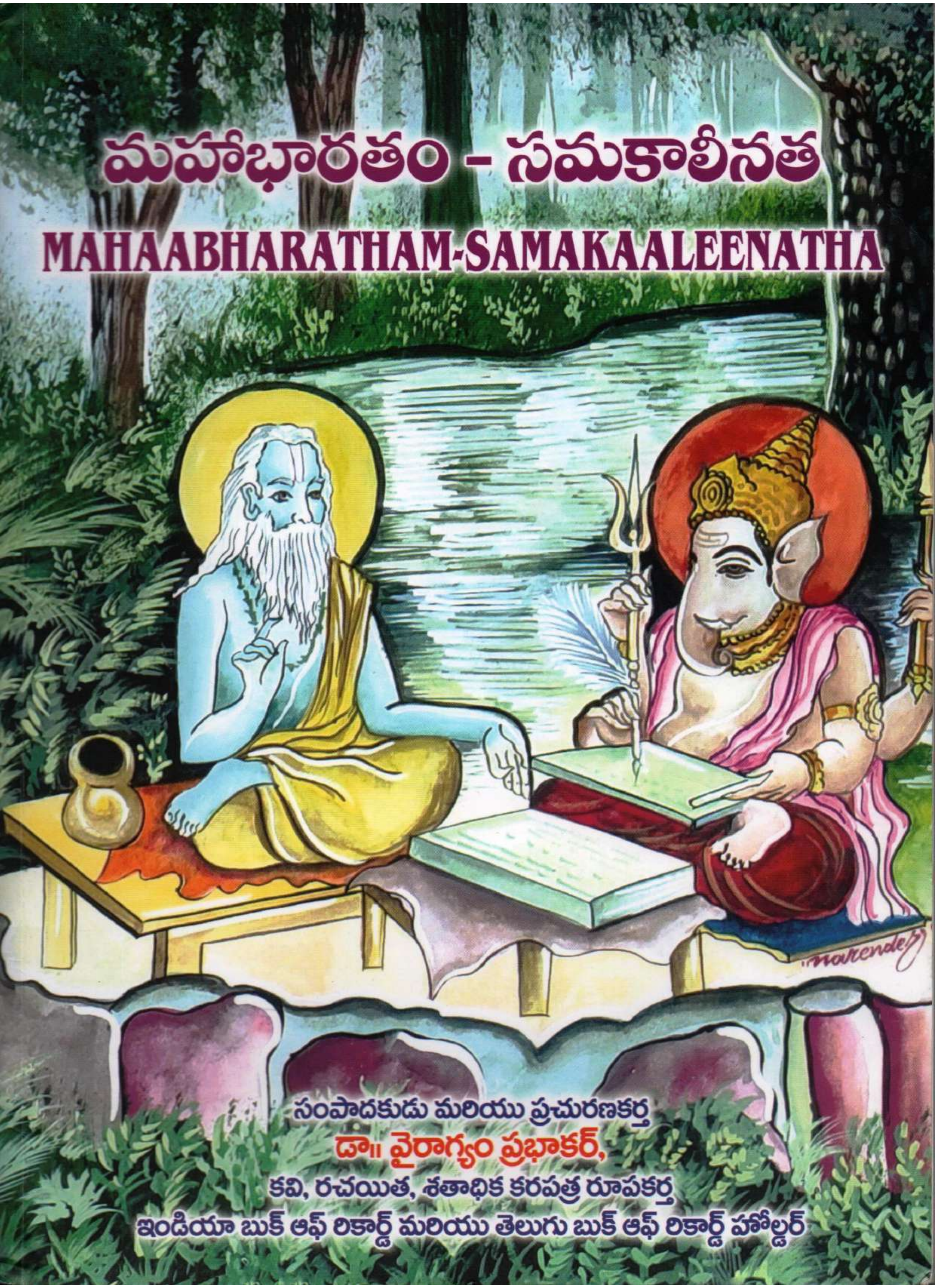

సంపాదకుడు మరియు ప్రచురణకర్త

డా॥ వైరాగ్యం ప్రభాకర్,

కవి, రచయిత, శతాధిక కరపత్ర రూపకర్త

ఇండియా బుక్ ఆఫ్ రికార్డ్ మరియు తెలుగు బుక్ ఆఫ్ రికార్డ్ హోల్డర్

MAHAABHARATHAM-SAMAKAALEENATHA

Editor : **Dr. Vairagyam Prabhakar,** Telugu Bhasha Vibhushan
Poet, Writer
India Book of Records Holder,
Telugu Book of Records Holder

ISBN No : **978-93-5419-873-1**

First Edition : October 2020

© : Editor

Copies : 500

Price : 500-00

Published By : Dr. Vairagyam Prabhakar
H.No: 2-102,
SITHARAMPUR
KARIMNAGAR - 505002

Cover Design : Lolakapuri Narender
Cell : 9866099054

D.T.P. : V. Harish
Cell : 9059522519

Printed at : KARSHAK ART PRINTERS
Vidyanagar, Hyderabad 500 044.

విషయ సూచిక

సం.	అంశము	పేజి నెం.	వ్యాసకర్త పేరు
	కృతజ్ఞతలు	i	డా. వైరాగ్యం ప్రభాకర్
	మహాభారతం - సమకాలీనత - నా భావన	iii	డా.విస్తాలి శంకరరావు
	మహాభారతంలో వివిధ పాత్రల కరదీపిక	vi	డా. దార్ల వెంకటేశ్వరరావు
	శుభాశంసన	ix	ప్రాచార్య శలాక రఘునాథశర్మ
1.	మహాభారతం - భీష్మాచార్యులు	1	చిపుకుల శ్రీలక్ష్మి
2.	మహాభారతం - ధర్మరాజు పాత్ర వైశిష్ట్యం	10	డా.కొయ్యా శ్రీనివాసులు
3.	గాంధారి వ్యక్తిత్వం - సమకాలీనత	15	డా.గుంటుపల్లి గౌరి
4.	సుధేష్ణ	19	డా.బల్లూరి ఉమాదేవి
5.	మహాభారతంలో శకుని పాత్ర	24	ఓగన్న దేవనపల్లి
6.	మహాభారతంలో ఘటోత్కచుడు	26	డా.తోట వెంకటస్వామి
7.	పాండురాజు	31	డా.మూల మల్లికార్జునరెడ్డి
8.	స్వర్గ లోకాధిపతి దేవేంద్రుడు	35	చింతపట్ల వెంకటరమణాచారి
9.	సైంధవుడు	38	ఆరెకటికె నాగేశ్వరరావు
10.	మహాభారతంలో సూర్యుని పాత్ర	41	ఆవలకొండ అన్నపూర్ణ
11.	మహాభారతంలో శ్రీకృష్ణుని పాత్ర	44	జుంతుల సుచరిత
12.	భారతంలో సవ్యసాచి అర్జునుడు	47	తులసీ రామానుజాచార్యులు
13.	మహాభారతంలో జనమేజయుడి పాత్ర	51	ఎన్. అజయ్‌కుమార్
14.	శిశుపాలుడు - మహాభారత పరిచయం	53	పి.పార్వతి
15.	అఖిల విద్యాగురుండు వేదవ్యాసుడు	55	కె.గీతాశైలజ
16.	మహాభారతంలో దమయంతి	60	డా. సి.ముత్యాలప్ప
17.	దుర్వాస మహాముని	64	డా.తిరుమల ఆముక్తమాల్యద
18.	పరీక్షిత్తు	68	వి.అన్నపూర్ణ
19.	ఏకలవ్యుడు	71	యం.మాధవి
20.	భారతములో బకాసుర వధ - సమకాలీనత	76	నకరబోయిన రాము
21.	మహాభారతములో భీముడు - సమకాలీనత	79	డా.అంగటి పైడిరాజు
22.	రుక్మిణీదేవి	82	భీమవరపు జ్యోతి
23.	బలరాముడు	85	డా. దన్నాన అప్పలనాయుడు
24.	ఉత్తమ దంపతులు నలదమయంతులు	87	వేంకటలక్ష్మి గాయత్రి రేగులగడ్డ
25.	భారతంలో యువకిశోరం అభిమన్యుడు	96	డా.గిడ్డి వెంకటరమణ

మహాభారతంలో ఘటోత్కచుడు

డా॥ తోట వెంకటస్వామి, సహాయ సంపాదకులు, ప్రచురణల కేంద్రం, ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయం, కుప్పం 94926 31323

ఉపోద్ఘాతం

మహాభారతంలో ప్రధాన కథ కంటే దాని అనుబంధ కథలు, వచ్చిపోయే పాత్రలే చాలా ఆసక్తికరంగా ఉంటాయి. అందులో ఘటోత్కచుని పాత్ర బహు పసందుగా ఉంటుంది. ఘటోత్కచుడు అంటే కుండమాదిరిగా పైకి లేచిన వెంట్రుకలు కలవాడు అని అర్థం. మహాభారతంలోని ఘటోత్కచుని పాత్ర ప్రాధాన్యతను వివరించడమే ప్రస్తుత వ్యాస ఉద్దేశం.

లాక్షాగృహ దహన ప్రమాదంనుంచి బయటపడిన పాండవులు, కుంతీదేవి అడవుల్లోనుండగా, హిడింబాసురుడికి, భీముడికి యుద్ధం జరిగింది. భీముడు హిడింబుణ్ణి వధించాడు. హిడింబుడి సోదరి హిడింబి భీమసేనునిపై మరులుగొన్నది. హిడింబ కమలపాలిక అని ఆమె భీముని సేవించి మహాబలవంతుడైన కొడుకును కంటుందని వ్యాసమహర్షి చెపుతాడు. కుంతీదేవి, సోదరుల అనుమతితో భీముడు హిడింబిని వివాహమాడాడు. అప్పుడు పాండవులు శాలిహోత్రుడి ఆశ్రమంలో ఉండగానే హిడింబకు సద్యోగర్భాన భీకర రూపుడైన కొడుకు పుట్టాడు.

చ. "నరవరుఁడైన భీమువలనం బ్రభవించె హిడింబకున్ సుతుం,
దురుతర భీమ రూపుఁడు ఘటోత్కచ నాముఁడు విస్ఫుర ద్భుయం,
కర వదనంబు శంకునిభకర్ణములున్ వికృతాక్షులుం బయో,
ధరవరవర్ణమున్ వికటదారుణదంష్ట్రలు నొప్పుచుండఁగన్."

మ.భా. ఆ.ప. షష్ఠాశ్వాసము -235

ఘటోత్కచుడు పుట్టుకతోనే భయంకరమైన ముఖంతో, మోడువంటి చెవులతో, వికారాలైన కన్నులతో, నల్లని రంగు, హెచ్చుతగ్గులై భయంకరాలైన కోరలూ, భీతిగొల్పే పెద్ద దేహం కల ఘటోత్కచ నామధేయుడు కుమారుడు ఒకడు హిడింబి సద్యోగర్భం (అప్పటికప్పుడు కలిగే గర్భం)లో పుట్టాడు. ఈ వర్ణన చూస్తే ఋగ్వేదంలో ఆర్యులు ద్రావిడులను వర్ణించిన వర్ణనతో సమానంగా ఉంది. దీనిని బట్టి హిడింబ ద్రావిడ స్త్రీ అని చెప్పవచ్చు.

ఈ విధంగా అప్పటికప్పుడు కలిగిన గర్భంలో తనకు ఇచ్చ వచ్చిన రూపాన్ని ధరించగల వాడైన ఘటోత్కచుడు పుట్టి తత్క్షణమే నవయౌవనం, వివిధ శాస్త్రాలలో నైపుణ్యం కలవాడై, అపరిమిత రాక్షస పిశాచబలంతో కూడి తల్లిదండ్రులకు, కుంతీదేవికి నమస్కరించాడు. పాండు కుమారులకు మొదటి సంతానం కావడం చేత కొంతకాలం తల్లిదండ్రులతో శాలిహోత్రుడి ఆశ్రమంలోనే ఉన్నాడు. తర్వాత ఘటోత్కచుడు వారిని వీడి తన భూత ప్రేత పిశాచ గణాలకు నాయకత్వం వహించేందుకు తల్లితో వెళ్ళిపోయాడు. అవసరమైనప్పుడు తనను స్మరిస్తే తక్షణం ప్రత్యక్షమై కార్యాలు నెరవేరుస్తానని చెప్పి ఉత్తర దిక్కుగా వెళ్ళిపోయాడు.

గుణగణాలు

హిడింబ అనే దైత్యకాంతకు జన్మించిన ఘటోత్కచుడు అతిరథుల కంటే గొప్పవాడు. అతడు తన జనకుడైన భీముడితో సమానుడు. రాక్షసులకు నాయకుడు. తన మాయా మహిమచేత శత్రువులను ఓడించగల గొప్ప ఇంద్రజాలికుడు. ధృతరాష్ట్రుని మాటల్లో చెప్పాలంటే ఘటోత్కచుడు మాయా బలం దానికితోడు భుజబలం కలిగిన మహావీరుడు. ఘటోత్కచుని వద్ద రాక్షస సైన్యం ఎక్కువ. ఘటోత్కచుడు ఎవరికీ లొంగేవాడు కాదు. ఘటోత్కచుడు ఆత్మాభిమానం, స్వతంత్ర ఆలోచన కలిగినవాడు కావటం చేత పాండవుల చెంత ఎక్కువకాలం ఉండలేకపోయాడు. ఒకానొక సమయంలో సాక్షాత్తు భగవత్ స్వరూపుడైన శ్రీకృష్ణుడే ఘటోత్కచుడి భయంకర ప్రవర్తనకు భయపడిపోయాడు. ఘటోత్కచుడి మరణానికి కృష్ణుడు ఆనందపడ్డాడు అంటే అతడు ఎంతటి గొప్ప వీరుడో మనం అర్థం చేసుకోవచ్చు. అరణ్యవాసంలో పాండవులకు వచ్చిన అనేక ఆపదలనుంచి రక్షించిన మంచి సహృదయతగలవాడు. పుట్టినది మొదలు చనిపోయేంతవరకు పాండవులకు రక్షగా నిలిచిన గొప్ప వ్యక్తిత్వం ఉన్నవాడు ఘటోత్కచుడు. పుట్టింది రాక్షస అంశే అయినా తనను స్మరించినవారికి తక్షణ సహాయం అందించడంలో మేటి ఘటోత్కచుడు. కురుక్షేత్ర యుద్ధంలో కౌరవసైన్యాన్ని మట్టి కరిపించడానికి ఘటోత్కచుడు ఒక్కడే చాలు. "ఘటోత్కచుడు మరో రావణాసురుడని, కర్ణుని చేతిలో ఘటోత్కచుడు చావకపోయినట్లయితే అతన్ని నేను చంపవలసి వచ్చేదని, దానికి కారణం ధర్మద్వేషం, హరిద్వేషం ఘటోత్కచుని నరనరాలలో జీర్ణించుకుని ఉండటమే" అంటాడు కృష్ణుడు.

కర్ణుడి ద్వారా పాండవులకు ముఖ్యంగా అర్జునుడికి ముప్పు రాబోతుందన్న విషయాన్ని ముందుగానే గ్రహించి ఆ ఆపదనుండి పాండవులను రక్షించడానికి వ్యాసమహర్షిచేత సృష్టించబడ్డ పాత్రే ఘటోత్కచుని పాత్ర.

కురుక్షేత్ర సమరంలో మాయాయుద్ధ ప్రవీణుడైన ఘటోత్కచుడు పాండవపక్షానికి సహాయపడ్డాడు. భీష్ముడి నాల్గవనాటి యుద్ధంలో ఘటోత్కచుడు భగదత్తుడిని ఎదుర్కొన్నాడు. అతడి ఏనుగు సుప్రతీకం యొక్క మదమణచి, అది పారిపోయేటట్లు చేసాడు. అప్పుడు కౌరవసేన చికాకు పడింది. ఘటోత్కచుడు విజృంభించి దుర్యోధనుని పట్టు కొనేందుకు లంఘించాడు. ఆ ప్రమాదాన్ని గమనించిన భీష్మ ద్రోణులు ఒక్క పరుగున వచ్చి ఘటోత్కచుడిని నిలువరించారు. సూర్యాస్తమయమైంది. కౌరవ సేనల దీనావస్థ చూచి భీష్ముడు యుద్ధ విరమణ సూచన చేసాడు. నాల్గవనాటి యుద్ధం ముగిసింది.

ఏడవనాటి యుద్ధంలో ఘటోత్కచుడు భగదత్తుని విజృంభణను అడ్డుకొని అతడి మదపుటేనుగు సుప్రతీకాన్ని నిలువరించి పాండవ బలగాలు చిందరవందర కాకుండా చేసాడు. ఘటోత్కచుడికి మరో రాక్షసవీరుడు నముచి తోడయ్యాడు. ఇద్దరు కలిసి భగదత్తుణ్ణి, అతని మదపుటేనుగు సుప్రతీకాన్ని ఎదిరించారు. ఇరువురి మధ్య భీకరమైన పోరాటం జరిగింది.

ఎనిమిదవనాటి యుద్ధంలో తన సోదరుడు ఇరావంతుడు (అర్జునుడు - ఉలూచిల కొడుకు) మరణించడం చూచిన ఘటోత్కచుడు విజృంభించాడు. అతడి ధాటికి కురుసేనలు చెల్లాచెదురై పోయాయి. తన శూలంతో ఘటోత్కచుడు శత్రుసేనలోని ఏనుగులను, గుర్రాలను, రథాలను భటులను పర్యనాశనం చేసాడు. అతన్ని అడ్డుకొనేందుకు వంగ దేశాధీశుడు తన గజ బలగాలతో వచ్చాడు. ఆ ఏనుగులను ఘటోత్కచుడు చీల్చి చెండాడాడు. దుర్యోధనుడు వచ్చి ఘటోత్కచుణ్ణి అడ్డుకున్నాడు. దుర్యోధనుడిపై ఘటోత్కచుడు శక్తి ఆయుధాన్ని ప్రయోగించాడు. అది దుర్యోధనుడికి అడ్డుగా నిలిచిన వంగదేశాధీశుడి మదపు టేనుగుకు తగిలి అది నేలకూలింది. అప్పుడు దుర్యోధనుడు ఒంటరి వాడయ్యాడు. వెంటనే ద్రోణ, కృపాశ్వత్థామాదులు పన్నెండు మంది వచ్చి దుర్యోధనుడికి రక్షణకవచంగా నిలిచారు. ఘటోత్కచుడు ఆ పన్నెండు మంది అతిరథ మహారథులతోనూ భీకరమైనపోరు సలిపాడు. తన మాయాయుద్ధ ప్రభావంతో వారినందరిని చీకాకు పరిచాడు. ద్రోణ, కృప, అశ్వత్థామ, చిత్రసేన, బృహద్బల, బాహ్లిక, సోమదత్త, వికర్ణ, దుర్యోధనాదులను చావబాదాడు. తన మాయాబలంతో వారంతా నేలపై పడిపోయిటట్లు చేసాడు. భగదత్తుడు సుప్రతీకాన్ని అధిరోహించి వచ్చి ఘటోత్కచుడితో తలపడ్డాడు. ఇరువురి గజబలగాలకు ముమ్మరమైన యుద్ధం జరిగింది.

పదవనాడు భీష్మవధ లక్ష్యంగా యుద్ధం సాగింది. అప్పుడు జరిగిన సంకుల సమరంలో ఘటోత్కచుడు దుర్ముఖుడితో పోరు సలిపాడు. చివరకు సూర్యాస్తమయానికి అర్జునుడి చేతిలో భీష్ముడు నేలకొరిగాడు. పాండవ బలగాలు సంబరపడ్డాయి.

కర్ణుడు పాండవుల విజయోత్సాహానికి క్రుద్ధుడై విజృంభించి పాండవసేనలను తరుముతూ దొరికిన వారిని దొరికినట్లు చంపసాగాడు. ఆ సమయంలో కృష్ణుడు "అర్జునా! రాత్రులందు రాక్షసులకు బలం ఎక్కువ కనుక నీవు ఇప్పుడు ఘటోత్కచుడిని పంపి కర్ణుడిని నిలవరించటం ఉత్తమం. మాయా విద్యాప్రవీణ్యుడు, దివ్యాస్త్ర సంపన్నుడైన ఘటోత్కచుడు కర్ణుడిని నిలువరించగల సమర్థుడు. మనం ద్రోణుడిని ఎదుర్కొంటాం" అన్నాడు. కృష్ణుడి మాట విన్న అర్జునుడు ఘటోత్కచుడిని పిలిచి "కుమారా ఘటోత్కచా! కర్ణుడి పరాక్రమానికి పాండవ సేన చెదిరి పోతుంది. నీవు నీ పరాక్రమాన్ని ప్రదర్శించి అతన్ని అడ్డుకో. రాత్రి సమయంలో కర్ణుడు నీ అంత సమర్థవంతంగా యుద్ధం చేయలేడు. కనుక నీవు అతన్ని కట్టడి చేయగలవు. నీవు కర్ణుడిని ఎదుర్కొని నీ తండ్రుల పేరు నిలుపు" అన్నాడు. ఘటోత్కచుడు అర్జునుడికి నమస్కరించి కర్ణుడిని ఎదుర్కొనటానికి వెళ్ళాడు.

ఆ సమయంలో జటాసురుడి కుమారుడైన అలంబసుడు సుయోధనుడి వద్దకు వచ్చి "రారాజా! నాకు ఎప్పటి నుండో పాండవుల మీద పగ ఉన్నది. మీరు అనుజ్ఞ ఇస్తే పాండవులను సంహరించగలను అన్నాడు. సుయోధనుడు ఆనందపరవశుడై అందుకు అంగీకరించాడు. ద్రోణుడి తొలినాటి యుద్ధంలో రాక్షసవీరుడైన ఘటోత్కచుడు మరో రాక్షసుడైన అలంబుసుడితో పోరుకు దిగాడు. ఇరువురు మొదట విల్లంబులతో యుద్ధం మొదలు పెట్టారు. ఆ తరువాత రాక్షస మాయలు ప్రయోగించి యుద్ధం చేయసాగారు. ఒకరు సర్పంగా మారితే మరొకరు గరుడునిగా మారారు. ఒకడు ఏనుగుగా మారితే వేరొకరు సింహంగా మారారు. ఒకరికి ఒకరు తీసి పోకుండా యుద్ధం చేయసాగారు. చివరికి ముష్టి యుద్ధానికి దిగారు. ఘటోత్కచుడు అలంబసుడిని కిందకు తోసి గుండెల మీద

కాలు పెట్టి అలంబసుడి తల గుండ్రంగా తిప్పి అతడి తల తెంచాడు. ఆ తలను తీసి సుయోధనుడి రథంమీద విసిరాడు. అది చూసి ఆశ్చర్య పోతున్న సుయోధనుడితో "ఓ సుయోధనా! ఇది నీ స్నేహితుడైన అలంబసుడి తల ఇంకొంచెం సేపటికి కర్ణుడి తల నీ రథం మీదకు వేస్తాను. నీ వంతు వచ్చినప్పుడు నీ తల విసరగలను. నేను భీమసేనుడి కుమారుడినని తెలుసుకదా! జాగ్రత్త" అని గర్జించాడు.

సైంధవ వధానంతరం జరిగిన యుద్ధంలో ఘటోత్కచుడు అశ్వత్థామను అడ్డుకున్నాడు. ఇరువురి మధ్య భయంకర యుద్ధం జరిగింది. అశ్వత్థామ పదునైన బాణాలతో ఘటోత్కచుణ్ణి గాయపరిచాడు. కుపితుడైన ఘటోత్కచుడు చక్రాయుధాన్ని ప్రయోగించాడు. దాన్ని అశ్వత్థామ మధ్యలోనే త్రుంచివేశాడు. అదే సమయంలో ఘటోత్కచుడి కొడుకు అంజనపర్వుడు వచ్చి అశ్వత్థామతో తలపడ్డాడు. ఘటోత్కచుడు మిగిలిన శత్రువులతో యుద్ధం చేయసాగాడు. అశ్వత్థామ తన కొడుకు అంజనపర్వుణ్ణి సంహరించడం చూసి ఘటోత్కచుడు వచ్చి మళ్ళీ అశ్వత్థామతో తలపడ్డాడు. అశ్వత్థామ ఘటోత్కచునిపై బాణవృష్టి కురిపించాడు. ఘటోత్కచుడు మాయాశక్తిచే పెరిగి పర్వతాకారాన్ని దాల్చాడు. తర్వాత మేఘాకృతిని పొందాడు. కౌరవ సేనలను నుగ్గు నుగ్గు చేయసాగాడు. ఘటోత్కచుడు అశ్వత్థామపై పరిఘాయుధాన్ని ప్రయోగించాడు. అప్పటికే చీకట్లు ఆవరించాయి.

ద్రోణుడి ఐదవనాటి యుద్ధంలో ఘటోత్కచుడు కర్ణుణ్ణి ఎదిరించాడు. తన మాయాశక్తితో కర్ణుణ్ణి ముప్పుతిప్పలు పెట్టాడు. కౌరవ సేనను చీల్చి చెండాడాడు. సైనికులనేకులు చనిపోయారు. రణరంగమంతా శవాలతో నిండిపోయింది. అయినా కర్ణుడు తన దివ్యాస్త్రాలతో ఘటోత్కచుని మాయలు పటాపంచలు చేస్తూ తన్ను తాను రక్షించుకోసాగాడు. ఆ భయానక పరిస్థితిని చూచి కర్ణుడి మరణం కూడా తథ్యమని భావించారందరూ. కౌరవపక్షం అంతా కలిసి కర్ణుడికి ఇంద్రుడిచ్చిన మహాశక్తి ఆయుధాన్ని ప్రయోగించమని కోరారు. ఇంతలో ఘటోత్కచుడు కర్ణుని వధించే తలంపుతో ముందుకు రాసాగాడు. కర్ణుడు కూడా తన మరణం తప్పదని భావించాడు. భయంకరాకారంతో తన వైపు వస్తున్న ఘటోత్కచుడిని చూసి కర్ణుడు అతడి మీద పదునైన బాణాలు గుప్పించాడు. ఇరువురు ఒకరికి ఒకరు తీసిపోకుండా యుద్ధం చేస్తున్నారు. కర్ణుడు ప్రయోగించిన దివ్యాస్త్రాలను ఘటోత్కచుడు తిప్పికొట్టాడు. ఘటోత్కచుడు ప్రయోగించిన అస్త్రాలు కర్ణుడు తిప్పి కొడుతున్నాడు. ఘటోత్కచుడు మాయా యుద్ధం ప్రకటించి మాయా సైన్యం సృష్టించాడు. ఆ మాయా సైన్యం కౌరవులు అది వరకు చూడని వివిధ ఆయుధాలను కౌరవసేనల మీద ప్రయోగించారు. ఆ ఆయుధ ధాటికి కౌరవ సేన పారి పోయింది. ఘటోత్కచుడు కర్ణుడి మీద చక్రాయుధాన్ని ప్రయోగించాడు. కర్ణుడు దానిని ఖండించాడు. ఘటోత్కచుడు తన గదను కర్ణుడిపై విసిరాడు. కర్ణుడు దానిని ముక్కలు చేసాడు. ఘటోత్కచుడు ఆకాశానికి ఎగిరి రాళ్ళను, చెట్లను వర్షంలా కురిపించాడు. కర్ణుడు వాటిని నుగ్గునుగ్గు చేస్తున్నాడు. ఘటోత్కచుడు కిందికి దిగి తన రథాన్ని అధిరోహించి కర్ణుడిని ఎదుర్కొన్నాడు. కర్ణుడు వెంటనే ఘటోత్కచుడి సారథిని, గుర్రాలను చంపి రథాన్ని ముక్కలుచేసి ఘటోత్కచుడి శరీరం నిండా పదునైన బాణాలు నాటాడు. ఘటోత్కచుడు నోరు గుహలా తెరిచి కర్ణుడు వేసిన బాణాలన్నిటినీ మింగాడు. కర్ణుడు అతడి ముఖం నిండా బాణాలతో నింపాడు. ఘటోత్కచుడు మరణించాడని అందరూ అనుకుంటున్న సమయంలో ఘటోత్కచుడు తేరుకుని కర్ణుడి రథాశ్వాలను చంపి అతడి విల్లు ముక్కలు చేసాడు.

కర్ణుడు మీద ఘటోత్కచుడు పైచేయిగా ఉన్న సమయంలో బకాసురుడి తమ్ముడు అలాయుధుడు సుయోధనుడి వద్దకు వచ్చి "సుయోధనా! మా అన్న బకాసురుడిని చంపిన భీముని మీద ప్రతీకారం తీర్చుకోవాలని అనుకుంటున్నాను. నాకు అనుమతి ఇవ్వు" అన్నాడు. సుయోధనుడు ఆలోచించాడు. ఘటోత్కచుడు కర్ణుని మీద పైచేయిగా ఉన్నాడు. కృపాచార్యుడు, అశ్వత్థామ ఆశ్చర్యంగా యుద్ధాన్ని తిలకిస్తున్నారు. అందరూ కర్ణుని మీద ఆశలు వదులుకున్న తరుణంలో అలాయుధునికి అనుజ్ఞ ఇవ్వడం మంచిదని అనుకుని "అలాయుధా! నీవు వెంటనే నీ శత్రువైన భీముని కుమారుడైన ఘటోత్కచుడితో యుద్ధం చేసి ఓడించి తరువాత భీముని మీద అతడి అన్నదమ్ముల మీద ప్రతీకారం తీర్చుకో" అన్నాడు. ఆ మాటకు సంతోషించిన అలాయుధుడు తన రాక్షస సైన్యంతో ఘటోత్కచుడిని ఎదుర్కొన్నాడు. ఘటోత్కచుడు అలాయుధుల మధ్య యుద్ధం మొదలైంది. సమ ఉజ్జీలైన ఇరువురు రాక్షస వీరులు ఒకరికొకరు తీసిపోకుండా యుద్ధం చేస్తున్నారు. కర్ణుడు అక్కడ నుంచి తప్పుకుని భీమునితో యుద్ధం చేయటానికి వెళ్ళాడు. భీముడు కర్ణుడిని దాటుకుని తన కుమారుడైన ఘటోత్కచుడి వద్దకు వెళ్ళాడు. అలాయుధుని అనుచరులైన రాక్షస వీరులు ఒక్కొక్కరుగా భీమసేనుడిని చుట్టుముట్టారు. భీమసేనుడు వారందరిని ఒక్కసారిగా చంపాడు. అలా యుధుడు ఒంటరిగా యుద్ధం చేస్తూ తన సేనలను పాంచాల

సేనలతో యుద్ధానికి ప్రేరేపించాడు. అది చూసిన కృష్ణుడు "అర్జునా! రాత్రి పూట రాక్షసులకు బలం ఎక్కువ కనుక సాత్యకి, నకులసహదేవులను వారితో యుద్ధం చేయడానికి పంపు. కర్ణుడి మీదకు ధృష్టద్యుమ్న శిఖండులను పంపి నీవు ద్రోణునితో పోరాడు" అన్నాడు. భీముడు అలసి పోవడం గమనించిన కృష్ణుడు ఘటోత్కచుడిని పిలిచి "నాయనా! ఘటోత్కచా! నీ తండ్రి భీమసేనుడు అలాయుధుడితో పోరాడి అలసి పోయాడు. ఇక నీవు వెళ్ళి అలాయుధుని ఎదుర్కో" అని పంపాడు. వెంటనే ఘటోత్కచుడు కర్ణుడిని వదిలి అలాయుధుని ఎదుర్కొన్నాడు. అతడితో నకులుడు మొదలైన పాండవయోధులు చేరి రాక్షస సేనను తరిమారు. కర్ణుడు పాంచాల సేనలతో పోరుతున్నాడు. అది చూసి భీముడు కర్ణుడిని ఎదుర్కొన్నాడు.

అలాయుధుడు ఘటోత్కచుడి మీద ఒక పరిఘను విసిరి అతడిని మూర్ఛిల్లజేశాడు. ఘటోత్కచుడు వెంటనే తేరుకుని తన గదను గిరిగిరా తిప్పి అలాయుధుని మీద విసిరాడు. ఆ గద అలాయుధుని సారథిని, రథాశ్వాలను, ధ్వజాన్ని, రథాన్ని నాశనం చేసింది. వెంటనే అలాయుధుడు ఒక మేఘంగా మారి ఆకాశం నుంచి నెత్తురు కురిపించాడు. ఘటోత్కచుడు కూడా ఆకాశానికి ఎగిరి అలాయుధుని మాయను తిప్పి కొట్టాడు. తరువాత రాక్షస వీరులు భూమికి దిగి రాళ్ళతో, చెట్లతో యుద్ధం చేయసాగారు. అలాయుధుడు కత్తి తీసుకుని ఘటోత్కచుడిని ఎదుర్కొన్నాడు. ఘటోత్కచుడు కూడా కత్తి తీసుకుని అలాయుధుడిని ఎదుర్కొన్నాడు. చివరికి ఘటోత్కచుడు అలాయుధుడిని కింద పడవేసి అతడి కంఠాన్ని తెగనరికి సింహనాదం చేసాడు. పాండవ సైన్యం ఆనందోత్సాహాలతో మిన్నంటేలా పాండవసైన్యం భేరీ నాదాలు చేసారు. ఘటోత్కచుడు అలాయుధుని తల తీసుకుని సుయోధనుడి రథం మీదకు విసిరాడు. అది చూసి సుయోధనుడు చింతాక్రాంతుడయ్యాడు. తరువాత ఘటోత్కచుడు పాండవ సేనలను నాశనం చేస్తున్న కర్ణుడిని ఎదుర్కొన్నాడు.

కర్ణుడు తనను ఎదుర్కొన్న ఘటోత్కచుడి రథాశ్వాలను చంపాడు. వెంటనే ఘటోత్కచుడు రథంతో సహా మాయం అయ్యాడు. ఘటోత్కచుడు ఎవరి ముందు ప్రత్యక్షమై ఎవరిని చంపుతాడో అని కౌరవసేనలో భయాందోళనలు మొదలయ్యాయి. ఘటోత్కచుడు మేఘంలాగా మారి ఆకాశంనుంచి కౌరవ సేన మీద పెద్ద పెద్ద బండరాళ్ళు విసరి కౌరవసేనను, రథాలను నాశనం చేస్తున్నాడు. ఏ వైపు నుండి బండరాళ్ళు పడతాయోనని కురుసేన బెదిరి పోతున్నారు. కాని కర్ణుడు మాత్రం ధైర్యంగా నిలబడి తన దివ్యాస్త్రాలతో రాక్షస మాయను విచ్ఛిన్నం చేస్తున్నాడు. కర్ణుడు రాళ్ళ వాన కురిపిస్తున్న మేఘాన్ని విచ్ఛిన్నం చేయడంతో కౌరవసేనలో ధైర్యం వచ్చింది. వారు కర్ణుడితో "కర్ణా! నీవు మహా వీరుడవు. నీవు లేకుంటే రాక్షస మాయను విచ్ఛిన్నం చేయలేము. కాని నిన్ను నీవు కాపాడుకోవాలంటే ఘటోత్కచుడిని సంహరించక తప్పదు. కనుక ఇంద్రుడు నీ కవచకుండలాలు దానంగా పరిగ్రహించిన తరుణంలో ప్రసాదించిన అమోఘమైన మహాశక్తి ఆయుధాన్ని ప్రయోగించి అతడిని సంహరించు. దానిని ఎప్పుడో భీమార్జునులను చంపడానికి దాచి ఏం ప్రయోజనం. మనం అప్పటి వరకు ఘటోత్కచుడి ధాటికి ప్రాణాలతో ఉండాలి కదా! కనుక ఆ మహాశక్తి ఆయుధాన్ని ఘటోత్కచుడి మీద ప్రయోగించు" అని కర్ణుడిపై ఒత్తిడి తెచ్చారు. ఆ సమయంలో ఘటోత్కచుడు గదతో కర్ణుని మీద కలబడి అతడి రథాన్ని విరిచాడు. రథ విహీనుడై నిలబడిన కర్ణుడిని చంపడానికి గద ఎత్తి నిలబడిన ఘటోత్కచుడి చేతిలో చావు తప్పదనుకుని గత్యంతరంలేని పరిస్థితిలో ఇంద్రుడు ప్రసాదించిన మహాశక్తి ఆయుధాన్ని ఘటోత్కచుడి మీద ప్రయోగించాడు. ఇంద్ర దత్తమైన ఆ ఆయుధం మహా భయంకరమైంది. దానిని ప్రయోగించిన తరువాత ఒక్కరిని మాత్రమే సంహరించి తిరిగి ఇంద్రుని వద్దకు చేరుతుంది. అర్జునుడి మీద ప్రయోగించాలని భద్రంగా ఉంచిన ఆ ఆయుధాన్ని కర్ణుడు ఘటోత్కచుడిని లక్ష్యంగా చేసి ప్రయోగించాడు. తన మీదకు దూసుకు వస్తున్న ఆ శక్తి ఆయుధాన్ని చూసి ఘటోత్కచుడు భయపడ్డాడు. ఆ శక్తి ఆయుధం ఘటోత్కచుడి మాయశక్తులను హరించి అతడి గుండెను చీల్చుకుంటూ బయటకు వెళ్ళింది. ఆ దెబ్బకు ఒక మహావీరుని ప్రాణాలు అనంతవాయువులలో కలిసిపోయాయి. కౌరవసేనలు ఆనందోత్సాహాలతో సింహనాదాలు చేస్తూ హర్షధ్వానాలు చేయసాగారు. అందరూ కర్ణుడిని పలు విధాల శ్లాఘించారు. సుయోధనుడు పరుగు పరుగున వచ్చి కర్ణుడిని కౌగలించుకున్నాడు.

కర్ణుడి చేతిలో ఘటోత్కచుడు చావకపోయినట్లయితే, అతడిని చంపటానికి భగవత్స్వరూపుడైన కృష్ణుడు మరో అవతారం ఎత్త వలసి వచ్చేదని ఉద్దేశంతో, మాయోపాయము చేత కర్ణుని చేతిలో ఘటోత్కచుడు చంపబడ్డాడు. ఘటోత్కచుడు బ్రతికివుంటే భారతయుద్ధం మరోలా వుండేది. ఘటోత్కచుడి మరణ వార్త విన్న పాండవులు కన్నీరు మున్నీరుగా విలపించారు. భీమసేనుడి దుఃఖానికి అంతులేదు. కాని కృష్ణుడు రథం మీద నిలబడి నాట్యమాడసాగాడు. కేరింతలు

కొట్టి సింహనాదం చేసి ఆనందంతో పాంచజన్యం పూరించాడు. కృష్ణుడి విపరీత ప్రవర్తన చూసి అర్జునుడు ఆశ్చర్యపోతూ "కృష్ణా! ఆపు ఏమిటిది, మేమంతా ఘటోత్కచుడి మరణానికి విలపిస్తుంటే నీవు ఆనందంతో గంతులు వేస్తున్నావు. ఇక చాలు ఆపు ఎవరన్నా చూస్తే నవ్వుతారు" అన్నాడు ఈసడింపుగా. కాని కృష్ణుడు తన ఆనంద హేల ఆపక అలా పాడుతూ ఆనందంతో గెంతుతూ ఉన్నాడు. అంతలో అర్జునుడు తెలివి తెచ్చుకుని కృష్ణునితో "కృష్ణా! నీవు అన్నీ తెలిసిన వాడివి. మహానుభావుడివి నీ వింత ప్రవర్తనకు ఏదో కారణం ఉంటుంది నాకు చెప్పవా" అన్నాడు. అప్పుడు కృష్ణుడు "అర్జునా! నీ తండ్రి నీ క్షేమం కోరి కర్ణుడి వద్ద నుండి కవచకుండలాలు దానంగా పరిగ్రహించాడు. దానికి ప్రతిఫలంగా కర్ణుడికి ఒక మహత్తర శక్తిని కానుకగా ఇచ్చాడు. అది ఒకసారి ప్రయోగిస్తే ఒకరిని మాత్రమే చంపి తిరిగి ఇంద్రుణ్ణి చేరుతుంది. దానిని కర్ణుడు నిన్ను చంపడానికి మాత్రమే దాచుకున్నాడు. కాని గత్యంతరం లేని పరిస్థితిలో కర్ణుడు దానిని ఘటోత్కచుడి మీద ప్రయోగించాడు. కనుక ఇక కర్ణుడు నిన్ను ఏమీ చేయలేడు. అర్జునా! కర్ణుడు దైవాంశ సంభూతుడు, సామాన్యుడు కాడు. అతడి వద్ద ఇంద్రుడు ఇచ్చిన శక్తి ఉన్నంతవరకు నా సుదర్శన చక్రం కాని నీ గాండీవం కాని ఏమి చేయలేదు. నీ తండ్రి కర్ణుడి కవచ కుండలాలు పరిగ్రహించకున్నా అతడిని నీవే కాదు ముల్లోకాలలో ఎవరూ ఏమీ చేయలేరు. అతడిప్పుడు సాధారణ మానవుడయ్యాడు కనుక అతడిని ఇక నీవు సులభంగా జయించ వచ్చు. ఇది నాకు సంతోషం కాదా!" అన్నాడు. నేను జరాసంధుణ్ణి, శిశుపాలుణ్ణి నీ కోసం చంపించాను. వారు సుయోధనుడితో చేరి నిన్ను ఎదుర్కొనేవారు. వారందరూ కర్ణుడితో కలిస్తే జయించటం అసాధ్యం. ఇక ఘటోత్కచుడు ఎంత? భీముడి కుమారుడైనా ఘటోత్కచుడు రాక్షస వంశ సంజాతుడు. ధర్మద్వేషం, హరిద్వేషం అతడి నరనరాలలో జీర్ణించుకుని ఉంది. అతడు బ్రతికి ఉన్నా ఎప్పటికైనా నా మీద తిరగబడగలడు. అప్పుడు నేను చేయవలసిన పని ఇప్పుడు కర్ణుడు చేశాడు. నీవు నాకు అత్యంత ఆప్తుడవు నీ క్షేమమే నాకు ముఖ్యం. ఇక నీకు కర్ణుడు హాని చేయజాలడు.

ఘటోత్కచుడి మరణానికి దుఃఖంతో ధర్మరాజు రథం మీద కూలబడి రోదిస్తున్నాడు. కృష్ణుడు ధర్మరాజు దగ్గరకు వెళ్ళి "ధర్మనందనా! ఏమిటీ వెర్రి. యుద్ధంలో వీరులు మరణించరా! అందుకు ఇంత చింతించ తగునా! నీవిలా చింతిస్తే సైన్యాన్ని నడుపగల వాడెవడు? నీ సోదరులను ఓదార్చగలవారెవరు లే వారిని ఓదార్చి యుద్ధసన్నద్ధులను చేయి" అన్నాడు. "నీకు తెలియనిది ఏముంది కృష్ణా ఘటోత్కచుడికి మాపై ఎంత ప్రేమాభిమానాలున్నాయో మమ్మల్ని ఎంత గౌరవిస్తాడో. అరణ్యవాస సమయంలో మాకు ఎంత సహకరించాడో, నాకు సహదేవునికన్నా కూడా ఘటోత్కచుని మీదనే ప్రేమ ఎక్కువ. అటువంటి ఘటోత్కచుడు మరణిస్తే దుఃఖించక ఎలా ఉండగలను" అన్నాడు ధర్మరాజు. ఘటోత్కచుడి వీరమరణంతో చింతిస్తూ ఒక్కసారిగా కోపావేశంతో ఉగ్రుడై యుద్ధభూమికి వెళ్తున్న ధర్మరాజుకు వ్యాసమహర్షి ఎదురుపడ్డాడు. ధర్మరాజు వ్యాసుడికి నమస్కరించాడు. వ్యాసుడు "ధర్మనందనా! కర్ణుడు శక్తి ఆయుధాన్ని అర్జునుడిని చంపడానికి ఉంచాడు. అది ఇప్పుడు ఘటోత్కచుడి మీద ప్రయోగించబడింది, లేకుంటే అర్జునుడిని చంపి ఉండేవాడు. అది జరిగి ఉంటే నీ దుఃఖం వర్ణించనలవి కాదు. ఇప్పుడు నీవు కొద్ది దుఃఖంతో బయటపడటం మంచికే జరిగింది. కనుక అకారణంగా కోపం తెచ్చుకొనక వివేకంగా ఆలోచించి నీవారినందరిని కలుపుకొని యుద్ధం కొనసాగించు. ఇంకొక విషయం చెప్తాను విను. నేటికి సరిగ్గా అయిదవ నాటికి నిన్ను విజయలక్ష్మి వరిస్తుంది. దీనిలో సందేహం లేదు" అన్నాడు. దీంతో ఘటోత్కచ మరణ దుఃఖాన్ని వీడి పాండవులు కౌరవులతో తమ ధర్మ యుద్ధాన్ని కొనసాగించి విజయాన్ని పొందారు.

ముగింపు

భక్తులకు ఎప్పుడో రాబోతున్న ఆపదకు విరుగుడు ముందుగానే కనిపెడతాడు భగవంతుడు. నిరంతరం ధర్మంపై ఎవరు అనురక్తులై ఉంటారో వాళ్ళకి పరమాత్మయొక్క విశేషమైన కృప సదా తోడుగా ఉంటూ, వాళ్ళు ఆపదలనుండి కాపాడబడతారనడానికి ఘటోత్కచుని పాత్రే తిరుగులేని నిదర్శనం.

ఆధార గ్రంథాలు

సుబ్రహ్మణ్యం, జి.వి. (సం.) 2006. కవిత్రయ విరచిత శ్రీ మదాంధ్ర మహాభారతము. తిరుపతి-తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానములు.

ISBN
9 789354 198731

తిలక్ సాహిత్యం – సందేశం

(శతజయంతి సప్తాహం - అంతర్జాతీయ సదస్సు వ్యాసాలు)

యోగివేమన విశ్వవిద్యాలయం, కడప

మరియు

ఆంధ్రప్రదేశ్ ఉన్నత విద్యామండలి, అమరావతి

TILAK SAHITYAM - SANDESAM
(International Webinar Proceedings)

Honoray Editor:
Prof. M. Surya Kalavathi
Vice-Chancellor, Yogi Vemana University, Kadapa-516 001

Main Editor:
Prof. D. Vijaya Raghava Prasad
Registrar, Yogi Vemana University, Kadapa-516 001

Editor:
Dr. N. Eswara Reddy
Associate Professor & Head
Department of Telugu, Yogi Vemana University, Kadapa -516 001

Co-Editors:
Dr. P.C. Venkateswarlu
Associate Professor, ORI, S.V.University, Tirupati -517 501

Dr. Sri Ganesh
Language Scientist, Haidleberg University, Germany.

Assistant Editor:
Dr. T. Venkataswamy
Assistant Editor, Centre for Publications
Dravidian University, Kuppam - 517 426

No. of Pages: xviii + 238

© Editor

First Edition : 2021

No. of Copies : 500

Price: Rs.250/-

For Copies:
1) The Registrar
Yogi Vemana University, Kadapa-516001

ISBN: 978-81-921672-3-7

Printing :
Vijayavani Printers
Chowdepalli - 517 257

7. తిలక్ కవిత్వతత్త్వం
- ఆచార్య దార్ల వెంకటేశ్వరరావు 46

8. తిలక్ కథల్లో స్త్రీపురుష సంబంధాలు
- ఆచార్య కిన్నెర శ్రీదేవి 55

9. తిలక్ కవిత - నవ్యత
- ఆచార్య ఎన్.వి. కృష్ణారావు 62

10. తిలక్ కవిత్వం - అలంకార వైవిధ్యం
- ఆచార్య పి.ఆర్. హరినాథ్ 81

11. తిలక్ "అమృతం కురిసిన రాత్రి"-వస్తువిశ్లేషణ
- ఆచార్య విస్తాలి శంకరరావు 85

12. దేవరకొండ బాలగంగాధర తిలక్ సాహిత్యంపై
పాశ్చాత్య ప్రభావం : ఒక విశ్లేషణ
- ఆచార్య పి. పద్మ 99

13. తిలక్ కథలు - మానవీయత
- డా॥ ఎల్. విజయ కృష్ణారెడ్డి 119

14. నవనవాలైన ఊహావర్ణార్ణవాలమీద
ఉదయించిన సూర్యుడు తిలక్
- డాక్టర్ వైదేహి శశిధర్, M.D. 125

15. తిలక్ కథలు - పాత్రచిత్రణ
- డా॥ పాలెం రమాదేవి 132

16. తిలక్ నాటికలు - సామాజిక నేపథ్యం
- డా॥ మూల మల్లికార్జునరెడ్డి 139

17. తిలక్ నాటికలు - వస్తు విశ్లేషణ
- డా॥ జి. పార్వతి 144

18. తిలక్ "అమృతం కురిసిన రాత్రి" అనుభూతి-అభివ్యక్తి
- డా॥ పి. విజయకుమార్ 151

19. సాలెగూడు సామాజిక గోడు
- డా॥ డి. నల్లన్న 169

20. తిలక్ రచనలు - ఏకపాత్ర
- డా॥ తోట వెంకటస్వామి 174

21. తిలక్ వ్యాసాలు - సాహిత్య సైద్ధాంతిక ప్రతిపాదనలు
- డా॥ టి. రాజశేఖర్ 178

22. తిలక్ లేఖా సాహిత్యం
- ఎ. రాజయ్య 188

23. సౌందర్యానికి నిలువెత్తు నిదర్శనం తిలక్ కవిత్వం
- ఎస్.పి. యూసుఫ్, ఎం.సి.జె. 197

24. తిలక్ కథలు - కవిత్మాక శైలి
- డా॥ వినోదిని మదాసు 204

25. తిలక్ కథలు-శిల్పసౌందర్యం
- డా॥ పి.సి. వెంకటేశ్వర్లు 208

26. తిలక్ సాహిత్యం - సందేశం
- డా॥ ఎన్. ఈశ్వరరెడ్డి 224

ఈ పుస్తకంలో ఉన్న వ్యాసాలలోని అభిప్రాయాలు ఆయా వ్యాసకర్తలవే.

- సంపాదకులు

20. తిలక్ రచనలు - ఏకపాత్ర

- డా॥ తోట వెంకటస్వామి

తిలక్ సాహిత్యం మొత్తం అంటే లభ్యమైన రచనలనన్నీ మనసు ఫౌండేషన్ వాళ్లు వేశారు. ఇక ఏకపాత్ర అన్నారు కాబట్టి, తిలక్ రాసిన నాటికలు, నాటకాలలో చూస్తే పాదుకా పట్టాభిషేకంలోని 'భరతుని ఏకపాత్రాభినయము' ఒక్కటే కనిపిస్తుంది. దానిపైననే నేను ప్రసంగిస్తాను.

పూర్వం ఏకపాత్రాభినయాలు బహుళంగా వేసేవారు. ఆ పాత్రే కథను మొత్తం నడుపుకుంటూ తెర వెనుక నుండే అవసరమైన కథా సూచనతో, పాత్ర సంబంధమైన వ్యవహారాన్నో, కథతో ముడివడిన ఒకటిరెండు సంభాషణలో చేస్తుండగా, తెరమీది పాత్ర భావోద్వేగాన్ని ప్రదర్శించటం ఈ ఏకపాత్రలోని విశిష్టత.

ఇక ప్రస్తుతానికి వస్తే శ్రీరామపట్టాభిషేకం జరుగనీయకుండా కైక దశరథుని వరాలడిగి, వనవాసాలకు రాముని పంపే సందర్భంలో భరతుడు లేడు. తన మేనమామగారి ఇంట్లో ఉన్నాడు. దశరథ మరణానంతరం, వశిష్ఠులవారి ఆనతి మేరకు భరతుడిని అయోధ్యకు రప్పిస్తారు. దశరథుని మరణవార్త అయోధ్యాపుర మందిరానికి వచ్చేవరకు భరతునికి తెలియదు వచ్చి తెలుసుకున్నాక, దెబ్బమీద దెబ్బలా శ్రీరాముని వనవాసము, తల్లి వరాలు, తండ్రిమరణం భరతుని హృదయాన్ని పీడించాయి. అప్పటి భరతుని భావోద్వేగాలే ఈ పాదుకా పట్టాభిషేకంలోని భరతుని ఏకపాత్రాభినయం.

అయోధ్యానగర ప్రవేశం చేసిన భరతుడు "సూతుడా! రథమును ఆపుము. నా అయోధ్య వచ్చినది. ఇచట దిగి నా నగరభూమిపై పాదములాని నడువనిమ్ము. అయోధ్య ఎంత సుందరమైనది" - అనే వాక్యంతో ఈ ఏకపాత్ర ప్రారంభమవుతుంది. భరతునికి తన అయోధ్యపై ఎనలేని ప్రేమ. అందుకే తాను నడచి పాదచారియై నగరంలోకి ప్రవేశించాలని కోరుకున్నాడు. అయోధ్య అంటే వట్టి ప్రేమేకాదు. అందులో శ్రీరాముని మూర్తిమత్వాన్ని కూడ దర్శించిన భావుకుడు భరతుడు. చూడండి -

"అయోధ్య ఎంత సుందరమైనది, ఎంతగంభీరమైనది ప్రౌఢాంగనవలె, హిమావృతమైన పర్వతశిఖరమువలె, నవ్వుచున్న శ్రీరామచంద్రుని మూర్తివలె" ఈ మాటలలో ఎంతటి అనురాగం రాముని పట్ల భరతునికి ఉన్నదో తెలుస్తుంది. అంతేకాదు సౌధంపై నున్న మేఘాలలో, తెల్లని సుందరి ధరించిన నీలిమేలిముసుగుతో పాటు, తన అన్న నీలమేఘశ్యాముడు కావటం వలననే మేఘాలంటే తనకు ఇష్ట మంటాడు. పువ్వుల్లో రాముడి నవ్వులే ఉన్నాయని, రాముడు అయోధ్య ఒడిలో జన్మించటం వలననే అయోధ్యకు అంతటి ప్రతిష్ఠ దక్కిందని నగరిలోకి ప్రవేశిస్తూ పలు విధాలుగా అయోధ్యానగరాన్ని గురించి భావన చేస్తాడు.

రాముడు భరతుడు ఏకాత్ములేననటానికి నిదర్శనంగా భరతుడు తన అన్న గురించిన ఎన్నో విధాలుగా భావన చేస్తాడు. "నా అగ్రజుని కౌగిలించి కాంతి మంతములైన వాని కన్నులలోనికి చూసి ఒక్కసారిగా పులకరించవలెగదా!" - అంటాడు. ఎంతటి భక్తో తన అన్నపట్ల అనిపిస్తుంది.

నగరిలోనికి ప్రవేశించిన భరతుడు క్రమంగా అంతఃపురప్రవేశం చేస్తాడు. కళతప్పిన రాజమందిరాన్ని నిరానంద సూచికంగా ఉన్న వాతావరణాన్ని చూచి, అయోధ్యా ప్రజలకు రాజులతో, రాణులతో, సైనికులతో కలసి ఒక్కసారిగా ఏ పుణ్యక్షేత్ర దర్శనానికైనా వెళ్లారా? అంటూ పలకరిస్తాడు. సేవకుల్ని పిలుస్తాడు. ఎవరూ స్పందించరు.

"నగరమే కాదు, రాజభవనమ్ముకూడ
విధవ పోలె, కళాహీన విధి, చెలంగె
మనసు, మనసులోనిల్వదు మామకీన
గాత్రము కంపించె, ప్రాణము కళవళించు" అని తల్లడిల్లుతాడు.

ఇంతలో నేపథ్యం నుండి దశరథుని మరణవార్త వినిపిస్తుంది. తండ్రి గుణగణాలను, రామభద్రునిపై ఆయనకున్న ప్రేమను, రామపట్టాభిషేకం కోసం ఆయన కన్న కలలను, తండ్రి మరణ సమయంలో తాను అక్కడ లేకపోవటాన్ని తలచి తలచి వగచి విలవిలలాడి పోతాడు. అంతలో దశరథుని మరణానికి కారణమైన కైక వరాలు, రామ వనవాస గమనము క్రమంగా తెలిసి తల్లిని, విధిని నిందిస్తాడు.

తల్లీ కైకేయీ! మహాసాధ్వీ, ఎంత గొప్పదానివమ్మా! ఎంత యుక్తిపరురాలవమ్మా! ఈ సమ్రాట్ పదవిని నాకిచ్చి, నువ్వు రాజమాతవై ఓహెూ... నేను యిక్కడ యింద్రుడను, దేవేంద్రుడను. నా ఆజ్ఞనెల్లరు శిరసావహింపవలెను. ఎవరురా అక్కడ?

ఒరే సేవకాధమా! ఎవరనుకొంటివిరా! మహారాజునురా! నా శాసనమున వాయువు కూడా కదలకూడదు. నేను కనురెప్ప కదిపినంతమాత్రాన యీ ప్రజానీకమెల్ల గజ గజ వణికిపోవలెను. అదిగో. నా తల్లి వచ్చుచున్నది. సాష్టాంగప్రణతుడై యిదే భరతుడు నీకు మ్రొక్కుచున్నాడు. భర్త పోయినను చిరునవ్వు ధరించి - నీ కుమారునకు స్వాగతమిచ్చుచున్నావా, మాతా! ఎంత ప్రేమ నీది! నీ విశాల హృదయమును మూర్ఖుడైన భరతడు తెలిసికొనలేకపోయెనుగదా! అని అంటున్న సందర్భంలో భరతుడు చేసిన ట్విస్ట్‌ను మనం గమనించాలి. ఉన్మత్తుడై, భరతుడు పిచ్చివానిలాగా తన తల్లిని గురించి ఇలా సేవకుల్ని ఆదేశిస్తాడు.

"ఓరీ రాజమాతకు రత్న ఖచితాసనము తీసికొనిరండు. ఆమె దీవెనలీయుగా చెలికత్తెలను పిలుచుకు రండు. ఏదిరా రాజమాతకు పానీయము? ఆమె అలసి ఉన్నదని తెలియదా? మూర్ఖులారా! - కౌసల్యా సుమిత్రాదేవులను చంపి, వారిరక్తమున చక్కెరవేసి బంగరు పాత్రలతో తీసికొని రండు. అప్పటికిగాని నా ప్రియజనని దాహముతీరదు" - అని ఇంకా ఇలా అంటున్నాడు భరతుడు

"ఓ మహారాజమాతా! అన్నమిడిన కుక్కకు విశ్వాసమున్నది. గడ్డి తినెడి పశువునకు విశ్వాసమున్నది. నీవు కుక్కవు కావు. పశువు కావు. నిన్ను ముద్దుల భార్యగా, తనహృదయరాణిగా ప్రేమించి, గౌరవించి సకలభోగ భాగ్యములను చేకూర్చిన పతి ప్రాణములను గొన్న నిన్నేమని పిలువవలెను" - అంటూ తల్లిని పతిప్రాణాలు తీసిన రాక్షసిగా, పిశాచిగా, దూషించి, చంపటానికి ఉద్యుక్తుడవుతాడు.

రాముడిని తలచుకొని ఆయన గుణగణాలను ఇలా కీర్తిస్తాడు.

"పదముల చిరుచీమ వడి నశియించెనా
కన్నీరు విడచెడి కరుణమూర్తి
కలలోన కూడ నిక్కము నాడతప్పని
పరమ సత్యవ్రతా చరణశీలి
అర్థి కెన్నడును లేదనక కాదనక ప్రా
ణములైన నిచ్చెడి త్యాగశీలి
ఆడి వెను తిరుగనట్టి మహావీరు
డ ద్భుతాస్త్ర కళాధురంధరుండు
తల్లిదండ్రుల నిజదైవతముల యట్ల
సతము భావించు రఘువంశ చంద్రుడతని

అడవులకు పంప నెట్లు నోరాడె నీకు,

తల్లివా - పెద్దపులివా - త్రాచుపాము వేమో!"

అంటూ రాముడిని, సీతమ్మను వాళ్ల సుకుమారత్వాన్ని ప్రస్తుతం అడవిలోని కాఠిన్యాన్ని తలచుకొని విలపిస్తాడు.

చివరకు నాకీ రాజ్యం వద్దు రామపాదాలే కావాలి. అడవికి వెళ్లి, తన తలను రాముడి పాదాలపై మోపి, కన్నీరు కురిపించి, ఆ రామపాదుకలను తీసుకవచ్చి, పూజచేస్తానని అయనవచ్చి రాజ్యపట్టాభిషేకం చేసుకునే వరకు పాదుకాపట్టాభిషేకం చేసి, పూజిస్తానని, నిరంతర ప్రతీక్షణతో శ్రీరామునికై ఎదురుచూస్తూ ఉంటానని శపథం చేస్తాడు.

ఏ దురాశ కైకేయిని యిలా తప్పుదారి పట్టించిందో, ఆ దురాశే తన ఆమె గుండలలె పుండుగా మారి బాధపెట్టాలని కోరుకున్నాడు. సిగ్గుతో, అవమానంతో కొంచెం కొంచెం చావాలని, అలా చస్తూ కూడా రామభద్రుడినే తలచుకుంటూ ఉండాలని చెప్పి సీతారాములకై అడవికి పోతున్నానని వెళ్లతంటో పాత్ర ముగుస్తుంది.

ఇందులో కూడ తిలక్ భావుకత్వం స్పష్టంగా కనిపిస్తుంది. అయోధ్యను వర్ణించినప్పుడుగాని, సీతారాముల్ని గురించి చెప్పినప్పుడుగాని కవిపరవశుడై చెప్పినట్లు కనిపిస్తుంది. ఏకపాత్రలో కూడా పద్యాలను, పెట్టటం, పద్యనాటకాల ప్రభావమే అని చెప్పవచ్చు. పాత్ర పరిణామాల్ని స్పష్టంగా చూపిస్తూ, భావోద్వేగాలను మాటలతో బొమ్మకట్టి చూపించాడు ఈ పాత్ర ద్వారా తిలక్ మహాశయుడు.

ఆధార గ్రంథాలు

వెంకట సుబ్బారావు, తంగిరాల & డి. చంద్రశేఖరరెడ్డి, (సంపాదకులు) 2013. *దేవరకొండ బాలగంగాధర తిలక్ లభ్యరచనల సంకలనం.* హైదరాబాద్: ఎమెస్కో బుక్స్.

తిలక్ సాహిత్యం - సందేశం (శతజయంతి సప్తాహం - అంతర్జాతీయ సదస్సు వ్యాసాలు)

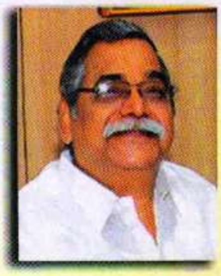

"దేవుడా రక్షించు నా దేశాన్ని / లక్షలాది దేవుళ్ళ నుండి వారి పూజల నుండి వారి వారి ప్రతినిధుల నుండి" అని తిలక్ అయిదున్నర దశాబ్దాల క్రితం చేసిన ప్రార్థన అప్పటి కన్నా ఇప్పటి మన సమాజానికి బాగా నప్పుతున్నది. ఈ కవితలో కవి పేర్కొన్నవారు ఇప్పుడు కుప్పలు తెప్పలుగా పెరిగిపోయి శాసించే దశకు చేరుకున్నారు.

- ఆచార్య రాచపాళెం చంద్రశేఖర రెడ్డి

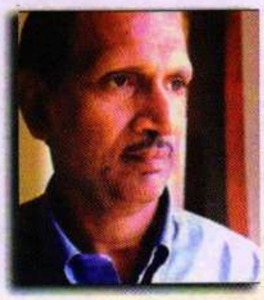

తిలక్ వచన కవిత్వానికి ప్రతినిధి అని, అనుభూతి కవి అని పేర్కొనటం జరుగుతోంది. తిలక్ వచన కవిత్వాన్ని రాసిన ఆనాటి కవుల్లో ముఖ్యులన్నది నిజం. 'అనుభూతి కవి' అనే పదాన్ని శేషేంద్ర తీవ్రంగా వ్యతిరేకించే వారు. అనుభూతి - అభివ్యక్తి లేని కవి ఎవరూ ఉండరు. అలాంటప్పుడు 'అనుభూతి కవి' అనటం తప్పు అంటారాయన.

- ఆచార్య ఆర్వీయస్. సుందరం

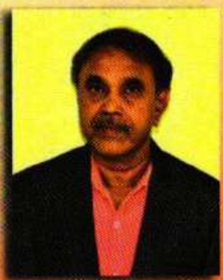

జీవితంలో నలువైపులా అంధకారం ఆవహించినపుడు ఎవరికైనా కనీసం ఒక చిరుదివ్వె ఆసరా అవసరం. దేశాన్ని అంధకారం అలుముకోవడానికి కారణాలేమిటో, ఆ పీడక శక్తులేమిటో కవికి తెలుసు. వాటన్నింటినీ దేవుడి ముందు పరిచి, వాటి నుంచి ఈ దేశాన్ని రక్షించమని తిలక్ దేవుణ్ణి ప్రార్థించాడు.

- ఆచార్య మేడిపల్లి రవికుమార్

మధ్య తరగతి మనిషి మనస్తత్వాన్ని సహజంగా చిత్రించాడు. మధ్యతరగతి మనిషి అంతరంగ ఆవేశాలు, అనాలోచిత వ్యవహారాలు, అసంగత ప్రేలాపాలు, అయోమయం, పరాధీనత, పరాఙ్ముఖత్వం వంటి ఎన్నో అంశాలు తెరమీదకు తెచ్చి చర్చకు పెట్టిన సహజ కథకుడు తిలక్.

- ఆచార్య కె.ఆశాజ్యోతి

సమకాలీన చలనాలను గుర్తించి, అందిపుచ్చుకొన్న చైతన్యశీలి తిలక్. తిలక్ మనుషుల అంతరంగాలలోనికి తొంగి చూసి మరీ పాత్రల మనస్తత్వాలను చిత్రించాడు కథల్లో. 'కథ ఒక మనస్తత్వానికీ, ఒక సంఘటనకీ, ఒక స్వభావానికీ సంబంధించి వుంటుంది.

- ఆచార్య కె.మధుజ్యోతి

ISBN 978-81-921672-3-7

9 788192 167237

యోగివేమన విశ్వవిద్యాలయం, కడప

మరియు

ఆంధ్రప్రదేశ్ ఉన్నత విద్యామండలి, అమరావతి

93

ISSN: 2348-7666
Volume - 7, Issue 7(2), July, 2020
Impact Factor: 6.023

International Journal of Academic Research

Monthly

VOICE OF INTELLECTUALS

PEER REVIEWED JOURNAL

Edited by
Dr. Haniyuru Chandre Gowda
National Folk & Tribals Scholor Dept. of Kannada,
HOD, SIMS, Bengaluru, Karnataka

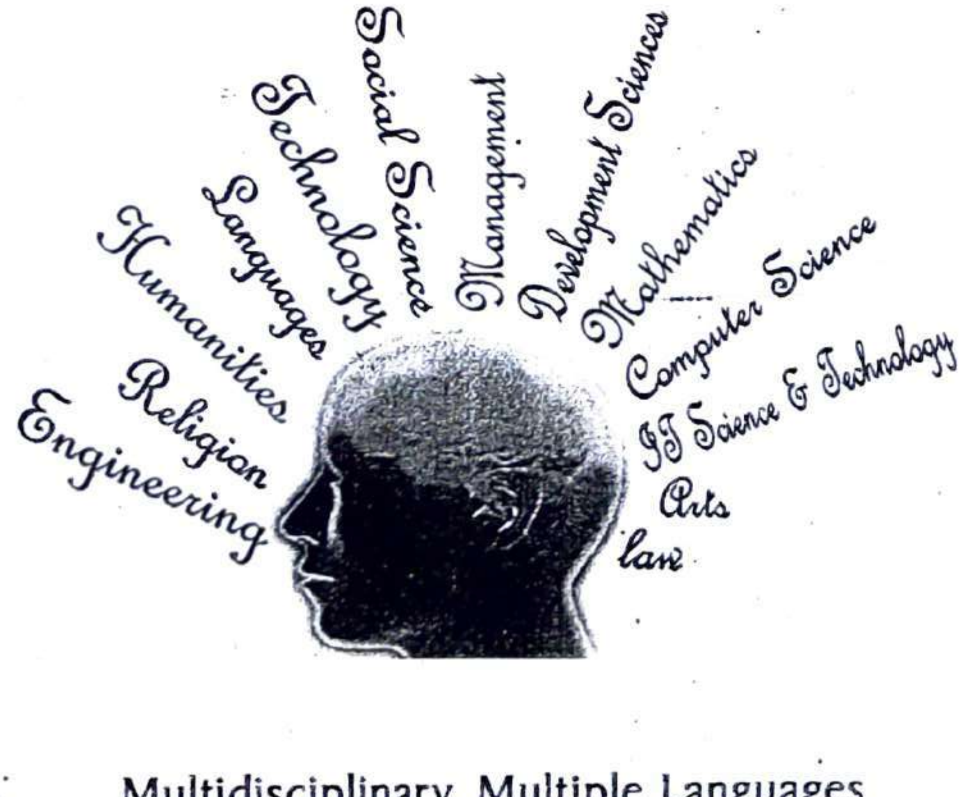

Multidisciplinary, Multiple Languages
Refereed and Indexed Journal

Editor-in-Chief
Dr. T. V. Ramana

CONTENTS

Volume 7 Issue 7(2) July, 2020

S. No		Page No.
1	B.M.Shree Avara English geethegalu-Ondu Avalokana: **Dr.Jayalalitha**	1
2	Kolarada Nayaka Samudayada Kotegalu-Ondu Pakshinota: **D.Savithri**	7
3	Dr.K.ShareeFa Avara Sahithyadalli Sthree Shoshaneya Nelegalu: **Kumara Indrabetta**	16
4	VyomaaVyoma: Mahakavya-Shoshitha Mahileyara Prathinidheekara: **Dr.Kariyanna**	24
5	Hosa Odinalli 'Shree' Avara Ashwatthaman: **M.N.Archana Tejaswi**	29
6	Sthalanaamagalu-Huttu Mattu Vargeekarana: **D.K.Nataraja**	38
7	A Feminist study on Women Domestic Workers in Bangalore urban: **Kavitha. G.N**	45
8	Kannada HavyaasiRangabhoomiyalli Makkala HaasyaNatakagalu: **M.S.Vidya**	48
9	Amul Maadari Dairy Sahakaara Sanghagala Vikaasa Mattu Belavanige Kurithu Ondu Aithihaasika Vishleshane: **Amar. S**	55
10	Madhyakaaleena Prabhuthvagaligu Shringeri Matakku Iruva Aithihaasika Sambandha Saaruva Chitragalu: **Prashanth. K.G**	60
11	Kannada Sahithyadalli Sthree-Samvedane: **Ramesha .M.C**	66
12	Karnatakada Coffee Totadalli Kelasa Maduva Mahileyara Arthika Mattu Samajika Sthiti-Gatigalu: **Latha M and S.A. Bari**	69
13	Importance of Mother Tongue in Primary Education: **Vinoo Fabian Sudhakar**	74
14	ChikkaMagaluru Jilleya ShramanaDhare Paramparegalu: **BasavaRaja K.H and Shivanna S**	84
15	Srimathi Manu Bhandari Ki Kahaniyo Me Naari Ke Vishisht Roop Ka Anusheelan: **S.K. Sathisha and Renu Rani Shukla**	89

International Journal of Academic Research
ISSN: 2348-7666; Vol.7, Issue-7(2), July, 2020
Impact Factor: 6.023; Email: drtvramana@yahoo.co.in

B.M.Shree Avara English geethegalu-Ondu Avalokana: Dr.Jayalalitha

ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀ ಅವರ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಗೀತೆಗಳು–ಒಂದು ಅವಲೋಕನ

–ಡಾ.ಜಯಲಲಿತಾ
ಸಹಾಯಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕಿ
ಕನ್ನಡಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಅನುವಾದ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗ
ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಕುಪ್ಪಂ, ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶ

ಜಾರ್ಜ್ ಲ್ಯುಕಾಚ್‌ನ ಪ್ರಕಾರ, ಸಾಹಿತ್ಯವು ತನ್ನೊಳಗೆ ಪ್ರಸ್ತುತದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಮಾತು ಕೇವಲ ಸ್ವತಂತ್ರ ಅಥವಾ ಸೃಜನಶೀಲ ಕೃತಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಅನುವಾದಿತ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ಅನುವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೇವಲ ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಒಂದುಗೂಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಎರಡು ವಿಭಿನ್ನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಒಂದು ಮಾಡುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯೂ ಆಗಿದೆ. ಭಾಷಾಂತರ ಎಂಬ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅಧ್ಯಯನದ ಶಿಸ್ತಾಗಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಜಾಗತಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯದ ನೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅನುವಾದ ಒಂದು ಅನಿವಾರ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚಟುವಟಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಭಾರತದಂತಹ ಬಹುಭಾಷಿಕ ಪರಿಸರವು ಅನುವಾದವನ್ನು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿಸಿದೆ. ಬಹುಭಾಷಿಕ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಬದುಕುತ್ತಿರುವ ಜನರಿಗೆ ಈ ಭಾಷಾಂತರ ಅಥವಾ ಅನುವಾದವು ಬದುಕಿನ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿಯೇ ಪರಿಣಮಿಸಿದೆ. ಭಾಷಾಂತರ ಅಥವಾ ಅನುವಾದ ಎಂಬುದು ಭಾಷೆಯಿಂದ ಭಾಷೆಗೆ ತರ್ಜುಮೆ ಮಾಡುವಂತಹ ಜಡವಾದ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲ; ಅದು ಮರುಸೃಷ್ಟಿ

ಕೀರ್ತಿನಾಥ ಕುರ್ತಕೋಟಿ ಅವರು ಹೇಳುವಂತೆ "ಆಧುನಿಕ ಭಾಷಾಂತರದ ಕಲ್ಪನೆ ಎಷ್ಟು ಸಂಕುಚಿತವೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಸೃಜನಶೀಲತೆಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ ಅನುವಾದಕ ಸೃಜನಶೀಲತೆಯಿಂದ. ಅನುವಾದಿಸಿದರೆ ಅದು ಅನುವಾದವೇ ಅಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರುವಂತಹ, ಮೂಲಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಇರಬೇಕೆನ್ನುವ ಅಲಿಖಿತ ನಿಯಮವೊಂದು ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿದೆ". ಹಾಗಾಗಿ ಅನುವಾದ ಎಂದರೆ ಮೂಲಕೃತಿ ಮತ್ತು ಲಕ್ಷ್ಯಕೃತಿಗಳ ನಡುವೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಇರಬಾರದು ಎಂಬಂತಾಗಿದೆ. ಆಧುನಿಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅನುವಾದ ಕೃತಿಯೊಂದನ್ನು ಮೂಲಭಾಷೆಯ ಕೃತಿಯೊಂದಿಗಿರುವ ಅಂತರದಿಂದಲೇ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಮಾಡುವ ರೂಢಿಯಿದೆ. ಮೂಲಕೃತಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ನಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ತೋರುವ ಅನುವಾದವನ್ನೇ ಉತ್ತಮ ಅನುವಾದವೆಂದು ಭಾವಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ಅನುವಾದದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊಸದೇನಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತ, ಪ್ರಾಕೃತ, ಪಾಲಿ ಮೊದಲಾದ ಭಾಷೆಗಳ ಅನೇಕ ಕೃತಿಗಳು ಕನ್ನಡೀಕರಣಗೊಂಡು ಕನ್ನಡ ಓದುಗರಿಗೆ ತಲುಪಿದ್ದು ನಮಗೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದ ವಿಷಯವೇ ಆಗಿದೆ. ಪಂಪ, ಪೊನ್ನ, ರನ್ನ, ಮೊದಲಾದವರು ವಸ್ತುವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪ್ರಾಕೃತಗಳಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದರು ಆದರೆ ಅವರು ಪ್ರತಿಭೆ ಸ್ವೋಪಜ್ಞತೆಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದ್ದರು. ಪಂಪನ ಆದಿ ಪುರಾಣವನ್ನು ಜಿನಸೇನರ ಪೂರ್ವಪುರಾಣದ ಅನುವಾದವೆನ್ನಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ಸಂಗ್ರಹಾನುವಾದದ ಬಗೆಯದ್ದು. ನಾಗಚಂದ್ರ ಪ್ರಾಕೃತದ ವಿಮಲಸೂರಿಯಿಂದ ಪ್ರೇರಿತನಾಗಿ ರಾಮಚಂದ್ರ ಚರಿತ ಪುರಾಣಂ ಅನ್ನು ರಚಿಸಿದರೂ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ರಾವಣನನ್ನು ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿರಿಸಿರುವಂತೆ, ನಾಗಚಂದ್ರ ರಾವಣನನ್ನು ಮುನ್ನೆಲೆಗೆ ತರದೆ ರಾಮನನ್ನು ಮುಂದಿರಿಸಿ 'ನಾಯಕನನ್ನಾಗಿ ಕೃತಿ ವಿಶುದ್ಧಮಾಗದುದಾತ್ತ ರಾಘವಂ ನಾಯಕನಾಗೆ ವಿಶ್ರುತಮೆನಿಪ್ಪುದು' ಎಂದು ಸಾರಿ [illegible].

ಹೀಗೆ ರೂಪಾಂತರ, ಭಾವಾನುವಾದ, ಸಂಗ್ರಹಾನುವಾದ, ನಿಕಟಾನುವಾದ ಮುಂತಾದ ಬಗೆಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಪ್ರಾಚೀನ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಉದಾಹರಣೆಗಳಿವೆ. ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗದ ವಾರ್ಧಸಾವದ್ಯವೇ

International Journal of Academic Research
ISSN: 2348-7666; Vol.7, Issue-7(2), July, 2020
Impact Factor: 6.023; Email: drtvramana@yahoo.co.in

ಅನುವಾದ ಪದ್ಯವಾಗಿದೆ. ಕಾಲಾನಂತರ ಇವುಗಳೊಡನೆ ತೆಲುಗು, ತಮಿಳು ಮೊದಲಾದ ಸೋದರ ಭಾಷೆಗಳ ಕೃತಿಗಳೂ ಸಹಾ ಅನುವಾದಗೊಂಡು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಕಾಲಿರಿಸಿದವು. ಹರ್ಷನ ಸಂಸ್ಕೃತದ 'ರತ್ನಾವಳಿ' ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ' ಮಿತ್ರವಿಂದಾಗೋವಿಂದ' ಆಗಿ ಪರಿಚಯವಾಯಿತು. ಬಸವಪ್ಪ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ವಿಕ್ರಮೋರ್ವಶೀಯ, ರತ್ನಾವಳಿ, ಉತ್ತರರಾಮ ಚರಿತೆ, ಚಂಡಕೌಶಿಕ ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಅನುವಾದಿಸಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ತಂದರು. ಆರ್. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯರ 'ನೀತಿಮಂಜರಿ' ತಮಿಳಿನ ಅವ್ವೈಯಾರ್‌ರ ರಚನೆಯ ಕನ್ನಡಾನುವಾದವಾಗಿದೆ. ತಿರುಕ್ಕುರಳ್, ಶಿಲಪ್ಪದಿಕಾರಂ, ತೊಲ್‌ಗಾಪ್ಪಿಯಂ, ತಿರುಪ್ಪಾವೈ, ಪೆರಿಯ ಪುರಾಣಂ ಮೊದಲಾದ ಅನೇಕ ತಮಿಳು ಕೃತಿಗಳು ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಅನುವಾದದ ಮೂಲಕ ತಲುಪಿವೆ. ಮಹಾಭಾರತ, ರಾಮಾಯಣ, ಭಗವದ್ಗೀತೆ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಅನ್ಯ ಭಾಷೆಯಿಂದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬಂದು ಕನ್ನಡ ನೆಲದ್ದೇ ಎನ್ನುವಂತೆ ಒಗ್ಗಿ ಹೋಗಿವೆ.

ಇನ್ನು ಆಧುನಿಕ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಗಮನಿಸುವುದಾದರೆ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಬ್ರಿಟೀಷರ ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ವಿರೋಧ ತೋರುತ್ತಲೇ, ಆ ಭಾಷೆಯ ಸತ್ವವನ್ನೆಲ್ಲಾ ತನ್ನ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಉಣಿಸುತ್ತಾ ನೂತನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತನ್ನ ಒಡಲಿನೊಳಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಪ್ರಾಚೀನ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಸಮನ್ವಯಗೊಳಿಸಿ ಮಾರ್ಗದೇಸಿ ರೂಪಿಸಿದಂತೆ, ನವೋದಯದ .ಕಾಲದಲ್ಲೂ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ, ಪೌರಸ್ತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಸಮನ್ವಯದಲ್ಲೇ ಚೈತನ್ಯ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ಎರಡು ವಿಭಿನ್ನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ಮುಖಾಮುಖಿಯಾದಾಗ ಅನೇಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನೇ ನಾವು ಚಂಪೂ ಯುಗದಲ್ಲಿ, ಮಧ್ಯಕಾಲೀನ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಿದ್ದೇವೆ. ನವೋದಯದ ಕಾಲಘಟ್ಟ ಕೂಡ ಇದಕ್ಕೆ ಹೊರತಾದುದಲ್ಲ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊಸ ರೂಪ, ಹೊಸ ಶೈಲಿ, ಹೊಸ ಚೇತನ, ಹೊಸ ಛಂದಸ್ಸು ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಹೊಸತನಗಳು ಲಭ್ಯವಾದವು. ಭಾವಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಬಳುಕುವ, ಬೇಕಾದಾಗ ಹಿಗ್ಗುವ, ಸಾಕೆನಿಸಿದೆಡೆ ಕುಗ್ಗುವ, ಸರಳವಾದ, ಛಂದಸ್ಸಿನ ಬಂಧನ ಹೆಚ್ಚಿಲ್ಲದ ವಿವಿಧ ಗತಿಯ ಮಟ್ಟುಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡವು.

ಎಸ್.ಜಿ.ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯರು ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಅನುವಾದಿಸುವಾಗ ಚೌಪದಿ, ಷಟ್ಪದಿ, ಸಾಂಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊಸಭಾವಕ್ಕೆ ಹೊಸ ಭಾಷೆಗೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವಂತೆ ಬಳಸಿದರು. ಗೋವಿಂದಪೈರವರು "ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಸವೇನು ವೇದವಾಕ್ಯವಲ್ಲ, ಶಾಶ್ವತವೂ ಅಲ್ಲ ಬೇಕಾದಾಗ ಬಳಸಬಹುದು, ಬೇಡವಾದಾಗ ಬಿಡಬಹುದು. ಛಂದಸ್ಸನ್ನೂ ಸಹ ತನಗೆ ಬೇಕಾದಂತೆ ಮಾರ್ಪಡಿಸುವ, ನೇರ್ಪಡಿಸುವ ಅಧಿಕಾರ ಕವಿಗಿದೆ" ಎಂದು ದಿಟ್ಟವಾಗಿ ನುಡಿದರು.

ಹೀಗೆ ಕಾವ್ಯ ಒಂದೊಂದೇ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಹೊಸತನಕ್ಕೆ ತನ್ನನ್ನು ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀಯವರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನವೋದಯದ ಬೆಳಕಲ್ಲಿ ಮಿನುಗತೊಡಗಿತು. ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀಯವರು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಗೀತೆಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುವಾದಿಸಿ ಛಂದಸ್ಸಿನ ಹೊಸ ಹೆದ್ದಾರಿಯನ್ನೇ ತೆರೆದರು. ಗ್ರೀಕ್, ಲ್ಯಾಟೀನ್, ಜರ್ಮನ್, ಫ್ರೆಂಚ್ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮೊದಲಾದ ಭಾಷೆಗಳ ಸಾರವನ್ನು ಹೀರಿ ಪುಷ್ಪವಾಗಿದ್ದ ಸದೆ.--

ಬರ್ನ್ಸ್, ಶೆಲ್ಲಿ, ವರ್ಡ್ಸ್‌ವರ್ತ್, ಹುಡ್, ಸ್ಕಾಟ್, ಮೊದಲಾದವರ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕವನಗಳನ್ನು 'ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಗೀತಗಳು' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅನುವಾದಿಸಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಕವಿತ್ವದ ಜಗತ್ತಿನ ಮಧ್ಯೆ ಒಂದು ಸೇತುವೆ ನಿರ್ಮಿಸಿದರು. ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ತಂತ್ರೋಪಾಯಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಇಲ್ಲಿನ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವಂತೆ ಅನುವಾದಿಸುವ ಕಲೆ ಇವರಿಗೆ ಕರಗತವಾಗಿತ್ತು ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿನ ಗೀತೆಗಳ ಓದು ಅರಿವಾಗಿಸುತ್ತದೆ.. ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀಯವರೇ ಹೇಳುವಂತೆ "ಭಾಷಾಂತರ ಕೀಳು ಕೆಲಸವಲ್ಲ, ಸುಲಭವಾದ ಕೆಲಸವೂ ಅಲ್ಲ, ನಿರರ್ಥಕವಾದ ಕೆಲಸವೂ ಅಲ್ಲ. ಸ್ವತಂತ್ರ ಕಲಾವಿದನಿಗೆ ಇರಬೇಕಾದ ಪ್ರತಿಭೆ, ತಿಳುವಳಿಕೆ, ನುಡಿಬಲ್ಮೆ ಭಾಷಾಂತರಕಾರನಿಗೂ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ."

ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀಯವರ 'ಅವಳ ಉಡುಗೆ ಇವಳಿಗಿಟ್ಟು ನೋಡಬಯಸಿದೆ' ಎಂಬ ಸಾಲುಗಳು ಭಾಷಾ ಸಮನ್ವಯತೆಯನ್ನೇ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ಗೀತಗಳು ಭಾವಗೀತ ಯುಗಕ್ಕೆ ನಾಂದಿ ಹಾಡಿದ ಗೀತೆಗಳಾಗಿವೆ. ಭಾವಾನುವಾದ, ರೂಪಾಂತರ, ಸಂಗ್ರಹಾನುವಾದ, ವಿಸ್ತಾರಾನುವಾದ, ಸೃಜನಾತ್ಮಕ ಅನುವಾದ ಹೀಗೆ ಭಾಷಾಂತರದ ವಿವಿಧ ಬಗೆಗಳಿಗೆ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗುವಂತಹ ಕವನಗಳು ಇಲ್ಲಿವೆ. ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಗೀತೆಗಳಲ್ಲಿರುವ

International Journal of Academic Research
ISSN: 2348-7666; Vol.7, Issue-7(2), July, 2020
Impact Factor: 6.023; Email: drtvramana@yahoo.co.in

ಹೊಸ ಛಂದೋ ರೂಪಗಳಿಗೆ ದೇಸಿಲಯಗಳನ್ನೇ ಆಧಾರವಾಗಿರಿಸಿ ಅನುವಾದಿಸಲಾಗಿವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಅನ್ಯ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಂಪರೆಯ ವಸ್ತುವನ್ನು ನಮ್ಮ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಂಪರೆಗೆ ಒಗ್ಗಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀ ಅವರ ಮಾತಿನಲ್ಲೇ ಹೇಳುವುದಾದರೆ "ಕನ್ನಡ ಜಾಯಮಾನವನ್ನು ಮೀರದೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಛಂದಸ್ಸು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಛಂದಸ್ಸನ್ನು ಹೋಲಬಹುದೋ ಅಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಆ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಇಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ" (ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಗೀತಗಳು, ಪು.೧೦) ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಅನುವಾದಕ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸಮಾಜದ ಬಹುಮುಖೀ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿರಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಆತ ಸಿದ್ಧಮೌಲ್ಯವೊಂದನ್ನು ಮೀರಿ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ತಕ್ಕುದಾದಂತಹ ಹೊಸಮೌಲ್ಯ ನೀಡಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಭಾರತೀಯ ಮೌಲ್ಯಗಳಿಗೆ ಹೊಂದದ ಅಂಶಗಳನ್ನು ದೂರವಿರಿಸಿ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಹೊಂದುವ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸುತ್ತಾನೆ. 'ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಗೀತಗಳು' ಎಂಬ ಕವನ ಸಂಕಲನದಲ್ಲಿ ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀಯವರು ತಮ್ಮ ಕಾಲ ಮತ್ತು ಇಲ್ಲಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಓದುಗರಿಗಾಗಿ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಗೀತೆಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮರುನಿರೂಪಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅನ್ಯಭಾಷಾ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಿಸರವನ್ನು ಅನುವಾದ ಮಾಡುವ ಭಾಷಾ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ಒಗ್ಗಿಸದೇ ಹೋದರೆ ಅನುವಾದ ಕಾರ್ಯ ವಿಫಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಲಕ್ಷ್ಯ ಭಾಷೆಯ ಓದುಗನನ್ನು ತಲುಪುವಲ್ಲಿ ಸೋಲುತ್ತದೆ. ಓದುಗನಿಗೆ ಅನ್ಯ ಭಾಷೆಯ ಕೃತಿಯೊಂದನ್ನು ಓದುತ್ತಿರುವ ಭಾವ ಮೂಡಲೇಬಾರದು.

ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀಯವರು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಗೀತೆಗಳನ್ನು ಒಗ್ಗಿಸಲು ಮಾಡಿರುವ ಯತ್ನ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಯೇ ಕಾಣುತ್ತವೆ.

ಉದಾ: ಕೋಲ್‌ರಿಜ್ ಕವಿಯ 'ಲವ್' ಎಂಬ ಗೀತೆಯನ್ನು ಕನಕಾಂಗಿ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಶೀರ್ಷಿಕೆಯಲ್ಲಾಗಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ನಾವು ಗಮನಿಸಬೇಕಾದುದೇ. ಮೂಲ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕವನದಲ್ಲಿ,

'All thoughts all passions all delights

All are but ministers of love

And feed his sacred flame'

...... ಎಂಬ ಸಾಲುಗಳಿವೆ ಅದರ ನೇರಾನುವಾದವನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಮಾಡಿದರೆ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಂತ್ರಿ, ಪವಿತ್ರ ಹೋಮದ ಹವನ ಎಂಬಂತಹ ಪದಗಳನ್ನು ಹಾಕಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಶ್ರೀಯವರ ಅನುವಾದದಲ್ಲಿ ಇವು 'ಕಾಮರಾಯಂಗೆಲ್ಲಾ ಕುಲಪುರೋಹಿತರಾಗಿ ಹೋಮಾಗ್ನಿಯನು ಬೀಸಿ ಕೆರಳಿಸುವುವು' ಎಂದಾಗಿದೆ. ಈ ಪದಗಳು ಹೋಮದ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವಲ್ಲಿ ನೆರವಾಗಿವೆ. ಅದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಮೂಲದಲ್ಲಿ 'ಫೀಡ್' ಎಂಬ ಪದವಿದ್ದು ಅದಕ್ಕೆ ಸಮನಾರ್ಥವಾಗಿ 'ಉಣಿಸು' ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಇಡದೆ 'ಬೀಸಿ ಕೆರಳಿಸುವುವು' ಎಂದು ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದರ ಹಿಂದಿನ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಕಾಮರಾಯ ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಇಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತವಾಗುವಂತೆ 'ಕೆರಳಿಸುವುದು' ಎಂಬ ಪದ ಬಂದಿದೆ. ಕಾಮನ ಕೆಲಸ ವಿರಹವನ್ನು ಕೆರಳಿಸುವುದು, ವಿರಹವನ್ನು ಉಣಿಸುವುದಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಬರ್ನ್ಸ್ ಕವಿಯ ಅನುವಾದಿತ ಕವನ 'ನನ್ನ ಪ್ರೇಮದ ಹುಡುಗಿ' ಎಂಬ ಕವನದಲ್ಲಿ ರೆಡ್ ರೆಡ್ ರೋಸ್ ಎಂಬುದು 'ಕೆಂಗುಲಾಬಿ' ಆಗದೆ 'ತಾವರೆಯ ಹೊಸಕೆಂಪಾಗಿ' ಈ ಕನ್ನಡದ ಮಣ್ಣಿಗೆ ಆಪ್ತವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ತಾವರೆಯ ಹೂವಿಗೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಚೀನ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನದೇ ಆದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಚೀನ ಕವಿಗಳು ವಿಷ್ಣುವನ್ನು 'ತಾವರೆಗಣ್ಣ', 'ತಾವರೆಪೊಕ್ಕುಳ' ಎಂತಲೂ, ಸೂರ್ಯನನ್ನು 'ತಾವರೆಗೆಳೆಯ' ಎಂತಲೂ, ಚಂದ್ರನನ್ನು 'ತಾವರೆಪಗೆಯ' ಎಂತಲೂ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು 'ತಾವರೆವನೆಯೊಳ್' ಎಂತಲೂ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು 'ತಾವರೆವಸೆಯ' ಎಂತಲೂ ವಿಶಿಷ್ಟವಾಗಿ ಸಂಬೋಧಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪಂಪನ ಆದಿಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ' ಮೊಗಮಂ ತಾವರೆ,

ಕಣ್ಣಂ ಉತ್ಪಲ ದಳಂ' ಎಂದಿದೆ. ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುವಾಗ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಕುಮಾರವ್ಯಾಸ 'ತಾವರೆಯ ತೆತ್ತಿಗ' ಎಂತಲೇ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ (ಸಭಾಪರ್ವ, ೨ನೇ ಸಂಧಿ, ೧೦೬ನೇಪದ್ಯ) ದ್ರೌಪದಿಯ ಸೌಂದರ್ಯ ಚಿತ್ರಿಸುವಾಗ 'ತಾವರೆಯ ಮುಖವೋ' ಎಂದು ಉತ್ಪ್ರೇಕ್ಷೆಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಾನೆ. (ಆದಿಪರ್ವ,೧೩ನೇ ಸಂಧಿ, ೧೮ನೇ ಪದ್ಯ) ಹೀಗೆ ತಾವರೆಯ ಹೂ ನಮ್ಮ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಬೆರೆತು ಹೋಗಿರುವುದರಿಂದ ಮತ್ತು ಅದರೊಡನೆ ನಮಗೆ ಆಪ್ತತೆಯೊಂದು ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀಯವರು ಗುಲಾಬಿಗೆ ಬದಲು ತಾವರೆಯ ಹೂವನ್ನು ಅನುವಾದದಲ್ಲಿ ತಂದಾಗ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕವನಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದ ಆವರಣ ಲಭ್ಯವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಹೀಗೆ ಗುಲಾಬಿಗೆ ಬದಲು ತಾವರೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟಾಕ್ಷಣ ಮುಂದಿನ ಸಾಲುಗಳು ಸಹ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಒಳಗಾಗಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. "The newly spring in june" ಎಂಬುದನ್ನು ಜೂನ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾಗಿ ಅರಳಿದ ಎಂದು ಅನುವಾದಿಸಲಾಗದು. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಸಾಲು 'ತಾವರೆಯ ಹೊಸ ಅರಳ ಹೊಳೆವ ಕೆಂಪು' ಎಂದಾಗಿಸುತ್ತಾರೆ. "ನನ್ನ ಪ್ರೇಮದ ಹುಡುಗಿ ತಾವರೆಯ ಹೊಸಕೆಂಪು, ತಾವರೆಯ ಹೊಸ ಅರಳ ಹೊಳೆವ ಕೆಂಪು" ಮೂಲದಲ್ಲಿ ರೋಸ್ ಎಂಬ ಪದ ಒಂದೇ ಬಾರಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿದ್ದರೆ ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀಯವರು ಎರಡು ಬಾರಿ ಬಳಸ್ತಾರೆ. ಪುನರಾವರ್ತನೆ ಕಾವ್ಯದ ಒಂದು ಲಕ್ಷಣವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಅದು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಅದೇ ರೀತಿ ನ್ಯಾಶ್ ಕವಿಯ ಸ್ಪ್ರಿಂಗ್ ಎಂಬ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಗೀತೆಯನ್ನು ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀಯವರು 'ವಸಂತ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ.

"The fields breathe sweet, the daisies kiss our feet
Young lovers meet, old wives a sunning sit
In every street these tunes our ears do greet"

ಇದು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ,

"ಮಾವಿನ ಸೊಂಪು, ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಯಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಕಂಪು
ಗಾಳಿಯ ತಂಪು, ಜನಗಳ ಜಾತ್ರೆಯ ಗುಂಪು
ಕಿವಿಗಳಿಗಿಂಪು, ಹಕ್ಕಿಗಳುಲುಹಿನ ಪೆಂಪು" ಎಂದಿದೆ.

ಇವೆರಡು ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ ಇಲ್ಲಿ ನಡೆದಿರುವ ಅನುವಾದ ಮೂಲಕ್ಕೆ ನಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ತೋರದೆ ಸ್ವೀಕೃತ ಭಾಷೆಯ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ನಡೆದಿದೆ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೋಚರವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಗೀತೆಯಲ್ಲಿನ 'young lovers meet, old wives a sunning sit' ಕನ್ನಡ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಹೊಸದು ಮತ್ತು ನವೋದಯದ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಮನ್ನಣೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇದು ಸ್ವೀಕಾರಾರ್ಹವೂ ಅಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಸಾಲುಗಳು 'ಜನಗಳ ಜಾತ್ರೆಯ ಗುಂಪು, ಹಕ್ಕಿಗಳುಲುಹಿನ ಪೆಂಪಾಗಿ' ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ. ಜಾತ್ರೆ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ. ಜನರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಗ್ಗೂಡಿಸುವ ಸಾಮರಸ್ಯದ ಬದುಕಿಗೆ ಬುನಾದಿ ಹಾಕುವ ಆಚರಣೆ ಈ ಜಾತ್ರೆಗಳು. ಹಾಗಾಗಿ sunning sit ಇಲ್ಲಿ ಜಾತ್ರೆಯ ರೂಪವನ್ನು ತಳೆದಿದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯುವ ಪ್ರೇಮಿಗಳು ಭೇಟಿಯಾಗಿ ನಡೆಸುವ ಸಂಭಾಷಣೆ ಅದು ಎಲ್ಲರ ಕಿವಿದೆರೆಯನ್ನು ತಲುಪುವುದು ಔಚಿತ್ಯವಲ್ಲ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸ್ವೀಕರಿಸದ ಒಂದು ವಿಷಯ. ಹಾಗಾಗಿ ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀ ಯವರು ಇಲ್ಲಿ 'ಹಕ್ಕಿಗಳುಲುಹಿನ ಪೆಂಪು' ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಹಕ್ಕಿಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮಿಗಳಿಗೆ ರೂಪಕವಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಾರೆ. ಅವುಗಳ ಉಲುಹು ಕಿವಿಗಳಿಗಿಂಪು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಭಾಷಿಕ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಸ್ವೀಕೃತವಲ್ಲದ ಮತ್ತು ಅಪರಿಚಿತವಾದ ವಿವರಣೆಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಅನುವಾದಕ ನೀಡುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ,

International Journal of Academic Research
ISSN: 2348-7666; Vol.7, Issue-7(2), July, 2020
Impact Factor: 6.023; Email: drtvramana@yahoo.co.in

ವಾಲ್ಟರ್ ಸ್ಕಾಟ್ ಕವಿಯ ದಿ ಪ್ರೈಡ್ ಆಫ್ ಯೂಥ್' ಎಂಬುದನ್ನು 'ಬಿಂಕದ ಸಿಂಗಾರಿ' ಎಂದು ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ರಾಬಿನ್ ಹಕ್ಕಿಯ ಪ್ರಸ್ತಾಪವಿದೆ. ಆದರೆ ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀ ಯವರು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಜಾತಿಯ ಹಕ್ಕಿಯನ್ನು ಹೆಸರಿಸದೆ ಕೇವಲ ಹಕ್ಕಿ ಎಂದಷ್ಟೇ ಹೇಳಿ ಹಕ್ಕಿಯನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯೀಕರಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕವನದಲ್ಲಿ 'ಪ್ರೌಡ್‌ಮೈಸಿ' ಹಕ್ಕಿಯನ್ನು 'ನನಗೆ ಮದುವೆ ಎಂದು?' ಕೇಳುತ್ತಾಳೆ. ಆಗ ಆ ಹಕ್ಕಿ when six braw gentlemen kirkward shall carry ye' ಎನ್ನುತ್ತದೆ. ಅದು ಅವಳ ಸಾವನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತಾಡುತ್ತದೆ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಶವವನ್ನು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಇಡುತ್ತಾರೆ ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗೆ ಆರು ಮೂಲೆ ಅಥವಾ ಸೈಡ್ಸ್ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಚರ್ಚ್‌ಗೆ ಹೊತ್ತೊಯ್ದು ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿ ನಂತರ ಸ್ಮಶಾನಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತಾರೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಈ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಆರು ಜನ ಹೊರುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಇಲ್ಲಿ ರಾಬಿನ್ ಹಕ್ಕಿ ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರುವವರು ನಾಲ್ಕು ಜನ ಮಾತ್ರ ಆದ್ದರಿಂದ ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀಯವರು "ಆಳಿಬ್ಬಿಬ್ಬರು ಕೇರಿಯ ಸುತ್ತಿ ಹೆಗಲಲಿ ಹೊತ್ತಂದು" ಎಂದು ಅನುವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸ್ಮಶಾಣ ಪ್ರದೇಶವು ಊರಿನಿಂದ ಹೊರಗಿರುವುದರಿಂದ ಕೇರಿಯನ್ನು ಸುತ್ತಿಯೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿಯೇ ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. 'ಋಜ ಛಡಿಜಜ ಚಣ ಣಜ ಚಟಣಚಡಿ' ಅಂದರೆ ಅಲಂಕೃತಳಾದ ಚರ್ಚ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ಹೆಣ್ಣು ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀಯವರಲ್ಲಿ ಹಸೆಮಣೆಯ ಹೆಣ್ಣಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಹಾಗೇ ಬ್ರೌನಿಂಗ್ ಕವಿಯ 'ದಿ ಪೆಟ್ರಿಯಾಟ್' ಕವನವು 'ದೇಶಸೇವಕ' ಎಂದು ಅನುವಾದಿತವಾಗಿದೆ. ಮೂಲದಲ್ಲಿ 'The church –Spires beamed, such Flags they had' ಎಂಬ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಚರ್ಚ್‌ನ ಮೇಲೆ ಬೆಳಗುವ ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾದ ದೀಪದ ವಿವರಣೆ ಇದ್ದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು 'ಎತ್ತಿದಾ ಗುಡಿ ಗೋಪುರವ ಬೆಳಗೆ' ಎಂದಾಗಿಸುತ್ತಾರೆ. Burial of sir john moor ear cobunna ಕವನದಲ್ಲಿ 'Not a Funeral note' ನೋಟ್ ಎಂಬ ಸಾಲಿದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಶವವನ್ನು ಚರ್ಚ್‌ನಲ್ಲಿಟ್ಟು ಅದರ ಮುಂದೆ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿ funeral note ವಾಚಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಅದು ಅಪರಿಚಿತವಾದ ಕಾರಣ ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀ ಯವರು' ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ 'ವಾದ್ಯದಾ ಹಲುಬಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಮಾರ್ಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯ ಭಾಷೆಯ ವಾತಾವರಣಕ್ಕೆ ಪರಿಚಿತವಾದ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ತಂದು ಮೂಲ ಭಾಷೆಯ ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ಭಂಗ ಬಾರದಂತೆ ಅನುವಾದಿಸುವುದೂ ಕೂಡ ಅನುವಾದಕನಿಗೆದುರಾಗುವ ಸವಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು. ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀಯವರು ಅದನ್ನು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಸಮರ್ಥವಾಗಿಯೂ ಎದುರಿಸಿ ನಿಭಾಯಿಸಿದ್ದಾರೆ: ----

ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಶುಭ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಶುಭದಂತೆ ನುಡಿವ ಅಥವಾ ಪರ್ಯಾಯ ಪದಗಳಿಂದ ಸೂಚಿಸುವ ಪದ್ಧತಿಯುಂಟು. ಸತ್ತರು ಎನ್ನದೆ ದೈವಾಧೀನರಾದರು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಧಾನ್ಯ ಅಳೆಯುವಾಗ ಏಳು ಎಂಬ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಹೇಳದೆ ಆರು ಆದ ನಂತರ ಹೆಚ್ಚಲಿ ಎಂದು ಹೇಳಿ ನಂತರ ಎಂಟು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ದೀಪವನ್ನು ಆರಿಸು ಎನ್ನದೆ ಏರಿಸು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಅಶುಭದ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಸುವುದಕ್ಕೆ ಕೂಡಾ ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀಯವರಲ್ಲಿ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಶೆಲ್ಲಿಯವರ 'Music when soft voices die' ಎಂಬ ಸಾಲು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ 'ಗಾನ ಮೆಲುಪಿನ ಕೊರಲು ಕುಗ್ಗಲು' ಎಂದಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂಗ್ಲೀಷ್‌ನ 'ಡೈ'ಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ 'ಕುಗ್ಗು' ಎಂಬ ಪದದ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಕವನದಲ್ಲಿ Rose Leaves, when the rose is dead ಎಂಬ ಸಾಲು 'ಕಳಚಿದಸಳು ಗುಲಾಬಿ ಕಂದಲು' ಎಂದಾಗಿದೆ. 'ಡೆಡ್' ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ 'ಕಂದಲು' ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಪರ್ಯಾಯವಾಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. The proud of youth.... Grave and stone ಗೆ ಬದಲು ಸಮಾಧಿ ಅಥವಾ ಗೋರಿ ಎಂದು ಅನುವಾದಿಸದೆ 'ಅಡವಿಯ ಮುಳ್ಳಲಿ' ಎಂದು ಅನುವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಪರ್ಯಾಯವಾದ ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಅನುವಾದವೆನ್ನುವುದು ಯಾಂತ್ರಿಕ ಕಾರ್ಯವಲ್ಲ ಒಂದು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ತರುವಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಹೊಂದುವುದನ್ನು ಬಳಸಿ ಹೊಂದದ್ದನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಕ್ರಿಯೆಯೂ ಆಗಿದೆ ಎಂಬುದ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕುರ್ತಕೋಟಿಯವರ ಮಾತು ನೆನಪಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಅವರು ಭಾಷಾಂತರವನ್ನು ಒಂದು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವಿನಿಮಯವೆಂದೇ ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. 'ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಅರ್ಥ ಸಂಚಯವನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಷೆಗೆ ಒಯ್ಯುವಾಗ ಅನೇಕ ವಿಸ್ಮಯಕಾರಿಯಾದ

International Journal of Academic Research
ISSN: 2348-7666; Vol.7, Issue-7(2), July, 2020
Impact Factor: 6.023; Email: drtvramana@yahoo.co.in

ಬದಲಾವಣೆಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ಅಂದರೆ ಬದಲಾವಣೆ ಈ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಅನಿವಾರ್ಯ' (ಬಯಲು ಆಲಯ, ಪು.೨೨) ಎಂದು ಅನುವಾದ ಲೋಕದ ಗುಣವನ್ನು ಅನಾವರಣಗೊಳಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಅನುವಾದ ಕೃತಿಯೊಂದನ್ನು ಓದುವ ಸಹೃದಯನಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಅದು ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬಂದುದೆಂಬ ಅರಿವಿಗೇ ಬಾರದಂತೆ ಓದಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದೇ ಉತ್ತಮ ಅನುವಾದ ಕೃತಿಯ ಲಕ್ಷಣ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ದಿ ಬ್ರಿಡ್ಜ್ ಆಫ್ ಸೈಸ್' ಕವನದ 'Alas for the rarity of Christian charity under the sun' ಎಂಬ ಸಾಲುಗಳಲ್ಲಿ 'A Christian charity' ಆರ್ಯ ಧರ್ಮದ ಕರುಣವಾಗಿ ನಿರೂಪಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.

ಇಂಗ್ಲೀಷ್‌ನ 'ಯಂಗ್ ಜಾಮಿ' ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ಹರೆಯದ ಚಾಮಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ. 'ಜೆನ್ನಿ' ಕನ್ನಡದ ಚೆನ್ನಿಯಾಗುತ್ತಾಳೆ. 'ರಾಬಿನ್ ಗ್ರೇ' ರಾಮೇಗೌಡನಾಗುತ್ತಾನೆ. 'ಲಾರ್ಡ್ ಉಲ್ಲಿನ್ಸ್ ಡಾಟರ್' ಕಾರಿಹೆಗ್ಗಡೆಯ ಮಗಳಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಮುದಿಯ ರಾಮಗೌಡ ಎಂಬ ಗೀತೆಯನ್ನು ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀ ಯವರ ಅನುವಾದದಲ್ಲಿ ಓದಿದರೆ ಅದೊಂದು ಜಾನಪದ ಕಥನ ಕವನದಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂಗ್ಲೀಷ್‌ನಲ್ಲಿ 'ಲವ್‌ಗ್ರೋಸ್' ಎಂದಿದೆ. ಅಂದರೆ ಪ್ರೇಮ ಬೆಳೆಯುತ್ತೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ಅನುವಾದದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮ ಬೆಳೆಯೊಲ್ಲ 'ಉಕ್ಕುತ್ತೆ'.

ಹೀಗೆ ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀಯವರ ಕವನಗಳನ್ನು ಮೂಲದ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕವನದೊಡನೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಅನುವಾದಕನಿಗೆ ಇರಬೇಕಾದ ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆಗಳೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಅನುವಾದದ ಹಲವು ವಿಧಗಳಾದ ರೂಪಾಂತರ, ವಿಸ್ತೃತಾನುವಾದ, ಸೃಜನಾತ್ಮಕಾನುವಾದ, ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತಾನುವಾದ ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲವಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀ ಯವರ ಅನುವಾದಿತ ಕವನಗಳಿಂದ ನೀಡಬಹುದು. ಅನುವಾದಕ ಅನ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ವಿಷಯವೊಂದನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅಥವಾ ಭಾಷಾಂತರವಾಗಬೇಕಾದ ಭಾಷೆಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಹೊಂದುವಂತೆ ಅನುವಾದಿಸಬೇಕಾದುದು ತೀರಾ ಅಗತ್ಯವಾದ ಅಂಶ. ಅಂತಹ ಅನುವಾದಗಳೇ ಓದುಗನಿಗೆ ಆಪ್ತತೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತವೆ. ಆ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಯವರು ಸಫಲರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಗೀತಗಳಲ್ಲಿರುವ ಹೊಸ ಛಂದೋರೂಪಗಳಿಗೆ ದೇಸೀ ಲಯಗಳನ್ನೇ ಆಧಾರವಾಗಿಸಿ ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಕುವೆಂಪುರವರು ಇವರನ್ನು ನವಯುಗ ಪ್ರವರ್ತಕ, ಕಾವ್ಯ ನವೋದಯದ ರೂವಾರಿ ಎಂದು ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಗೀತಗಳು ಎಂಬ ಅನುವಾದಿತ ಕವನ ಸಂಕಲನವನ್ನು ಕುರಿತು ಬೇಂದ್ರೆಯವರು "ಈ ಸಂಗ್ರಹವು ಶ್ರೀ ಯವರ ಕೃತಿಯಾಗಿ, ಹೊಸ ಕವನಗಳಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕವಾಗಿ, ತರುಣರ ಮೆಚ್ಚಿಕೆಯಾಗಿ, ಭಾವಗೀತೆಗಳ ಭಾಷಾಂತರಕ್ಕೊಂದು ಕೈಪಿಡಿಯಾಗಿ, ಕ್ಲಿಷ್ಟಪ್ರಸನ್ನ ಕಾವ್ಯಶೈಲಿಗೆ ಮಾದರಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವುದು". ಎಂದು ಹೊಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿಯ ಕವನಗಳ ಶೈಲಿ, ಪ್ರಾಸ, ಛಂದಸ್ಸು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗಮನಿಸಿದರೆ ಅವು ಮತ್ತೊಂದು ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಎಡೆ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತವೆ.

ಆಫ್ರಿಕ ಜಾನಪದ ವಿಶ್ವಕೋಶ

ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರು
ಪ್ರೊ. ಡಿ. ಬಿ. ನಾಯಕ

ಸಂಪಾದಕರು
ಡಾ. ಹಾ. ತಿ. ಕೃಷ್ಣೇಗೌಡ

ವಿಸ್ತರಣೆ ಹಾಗೂ ಸಲಹಾ ಕೇಂದ್ರ
ಕರ್ನಾಟಕ ಜಾನಪದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ
ಗೊಟಗೋಡಿ ೫೮೧ ೧೯೭

ವಿಸ್ತರಣೆ ಹಾಗೂ ಸಲಹಾ ಕೇಂದ್ರ
ಕರ್ನಾಟಕ ಜಾನಪದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ
ಗೊಟಗೋಡಿ ೫೮೧ ೧೯೭

ಕರ್ನಾಟಕ ಜಾನಪದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ
ಬೆಲೆ: ರೂ 525/-
9 788195 135707
ಆಫ್ರಿಕ ಜಾನಪದ ವಿಶ್ವಕೋಶ

ಸಂಪಾದಕ ಮಂಡಳಿ

ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರು

ಪ್ರೊ. ಡಿ.ಬಿ. ನಾಯಕ

ಮುಖ್ಯ ಸಂಪಾದಕರು

ಡಾ. ಹಾ.ತಿ. ಕೃಷ್ಣೇಗೌಡ

ಗೌರವ ಸಂಪಾದಕರು

ಪ್ರೊ. ಎಂ.ಎನ್. ವೆಂಕಟೇಶ್

ಸಹ ಸಂಪಾದಕರು

ತಿಲಕನಾಥ ಮಂಜೇಶ್ವರ

ಡಾ. ಶ್ರೀಪಾದಭಟ್

ಯೋಜನಾ ನಿರ್ದೇಶಕರು

ಜಾನಪದ ವಿಶ್ವಕೋಶ

ಗೌರವ ಸಂಪಾದಕರ ಮಾತು

ಜಾನಪದ ಅಧ್ಯಯನ ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕ ನೆಲೆಗಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಬದುಕಿನ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯ ಜೊತೆಗೆ ಸ್ಥಳೀಯ ಜ್ಞಾನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಸಾಗಿದಂತೆ ಜಗತ್ತಿನಾದ್ಯಂತ ಇರುವ ಜಾನಪದದ ಸೊಗಡನ್ನು ಅರಿಯುವ ಕುತೂಹಲ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತ ಸಾಗಿದೆ. ಕಾಲ, ದೇಶ, ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಸಮುದಾಯಗಳ ಸಂಕೀರ್ಣ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು. ಜಾನಪದದಿಂದ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ತಲೆತಲಾಂತರಗಳ ಅನುಭವದ ಕ್ರೋಢೀಕರಣವಾಗಿದ್ದು ಮುಂದಿನ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸಾಗಿಸುವ ಪ್ರಮುಖ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿದೆ. ಕರ್ನಾಟಕದ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿನ ಭೌಗೋಳಿಕ, ಪ್ರಾಕೃತಿಕ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಂಡ ಜನಪದರ ನಂಬಿಕೆ-ಆಚಾರ-ವಿಧಿ-ನಿಷೇಧ-ಕಟ್ಟುಪಾಡು-ಕರ್ತವ್ಯ ಇತ್ಯಾದಿಗಳೇ ಕೌತುಕಮಯವೂ ಅದರ ಹಿಂದಿನ ತಿಳಿವಳಿಯ ಸಾರದಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯ ತಲೆಮಾರಿನ ಬದುಕಿನ ಅನುಭವಗಳು ಜ್ಞಾನದ ಆಕರವೂ ಆಗಿರುವಾಗ ಪ್ರಾದೇಶಿಕವಾಗಿ ಭಿನ್ನಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಜನಪದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಹೇಗಿರಬಹುದು ಎಂಬ ಕುತೂಹಲ ಅಧ್ಯಯನ ಯೋಗ್ಯ ಸಂಶೋಧನಾ ಸಾರಸಂಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಪ್ರಚೋದನೆ ನೀಡಿದೆ. ಕರ್ನಾಟಕ ಜಾನಪದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯವು ವಿಶ್ವದ ಜಾನಪದದ ಕುರಿತು ವಿಶ್ವಕೋಶ ತಯಾರಿಸುವ ಬೃಹದಾಸೆ ಹೊಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಕಾರ್ಯಕ್ಷಮತೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಾಗಿ ಕರ್ನಾಟಕದ, ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದ, ಉತ್ತರ ಭಾರತದ ಹಾಗೂ ಭಾರತದಾಚೆಗಿನ ಜಾನಪದದ ಕುರಿತ ವಿಶ್ವಕೋಶ ತಯಾರಿಸುವ ಯೋಜನೆಗೆ ಸೂಕ್ತ ಅಭಿಯಾನ ಆರಂಭಿಸಲಾಯಿತು. ಭಾರತದಾಚೆಗೆ ಎಂದಾಗ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಯುರೋಪ್ ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಆಫ್ರಿಕದ ಜಾನಪದದ ಕುರಿತು ವಿಶ್ವಕೋಶ ತಯಾರಿಸಬಹುದೆಂದು ತಜ್ಞರು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ನೀಡಿದರು. ಯೂರೋಪ್ ಕುರಿತು ಈಗಾಗಲೇ ಹಲವು ಮಾಹಿತಿಗಳು ಲಭ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಆಫ್ರಿಕದ ಕುರಿತು ಹೊರಜಗತ್ತಿಗೆ ಇರುವ ಮಾಹಿತಿ ಕಡಿಮೆ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಆಫ್ರಿಕದ ಕುರಿತು ಜಾನಪದ ಅಧ್ಯಯನಾಸಕ್ತರಿಗೆ ಮಾಹಿತಿ ಕೋಶ ತಯಾರಿಸುವುದು ಸೂಕ್ತ ಎನಿಸಿತು. ಆಫ್ರಿಕ ಇಂದಿಗೂ ಅರಣ್ಯ ಪ್ರದೇಶದ ನಡುವೆ ವಾಸಿಸುತ್ತಿರುವ ನಾಲ್ಕೂನೂರಕ್ಕೂ ಅಧಿಕ ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಖಂಡ. ನಾಲ್ಕು ಪ್ರಮುಖ ಭಾಷಾ ಪ್ರಭೇದಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಆಫ್ರಿಕದ ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನರ ಜಾನಪದದ ಕುರಿತು ಹೊರಜಗತ್ತಿಗೆ ಇರುವ ಮಾಹಿತಿ ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆ. ರಿಚರ್ಡ್ ಎಂ. ಡಾರ್ಸನ್ ಅವರ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ವಿವಿಧ ಪ್ರದೇಶದ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರಕಟವಾಗಿದೆ. ಆಫ್ರೀಕದ ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನರ ಬದುಕು ವಿಭಿನ್ನ ರೀತಿನೀತಿಗಳಿಂದಾಗಿ ಕೌತುಕವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವಂತಿದೆ. ಚಿಕ್ಕಚಿಕ್ಕ ಭೂ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ಸೀಮಿತವಾದ ಸಮುದಾಯಗಳು ಇಂದಿಗೂ ವಿಶಿಷ್ಟ ನಂಬಿಕೆ-ಆಚರಣೆಗಳನ್ನು ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಆಫ್ರಿಕದ ಜಾನಪದದ ಕುರಿತು ವಿಶ್ವಕೋಶ ರಚನೆಗೆ ಚಾಲನೆ ನೀಡಲಾಯಿತು.

ಆಫ್ರಿಕನ್ ಭೂಭಾಗವನ್ನು ಮೂರು ಪ್ರಧಾನ ಭಾಗಗಳಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಪೂರ್ವಭಾಗದ ಈಜಿಪ್ಟ್, ಇಥಿಯೋಪಿಯ ಮೊದಲಾದ ಮೇಘರಿಬ್ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಲಭ್ಯವಿರುವ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇಸ್ಲಾಂ ಧರ್ಮದ ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಅಧಿಕವಿದ್ದು ಮರುಭೂಮಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಕಡಲ ತೀರಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿವೆ. ಬ್ರಿಟಿಷರಿಂದ ಆಕ್ರಮಿತವಾಗಿದ್ದ ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕದ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ ಧರ್ಮದ ಪ್ರಭಾವ ಅಧಿಕವಾಗಿದೆ. ಮೊದಲು ಸೂಚಿಸಿದ ಅರಬ್ಬರ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವಿರುವ ಮೇಘರಿಬ್ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ಜಾನಪದದಲ್ಲಿ ಮಿಶ್ರ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಪ್ರಭಾವ ಅಧಿಕವಾಗಿದೆ. ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ ಪ್ರಭಾವದ ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕ ಬಹುಬೇಗ ಹೊರಜಗತ್ತಿಗೆ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಸಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಕೇಂದ್ರ, ಪಶ್ಚಿಮ ಹಾಗೂ ಉತ್ತರ ಭಾಗದ ಭೂಖಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಅಗಾಧ ಪ್ರಮಾಣದ ಕಾಡು, ಹುಲ್ಲುಗಾವಲು, ಪರ್ವತಶ್ರೇಣಿಗಳು ಇವುಗಳ ನಡುವೆ ಹರಡಿರುವ ನೂರಾರು ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳು ಇಂದಿಗೂ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಬದುಕನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಆಫ್ರಿಕದವರೆಂದರೆ

ಕಪ್ಪು ಜನರು, ಪಿಗ್ಮಿಗಳು, ಹೊರಜಗತ್ತಿನೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧವೇ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಬದುಕುವವರು ಎಂಬ ಸೀಮಿಸತವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಇದ್ದು ಆಫ್ರಿಕನ್ ಜಾನಪದ ವಿಶ್ವಕೋಶ ತಯಾರಿಕೆಯ ಮೂಲಕ ಅಲ್ಲಿನ ಜನಪದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ನಿಜಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸುವ ಅಭಿಲಾಷೆ ಈ ಸಂಶೋಧನಾ ಯೋಜನೆಯದ್ದಾಗಿದೆ.

ಕರ್ನಾಟಕದ ಜಾನಪದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಅಂದಿನ ಕುಲಪತಿಗಳಾದ ಪ್ರೊ. ಅಂಬಳಿಕೆ ಹಿರಿಯಣ್ಣನವರ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಕೋಶ ತಯಾರಿಕೆಯ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ನೈಪುಣ್ಯತೆ ಪಡೆದಿರುವ ಪ್ರೊ. ಹಾ.ತಿ. ಕೃಷ್ಣೇಗೌಡ ಮುಖ್ಯ ಸಂಪಾದಕತ್ವದಲ್ಲಿ ಈ ಕಾರ್ಯ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಮೊದಲಿಗೆ ಈ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕೆಲಸ ಆರಂಭಿಸಿದರವರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸನ್ಮಾನ್ಯ ಕಿಕ್ಕೇರಿ ನಾರಾಯಣ ಅವರು ನಮ್ಮನ್ನಗಲಿದರು. ಅವರಿಂದ ಬಹುದೂರದ ಆಫ್ರಿಕಖಂಡದ ಕುರಿತು ಮಾಹಿತಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಲು ಯೋಜಿಸಿಕೊಂಡ ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಗಳು ಆರಂಭದಲ್ಲಿಯೇ ಕೈಗೂಡದಂತಾಯಿತು. ಆಗ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಈ ಹೊಣೆಗೆ ಕೈಜೋಡಿಸಲು ನಿಯಮಿತರಾದವರು ಪ್ರೋ. ಎ.ವಿ. ನಾವಡರು. ಈಗಾಗಲೇ ಹಲವು ಬೃಹತ್ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ಅನುಭವವಿದ್ದ ನಾವಡರು ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವರಿಗೆ ಈ ಮೊದಲೇ ಹಮ್ಮಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕೆಲಸಗಳು ಹಾಗೂ ನಡುವೆ ಜರುಗಿದ ಅಪಘಾತ ಇವೆಲ್ಲ ಸಮಯದ ಅಭಾವ ತಂದೊಡ್ಡಿ ತೊಂದರೆ ನೀಡಿತು. ಈ ನಡುವೆ ನಮ್ಮ ಜೊತೆಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಿದ್ದ ಪ್ರೊ. ಶಿವರಾಮಶೆಟ್ಟಿ ಹಾಗೂ ಪ್ರೊ. ನಿಜಲಿಂಗಪ್ಪ ಮಟ್ಟಿಹಾಳ್ ಅವರಿಗೂ ಅವರಿಗಿದ್ದ ಪೂರ್ವಯೋಜಿತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಾರ್ಯಭಾರದ ಒತ್ತಡದಿಂದಾಗಿ ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯಲಿಲ್ಲ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಡಾ. ಶ್ರೀಪಾದ ತಮ್ಮಯ್ಯ ಭಟ್ ಹಾಗೂ ತಿಲಕನಾಥ್ ಮಂಜೇಶ್ವರ ಇವರಿಬ್ಬರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಹಲವು ಲೇಖಕರನ್ನು ಸಂಪರ್ಕಿಸಿ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವ ಕೆಲಸ ಆರಂಭಿಸಿದೆವು. ಹಿಡಿದ ಪಟ್ಟು ಬಿಡಬಾರದೆಂಬ ಛಲದಿಂದ ಪ್ರೊ. ಹಾ.ತಿ. ಕೃಷ್ಣೇಗೌಡರು ಮತ್ತು ನಾನು ಹಲವು ಲೇಖಕರನ್ನು ಬೆಂಬಿಡದೆ ಲೇಖನ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದೆವು. ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಲಭ್ಯವಿದ್ದ ಆಫ್ರಿಕದ ಕುರಿತ ಲೇಖನಗಳನ್ನೆ ಮೂಲಾಧಾರವಾಗಿ ಇರಿಸಿಕೊಂಡು ಅದರಿಂದ 'ಆಫ್ರಿಕದ ಜಾನಪದ'ದ ವಿವರಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಲಾರಂಭಿಸಿದೆವು. ಇಂಟರ್ನೆಟ್ ಹಾಗೂ ಲಭ್ಯವಿರುವ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕೃತಿಗಳ ಜೊತೆಗೆ ವಿವಿಧ ಆಫ್ರಿಕನ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಜನಪದ ಸಂಶೋಧನ ವಿವರಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಅವುಗಳನ್ನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಲೇಖನ ರೂಪಕ್ಕೆ ಪರಿವರ್ತಿಸಿದೆವು. ತಿಲಕನಾಥ ಮಂಜೇಶ್ವರ ಅವರು ಆಫ್ರಿಕದ ಕೃಷಿ ಕುರಿತು ಉತ್ತಮ ಲೇಖನ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಗೀತ ನಿರ್ದೇಶಕ ಹಂಸಲೇಖ ಅವರಿಂದ ಆಫ್ರಿಕನ್ ಸಂಗೀತದ ಕುರಿತು ಲೇಖನ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಸಿದೆವು. ಆದರೆ ಅವರೊಂಗೆ ಕೆಲವು ಸುತ್ತಿನ ಚರ್ಚೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಜಿ.ಪಿ. ಶೈಲಜಾ, ಶ್ರೀಪಾದಭಟ್ ಹಾಗೂ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಅನುಭವಿ ಲೇಖಕರು ನಮ್ಮ ಕೋರಿಕೆಯಂತೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಈ ವಿಶ್ವಕೋಶ ಸಂಪುಟದಲ್ಲಿ ನಾವು ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಆಫ್ರಿಕನ್ ಜಾನಪದವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬಹುತೇಕ ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳ ವಿಶೇಷ ಆಚರಣೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಜೊತೆಗೆ ಆಫ್ರಿಕದ್ದೇ ಎನಿಸುವ ಸಂಗೀತ, ಮುಖವಾಡಗಳು, ಹೊಗಳುವ ಪದಗಳು, ಇಬ್ಬಂದಿ ಕಥೆಗಳು, ವೂಡೂ, ನಮ್ಮ ಚೆನ್ನಮಣೆಯಂತಹ ಮಂಕಲ ಆಟ, ಮಾಂತ್ರಿಕ ವಿವರಗಳು ಹೀಗೆ ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕವಾಗಿ ಆಫ್ರಿಕದ ಜಾನಪದವನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಇದರಲ್ಲಿ ನೀಡಿದ್ದೇವೆ. ಇರದಲ್ಲಿರಬಹುದಾದ ಕೊರತೆಗಳು ನಮಗಿರುವ ಮಿತಿಗಳಿಂದಲೇ ಉದ್ಭವವಾಗಿರುವಂತಹುಗಳು.

ಆದರೂ ಕರ್ನಾಟಕ ಜಾನಪದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯವು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಥಮ ಜಾನಪದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಎನಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಅದರಿಂದ ಬರುವ ಫಲಿತಗಳ ಕಡೆಯೂ ನಿರೀಕ್ಷೆಗಳು ಅಧಿಕ. ಆ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತಿನ ವಿವಿಧ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿನ ಜಾನಪದದ ಕುರಿತ ಮಾಹಿತಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ನೀಡುವುದು ಆದ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡ ಅಂದಿನ ಕುಲಪತಿಗಳಾದ ಪ್ರೊ. ಅಂಬಳಿಕೆ ಹಿರಿಯಣ್ಣ, ಮುಂದುವರಿಸಿದ ಪ್ರೊ. ಕೆ. ಚೆನ್ನಪ್ಪಗೌಡ, ಇದರ ಕಾರ್ಯ ಸುಸೂತ್ರವಾಗಿ ಮುಗಿಯಲು ಸದಾ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿದ ಪ್ರೊ. ಡಿ. ಬಿ. ನಾಯಕ್ ಅವರಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು. ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ಸಹಾರ ನೀಡಿದ ಕುಲಸಚಿರುಗಳಾದ ಡಾ. ಸಿ.ಎಸ್. ಸೋಮಶೇರಪ್ಪ, ಡಾ. ಚಂದ್ರಶೇಖರ್, ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಕುಲಸಚಿವರಾದ ಡಾ. ಸ.ಚಿ. ರಮೇಶ, ಡಾ. ಮುರಹರಿನಾಯಕ್, ಡಾ. ಎಂ.ಎನ್. ವೆಂಕಟೇಶ್ ಅವರಿಗೂ ಈ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಗಳಾಗಿ ಮಾಹಿತಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಲೇಖನ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೂ ಹಾಗೂ ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಪಾಲ್ಗೊಂಡ ಡಾ. ಕೆ. ಪ್ರೇಮಕುಮಾರ, ಹಿರಿಯ ಸಂಶೋಧನಾಧಿಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಪ್ರಸಾರಾಂಗದ ವಿವಿಧ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಳಿಗೂ ಹಾಗೂ ಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಆಡಳಿತ ಹಾಗೂ ಹಣಕಾಸು ವಿಭಾಗದ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಳಿಗೂ ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು. ಇದು ಮುಂದಿನ ಮಾಹಿತಿ ಸಂಗ್ರಹಕ್ಕೆ 'ದಾರಿ ಸೂಚಕ' ಎಂಬುದನ್ನು ನಮ್ರವಾಗಿ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅರಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಪ್ರೊ. ಎಂ. ಎನ್. ವೆಂಕಟೇಶ
ಸಂಪಾದಕರು

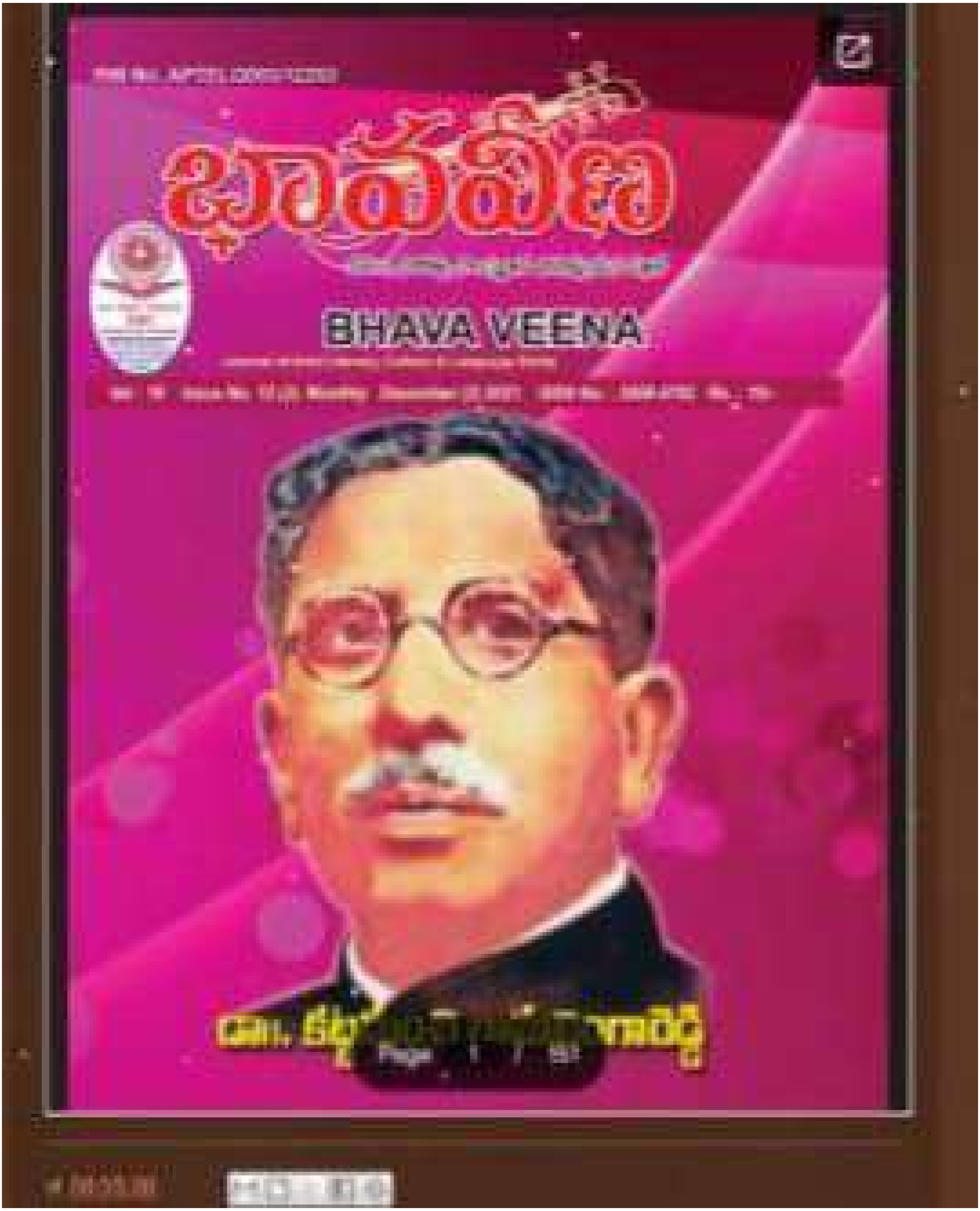
భావవీణ
BHAVA VEENA

BHAVAVEENA
Vol. 18, Issue. 12, December (2) 2021
ISSN No. : 2456-4702 - RNI No. APTEL/2003/12253

UGC CARE List Group - 1 Journal
under Arts and Humanities Category

Contents (విషయ సూచిక)

1. రాయలసీమ కథలు - త్రాగునీటి సమస్యలు	- పి. విజయకుమార్	5
2. మారిషస్ దేశంలోని తెలుగువారి పెళ్ళిపాటల్లో అనుబంధాలు	- డా॥. రాజ్యంతి దాలయ్య	12
3. ఎరుకల భాష - బహువచన రూపాలు	- డా॥. వి.ఎమ్.సుబ్రహ్మణ్య శర్మ	17
4. తెలుగు దిన పత్రికలలో ప్రత్యేక సాహిత్య శీర్షికలు (కాలమ్)	- జి. మహేందర్	20
5. వైజ్ఞానిక కాల్పనిక రచనల్లో సృజనాత్మకత	- గజ్జల ప్రమీల	26
6. అందమైన కుటుంబం - వేమన స్వప్నం	- డా॥. కె. పుల్లారెడ్డి	30
7. సినిమా పాటల్లో దాశరథి ప్రయోగాలు	- కల్లోజి సుశీల్‌కుమార్	34
8. నవలల్లో కుల వృత్తుల జీవన చిత్రణ	- డా॥. కొప్పు సుభాష్ చంద్రబోస్	39
9. జానపదం సామాన్యుడి ప్రతిభకు సజీవ సాక్ష్యం	- యం. కురుమయ్య యాదవ్	43
10. చిత్తూరు జిల్లా జానపదుల నమ్మకాల్లో దిష్టి ప్రాముఖ్యత	- కె. మహేష్	47
11. సి.యస్.రావు నవలల్లో ఆదర్శ పురుష పాత్రలు	- మొగ్రి పిచ్చయ్య	51
12. నేర్చుకోవడంలో పేదరికం : ఒక సామాజిక భాషాశాస్త్ర పరిశీలన	- మెండే బాపూజీ & - దీపక్ త్రయంబక్ మోరే	59
13. దర్గం కథలు - విశ్లేషణ	- పుష్పలత	63
14. శ్రీ ఎ.వి. రెడ్డి శాస్త్రి 'ఒక మహా స్వప్నం ముగిసాక' కథలోని...	- శివయ్య రాజాలపాటి	66
15. తెలంగాణ వాగ్గేయకారులు - సాహిత్యం	- నంగి సంజీవ్ కుమార్	71
16. దాశరథి సినిమా పాటలలో 'శ్రీకృష్ణుడు'	- తిరునగరి శరత్ చంద్ర	77
17. జానపద సాహిత్యం - స్త్రీ శ్రమజీవన సౌందర్యం	- బి. శ్రీదేవి	81
18. భర్తృహరి సుభాషితాలు - కార్యసాధన	- డా॥. గరికపాటి హరిబాబు	83
19. నిజామాబాదు జిల్లా కవుల సాహిత్య కృషి	- మేకల రామస్వామి	86
20. నర్తన రీతులు	- డా॥. యు. హిమబిందు	95
21. హోసూరు కథలు - జానపద కళారూపాలు	- ఎస్. పుష్ప & - ఆచార్య మూలె విజయలక్ష్మి	98
22. జంపన నవలా సాహిత్యం - సామాజిక ప్రయోజనం	- దాములూరి స్వాతి	100
23. ప్రకాశం జిల్లా మహిళా సాహితీమూర్తుల్లో పెండ్యాల గాయత్రి స్థానం	- దారమ్ శ్రీధర్ బాబు & - డా॥. కె. బలరామ్	103
24. అమెరికా తెలుగు కథానికలు - భారతీయ సంస్కృతి పట్ల అభిమానం	- యస్. మహేశ్వరి & - ఆచార్య మూలె విజయలక్ష్మి	106
25. Philosophical teachings of the Bhagavad Gita in daily life	- Ashok Manda	110
26. The need for Guidance and Counselling	- Dr. G. Sailamma	114
27. Devotional Aspects reflected in Ambaranad¢¿astava	- Asadevi .G	118
28. Relevance Theory as an Approach	- Dr. Venkannalthagani	122
29. History and Architecture of Chandragiri fort	- Dr. Meesala Ramakrishna, - Dr. Doneti Sivaji & - Dr. Seelam Srinivasa Rao	129
30. Analysis of Sports Discourse : A Case study	- G. Narender Reddy & - Prof. Mohammad Ansari	136
31. Level of Professional Commitment, Occupational...	- Lavina Saluja & - Dr. Vimal Kishor	142

BHAVAVEENA
Vol. 18, Issue. 12, December (2) 2021
ISSN No. : 2456-4702 - RNI No. APTEL/2003/12253
భావ వీణ
UGC CARE List Group - 1 Journal
under Arts and Humanities Category

The need for Guidance and Counselling in effective Teaching

- *Dr. G Sailamma*, Assistant Professor, Centre for Publications, Dravidian University, Kuppam.

In guidance and counselling, these two words generally take on different meaning. The former refers to helping student's whole person development, while the latter is frequently targeted at helping students with problems. In other words, guidance work is preventive and developmental in nature where as counselling is more of supportive, remedial work (Lai Yeung, 2014). Guidance and counselling is an important educational tool in shaping the orientation in a child from negative ideas that is planted in the child by his/her peers. Hence the need school for the counsellor to assist the child in moulding their future through counselling therapy. The school counsellor is seen as a role model and highly respected by students. The counsellors by their training are expected to be friends with the school child, listen to the child's complains, short comings and proffer guidance to the child in a quest of moulding the child in the right part to take in their life pursuit. Hence guidance and counselling is a very necessary therapy to school children.

The school children are undergoing some of the most difficult periods of life. The transition from childhood to adulthood is a difficult one, even for the most balanced child / Apart from the influence of the family, the other major influence on the young person's life is the school and the school and the school environment. So families and schools have a duty to assist young people in their self-growth towards becoming a self-fulfilled and well adjusted adult. Counselling and guidance can provide a good basis for a broader education for life. While being non-medical and non-psychiatric, it can be used as therapy for individuals with specific personal problems. Hence, the Role of Guidance and Counselling in Effective Teaching and Learning in schools for the child future success.

Guidance as a movement within the larger field of education has successful in focussing the attention of teachers, administrators and parents on the wide range of individual differences among the pupils and their respect for the individual . The early guidance workers defined guidance as assistance made available by competent persons to an individual of any age to help him direct his own life, develop his own point of view, make his own decisions and carry his own burdens. Counselling is often referred to as the heart of any guidance programme. It is a process of assistance extended by an export to a needy person in an individual sitution.

Guidance is a dynamic and continuous process. Guidance is personal assistance. It is an expert and specialized service. Everyone cannot provide guidance. It is the task of educationally qualified, professionally trained and psychologically mature persons. Guidance is based on rigid code of ethics. The guidance worker or the counsellor should keep all the information about the client strictly confidential. Researchers have been conducted in the field of human development and effective learning. These research findings were applied to

school situations; certain basic concepts came to be expressed in catch words.

Education of the whole child. " homogeneity of grouping," "learning by doing" project method, core curriculum and so on. Presently emphasis is specially given to education for world cooperation and guidance and personal service. Each of these slogans has been accepted enthusiastically by educators as the best educational approach to the achievement of good individual and group adjustment. Education itself is complex many sided process. Looking to the complexity of human nature, these concepts must be applied in a modified form.

Putting in simple words any planned educational activity may be termed guidance. The purpose of guidance is to help one to adjust ones abilities and interests to the needs of society. Thus guidance encourages the individual to discover his talents in relation to opportunities in life. Today young people need to acquire various types of skills. Like reading, writing, speaking, listening, thinking, judging ,appreciation, understanding skill in various arts and crafts, above all, the skill of self-discipline and self-guidance are very much needed.

Guidance is one of the means employed by educationists to impart skill. The child learns from his teacher not only mastery over a particular subject but also develops proper attitudes and habits. The basic concepts of guidance which are derived from various branches of study must be applied consistently and steadily in all classrooms and in all activities.

With the advancement in the field of science and technology, education is becoming more complex and hence more is the need of guidance. In order to know what kind of education is most suited to the interests, abilities, aptitudes etc., of student guidance is needed. Right choice of subjects and educational courses will lead student towards the path of success.

Guidance helps in the matching of man with the job. Can the one hand, the individual has a particular IQ level aptitude, interest, valued pattern, abilities etc on the other hand there are the requirements of the particular job. Guidance helps in making a right choice of profession and in this way human resources are utilized to their maximum limit. Guidance is needed for selecting right type of job to have the feeling of job satisfaction in flora guidance is needed to monitor academic progress of students.

Guidance and counselling is needed to identify special learners, such as academically backward. Guidance in needed to assist student in further continuing education. Guidance and counselling is needed to diagnose the learning difficulties and disabilities of students in different subjects.

Guidance and counselling is needed to help students in their adjustment to curricular and co-curricular demands of the educational programme. Guidance and counselling is needed to provide carried information. At the earlier stages teacher's guidance and counselling programme leads to the development of desirable habits, attitudes, interests and personality dispositions.

What are the aims of Guidance and counselling in schools ?

The aims of guidance and counselling service in schools is to assist the student in fulfilling

his/her basic physiological needs, understanding themselves and developing associations with peers, balancing between permissiveness and controls in the school setting, realizing successful achievement and providing opportunities to gain independence. The purpose of guidance and counselling therefore provides emphasis and strength to educational programs.

a. **To provide for the realization of student potentialities :** To all students, the school offers a wide choice of courses and co-curricular activities. A significant function of education is to help students identify and develop their potentialities. The counsellor's role is to assist students to distribute their energies into the many learning opportunities available to them.

b. **To help children with developing problems :** Even those students who have chosen an appropriate educational program for themselves may have problems that require help. A teacher may need to spend from one fifth to one third of his/her time with a few pupils who require a great deal of help, which deprives the rest of the class from the teacher's full attention to their needs. The counsellor, by helping these youngsters to resolve their difficulties, free the classroom teacher to use his time more efficiently.

c. **To contribute to the development of school's curriculum :** Counsellors, in working with individual students, know their personal problems and aspirations, their talents and abilities, as well as the social pressures confronting them. Counsellors, therefore, can provide data that serve as a basis for curriculum development, and they can help curriculum developers shape courses of study that more accurately reflect the needs to students. Too often, counsellors are not included in curriculum development efforts.

d. **To provide teachers with technical assistance :** Pre-service teacher training institutions typically provide very limited experience with the more technical aspects of guidance work. Thus, a need exists in most schools for assistance with guidance and counselling functions essential to the educational program. Specifically, the guidance counsellor is qualified to assist teachers with selecting, administering, and interpreting tests, selecting and using cumulative and other types of records, providing help and suggestions relative to counselling techniques, which teachers can use in counselling their students, and providing leadership in developing and conducting professional development of teachers in guidance functions.

e. **To contribute to the mutual adjustment of students and the school :** Guidance has a responsibility for developing and maintaining a co-operative relationship girl/boy students and the school. Teachers and counsellors must be cognizant of student's needs; students also must make adjustments to the school. They have a responsibility to contribute something to the school. A major contribution of students is that of making appropriate use of the schools

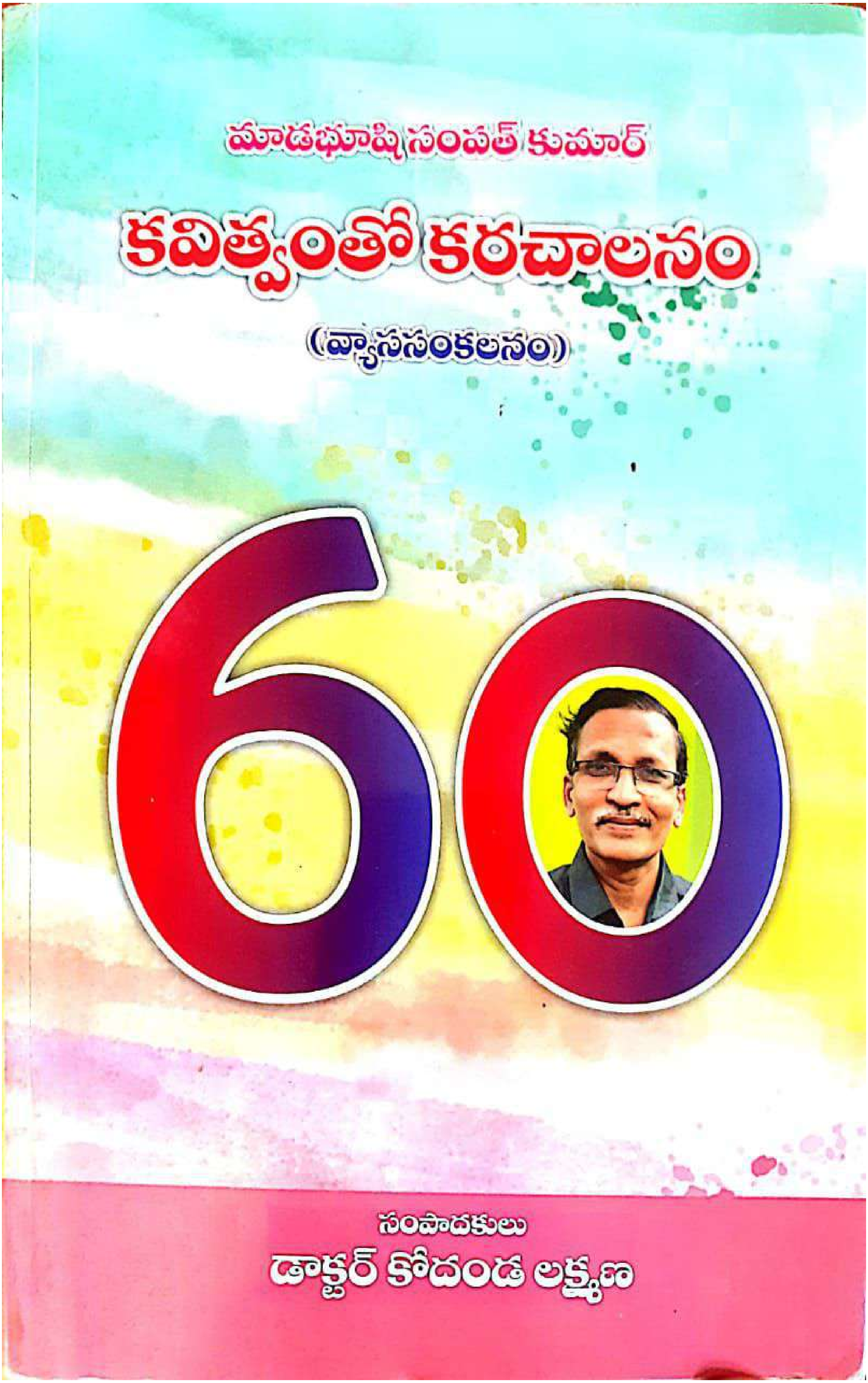
మాడభూషి సంపత్ కుమార్
కవిత్వంతో కరచాలనం
(వ్యాససంకలనం)
60
సంపాదకులు
డాక్టర్ కోదండ లక్ష్మణ

విషయసూచిక

1. మాడభూషి జీవన రేఖలు
   -డి. తిరుమల స్వాతి 11

2. కవితానుశీలనం
   -ఆచార్య జివియస్ఆర్ కృష్ణమూర్తి 31

3. కావ్యజీవితమ్
   -కళారత్న ఆచార్య శిఖామణి 33

4. శత్రు సంహారానికే, కవి అక్షర ప్రయాణం 36
   -డాక్టర్ అద్దేపల్లి రామమోహనరావు

5. హృదయంలోని గాయానికి రంగుల రూపం 42
   -డాక్టర్ కడియాల రామమోహనరాయ్

6. మనసున్న మనిషి మాడభూషి 44
   -ఆచార్య ఆర్వీయస్.సుందరం

7. కవిత్వమర్మమెరిగిన కవి 48
   -ఆచార్య రాచపాళెం చంద్రశేఖరరెడ్డి

8. మరోపయనం కోసం .... మనసు పరుస్తూ 53
   -శ్రీ భువనచంద్ర

9. 'శత్రువుతో ప్రయాణం' చేసిన నా మిత్రుని గురించి.. 62
   -చైతన్య ప్రసాద్

10. సకల కవి మిత్రుడు మా సంపత్! 66
    -మందలపర్తి కిషోర్

11. కవిత్వంతో కరచాలనం! 69
    -డాక్టర్ రాధేయ

12. మనసును గెలిచిన కవిత్వం 73
    -డాక్టర్ కవి యాకుబ్

13. శిల్పమే ఒక వార్షిక ప్రణాళిక 80
    -డాక్టర్ కలువగుంట రామమూర్తి

14. సామాజికాంశాల 'సంపత్' కవిత్వం 84
    -డాక్టర్ గుమ్మా సాంబశివరావు

15. జనజీవితంలో అ(ట్ట)డుగుజాడలు వెదకే కవి 89
    -కళారత్న డాక్టర్ జి.వి.పూర్ణచందు

16. కవి హృదయం : మెచ్చుకోలు 93
    -ఆచార్య జి.ఎస్.మోహన్

17. మాడభూషి ఆ'లోచనలు' 100
    -ఆచార్య డి.వి.శ్రవణ్ కుమార్

18. ఆరుపదుల సంపత్తు 105
    -ఆచార్య బూదాటి వెంకటేశ్వర్లు

19. కవితా విహారి 109
    -ఆచార్య తప్పెట రామప్రసాద రెడ్డి & యస్.గంగాధరరెడ్డి

20. మాడభూషి కవిత్వంలో పసందైన పద చిత్రాలు 117
    -డాక్టర్ వి.ఆర్.రాసాని

21. మాడభూషి కవిత్వం-నిర్మాణపద్ధతులు 129
    -ఆచార్య దార్ల వెంకటేశ్వరరావు

22. జీవితాన్ని కవిత్వీకరించుకున్న కవి – మాడభూషి 141
    -ఆచార్య మేడిపల్లి రవికుమార్

23. అజేయుని విజయవిలాసం 151
    -డాక్టర్ విశ్వర్షి వాసిలి

24. వన్నె తరగని వ్యక్తిత్వం 155
    -ప్రొఫెసర్ తమిళ్ సెల్వి

25. ఉన్నతమైన తండ్రి! 158
    -మాడభూషి మానవి

17. మాడభూషి ఆ'లోచనలు'

ఆచార్య డి.వి.శ్రవణ్ కుమార్

సంచాలకులు, ప్రచురణల కేంద్రం, ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయం, కుప్పం

"అందంగా కవిత్వం రాయమంటే
అర్థం కాకుండా రాశారు
అందానికి గుర్తు
అర్థంకాకపోవడమేనంటే...!"

– అర్థం కాకపోవడమే కవిత్వం కాదంటూ, అందంగా కవిత్వం రాయడమంటే అర్థం అయ్యేటట్లు రాయడమేనని కవిత్వానికి నిర్వచనం చెప్పిన ఆచార్య మాడభూషి సంపత్‌కుమార్ గురించి తెలుగు సాహిత్యంలో పరిచయం అవసరం లేదనుకుంటాను. వృత్తిరీత్యా మద్రాసు విశ్వవిద్యాలయంలో తెలుగు శాఖలో ఆచార్యునిగా ఉద్యోగ విరమణ చేస్తున్న వీరి ప్రవృత్తి సాహిత్య వ్యాసంగమే. ఈ వ్యాపకం మాత్రం నిరంతరాయంగా కొనసాగుతుంటుంది. వివిధ పత్రికల్లో వీరి వ్యాసాలు, కవితలనేకం ప్రచురితమయ్యాయి. అనేక కవితల్ని తెలుగులోకి అనువదించారు. సుమారు 20కిపైగా పుస్తకాలు ప్రచురించారు. ఇక సదస్సులైతే సరేసరి. వందలాది సదస్సుల్లో పాల్గొనడం, నిర్వహించడం చేశారు. మొత్తంగా చెప్పాలంటే తమిళనాట తెలుగు సాహిత్య పతాకాన్ని ఎగరేసిన సాహితీ పిపాసి మాడభూషి గారు.

ఆచార్య మాడభూషి సంపత్‌కుమార్ గారి రచనల్లో 'ఆలోచనలు' ఒకటి. ఇది అచ్చంగా కవిత్వం కాదంటూనే కవిత్వీకరించారు. వీరు పూర్వాశ్రమంలో వివిధ పత్రికల్లో పాత్రికేయుడిగా పనిచేశారు. 'వార్త' దినపత్రికలో పనిచేసేటపుడు వారం వారం ఒక్కో శీర్షిక కింద రాసిన మినీ కవితలు ఇవి. ఈ మినీ కవితల్లో కొంత హైకూతత్వం కనిపిస్తుందని వీరే చెప్పారు. ఇవన్నీ మూడు, నాలుగు పాదాల్లో ఉంటాయి. ఆ రోజుల్లో మానవి, ఎమెస్కే పేరుతో ఇవి వార్త పత్రికలో ప్రచురితమయ్యేవి. వీటికి పాఠకుల నుండి మంచి ఆదరణ కూడా లభించింది. సమకాలీన సామాజిక పరిస్థితులు, సంఘటనలు, సమస్యలు ఈ కవితల్లో ప్రతిబింబిస్తాయి. మాడభూషి

వారి సునిశిత దృష్టికి, విమర్శనా రీతికి ఈ 'ఆలోచనలు' తార్కాణంగా నిలుస్తాయి.

భారతదేశానికి స్వాతంత్ర్యం సిద్ధించిన రోజు నుండి వీరి "ఆలోచనలు" ప్రారంభమయ్యాయి.

"తిరగబడిన జనం
విరిగిపడిన ప్రభుత్వం
1947 ఆగష్టు 15" – అంటూ ఆలోచనల్ని ప్రారంభించారు.

"మాట కోసం పోట్లాట
తెలుగు వారికి తేటగీత
1956 నవంబరు 1"– న ఆంధ్రప్రదేశ్ రాష్ట్ర అవతరణని ప్రస్తావించారు.

భారత్–పాక్ యుద్ధాన్ని "మన్నోడెను, తన్నోడెను, భారత్–పాక్, 1971 డిసెంబర్ 3" అంటూ మహాభారతంలోని కౌరవ పాండవుల జూద ఘట్టాన్ని ఆవిష్కరించారు. 'తను ఓడి నన్నోడెనా, నన్ను ఓడి తనోడెనా' అని ద్రౌపది ధర్మ సందేహాన్ని లేవనెత్తిన అంశం ఇక్కడ స్పష్టమవుతుంది.

'అసలే కోతి
ఆపై కల్లు తాగెను
1992 డిసెంబర్ 6' – అంటూ బాబ్రీ విధ్వంసాన్నీ ప్రస్తావించారు. 'పేరు చందూరు, హృదయం మండేచూరు, 1991 ఆగష్టు 6' అంటూ చుందూరు మారణ హోమాన్నీ సృజించారు. మాడభూషి వారి సామాజిక స్పృహకు అద్దంపట్టే మినీలు ఇవి.

"ఆవులకు అన్నం లేదు
నాయకులు గడ్డితిన్నారు
లాలూ గెలుపు" – అని అవినీతి కుంభకోణాన్ని స్పృశించారు.

తెలుగు రాష్ట్రంలో బలపడిన మాదిగ దండోరా దళిత ఉద్యమాన్ని

"దళితుడికొక దళితుడు
తిరగబడితె బలితుడు
మాదిగ దండోరా!" – అంటూ మాదిగ దండోరా ఉద్యమానికి మద్దతు తెలిపారు.

మనది వ్యవసాయ ప్రధానమైన దేశం. 'రైతే వెన్నెముక' అని ఉపన్యాసా- దంచే దేశంలో రైతు దీనస్థితిని కళ్లకు కట్టినట్లు చూపించారు. వీరి 'ఆలోచ... సంపుటిలో,

"కొనేవాడికి
అమ్మేవాడు లోకువ
దళారి వాత పడ్డ రైతు!" – అని అంటూ రైతు మోసపోతున్న విధాన్ని చూపించారు.

"భిక్షగాడు వెళుతున్నాడు
జోలె నిండిపోయింది
దుర్భిక్షకుడైన రైతు" –అని అంటూ దుర్భిక్షప్రభావంతో రైతు భిక్షగాడికంటే హీనంగా అవుతున్నాడని ఆవేదన చెందారు.

"పల్లె పొమ్మంటోంది
పట్నం రమ్మంటోంది
పొట్టకోసం వలస!"

"పస్తులతో చావాలా
ఆత్మహత్య చేసుకోవాలా
పాలుపోయిన రైతు" – ఈ వాక్యాల్లో రైతు కూలీగా మారుతున్న విధానం, రైతుల ఆత్మహత్యలకు దారితీసే పరిస్థితులు అల్పపదాలతో, అనల్పార్థాన్నిచ్చేలా కవితీకరించారు.

గ్లోబలీకరణ చెందుతున్న రోజుల్లో, హైటెక్ సొగసులతో కంప్యూటీకరణ దిశగా అడుగులేస్తున్న పరిస్థితుల్లో,

'ప్రపంచమంతా కంప్యూటరీకరణ
హైటెక్ సేద్యం, గ్లోబలీకరణ
బస్సు మొహం చూడని పల్లె!" – అంటూ మన గ్రామాల స్థితిగతుల్ని ప్రస్తావించారు.

మనిషి మరణానంతరం కూడా మరో జీవితం ఉంది. అవయవ దానం వల్ల ఇది సాధ్యమవుతుంది. అవయవ దానాన్ని ప్రోత్సహిస్తూ,

"ఆయుష్షు తీరిపోయిన
నీ కళ్లను ఇలా పడెయ్!
పనిగుడ్డును చేసి
మరో వందేళ్లు బతికిస్తా!"

"నీక్కావలసిన అన్నం దానం చేస్తే
నువ్వు చచ్చి ఊరుకుంటావ్!
నీకు పనికి రాని కన్ను దానం చేస్తే
నువ్వు బతికి ఊరేగుతావ్!" – అని నేత్రదానం గొప్పతనాన్ని విశదీకరించాడు.

మహిళలకు సమాన హక్కులు నేటి సమాజంలో హుళక్కేనని,

"శూన్యంలో సగం
సంపదలో శూన్యం
స్త్రీలకు సమాన హక్కులు" – అంటూ ఆస్తిలో సమాన హక్కు చట్టం చేసినా, అది మాత్రం ఆచరణలో శూన్యమని మనలోని లోపాల్ని ఎత్తి చూపారు.

మాడభూషి ఆలోచనలు కవిత్వాన్నీ వదలలేదు.

"పద్యం ఫ్యూడల్
వచనం కేపిటల్
నలిగిపోయేది కవిత్వమే!"నంటారు. సంప్రదాయ కవిత్వానికి, ఆధునిక వచన కవిత్వానికీ మధ్యన నలిగిపోయేది కవిత్వమేనంటారు.

"గోడ దూకితే ఫిరాయింపు
గోడవతలే ఉంటే అవినీతి
రాజకీయ సహకారం"– అంటూ రాజకీయ అవినీతినీ ప్రశ్నించారు.

బాలకార్మిక వ్యవస్థనీ, భ్రూణహత్యల్నీ కవి నిరసించాడు. "దారాన్ని తెంచుకోవడానికి, తనకలాడుతున్న పూలు, బాలకార్మికులు!"

"పూలను కాళ్లకింద పడేసిందీ, మెడలో వేసిందీ మనిషే, నలిగిపోతున్న బాల్యం!"

"మొగ్గలోనే తుంచేస్తున్నది, పూలనే కాదు పిల్లల్ని కూడా, భ్రూణహత్యలు!" అని అంటూ బాల్యం ఒక వరం మాత్రమేకాదు శాపం కూడాననీ, బాల్యం డబ్బు చేతిలో కీలుబొమ్మలా మారిందని ఆవేదన చెందాడు.

ఓటు హక్కుని వినియోగించుకోవడం మనందరి బాధ్యత. ఆ బాధ్యతని ఎంత చక్కగా కవి గుర్తు చేశాడో చూడండి.

"ప్రథమ పౌరుడే క్యూలో
నిలబడి వేశాడు ఓటు
మామూలు ప్రజలారా
మీకెందుకు ఇక లేటు"– అంటూ ప్రతి ఒక్కరూ ఓటు హక్కుని వినియోగించుకోవాలని ప్రబోధించాడు.

సమాజంలో ధనానికున్న ప్రాధాన్యతని ఉదహరిస్తూ

"బ్యాంకుల పని ఒక్కటే
డబ్బులు కాస్తూనే ఉండడం!
అన్నీ అందని ద్రాక్ష పళ్ళే
డబ్బును డబ్బు మాత్రమే ఆకర్షించగలదు"– అంటాడు. డబ్బు పేదవాడికి మాత్రం అందని ద్రాక్షేనంటూ, డబ్బున్నవాళ్ల చెంతకే డబ్బు ఇంకా చేరుతుందనే నగ్న సత్యాన్ని తెలిపాడు.

ఇంకా ప్రేమ, ప్రేమికులు, ప్రజాస్వామ్యం, దొంగ ఓట్లు, అధికార మార్పిడులు, సోనియా, దయానా, భారత్–పాక్‌ల మైత్రి, సిటీ బస్సులు వంటి అనేక అంశాలు వీరి ఆలోచనల్లోంచి మినీ కవితల రూపు దాల్చాయి. ఇవన్నీ పరిశీలిస్తే సమాజం, సమస్యలు, వ్యక్తిత్వాలు, మనస్తత్వాలు వంటి అనేక అంశాలపై మాడభూషికి ఉన్న సునిశిత దృష్టి వ్యక్తమవుతుంది. ఈ ఆలోచనలు భవిష్యత్తులో కూడా కొనసాగాలని కోరుకుందాం. ఉద్యోగ విరమణానంతరం కూడా వారి సాహితీ గమనం అజేయంగా కొనసాగాలని ఆకాంక్షిస్తున్నాను. మాడభూషి మాటల్లోనే–

'ఈ ఆనంద డోళికామాలికలు
ఈ సౌహార్ధం
ఈ సౌశీల్యం
సాగనీ
జీవితమంతా
సంతోషం మోగనీ!"

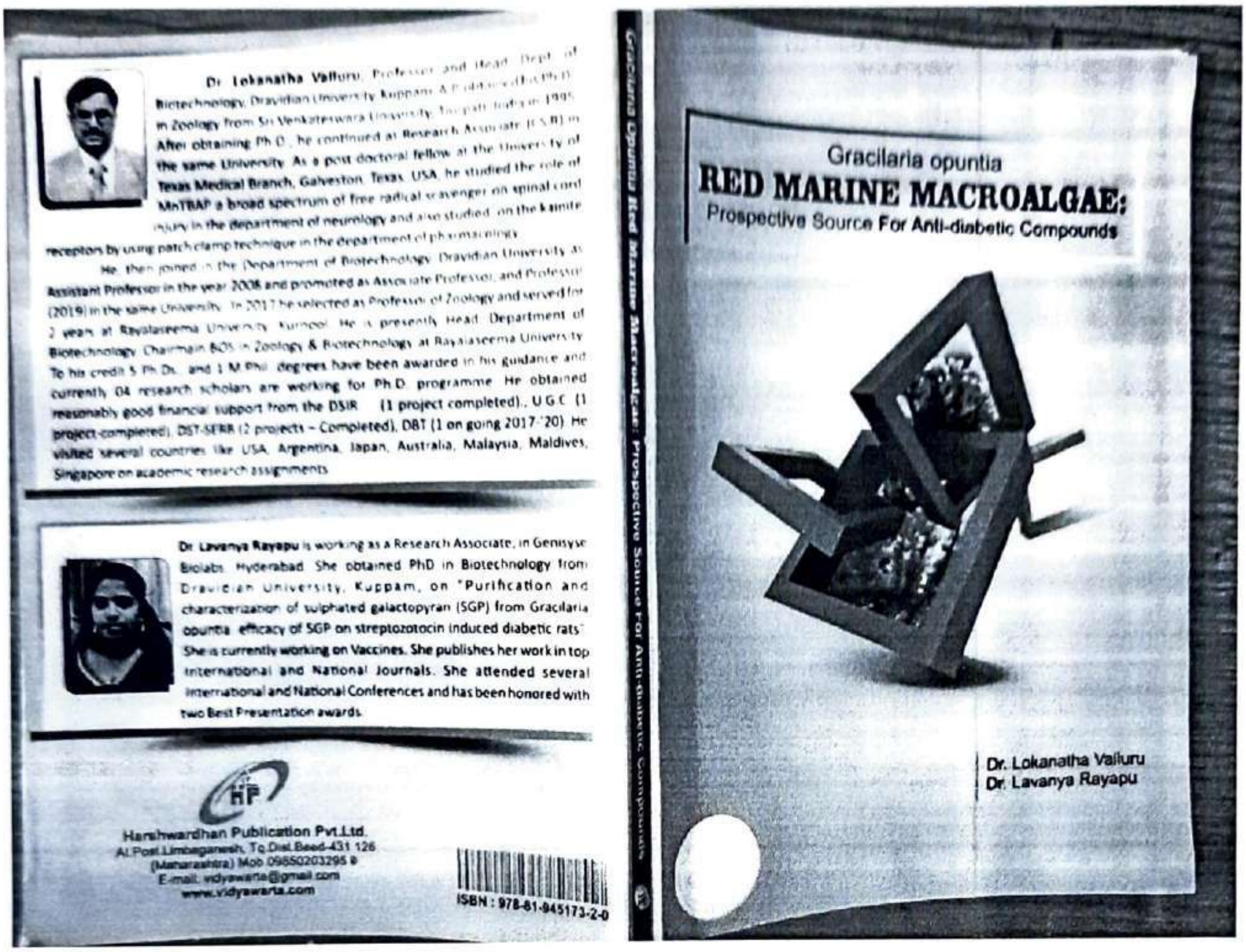

Dr Lokanatha Valluru, Professor and Head, Dept. of Biotechnology, Dravidian University, Kuppam, A.P. obtained his Ph.D. in Zoology from Sri Venkateswara University, Tirupati, India in 1995. After obtaining Ph.D., he continued as Research Associate (CSIR) in the same University. As a post doctoral fellow at the University of Texas Medical Branch, Galveston, Texas, USA, he studied the role of MnTBAP a broad spectrum of free radical scavenger on spinal cord injury in the department of neurology and also studied on the kainite receptors by using patch clamp technique in the department of pharmacology.

He, then joined in the Department of Biotechnology, Dravidian University as Assistant Professor in the year 2008 and promoted as Associate Professor, and Professor (2019) in the same University. In 2017 he selected as Professor of Zoology and served for 2 years at Rayalaseema University, Kurnool. He is presently Head, Department of Biotechnology, Chairman BOS in Zoology & Biotechnology at Rayalaseema University. To his credit 5 Ph.Ds. and 1 M.Phil. degrees have been awarded in his guidance and currently 04 research scholars are working for Ph.D. programme. He obtained reasonably good financial support from the DSIR (1 project completed)., U.G.C (1 project-completed), DST-SERB (2 projects – Completed), DBT (1 on going 2017-'20). He visited several countries like USA, Argentina, Japan, Australia, Malaysia, Maldives, Singapore on academic research assignments.

Dr Lavanya Rayapu is working as a Research Associate, in Genisyse Biolabs, Hyderabad. She obtained PhD in Biotechnology from Dravidian University, Kuppam, on "Purification and characterization of sulphated galactopyran (SGP) from Gracilaria opuntia: efficacy of SGP on streptozotocin induced diabetic rats". She is currently working on Vaccines. She publishes her work in top International and National Journals. She attended several International and National Conferences and has been honored with two Best Presentation awards.

HP
Harshwardhan Publication Pvt.Ltd.
At.Post.Limbaganesh, Tq.Dist.Beed-431 126
(Maharashtra) Mob 09850203295
E-mail: vidyawarta@gmail.com
www.vidyawarta.com

ISBN : 978-81-945173-2-0

Gracilaria Opuntia Red Marine Macroalgae: Prospective Source For Anti-diabetic Compounds

Gracilaria opuntia

RED MARINE MACROALGAE:

Prospective Source For Anti-diabetic Compounds

Dr. Lokanatha Valluru
Dr. Lavanya Rayapu

Dr. Lokanatha Valluru, Professor and Head, Dept. of Biotechnology, Dravidian University, Kuppam, A.P. obtained his Ph.D., in Zoology from Sri Venkateswara University, Tiurpati, India in 1995. After obtaining Ph.D., he continued as Research Associate (CSIR) in the same University. As a post-doctoral fellow at the University of Texas Medical Branch, Galveston, Texas, USA, he studied the role of MnTBAP a broad spectrum of free radical scavenger on spinal cord injury in the department of neurology and also studied on the kainite receptors by using patch clamp technique in the department of pharmacology.

He, then joined in the Department of Biotechnology, Dravidian University as Assistant Professor in the year 2008 and promoted as Associate Professor, and Professor (2019) in the same University. In 2017 he selected as Professor of Zoology and served for 2 years at Rayalaseema University, Kurnool. He is presently Head, Department of Biotechnology, Chairmain BOS in Zoology & Biotechnology at Rayalaseema University. To his credit 5 Ph.Ds., and 1 M.Phil. degrees have been awarded in his guidance and currently 04 research scholars are working for Ph.D. programme. He obtained reasonably good financial support from the DSIR (1 project completed)., U.G.C. (1 project-completed), DST-SERB (2 projects – Completed), DBT (1 on going 2017-'20). He visited several countries like USA, Argentina, Japan, Australia, Malaysia, Maldives, Singapore on academic research assignments.

Dr. Lavanya Rayapu is working as a Research Associate, in Genisyse Biolabs, Hyderabad. She obtained PhD in Biotechnology from Dravidian University, Kuppam, on "Purification and characterization of sulphated galactopyran (SGP) from Gracilaria opuntia: efficacy of SGP on streptozotocin induced diabetic rats". She is currently working on Vaccines. She publishes her work in top International and National Journals. She attended several International and National Conferences and has been honored

Harshwardhan Publication Pvt.Ltd.
At.Post.Limbaganesh, Tq.Dist.Beed-431 126
(Maharashtra) Mob.09850203295
E-mail: vidyawarta@gmail.com
www.vidyawarta.com

ISBN :

Gracilaria Opuntia Red Marine Macroalgae: Prospective Source For Anti-diabetic Compounds

Gracilaria opuntia

RED MARINE MACROALGAE:

Prospective Source For Anti-diabetic Compounds

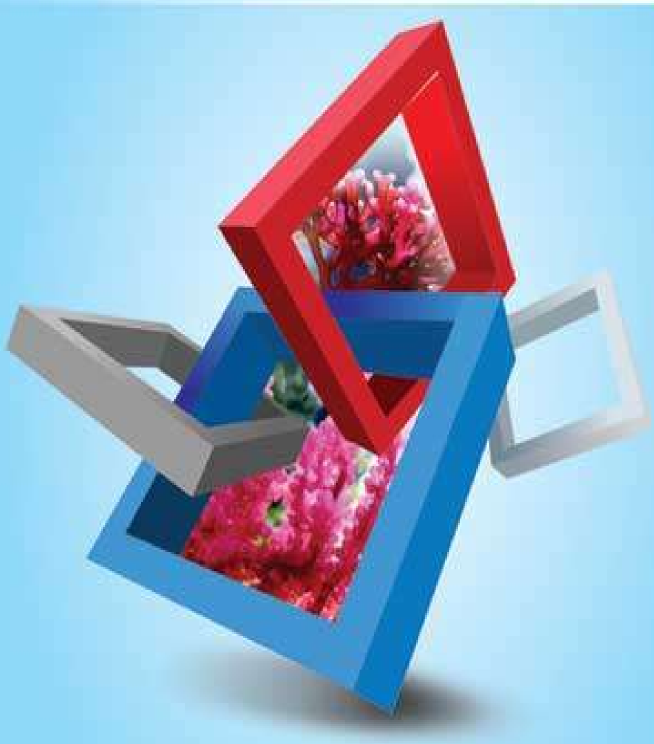

Dr. Lokanatha Valluru
Dr. Lavanya Rayapu

SWOPAJNA

INDIAN MULTILINGUALISM AND LANGUAGE BEHAVIOUR

ISBN : 978-81-924844-7-1

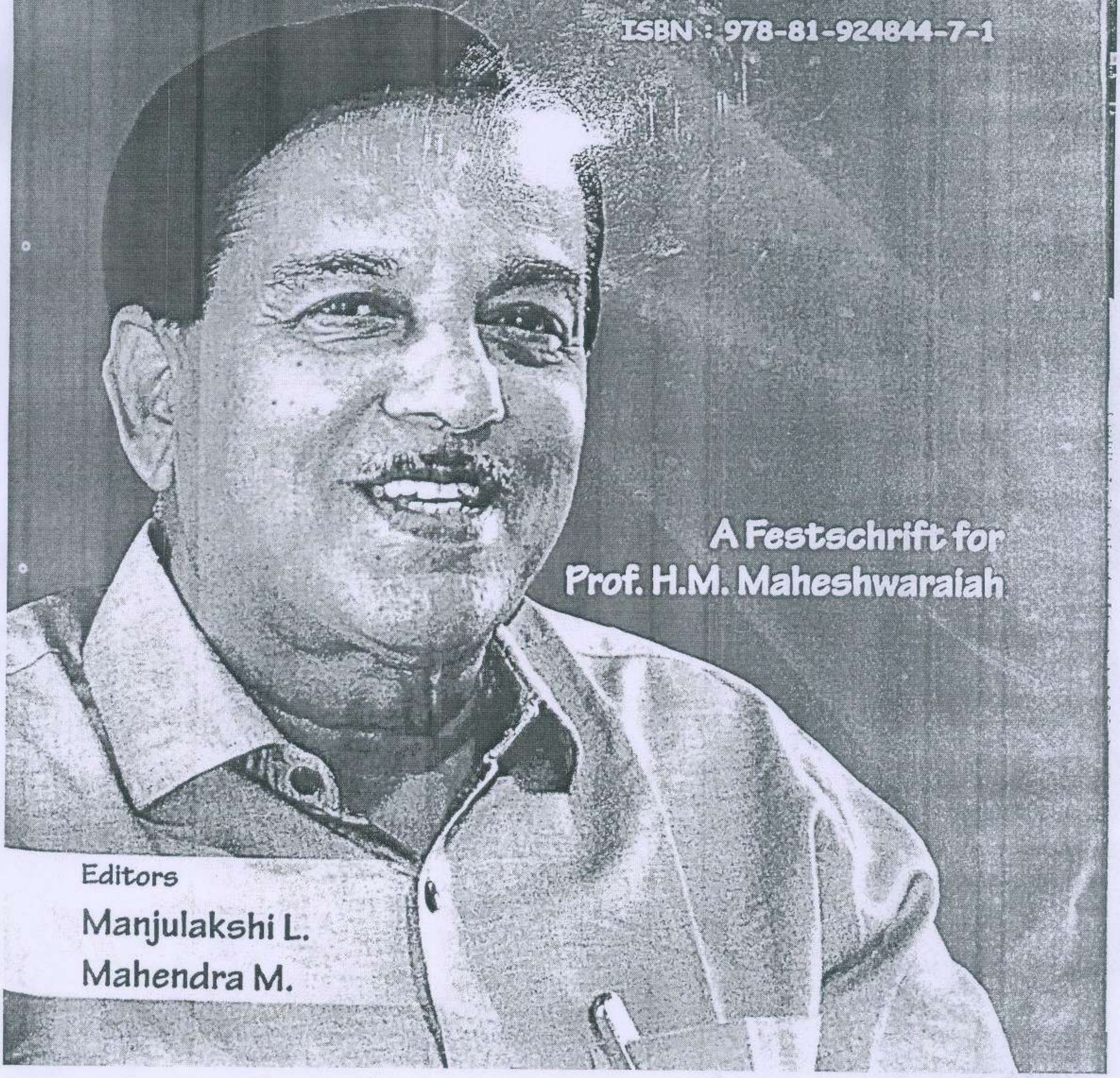

A Festschrift for
Prof. H.M. Maheshwaraiah

Editors
Manjulakshi L.
Mahendra M.

-S. Prema

23. Tolkappiyar's Conceptualisation of Grammar and its applicability for Natural Language Processing 259

-L. Ramamoorthy

24. Suggestion in Tamil Sangam akam (love) poems 272

-V. Gnanasundaram

25. Some Thoughts on Malayalam Lexicography 287

-G.K. Panikkar

26. Locating the Locative in Malayalam: A Brief Note 300

-K. Srikumar

27. Image Schema and Embodied Cognition of the Case Markers in Malayalam 304

-P. M. Girish

28. Honorific Masculine Singular in the Language of Sangam: Some Evidences from Kuruntokai 313

-K. Rangan

29. Valency changing operators in Telugu 326

-M. C. Kesava Murty

30. Ratnákaravarïi: 1557 332

-Hampa Nagarajaiah

31. Can Evo-Eco-Devo Principle Explain the Complex Design of Languages? 344

-Soibam Rebika Devi

INDO-ARYAN LANGUAGES

32. How does the Odia Language Classify Nouns? 356

-Panchanan Mohanty

33. Language Interaction Continuum: A Systematic Study in Kashmiri, Urdu and English Language Contact Situation 375

-Aadil Amin Kak

-Sajad Hussain Wani

34. Reconstruction of Subversive History of the Marginalized in Select Contemporary Bangla Novels 395

-Bhagyadhar Mandal

-Udaya Narayana Singh

Contents

Section I- Language and Linguistics

1. *Linguistics and the Life Sciences: An Oxymoron?*
   Probal Dasgupta
2. *The Linguistic Archaeology of India: A Contribution to the Asian languages*
   G. Uma Maheshwar Rao
3. *Linguistics and Prosody (with Special Reference to tirukkural)*
   S.V. Shanmugam
4. *Understanding the Place of Woman in Tamil Society: A Lexical Approach*
   K. Rangan
5. *The Dative Case: Traditional Grammarians' View*
   A. G. Natarajan
6. *Sora Kinship Terms*
   V. Renuga Devi
7. *Trends in Dravidian Lexicography*
   Usha Devi Ainavolu
8. *A Measurement on tanittamil iyakkam*
   Ganesan Ambedkar
9. *Code Switching in Lambada-Telugu Bilingual: An Overview of the Theoretical Analysis*
   Kishore Vadthya
10. *A Review Essay on Origin and Development of Modern Linguistics by EVN Namboodiri*
   Rajnath Bhat

Section II- Applied Linguistics

11. *Developing Communicative Effectivity in Speech: The Study of Anna in English and Tamil (A Sociolinguistic Study)*
   Karunakaran Krishnamoorthy
12. *Visual Onto-thesaurus for Tamil*
   Rajendran Sankaravelayuthan & Anandkumar, M.
13. *Valency Lexicon Frames of Telugu Verbs*
   MC Kesava Murty
14. *Collocation in CIIL Corpus: Implications for Language Teaching and NLP*
   Thennarasu, S.
15. *Certain Issues in the Development of Telugu - Tamil Machine Translation: A View from the Lexicon*
   Parameswari Krishnamurthy, G. Uma Maheshwar Rao & N.Krupanandam
16. *Argument Structure of Ambiguous Nepali Verbs*
   Krishna Maya Manger
17. *Classification of Lexicon Relating to Ontological Studies*
   Sampath Babu Tokala & Kejiya Dasari
18. *Evaluation of Reading Skills among School Children in Upper Primary Classes: A Case Study in Telangana*
   Nageshwara Rao Chelli
19. *An Analysis on Implementation of Bilingual Method in Teaching the English Language in Success Schools*
   Chandraiah, G.
20. *Language Use and Attitudes among Mulakanadu Telugu Settlers in Karnataka*
   Arpita Kanjilal
21. *Understanding the 'Queer' Language: A Case Study of Hyderabadi Hijras*
   Sreerakuvandana & Manjari Nandy
22. *Redefining Cyber Malayalam: A Cognitive Linguistic Approach*
   Repsy Mariam Mathew

Section III- Translation Studies

23. *Social Meaning of Translation in Modern Times*
   B. R. Bapuji
24. *Translation, Culture and the Ao-Naga Folksongs*
   Imchasenla & Shivarama Padikkal
25. *The Problem of Equivalence in Translation: A Study of Gopinath Mohanty's Translated Novel The Ancestor*
   Bhimasena Bhol

Published by
KY PUBLICATIONS
D.No: 4-15-50/2, 6th Line
Bharathpet, GUNTUR 522002, A.P. INDIA.
WWW.KYPUBLICATIONS.COM
Mobile.08885848005
editorkypublications@gmail.com
Regd No: 68/2017

©All Rights reserved

500₹ /40US$
ISBN 978-93-87769-37-3
9 789387 769373

moḻivādam

Collected Papers in Applied Linguistics

A Festschrift for
Prof. N. KRUPANANDAM

Edited By
PARAMESWARI KRISHNAMURTHY
SAMPATH BABU TOKALA

KY PUBLICATIONS

13

Valency Lexicon Frames of Telugu Verbs

MC Kesava Murty

1. Introduction

A verb may have a certain number of optional or obligatory syntactic dependents or elements. The latter refers to the set of arguments present in any given clause. In other words, the set of arguments of a verb is called the valence of that verb. The lexicon and the grammar of the language must, therefore, include information about these valency requirements. It is said that these issues of valency raise the question of alternation, i.e., where two morphologically related or even identical predicates differ in their lexical semantics in the way participants are realized in the morpho-syntax and in particular, in morphology.

A valency lexicon describes the valency behavior of a given lexeme (verb, noun, adjective or adverb) in the form of valency frames. A valency frame in the strict sense consists of obligatory arguments. Free modifications are prototypically optional and do not belong to the valency frame, though some frames require a free modification like the direction in the verbs of movement. Obligatory arguments have semantic labels, and they are distributed according to semantic judgments of the annotators. Both the obligatory and the optional inner participants belong to the valency frame in the strict sense.

2. Origin of the Research Problem

Many Language Technology products like Machine Translation system, Information Retrieval, Information Extraction, WordNet and other resources are aiming at high-quality results. The information about the predicate in a proposition is distributed over four levels of structures called Semantic

Structure, Argument structure, Grammatical Function structure, and Grammatical Category structure. As verbs are understood as central elements of sentences, the key aspect in determining the sentence meaning is an estimation of the meaning of the verb. Valency frames of the verbs are usually corresponding to their meanings. Choosing the appropriate verb frame with respect to word sense disambiguation, it requires a database of verb valency frames for every distinct sense.

There is a real need to build these language resources and make available to the Language Technology researchers for human and machine interaction in order to achieve better quality results. Valency Lexicon contains frames assigned according to definitions in the lexicon and it will be a human annotated text.

3. Interdisciplinary Relevance

The present work supplements the applications that improve the results of Word Sense Disambiguation (WSD), which is a crucial part of Machine Translation System. Such a rich lexicon can help an automatic parser to learn and subsequently parse with high accuracy. Further, we can continue in the direction of automatic valency frame extraction from annotated corpora. If it is linked to Telugu WordNet all the hypernymic/hyponymic hierarchies with their semantic properties will also be available. Interlingua translation can be very easy when we possess such useful tools.

4. Review of Research

The building of VerbaLex database started during the EU project Balkanet (Balkanet Project, 2002) when about 1500 Czech verb valency frames were included in Czech verb synsets. Starting from Czech WordNet they were linked to English Princeton WordNet and to the WordNets of other languages in Balkanet by means of the Interlingual Index (ILI). They tested a hypothesis that the Czech complex valency frames can be reasonably applied to the verbs in other languages, particularly to Bulgarian, English and Romanian. Thus, in the Balkanet project, an experiment took place in which Complex valency Frames (CVFs) developed for Czech verbs have been adopted for the corresponding Bulgarian and Romanian verb synsets (Koeva, 2004). The results of the experiments were positive, therefore a conclusion can be made that this can be extended to other languages.

The enrichment of Bulgarian WordNet with verb valency frames was initiated by the experiments with Czech WordNet (CzWN) which consists of approximately 1500 valency frames. Since both languages (Czech and Bulgarian) are Slavonic

the assumption was that a relatively large part of the verbs should realize their valency in the same way.

As it is mentioned above, the CVFs specify syntactic and semantic restrictions on the predicate argument structure of the predicate denoting the meaning of a given synset. It appears that the subcategorization features used in CVFs can be linked with slots in FrameNet reasonably well. The advantage of doing this is the fact that Czech WordNet is linked to Princeton WN2.0 through Interlingual Index (ILI).

In the VerbaLex project, CVFs of Czech were associated with the verb classes in a similar way as it was done in VerbNet. Each Czech verb in VerbaLex is marked with the corresponding VerbNet semantic class of a verb. Then they looked at the semantic roles occurring within the individual CVFs. This inevitably brought about the reduction of the VerbNet semantic classes from about 400 to 89. The semantic roles made the semantic classification of the verbs more consistent. It can be seen that Levin's classes contain verbs that seem to form one consistent group but if we look at them deeper it becomes obvious that they inevitably call for further differentiation and sub-classification. The differences in their meaning have to be captured by further sub-classification in which the semantic roles play a relevant role. The basic assumption in this respect is that there is a mutual relation between the semantic classes of verbs and the semantic roles in their corresponding VFs. The semantic part of the VFs can work for more languages as they tried to show the same can be extended for the corresponding semantic verb classes. The ultimate goal is to obtain semantic verb classes suitable for further computer processing and applications.

5.Valency within FGD

A verb may have a certain number of optional or obligatory syntactic dependents or elements. The latter refers to the set of arguments present in any given clause. In other words, the set of arguments of a verb is called the valence of that verb. The lexicon and the grammar of the language must, therefore, include information about these valency requirements. It is said that these issues of valency raise the question of alternation i.e., where two morphologically related or even identical predicates differ in their lexical semantics in the way participants are realized in the morpho-syntax and particularly in morphology. According to Sadler and Spencer (1998), this facet of the morphology-syntax interface has come to be referred to as 'Argument Structure'.

A valency frame in the strict sense consists of inner participants and obligatory free modifications (Panevov′a, 2002). Free modifications are prototypically optional and do not belong to the valency frame, though some frames require a free modification (e.g. direction in verbs of movement). Free modifications have semantic labels and they are distributed according to semantic judgments of the annotators. FGD (Functional Generative Description) introduces inner participants. Unlike free modifications, inner participants cannot be repeated within one frame. They can appear only once in a valency frame. Contrary to this, free modifications can repeat with the same, verb based on the semantic constraint. They can be obligatory as well as optional (which is to be stated by the judgment on grammaticality of the given sentence and by the so-called dialogue test, (Panevov′a, 1974). Both the obligatory and the optional inner participants belong to the valency frame in the strict sense. Like the free modifications, the inner participants have semantic labels according to the cognitive roles they typically enter: Ag (Agent), Pt (Patient), Th (Theme) Ex (Experiencer) Go (Goal) So (Source) Lo (Location) etc, The other inner participants are identified semantically; i.e. a verb with one inner participant will have Agent, a verb with two inner participants will have Agent and Patient regardless the semantics and a verb with three and more participants will get the label assigned by the semantic judgment.

6. The Linking Lexicon: Use in MT

In order to use the mono-lingual alternation-based lexicon for machine translation, it must be linked to another such dictionary. To do this we use a linking lexicon. The basic idea is that lexical choice is left to the generation stage, but constrained by the input text. There are also several practical advantages. The lexicon is easy to update, for example, a single sense entry may be adjusted rather than changing several pattern entries. All frames of a single verb or a single verb sense can be viewed at a glance, allowing errors and inconsistencies to be detected easily. Ideally, along with the verb senses, information about valency frame and semantic coding of arguments is explicit. However, the architecture allows links to be placed at any level. The links should allow for all syntactic and semantic constraints.

7. The Significance of the Study

The design of Valency Lexicon for Telugu is driven mainly by the requirement to describe the verb valency frame features in a computer readable form that could be used in the course of automatic syntactic and semantic analysis. The concept of valency particularly pertains to the level of underlying representation of a

sentence and then extended to present the morphemic and semantic representation of a particular member of a valency frame. The below mentioned are the areas of application where valency frames of verbs are employed or useful...

- online Valency lexicon database
- to learn the argument structure of verbs
- to obtain semantic features of the arguments
- to differentiate the animate/inanimate constituents for machine learning
- to study the distinct verb senses linked to verb frames
- links to the VerbNet
- to learn sense Tagging which is applicable in WordNet
- to study valency of predicates in terms of argument slots and their semantically determined relative prominence
- to learn semantic patterns of arguments are captured through thematic roles
- to learn comprehensive thematic roles and their relations
- links to Telugu WordNet hyper/hyponymic hierarchy
- usage in connection with WordNet for semantic grouping of verbs.
- To study sub-categorization frames
- link to verb sense disambiguation tool
- enables automatic parsing
- enables a semantic and morphological level of language generation

The present work focuses on the identification of the semantic features of the arguments i.e. the thematic roles assigned by a verb to its arguments and the way in which the relational semantics of the verb is represented at the syntactic level. Argument structure is the most crucial and relevant level of representation for verbs. Argument structure is manifested distributionally in syntactic alternations giving rise to differences in subcategorization frames or in the properties of the arguments of a verb. The subcategorization frames within and across classes can disambiguate the usages of a verb with more than one sense.

The study reports here a minimum of three noticeable results, viz. valency information with thematic roles and their realizations, a study of the argument structure information of Telugu verbs and a verb sense disambiguation tool for computer applications involving Telugu. The present work supplements the applications that improve the results of Verb Sense Disambiguation for Machine Translation System involved the Telugu Language. With the help of these

Machine Translation systems, we can imagine all the world languages or literature are on one platform, in other words, the translatability difficulties may completely come down.

It is expected that such a machine-readable and rich lexicon can help us to automatically analyse the Telugu language at morphological level and subsequently parse with high accuracy. The output can also supplement the inputs for Telugu WordNet.

8. Methodology

A verb used in a specific sense has arbitrarily a specified number of arguments and these arguments have specific semantic features. A verb, which often found to be ambiguous have different valency frames i.e. verb's meanings correspond to the number of valency frames of that particular verb.

Verbs with multiple senses will be provided with argument structure manually since every distinct sense of the verb requires a distinct but corresponding argument structure. In practice, the verb list with distinct argument structure may increase to more than two-fold. For each such frame example sentence will be provided. These nouns/arguments are encoded with the necessary semantic features of ontological relevance like +/- human, +/-animacy, +/-concrete, +/- combustible article, +/-edible, +/-body part etc. Every argument is provided with their thematic roles which include mainly Agent, Patient, Theme, Experiencer, Goal, Source, Location and Instrument etc,

Selected verb's sub-categorization frames can be availed from the corpus. This syntactic valency now may be converted into Argument structure and may be extended with all the semantic and ontological features manually. Further, it will take the issue of developing a lexicon in the same fashion.

Each sense of the verb and their arguments occurring in the example sentence along with their feature codes in the boxes and their thematic roles are given as a frame. Each argument with its set of features arranged in the frame looks like {[N<> ( )]} or {[P<>( )]}. The first element inside the brackets can be either N (Noun) or P (Pronoun), the second element enclosed in the <> brackets is the Thematic Relation of the argument with the particular sense of the verb, the next element in the ( ) brackets is a set of semantic features like (+h) i.e., (+human) which are assigned to that argument. The number of arguments in any frame is dependent on the verb sense. Finally, the meaning or the sense of the verb in double quotes ("") has been provided at the end of the frame.

Eg. Sentences:

āme vāḍiki curaka aṇṭiṇciṇḍi. 'She gave him a spank'

vāḍu pēpar gōḍaku aṇṭiṇcāḍu. 'He pasted the paper on the wall'

duṇḍagulu guḍiselaku nippu aṇṭiṇcāru. 'Thieves torched the huts'

ataḍu jabbu itarulaku aṇṭiṇcāḍu. 'He passed on the infection to others'

Verb Frames:

aṇṭiṇcu, v, [to spank, to stick/paste, to fire, to pass on]

aṇṭiṇcu, {[N<Ag>(+h)]#[N<Th>(-a, -c)]#[N<Ex>(+h)]};"spank"

aṇṭiṇcu, {[N<Ag>(+h)]#[N<Th>(-a, +c, +ca)]#[N<Lo>(-a, +c)]};"stick/paste"

aṇṭiṇcu, {[N<Ag>(+h)]#[N<Th>(-a, +c, -ca)]#[N<Pt>(-a, +c)]};"fire"

aṇṭiṇcu, {[N<Ag>(+h)]#[N<Th>(-a, -c, +d)]#[N<Ex>(+h)]};"to pass on"

This work as a first step, collect all the verbs in Telugu to understand the class behavior of the verbs, in the next step describe valency complements with semantic features in the context and finally prepare the desired quality of a valency lexicon.

9. Conclusion

In this paper, I introduced an alternation-based valency dictionary structure for Telugu and discussed the relative merits of the proposed structure and separate linking lexicon over a transfer-style dictionary structure. Admittedly, this research is limited by the variety and scope of alternations applied in the analysis, and thus further work is required to extend the set of Telugu alternation types. Once this set begins to grow in size, it should be possible to apply it in the analysis of the syntax/semantics interface. This is left as matters for future research.

References

Adela E. Goldberg. (1995). *A Construction Grammar Approach to Argument Structure*. London: The University of Chicago Press.

Bharati, Akshara, Vineet Chaitanya & Rajiv Sangal. (1999). *Natural Language Processing- A Paninian Perspective*. New Delhi: Prentice Hall of India Private Limited.

Bobaljik, J. D. (1995). *Morphosyntax: the Syntax of verbal inflection*. Unpublished Ph.D. Dissertation. Massachusetts: MIT.

Christiane Fellbaum. (1998). *WordNet an Electronic Database*. Cambridge: MIT Press.

Dimitris N. Christodoulakis. (2004). *BalkaNet Final Report*. Greece: Computer Engineering & Informatics Department, Patras University.

Faulhaber, Susen. (2011). *Verb Valency Patterns: A Challenge for Semantic-Based Accounts.* Germany: De Gruyter.

Grimshaw, J. (1990). *Argument Structure.* Cambridge: MIT Press.

Gruber, J. (1967). *Lexical Structures in Syntax and Semantics.* North Holland: North-Holland Pub. Co.

Gruber, S. Jeffery. (2001). Thematic Relations in Syntax. In Mark Baltin & Chric Collins(Eds.), *The Hand Book of Contemporary Syntactic Theory* (pp.256-298). Massachusetts: Blackwell Publishers.

Gwynn, J.P.L. and Sastry, J.V. (1991). *A Telugu English Dictionary.* Delhi: Oxford University Press.

Hale, K. L., & Keyser, J. (1991). *On the syntax of argument structure.* MIT working papers in linguistics, Department of Linguistics and Philosophy, Massachusetts Institute of Technology.

_____ 1994. 'Constraints on Argument Structure'. In B. Lust, M. Suner & J. Whitaman (Eds.), *Syntactic Theory and First Language Acquisition: Cross-linguistic Perspectives,* Volume 1: *Heads, Projections and Learnability* (pp. 53-71). UK: Lawrence Erlbaum Associates.

Jackendoff, R.S. (1972). *Semantic Interpretation in Generative Grammar.* Cambridge: MIT Press.

_____ (1987). The Status of Thematic Relations in Linguistic Theory. *Linguistic Inquiry,* 18(3), 369-411.

Hlav ackova, D and A. Horak. (2005). VerbaLex – New Comprehensive Lexicon of Verb Valencies for Czech, In *Proceedings of the Slovko Conference*: Bratislava, Slovakia.

Kayne, R.S. 1982. Predicates and Arguments, Verbs and Nouns. GLOW Newsletter; 8:24.

Kenneth C. Litkowski. (1992). *A Primer on Computational Lexicography. Retrieved from http://www.clres.com/papers.html*

Kesava Murty, MC. (2003). *The Argument Structure of Telugu Verbs.* Unpublished Ph.D. thesis. University of Hyderabad, Hyderabad.

Kiparsky, P. (1987). *Morphology and Grammatical Relations.* California: Stanford University.

Koeva, S. (2004). Bulgarian VerbNet, *Technical Report 8.1.* EU Project BalkaNet.

Krishnamurti, Bh. (1961). *Telugu Verbal Bases: A Comparative and Descriptive Study.* Berkeley. UCPL: Vol. 24.

____ (1991-92). *Complex Predicates in Telugu.* In Bulletin of the Deccan College Post Graduate and Research Institute, Prof. S.M. Katre Felicitation Vol. 314-27.

Levin, Beth. 1993. Verb Classes and Alternations: A Preliminary Investigation. Chicago: The University of Chicago Press.

Manning, C. D. & Ivan A. Sag. (1998). Argument Structure, Valence and Binding. *Nordic Journal of Linguistics,* 21(2), 107-144.

Mohanan, Tara. (1994). *Argument Structure in Hindi.* Stanford: CSLI.

Palmer, F.R. (2007). *Grammatical Roles and Relations.* Cambridge: Cambridge University Press.

Panevov´a, J. (1994). Valency frames and Meaning of the Sentences. In Luelsdorff, P.L. (Eds.) *The Prague School of Structural and Functional Linguistics,* (pp. 223-243). Amsterdam: John Benjamins.

Panevov'a, J. (1974). On Verbal Frames in Functional Generative Description. *Prague Bulletin of Mathematical Linguistics,* 22(3-40), 6-3.

Paola, M.& Suzanne Stevenson. (2001). Automatic verb classification based on Statistical distribution of Argument Structure. *Computational Linguistics*. Vol. 23(3). 373-408.

Ramarao, Chekuri. (1975). *Teluguvakyam*. Hyderabad: Andhra Pradesh Sahitya Akademi.

_____. (2002). *Telugu Vākyam padavarna sahitam*. Hyderabad: Chirunavvu Books.

Rao, G. U. M. (2000). Morphological complexity of Telugu. In *ICOSAL-2*.

_____ (2002). Compound Verb Construction in Telugu. In Swarajya Lakshmi (Eds.). *Case for Language Structures*. Papers in Honour of Prof. B. Laxmi Bai. (pp. 157-178). Hyderabad/India: CAS in Osmania University.

_____(2002). A Computational Grammar of Telugu. *Monograph*.Hyderabad: University of Hyderabad.

Louisa, Sadler and Spencer, Andrew. (1998). *The Handbook of Morphology*. Oxford: Blackwell Publishers.

Spencer, A. (1999). Transpositions and argument structure. In *Yearbook of Morphology 1998* (pp. 73-101). Springer, Dordrecht.

Scalice, Sergio. (1984). *Generative Morphology*. N.J/ USA: Foris Publications.

Singh J. D. Panini's Theory of Karakas. *International Journal of Dravidian Linguistics*, III (2), 287-320.

Subbarao K V. (2001a). EPP, Agreement and Non-Nominative Subject in Telugu. Paper presented at Tokyo, Japan.

____ & Peri Bhaskerarao. (2001b). *Pro-Drop, Agreement and Argument Structure*. Tokyo/Japan. Tokyo: University of Foreign Studies.

Subrahmanyam, P.S. (1971). *Dravidian Verb Morphology*. Annamalainagar: Annamalai University.

Taegoo Chung. (2000). *Argument Structure and English Grammar*. Korea University, Waseda University.

Usha Devi, a. (2001). On-nominative subjects in Telugu. *Indian linguistics*, *62*(1-4), 89-102.

VijayaNarayana, B. (2002). An Additional Argument in support of Predicative Adjectives in Telugu. In *ICOSAL-4*. Annamalainagar: Annamalai University.

Williams, E. (1981). Argument structure and morphology. *The linguistic review*, *1*(1), 81-114.

Wilks, Y., & Stevenson, M. (1998, August). Word sense disambiguation using optimized combinations of knowledge sources. In *Proceedings of the 17th international conference on Computational linguistics-Volume 2* (pp. 1398-1402). Association for Computational Linguistics.

Balkanet report. (2017). Retrieved from http://www.ceid.upatras.gr/Balkanet

FrameNet report. (2017). Retrieved from http://www.framenet.icsi.berkeley.edu/book/book.html

ನೀಲಪಥ

ಪ್ರೊ. ನೀಲಗಿರಿ ತಳವಾರ
ಗೌರವ ಸ್ಪಂದನ ಸಂಪುಟ

ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರು

◆ ಪ್ರೊ. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಹನೂರು

ನೀಲಪಥ

ಪ್ರೊ. ನೀಲಗಿರಿ ತಳವಾರ

ಗೌರವ ಸ್ಪಂದನ ಸಂಪುಟ

ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರು

ಪ್ರೊ. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಹನೂರು

ಸಂಪಾದಕರು

ಡಾ. ಶಿವಕುಮಾರ ಕಾರೇಪುರ
ಡಾ. ಪಿ. ಎಂ. ಕುಮಾರ
ಡಾ. ಯೋಗೇಶ ಎನ್
ಹೆಚ್.ಎಂ. ನಟರಾಜು ಹಾನವಾಡಿ

ರೂಪ ಪ್ರಕಾಶನ
ಮೈಸೂರು

Neelapatha

Chief Editor: Prof. Krishanamurthy Hanuru
Rtd. Professor, KIKS Manasagangothri, Mysore-570 006
Published by : Roopa Prakashana, No. 2406, 2407/K-1
1st Cross, Hosabandikeri K.R.Mohalla, Mysore - 570 004
Mob: 93422 74331 email:roopaprakashana@gmail.com

Inner Pages: Maplitho
Size: 1/8th Demmy
First impression : 2022
Pages: 800+XVI(Colour Pages)+iv = 820
Price : ₹ 950

© Editor

ISBN: 978-81-959983-1-9

ನೀಲಪಥ

ಮೊದಲನೆಯ ಮುದ್ರಣ: ೨೦೨೨
ಪುಟಗಳು: ೮೦೦+XVI+iv = ೮೨೦
ಬೆಲೆ: ₹ ೯೫೦
ಮುಖಪುಟ ವಿನ್ಯಾಸ: ಕೆ.ಕೆ. ಮಕಾಳಿ
ಪ್ರಕಾಶನ: ರೂಪ ಪ್ರಕಾಶನ
ನಂ. ೨೪೦೬, ೨೪೦೭/ಕೆ-೧, ೧ನೇ ಕ್ರಾಸ್, ಹೊಸಬಂಡಿಕೇರಿ
ಕೆ.ಆರ್.ಮೊಹಲ್ಲಾ, ಮೈಸೂರು - ೫೭೦ ೦೦೪
ಮೊಬೈಲ್: ೯೩೪೨೨ ೭೪೩೩೧

ಮುದ್ರಣ: ಶ್ರೀ ಗಾಯತ್ರಿ ಪ್ರಿಂಟರ್ಸ್, ಮೈಸೂರು-೫೭೦ ೦೦೪

ತಾಯಿ ಕರುಳ ಅಧ್ಯಾಪಕರು

– ಡಾ. ಕೆ. ಶಾರದಾ

ಹಿರಿಯರಾದ ಪ್ರೊ.ನೀಲಗಿರಿ ತಳವಾರರು ಅಜಾತಶತ್ರು, ಶರಣಜೀವಿ. ಶರಣರ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಬದುಕಿನುದ್ದಕ್ಕೂ ಪಾಲಿಸುತ್ತಾ ಬಂದವರು. ಅವರ ಜೊತೆಗಿದ್ದಾಗ ಮಾತಿನ ಮಧ್ಯೆ "ಹೇಳಪ್ಪಾ ಶಿವಾ!" "ಶಿವ ಶಿವಾ!" "ಬರ್ರೆಪ್ಪಾ ಶಿವಾ!" "ಹೇಳೋ ತಮ್ಮಾ!" "ತಮ್ಮಾ ಬಾ ಇಲ್ಲಿ..." ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕ ಧಾಟಿಯ ಈ ಮಾತುಗಳು ಅವರನ್ನು ನೆನೆದಾಗಲೆಲ್ಲ ಮರುಕಳಿಸುವುದುಂಟು. ಎದುರಿಗಿನ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಶಿವನನ್ನು ಕಾಣುವ ಈ ಪರಿ ಶರಣ ಜೀವನದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಲೇ ಸಾಧ್ಯ. ಮರೆಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಗ್ರಾಮೀಣ ಸೊಗಡಿನ ಇಂತಹ ಸಂಭಾಷಣಾ ಶೈಲಿಯ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯತೆ ಪ್ರೊ.ನೀಲಗಿರಿ ತಳವಾರರ ಭಾಷೆಗಿದೆ. ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದು ಹಲವು ದಶಕಗಳೇ ಕಳೆದಿದ್ದರೂ ಅವರ ಜೀವನ ಶೈಲಿ ಮಾತ್ರ ಗ್ರಾಮೀಣ ಬದುಕಿನ ಶೈಲಿಯನ್ನೇ ನೆನಪಿಸುತ್ತದೆ.

ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಪ್ರೊ.ತಳವಾರರು ತೀರಾ ಸರಳ, ಸಜ್ಜನ, ನಿರುಮ್ಮಳ, ನಿರಾಡಂಬರ. ದುಗುಡ ದುಮ್ಮಾನಗಳಿಲ್ಲದ ಬದುಕು ಅವರದು. ರಾಗದ್ವೇಷಗಳಿಗೆ ಅತೀತರೇನೋ ಎನ್ನುವಷ್ಟು ತಣ್ಣನೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ. ಅತಿರೇಕದ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುವಾಗಲೂ ಅಷ್ಟೇ ತಣ್ಣಗೆ. ವಿದ್ವಾಂಸರೆಂದರೆ ಅತಿಯಾದ ಗೌರವ, ಕಿರಿಯರೆಂದರೆ ಅಕ್ಕರೆ. ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಕಕ್ಕುಲತೆ, ಲೋಭತ್ವಗಳು ಅವರನ್ನು ವಿಚಲಿತಗೊಳಿಸಿದಂತೆ ನನಗನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಎರಡು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತನ್ನೇ ಆಡಿದವರು. ತಾಯಿಯ ಕರುಳಿನವರು. ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿಯೇ ಅತಿದೊಡ್ಡ ವಿಭಾಗವಾದ ಕುವೆಂಪು ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಸಂಸ್ಥೆಯ ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿದ್ದಾಗಲೂ ಯಾವುದೇ ವಿವಾದಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾಗದೆ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸಿದವರು. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಮತ್ತು ಇತರ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳ ಅನೇಕ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ, ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ, ಅಧ್ಯಯನ ಮಂಡಳಿ, ಪರೀಕ್ಷಾ ಮಂಡಳಿ... ಹೀಗೆ ಹತ್ತಾರು ಬಾರಿ ಕೂಡಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ, ನಡತೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದ ಗುಣಗಳಿವು.

ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಹೊರ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತ ಬಿಡುವಿನ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಹರಟುವಾಗ ಬೇರೆ ವಿಷಯಗಳಿಗಿಂತಲೂ ತಾವು ಅತಿ ಸಮೀಪದಿಂದ ಕಂಡ ಸಂ.ಶಿ.ಭೂಸನೂರಮಠ, ಎಲ್.ಬಸವರಾಜು ಮೊದಲಾದ ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನಲ್ಲದೆ ಕರ್ನಾಟಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಹಿರಿಯ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಕರ್ನಾಟಕದ ಅನೇಕ ಹಿರಿಯ ಸಾಹಿತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲೂ ದಾಖಲಾಗದ ಎಷ್ಟೋ ವಿಷಯಗಳನ್ನು, ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವೆಲ್ಲವೂ ಅವರ ಆದರ್ಶ ಜೀವನ, ಉನ್ನತ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವುಗಳೇ ಆಗಿರುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವುಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಸೊಗಸಾಗಿ ಮನಮುಟ್ಟುವಂತೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ನನಗೆ ಕೇವಲ ಕೃತಿಗಳ ಮೂಲಕ ಪರಿಚಯವಿದ್ದ ಮೈಸೂರಿನ ಅನೇಕ ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನು ನನ್ನ ಅಭಿಲಾಷೆಯ ಮೇರೆಗೆ ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಪರಿಚಯಿಸಿದವರು ಪ್ರೊ.ತಳವಾರರು. ಒಮ್ಮೆ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದಾಗ ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ಎಲ್.ಬಸವರಾಜ ಅವರ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅವರ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸುವುದರೊಂದಿಗೆ ಎಲ್. ಬಸವರಾಜ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಬಹಳಷ್ಟು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ಎಲ್.ಬಸವರಾಜ ಅವರು ಆಗಲೇ ತೀರಿಕೊಂಡು ಒಂದು ವರ್ಷವಾಗಿತ್ತು. ಅವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯತ್ವದ ಸಾರ್ಥಕತೆ, ಒಡನಾಟದ ಧನ್ಯತಾ ಭಾವಗಳಿದ್ದವು.

2020ರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದಾಗಲೂ ಬಿ.ಎಸ್.ಸಣ್ಣಯ್ಯನವರನ್ನು ಕಾಣುವ ಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಟ್ಟವರು ಮತ್ತದೇ ಪ್ರೊ.ನೀಲಗಿರಿ ತಳವಾರರು. ಬಿ.ಎಸ್.ಸಣ್ಣಯ್ಯನವರಿಗೆ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯೊಂದು ಬಂದಾಗ ಅಧ್ಯಯನ ಸಂಸ್ಥೆಯ ವತಿಯಿಂದ ಅಭಿನಂದಿಸಲು 14.02.2020ರ ಶುಕ್ರವಾರ ಸಾಯಂಕಾಲದಂದು ಹೊರಟಿದ್ದರು. ಆ ಮಾತನ್ನು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ ನಾನೂ ಬರುವುದಾಗಿ ಕೇಳಿಕೊಂಡೆ. ಒಪ್ಪಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದರು. ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ಬಿ.ಎಸ್.ಸಣ್ಣಯ್ಯನವರನ್ನು ನೋಡಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಬಹಳಷ್ಟು ಸಂಭ್ರಮಿಸಿದೆ. ಅಂದು ಎಷ್ಟೋ ವಿಷಯಗಳ ಕುರಿತಂತೆ ಸಣ್ಣಯ್ಯನವರ ಜೊತೆ ಚರ್ಚಿಸಿದೆ. ವಿಡಿಯೋ ಸಹ ಮಾಡಿಕೊಂಡೆ. ಆದರೆ ಇಂದು ಈ ಲೇಖನವನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಿರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಿ.ಎಸ್.ಸಣ್ಣಯ್ಯನವರು ತೀರಿಕೊಂಡ ವಾರ್ತೆ ಬಂತು. ಅಂದು ಪ್ರೊ.ನೀಲಗಿರಿ ತಳವಾರರು ಇಂತಹ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಆ ಹಿರಿಯ ಜೈನ ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನು ನೋಡುವ ಅವಕಾಶವೇ ದೊರೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಹಳಷ್ಟು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಡಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಪ್ರೊ.ತಳವಾರರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರೂ ಸಾಲದೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಹಿರಿಯ ವಿದ್ವಾಂಸರೂ, ವಿಮರ್ಶಕರೂ ಆದ ಸಿ.ಪಿ.ಕೆಯವರನ್ನು ನನಗೆ ಪರಿಚಯಿಸಿದ್ದೂ ಸಹ ಪ್ರೊ.ತಳವಾರರೇ.

ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಅನೇಕ ಬಾರಿ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಾಹಿತಿ ಕೇಳಿದಾಗಲೂ, ಇತರೆ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಕೇಳಿದಾಗಲೂ ತಾವು ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿ ಎಷ್ಟೇ ಕಾರ್ಯಭಾರದ ಒತ್ತಡಗಳಲ್ಲಿದ್ದರೂ ತಕ್ಷಣ ಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು ನನಗೆ ಅವರ ಮೇಲಿನ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದೆ. ಮೈಸೂರು ಪ್ರಾಚ್ಯವಿದ್ಯಾ ಸಂಶೋಧನಾಲಯ(Oriental Research Institute, Mysure), ಪುರಾತತ್ವ ಇಲಾಖೆ, ಮೈಸೂರು (Archeological Department, Mysore), ಅಂಕೇಗೌಡರ ಪುಸ್ತಕ ಮನೆ... ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಕಡೆ ತಾವು ಜೊತೆಗೆ ಬರಲಾಗದಿದ್ದರೂ ಹೋಗಿ ಬರಲು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನೂ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನೆನೆಯಬೇಕಿದೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ನಾಗರತ್ನಮ್ಮನವರ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಬಂದ 'ಕಪಿಲೆ ಹರಿದಳು ಕಡಲಿಗೆ' ಕೃತಿಯನ್ನು ಓದಲು ಹೇಳಿ ಆ ಕೃತಿಯನ್ನು ಆಗಿಂದಾಗಲೇ ತರಿಸಿ ನನ್ನ ಕೈಗಿತ್ತುದನ್ನು ಮರೆಯಲಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಕಥೆ, ಕಾದಂಬರಿ, ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಅವುಗಳನ್ನು ಆಸ್ವಾದಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಅವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಸ್ಥೆ.

ಪ್ರೊ. ತಳವಾರರೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಾಗ ಕಂಡುಬಂದ ಮತ್ತೊಂದು ವಿಶೇಷತೆಯೆಂದರೆ ಕನ್ನಡ ಬರವಣಿಗೆ ಮತ್ತು ಉಚ್ಚಾರಣೆಯ ಬಗೆಗಿದ್ದ ಕಾಳಜಿ. ಇದನ್ನು ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಎಲ್ಲ ಹಿರಿಯ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಲ್ಲಿಯೂ ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಪ್ರೊ.ತಳವಾರರು ಹೆಸರು, ಪದಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುವಾಗ ಮತ್ತು ಬರೆಯುವಾಗ ಬಹಳ ಎಚ್ಚರ ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಚರಿತ್ರೆ–ಚಾರಿತ್ರ್ಯ–ಚರಿತೆ, ಚೆನ್ನಬಸವಣ್ಣ–ಚನ್ನಬಸವಣ್ಣ, ತರಿಕೆರೆ–ತರಿಕೆರಿ... ಈ ರೀತಿ ಅನೇಕ ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿ Confirm ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದಕ್ಕೆ ಹಿರಿಯರೂ ಕಿರಿಯರೂ ಎಂಬ ಭೇದವಿಲ್ಲ. ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕ ಶೈಲಿಯ ಅಡುಗೆಗಳೆಡೆ ಅಕ್ಕರೆ. ಬಾಲ್ಯದ ಗ್ರಾಮೀಣ ಜೀವನವನ್ನು ಮತ್ತು ಧಾರವಾಡದಲ್ಲಿ ಕಳೆದ ದಿನಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ನೆಮರು ಹಾಕುವುದು ಅವರಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯ ವಿಷಯ. ಉಡುಗೆ–ತೊಡುಗೆಗಳೂ ತುಂಬಾ ಸರಳ. ಅಗಾಧ ಜೀವನ ಪ್ರೀತಿ ಇರುವ ಪ್ರೊ.ತಳವಾರರಿಗೆ ಕೆಟ್ಟದ್ದು ಕಾಣುವುದೇ ಇಲ್ಲವೇನೋ ಎನ್ನುವಷ್ಟು ಮುಗ್ಧತೆ ಅವರ ಮುಖದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ದುಗುಡ, ಬೇಸರ, ಸಿಡುಕು, ಕೊಂಕು, ಅತೃಪ್ತತೆ... ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ನಾನು ಅವರಲ್ಲಿ ಕಂಡದ್ದು ಅಪರೂಪ. ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ವಿಚಿತ್ರ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿದ್ದರೆ ಇನ್ನು ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಕಿವಿಗೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆನಿಸುವುದೂ ಉಂಟು. ಆದರೆ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ತೋರುತ್ತಿದ್ದ ಆಸಕ್ತಿ, ಶ್ರದ್ಧೆಗಳು ಮನಮುಟ್ಟುವಂತಿರುತ್ತವೆ. "ಎನಗಿಂತ ಕಿರಿಯರಿಲ್ಲ..." ಎಂಬ ವಿನಮ್ರತೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಸದಾ ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ. "ಇವನಾರವ, ಇವನಾರವ..." ಎಂದು ಎಂದೂ ಅಂದವರಲ್ಲ. "ಇವ ನಮ್ಮವ ಇವ ನಮ್ಮವ..."ನೆಂದವರು. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಅವರ ಆರೋಗ್ಯ ಹದಗೆಟ್ಟಿಲ್ಲ... ತುಟಿಗಳ

ಮೇಲಿನ ನಗೆ ಅಳಿಸಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನುದ್ದಕ್ಕೂ ಮಾನವೀಯ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು, ವೃತ್ತಿ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು, ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಪ್ರೊ. ತಳವಾರರದು ಆದರ್ಶಮಯ ಬದುಕು. ಸದ್ದುಗದ್ದಲ ಆರ್ಭಟಗಳಿಲ್ಲದ ಜೀವನ ಕ್ರಮ. ಇಂತಹ ಸರಳ, ಸಜ್ಜನಿಕೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ವೃತ್ತಿಯಿಂದ ನಿವೃತ್ತರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರಷ್ಟೆ ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಗೆಳೆಯರು, ಹಿತೈಷಿಗಳು, ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳು, ಶಿಷ್ಯ ಬಳಗ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಅವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅಭಿನಂದನಾ ಗ್ರಂಥವೊಂದನ್ನು ತರುತ್ತಿರುವುದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಹರ್ಷದಾಯಕ ವಿಚಾರ.

"ಆಸೆ. ಆಮಿಷ, ತಾಮಸ, ಹುಸಿ, ವಿಷಯ
ಕುಟಿಲ, ಕುಹಕ, ಕ್ರೋಧ, ಕ್ಷುದ್ರ, ಮಿಥ್ಯೆ-
ಇವನೆನ್ನ ನಾಲಗೆಯ ಮೇಲಿಂದತ್ತ ತೆಗೆದು ಕಳೆಯಯ್ಯ"- ಬಸವಣ್ಣ

ಎಂದು ಧೇನಿಸುವ ಪ್ರೊ.ನೀಲಗಿರಿ ತಳವಾರರಿಗೆ ಆರೋಗ್ಯ, ಆಯುಷ್ಯ ಹೆಚ್ಚಲೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶರಣು ಶರಣಾರ್ಥಿ.

**

ಡಾ. ನೀಲಗಿರಿ ತಳವಾರ ಅವರ ಆತ್ಮೀಯರು ಮತ್ತು ಹಿತೈಷಿಗಳು ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಅನುವಾದ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗ, ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶ.

ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ 'ಪ್ರೊ. ನೀಲಗಿರಿ ತಳವಾರ' ಎಂಬುದು ಜೀವನಪ್ರೀತಿಗೆ ಚಿರಪರಿಚಿತ ಹೆಸರು. ಇಲ್ಲಿನ ಕುವೆಂಪು ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಪಾಲಿನ ತುಂಬುಪ್ರೀತಿಯ ಮೇಷ್ಟ್ರು ಇವರು. ಮೂವತ್ತಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ವರ್ಷಗಳ ಅಧ್ಯಾಪನದ ಸುದೀರ್ಘಯಾನದಲ್ಲಿ ಮೇಷ್ಟ್ರ ನಿಃಸ್ವಾರ್ಥ ಮಮತೆಯ ಸ್ಪರ್ಶಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕವರು ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಇದ್ದಾರೆ. ನಿರಾಡಂಬರ ಸರಳತೆ, ಎಲ್ಲ ವಯೋಮಾನದವರ ಜೊತೆ ಬೆರೆಯುವ ಆತ್ಮೀಯತೆ, ಹತ್ತಿರವಾದವರನ್ನು ಪೊರೆಯುವ ಕಕ್ಕುಲತೆ – ಶ್ರೀಯುತರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಬಹುಮುಖ್ಯ ಗುಣಗಳು.

ಪ್ರೊ. ತಳವಾರರು ಮೂಲತಃ ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದವರು. ಗದಗ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಒಡೆಯರ ಮಲ್ಲಾಪುರ ಇವರ ಹುಟ್ಟೂರು. ಮಲ್ಲಾಪುರ, ಶಿಗ್ಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪೂರೈಸಿ, ಲಕ್ಷ್ಮೇಶ್ವರದ ಬಿ.ಎ ಪದವಿ ಹಾಗೂ ಕರ್ನಾಟಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಿಂದ ಕನ್ನಡ ಎಂ.ಎ ಪದವಿಯನ್ನು ಪ್ರಥಮ ಶ್ರೇಣಿಯಲ್ಲಿ ಪಡೆದರು. 'ನಂಜುಂಡ ಕವಿಯ ರಾಮನಾಥಚರಿತೆ : ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಧ್ಯಯನ' ವಿಷಯ ಕುರಿತು ಸಂಶೋಧನೆ ಕೈಗೊಂಡು, ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಿಂದ ಪಿಎಚ್.ಡಿ ಪದವಿ ಪಡೆದರು. ಉಪನ್ಯಾಸಕ ವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಸೇವೆ ಆರಂಭಿಸಿ, ಅಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ, ಪ್ರವಾಚಕರಾಗಿ, ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿರುವುದು ನಮಗೆಲ್ಲ ತಿಳಿದ ಸಂಗತಿ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ, ಕುವೆಂಪು ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಸಂಸ್ಥೆಯ ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿ, ಸಂಗೀತ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಕುಲಸಚಿವರಾಗಿ, ಮೈಸೂರು ವಿ.ವಿ ಪ್ರಸಾರಾಂಗದ ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿ ಹಾಗೂ ಕಲಾನಿಕಾಯದ ಡೀನರಾಗಿ – ಇಲ್ಲೆಲ್ಲ ಸಮರ್ಥ ಆಡಳಿತಗಾರರಾಗಿ ಕರ್ತವ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾದುದನ್ನು ನಾವು ನೆನೆಯಬೇಕು.

ಅಧ್ಯಾಪನದ ಜೊತೆಜೊತೆಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯಕೃಷಿಯನ್ನು ಮುಖ್ಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಪ್ರೊ. ತಳವಾರರು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಲೋಕಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಅಪರೂಪದ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುಗೆಯಾಗಿ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಸಾರಸ್ವತ(ವಿಮರ್ಶಾ ಲೇಖನಗಳು), ಹೊಂಗದಿರು(ಕವನ ಸಂಕಲನ), ಸಂ.ಶಿ. ಭೂಸನೂರಮಠ(ವ್ಯಕ್ತಿಚಿತ್ರ), ರಾಮನಾಥಚರಿತೆ: ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಧ್ಯಯನ(ಸಂಶೋಧನೆ), ಜನಮುಖಿ(ಪುಸ್ತಕ ವಿಮರ್ಶೆ) – ಮುಂತಾದವು ಪ್ರಮುಖವಾದವು. ಇವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಇವರು ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಕೃತಿಗಳ ಪಟ್ಟಿ ದೊಡ್ಡದಿದೆ. ಹರಿಹರನ ನಾಲ್ಕು ರಗಳೆಗಳು, ಸಂಗಮದ ಹೊಂಗಿರಣ, ನಿಧಿ–ನಿಕ್ಷೇಪ, ತೇನೆ ಹಕ್ಕಿಯ ತಳಮಳ, ವಿಕಾಸ ಕನ್ನಡ, ಸಂಶೋಧನ ಪಥ, ಕುವೆಂಪು ಪುನರ್ಮನನ, ಪುನಶ್ಚೇತನ, ಪುನರ್ಕಲ್ಪ, ಮುತ್ತುಮುಳುಗ, ಶೋಧನ ನಡಿಗೆ – ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಹೆಸರಿಸಬಹುದು.

ಇಂಥ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಪ್ರಿಯ ಮೇಷ್ಟ್ರು ತಮ್ಮ ವೃತ್ತಿ ಬದುಕಿನಿಂದ ನಿವೃತ್ತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಅವರ ಒತ್ತೈಷಿಗಳಾದ ನಾವು ಅವರನ್ನು ಗೌರವಿಸುವುದು ನಮಗೆ ದೊರೆತ ಅವಕಾಶ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇವೆ. ಈ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಅವರಿಗೆ 'ನೀಲ ಪಥ' ಗೌರವ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ISBN 978-81-957983-1-9

ರೂಪ ಪ್ರಕಾಶನ

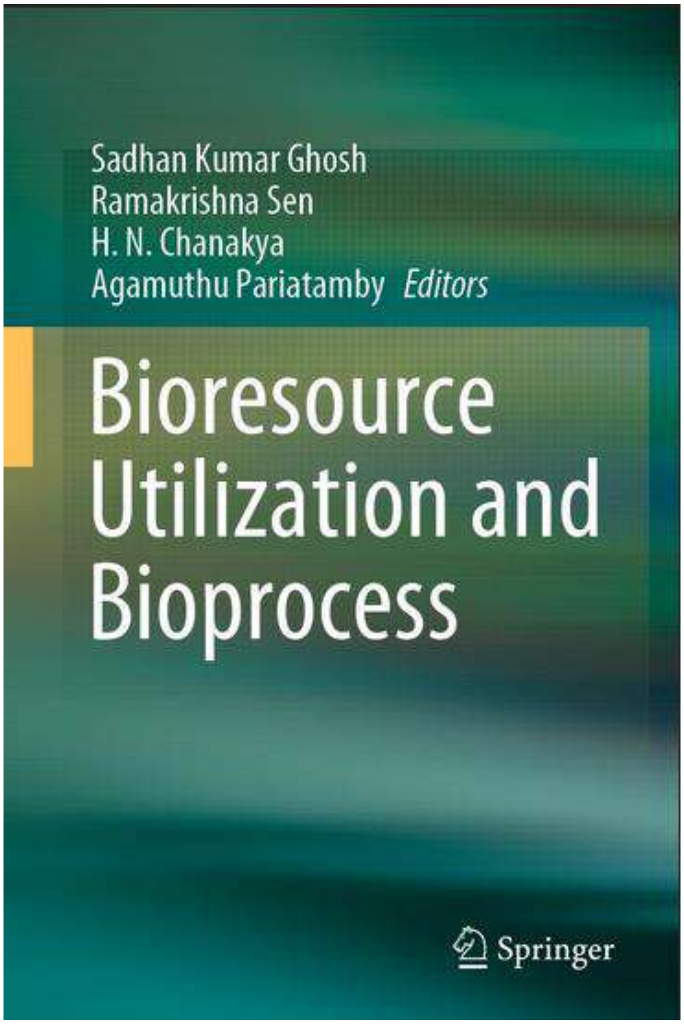

Bioconversion of Mango Industrial Waste into Vermicompost: Evaluation of Nutritional Status of Vermicompost

- Mannarapu Mastan

- Chapter
- First Online: 28 March 2020

- 344 Accesses

Abstract

The cellulose substances bagasse, vegetable waste, leaf litter, and mango industrial waste were mixed with cow dung and treated with *Eudrilus eugenia*, *Eisenia fetida*, *Perionix excavates*, and *Mega scolex*. The vermicompost originated was chemically characterized for their total N, P, K, Fe, Zn, Cu, Mn, S, Ca, and Mg. The yield of vermicastings was determined on every month up to six months. The highest yield of vermicastings was obtained when the compost was treated with *Perionix excavatus*, the same compost exhibited higher concentration of NPK and other plant nutrients. The seedlings of *Albizia lebbeck*, *Azadarachta indica*, *Pterocarpus santalinus*, and *Tamarindus indica* exhibited significantly ($p < 0.05$) high growth and biomass in vermicompost obtained from *Perionix excavatus* compare to control and used as potting medium.

Keywords

- Vermicompost (Mango industrial waste)
- Earthworm species
- Growth responses
- Vermiculture

This is a preview of subscription content, access via your institution.

Dr. Rajeswara Reddy Saddala
Assistant Professor
Dept. of Biotechnology
Dravidian University
Kuppam-517426

Papers published in UGC CARE list Journals for the years 2020-2021, & 2021-2022

2021-2022

1. Suresh Yarrappagaari, Lavanya Thopireddy, Srinivasulu Cheemanapalli, Venkata Rami Reddy Narala, Kakarla Chandra Mohan, and Rajeswara Reddy Saddala. Phytochemical Analysis of Cleome viscosa Active Polyphenolic Compounds Possessing Antidiabetic Activity. Pharmacognosy Research. **April, 2022**, 14(2) :195-203. ISSN: Print -0976-4836, Online - 0974-8490. Publisher: Medknow Publications. (UGC-CARE List Group II Journal) DOI: 10.5530/pres.14.2.28
2. Harini SS, Shobha Rani T, Sougandhi Pr, **Rajeswara Reddy S** and Venkata Reddy G. Green synthesis of silver nanoparticles using *Piper betle* (l) var. Sirugamani 1(sgm1) leaf extract: characterization, antidiabetic and anti- inflammatory activities. International Journal of Biology, Pharmacy and Allied Sciences (IJBPAS), **April, 2022**, 11(4): 2024-2041. ISSN: 2277–4998. Publisher: IJBPAS. (UGC-CARE List Group II Journal)
https://doi.org/10.31032/IJBPAS/2022/11.4.6041
3. Rajasekar G, Suresh Y, Lavanya T, Mohiyuddin Ss and Reddy Sr (Corresponding Author). Co-Expression Network Analysis Identifies Gene Modules Associated with Multiple A biotic Stress Responses in Zebrafish. International Journal of Biology, Pharmacy and Allied Sciences (IJBPAS) **(2021)**, 10(6): 1812-1840. ISSN: 2277–4998. Publisher: IJBPAS. (UGC-CARE List Group II Journal)
https://doi.org/10.31032/IJBPAS/2021/10.6.5501

2020-2021

4. Yarrappagaari Suresh, Gutha Rajasekar, Thopireddy Lavanya, Benne Lakshminarsimhulu, Kesireddy Sathyavelu Reddy, Rajeswara Reddy Saddala (Corresponding Author). Antioxidant and antidiabetic properties of isolated fractions from methanolic extract derived from the whole plant of Cleome viscosa L. Future Journal of Pharmaceutical Sciences (**Impact factor-2.6, Citations: 8**) **(2020)** 6:103. ISSN: 2314-7253. Publisher: Springer. (UGC-CARE List Group II Journal).
https://doi.org/10.1186/s43094-020-00122-1
5. Suresh Yarrappagaari, Rajasekar Gutha, Lohitha Narayanaswamy, Lavanya Thopireddy, Lakshminarsimhulu Benne, Syed Siraj Mohiyuddin, V. Vijayakumar, Rajeswara Reddy Saddala (Corresponding Author). Eco-friendly synthesis of silver nanoparticles from the whole plant of Cleome viscosa and evaluation of their characterization, antibacterial, antioxidant and antidiabetic properties. Saudi Journal of Biological Sciences. **(2020)** Volume 27 (12), P. No: 3601-3614 (**Impact factor-4.4, Citations:**

22) Publisher: Elsevier. (UGC-CARE List Group II Journal). PMID: 33304171. ISSN: 1319-562X
https://doi.org/10.1016/j.sjbs.2020.07.034

6. Lohitha Narayanaswamy, Suresh Yarrappagaari, Srinivasulu Cheemanapalli, **Rajeswara Reddy Saddala** and V. Vijayakumar. Synthesis, characterization, and hypoglycemic efficacy of nitro and amino acridines and 4-phenylquinoline on starch hydrolyzing compounds: an in silico and in vitro study. Structural Chemistry **(2020)**. 31:2063–2074 (**Impactfactor-2.081, Citations: 05**). Publisher: Springer (UGC-CARE List Group II Journal). https://doi.org/10.1007/s11224-020-01529-5 . ISSN: 1572-9001, 1040-0400

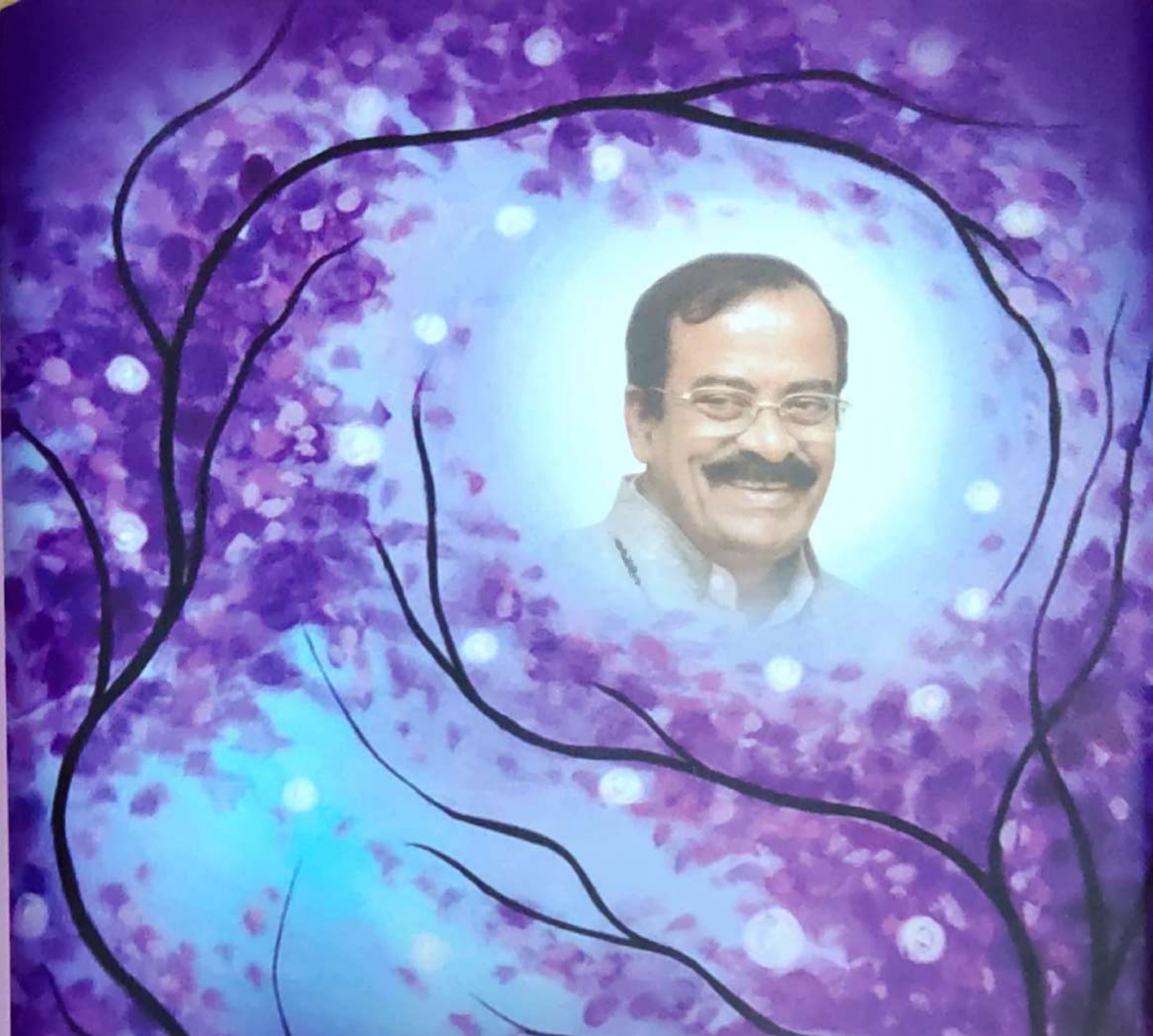

ಪ್ರೊ. ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರ

ಬದುಕು-ಕೃತಿಗಳ ಅನುಸಂಧಾನ

ಸಮಾಹಿತ

ಸಂಪಾದಕರು: ಡಾ. ವೂಡೇ ಪಿ. ಕೃಷ್ಣ

ಉದಯಪ್ರಕಾಶನದ ಪ್ರಕಟಣೆ – ೧೦೭

ಸಮಾಹಿತ

ಪ್ರೊ. ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರ ಬದುಕು–ಕೃತಿಗಳ ಅನುಸಂಧಾನ

ಸಂಪಾದಕ
ಡಾ. ವೂಡೇ ಪಿ. ಕೃಷ್ಣ

ಉದಯ ಪ್ರಕಾಶನ
3ನೇ ವಿಭಾಗ, ರಾಜಾಜಿನಗರ
ಬೆಂಗಳೂರು – 560010

SAMAAHITA
A Collection of Critical Essays on Prof. Mallepuram G. Venkatesh's Life and Literary Works

Edited by
Dr. Wooday P. Krishna
Chairman, Karnataka Gandhi Smaraka Nidhi
Gandhi Bhavan, Kumarapark East
Bengaluru-560 001
Mobile : 8105640593
e-mail : woodaypkrishna@yahoo.co.in
Published by
UDAYA PRAKASHANA
984, 11th 'A' Main, 3rd Block
Rajajinagar, Bengaluru - 560010
Phone No.: 080-23389143
Mobile : 87621 44241
e-mail : shylajahegde20@gmail.com

Editorial Committee
Chairman
Dr. K.G. Lakshminarayanappa

Editor
Dr. Wooday P. Krishna

Members
Dr. Byramangala Ramegowda
Dr. Satyamangala R. Mahadeva

First Impression : 2022
Size : Crown 1/4th (Royal)
Pages : xvi + 760 + 24 = 800
Paper Used : 80 GSM NS Maplitho
© Publisher
Price : ₹ 1000/-
Inner Line Art : Srikanth Hegde
Cover Page Design : Shwetha B.S.
DTP : R. Rangaswamy
Udaya Graphics, Mobile : 8762144241

ಸ್ವಾನ್ ಪ್ರಿಂಟರ್ಸ್
svanprint@gmail.com
☎ 080-26742233

ಸಾರ್ಥಕ ಬದುಕಿನ ಸಾಧಕ

❖ ಡಾ. ಕೆ. ಶಾರದಾ

"By the worldly standards of public life all scholars in their work of course oddly virtuous. They do not make wild claims, they do not cheat, they do not try to persuade at any cost, they appeal neither to prejudice not authority.... etc"

- (Jacob Bronowski, Polish-British Mathematician and Philosopher)

"ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಜೀವನದ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಮಾನದಂಡಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಎಲ್ಲ ವಿದ್ವಾಂಸರು, ತಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದಿರುವುದು ನಿಸ್ಸಂದಿಗ್ಧವಾದುದೇ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಸಾಧನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಮೋಸ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಒಪ್ಪಿಸೋಣವೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಪೂರ್ವಾಗ್ರಹಕ್ಕಾಗಲಿ, ಅಧಿಕಾರಕ್ಕಾಗಲಿ ಮೊರೆಯಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಅಜ್ಞಾನದ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ಅನೇಕ ವೇಳೆ ಮರೆಮಾಚದೆ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ವಾದ-ವಿವಾದಗಳು ಸಾಕಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತವೆ. ಚರ್ಚೆಯಾಗುತ್ತಿರುವ ವಿಷಯವನ್ನು ಅವರು ಜನಾಂಗ, ರಾಜಕೀಯ, ಲಿಂಗ ಅಥವಾ ವಯಸ್ಸಿನೊಡನೆ ಬೆರೆಸಿ ಗೊಂದಲಗೊಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಸರ್ವಜ್ಞರಾಗಿರುವ ಅವರು ಯುವಕರು ಮತ್ತು ವೃದ್ಧರು ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಆಲಿಸುತ್ತಾರೆ" ಇದು ಗಣಿತಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞ ಮತ್ತು ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಿಯಾದ ಬ್ರೊನೋವಸ್ಕಿಯ ಮಾತುಗಳು.

ಪ್ರೊ. ಮಲ್ಲೇಪುರಂರವರ ಒಡನಾಟದ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಬರೆಯಲು ಕುಳಿತಾಗ ಮೊದಲಿಗೆ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದ ಮಾತುಗಳಿವು. ಅವರಿಗೆ ಈ ಮಾತುಗಳು ನೂರಕ್ಕೆನೂರು ಅನ್ವಯವಾಗುತ್ತವೆಯಲ್ಲವೆ ಎನಿಸಿತು. ಇರಲಿ. ನಾನೀಗಾಗಲೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟದ್ದುಂಟು. ಹಂಪಿಯ ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯವೆಂದರೆ, ಕರ್ನಾಟಕದ ಆಕ್ಸ್‌ಫರ್ಡ್ ಎಂದು. ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದ್ದೇ ಹಂಪಿಯ ಪ್ರೊ. ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಜಿ. ವೆಂಕಟೇಶ್ ಮತ್ತು ಅವರ ಸಮಕಾಲೀನ ಅನೇಕ ಹಿರಿಯರನ್ನು ನೋಡಿ. ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯವು ತೊಂಬತ್ತರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಚಿಂತನೆಗಳ, ಹೊಸ ಬರವಣಿಗೆಯ ಮಹಾಪೂರವನ್ನೇ ಹರಿಬಿಟ್ಟ ಹಿರಿಯರಲ್ಲಿ ಪ್ರೊ.ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾರದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಿಲ್ಲ. ಹಿರಿಯರಿಗೂ ಕಿರಿಯರಿಗೂ ಆಪ್ತರಾದ ಇವರು ತಮ್ಮ ಸಾಹಿತ್ಯ ಬಳಗ, ಸಂಶೋಧನಾ ಬಳಗ, ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಬಳಗದೊಂದಿಗೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ಲೋಕವನ್ನೇ (ಪುಟ್ಟ 'ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ'ವನ್ನೇ ಎಂದರೆ ಜರಂಚಣುತಿಜ ಅರ್ಥ ಬರಬಹುದೆಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕೆ 'ಲೋಕ' ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಬಳಸಿದ್ದೇನೆ) ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆಧುನಿಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ 'ಗುರುಶಿಷ್ಯ ಪರಂಪರೆ'ಯ ಅರ್ಥ ಮತ್ತು ಅದರ ನಿರ್ವಚನಕ್ಕೂ ಪ್ರೊ.ಮಲ್ಲೇಪುರಂರವರು ಉತ್ತಮ ಮಾದರಿಯಾಗಬಹುದೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ತಮ್ಮ ಬಹುತೇಕ ಶಿಷ್ಯವರ್ಗದೊಂದಿಗೆ ಬರಿ ಕಲಿಸುವವರೆಗಷ್ಟೇ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ, ಬದುಕುವುದನ್ನು, ಬದುಕಿನ ದಾರಿಗಳನ್ನು ತೋರಿದವರು ಮಲ್ಲೇಪುರಂ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಕಲಾತ್ಮಕ ಬದುಕಿನ ದಾರಿಗಳನ್ನು ನಿಚ್ಚಳವಾಗಿಸಿದವರು. ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರ, ತಮ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ, ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೊಂದಿಗಿನ ತಮ್ಮ ಪರಿಚಯಗಳು.... ಈ ಎಲ್ಲವುಗಳ ಶ್ರೇಯಸ್ಸು ಅವರಿಗಿಂತ ಅವರ ಶಿಷ್ಯವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸಂದದ್ದೇ ಹೆಚ್ಚು. ಶಿಷ್ಯ ಬಳಗದ 'ಹೊಟ್ಟೆ ತಣ್ಣಗಿರಲಿ' ಎಂಬುದೇ ತಾಯಿಯ ಕರುಳಿನ ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರ ಆಶಯ.

ಜ್ಞಾನ ನಮ್ಮನ್ನು ಹೆದರಿಸುತ್ತದೆ. ದಿಗಿಲುಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಒಳ್ಳೇಯ ಲೇಖನ ಓದಿದಾಗ, ಒಳ್ಳೆಯ ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ನನಗಾಗುವ ದಿಗಿಲೆ (ನಾನು ಓದಬೇಕಾದಷ್ಟು ಓದಲಿಲ್ಲವೆಂಬ..... ಬರೆಯಲಿಲ್ಲವೆಂಬ.....) ಪ್ರೊ.ಮಲ್ಲೇಪುರಂರವರನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಅವರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ನನಗಾದುದುಂಟು. ನಾನು ಸಂಡೂರಿನಲ್ಲಿ ಉಪನ್ಯಾಸಕಳಾಗಿದ್ದಾಗ ಬಹಳಷ್ಟು ಸಲ ಅವರ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೇನಾದರೂ ಅವರನ್ನು ಮೊದಲ ಬಾರಿ ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾದದ್ದು ಅವರು ಪ್ರಸಾರಾಂಗದ ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿದ್ದಾಗ. ಯಾವುದೋ ಸಂಶೋಧನಾ ವಿಷಯಕ್ಕಾಗಿ, ನನ್ನ ಗೆಳತಿ ಪುಷ್ಪರೊಂದಿಗೆ ಅವರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಲು ಹೋದೆ. ವರ್ಷ, ತಿಂಗಳು, ದಿನ ನನಗೆ ನೆನಪಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಒಂದು ನೆನಪಿದೆ. ಕೊಣೆಯ ಮೂರು ಸುತ್ತಲೂ ಗೋಡೆ, ಸೈಡ್‌ಗೆ ನಿಲುವಗನ್ನಡಿಗಳಷ್ಟು ಉದ್ದದ ಗ್ಲಾಸ್‌ನ ಕಿಟಕಿಗಳಿರುವ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರೇ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಹೋಗಿ ಪರಿಚಯಿಸಿಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ ಸಂಶೋಧನಾ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದೆ. ವಿಷಯದ ಕುರಿತಂತೆ ಅನೇಕ ಚರ್ಚೆಗಳು ನಡೆದವು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಅವರು "ಶಾರದಾರವರೆ! ಜೈನಧರ್ಮ ಕುರಿತಂತೆ ನೀವೊಂದು 'ಮೊನೊಗ್ರಾಫ್' ಬರೆದುಕೊಡಿ. ಪ್ರಸಾರಾಂಗದಿಂದ ಪ್ರಕಟಿಸೋಣ" ಎಂದರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಕಳವಳಗೊಂಡರೂ ಕಡೆಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೆ. ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಪ್ರಸಾರಾಂಗದಿಂದ 'ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಜೈನಧರ್ಮ' ಎಂಬ ನನ್ನ ಈ ಪುಟ್ಟಕೃತಿ ೨೦೦೬ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಸಮಂತಭದ್ರರ ಕುರಿತಂತೆ ಬರೆದುಕೊಡಲು ಹೇಳಿದರು. ಅದರಂತೆ 'ಆಚಾರ್ಯ ಸಮಂತಭದ್ರ' ಕೃತಿಯನ್ನು ಬರೆದುಕೊಟ್ಟೆ. ಅದು ೨೦೦೭ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು. ಅದೂ ಸಹ ಪುಟ್ಟ ಕೃತಿಯಾದರೂ ಅಂದವಾಗಿ ಮುದ್ರಿತವಾಗಿ ಹೊರಬಂತು.

ನನ್ನ ಈ ಎರಡು ಕೃತಿಗಳು ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಿಂದ ಹೊರಬರಲು ಕಾರಣರಾದವರು ಪ್ರೊ.ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರು. ಮಾತು ಬರವಣಿಗೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸದಾ ಅಧೀರರಾಗಿಯೇ ಉಳಿದ ನಮ್ಮಂಥವರಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಶಕ್ತಿಯಾದವರು ಇವರೇ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿನ ಯಾವುದೋ ತಿಳಿಯದ ಭೀತಿಗಳನ್ನು ದೂರ ಮಾಡಿದವರು ಪ್ರೊ.ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರು. ಅವರ ಚರ್ಚೆಗಳೆಲ್ಲ ಹೇಗಿರುತ್ತವೆಯೆಂದರೆ: ನಾವು ತಿಳಿದುಕೊಂಡುದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಅವರು ನೂರುಪಟ್ಟು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದರೂ "ಎಷ್ಟು ಓದಿಕೊಂಡಿದ್ದೀರಲ್ರೀ, ಎಷ್ಟು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರಲ್ರೀ" ಎಂಬ ವಾಕ್ಯಗಳ ಮೂಲಕವೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಸ್ಥೈರ್ಯವನ್ನು ಇಂಜೆಕ್ಟ್ ಮಾಡುತ್ತಾ ನಮ್ಮ ಬೆನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸೆಟೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಓದುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರು ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಪ್ರಸಾರಾಂಗದ ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿದ್ದಾಗ ಅವರ ಆಧ್ವರ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಸಂಖ್ಯಾಪ್ರಮಾಣ ಮತ್ತು ಗುಣಮಟ್ಟಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಅಚ್ಚರಿಗೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಅನೇಕ ಅತ್ಯುತ್ತಮವೆನ್ನಬಹುದಾದ ಪ್ರಕಟಣೆಗಳವು. ಅವರ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರೀತಿ, ವಿಷಯದ ಪ್ರೀತಿ, ಪ್ರಕಟಣೆಯ ಪ್ರೀತಿಗಳು ನಮ್ಮ ಹೃದಯವನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸುತ್ತವೆ. ಮುಖಪುಟ ವಿನ್ಯಾಸ, ಮೊದಲ್ಗೊಂಡು ಪುಸ್ತಕದ ವಿನ್ಯಾಸ, ಅದರ ಬಣ್ಣ, ಕಾಗದ, ಅಕ್ಷರದ ಗಾತ್ರ... ಹೀಗೆ ಏನೆಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅವರು ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರದ್ಧೆ, ಕಾಳಜಿ, ಎಚ್ಚರ ವಹಿಸುವುದು ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಇತರ ಪ್ರಕಾಶಕರಿಗೆ ಮಾದರಿಯಾಗುವಂಥ ಪುಸ್ತಕಗಳವು. ಅವುಗಳನ್ನು ಕೈಯಿಂದ ಮುಟ್ಟುವುದು, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಓಡಾಡುವುದೇ ಒಂದು ಸೊಗಸು. ಅಂತಹ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಏನೋ ಒಂದು ಹೆಮ್ಮೆ, ಬುದ್ಧಿವಂತಳೆಂಬ ದಾಷ್ಟ್ಯ..... ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಣೆಯ, ಮಾರಾಟದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಅನೇಕಾನೇಕ. ಅದಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಧೈರ್ಯಬೇಕು. ಆದರೆ ಪ್ರೊ. ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರು ಈ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಎಂದೂ ಆಯಾಸಗೊಂಡವರಂತೆ ಅನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಪ್ರಕಟಣಾ ಘಟಕಕ್ಕೆ ಅದ್ಭುತವಾದ ಕಲಾತ್ಮಕತೆಯನ್ನು, ವಿಷಯ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯನ್ನು, ಬಾಹುಳ್ಯವನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟರು. ಅನೇಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಸೇರಿ ಮಾಡಬಹುದಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಒಬ್ಬರೇ ನಿರುಮ್ಮಳವಾಗಿ ಮಾಡಿ ತಮ್ಮ ಪ್ರಸಾರಾಂಗದ ನಿರ್ದೇಶಕ ಹುದ್ದೆಗೆ ನ್ಯಾಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿದರು.

ಇವರದು ರಾಕ್ಷಸ ಓದು, ರಾಕ್ಷಸ ಕೆಲಸ, ರಾಕ್ಷಸ ತಿರುಗಾಟಗಳು ಅವರಿಗೆಂದೂ ಮುಪ್ಪು ತರಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ತುಂಬಿವೆ. ನಿವೃತ್ತರಾದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೂ ವಿಜೃಂಭಿಸಿದ್ದಾರೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಕೋವಿಡ್-೧೯ರ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವರು ಮಾಡಿದ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಕೆಲಸಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ನಮ್ಮಂತಹವರು ನಾಚಿ ತಲೆತಗ್ಗಿಸುವಂತಿವೆ. ಇದೊಂದೇ ಅಲ್ಲ ಅವರ ಬದುಕಿನ ಕ್ರಮವನ್ನು, ಶಿಸ್ತನ್ನು ಹೋಲಿಸಿಕೊಂಡಾಗಲೆಲ್ಲ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಸಂಕೋಚ, ದುಗುಡಗಳು ಮನೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ತಿಳಿಯದ ಇಬ್ಬಂದಿತನ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಡುತ್ತದೆ.

ಮತ್ತೊಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯವೆಂದರೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರನ್ನು ನಾವು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಕೆಲವರಿಗೆ Academic ವಿಷಯಗಳೆಡೆ ಒಲವಾದರೆ, ಇನ್ನು ಕೆಲವರಿಗೆ Non academic ವಿಷಯಗಳೆಡೆಗಿನ ಒಲವು ಹೆಚ್ಚು. ಯಾವುದೇ ಅಧಿಕಾರ, ಹುದ್ದೆಗಳ ಗೊಡವೆ ಬೇಡ ಕೇವಲ ಪಾಠ, ವಿಷಯದಲ್ಲಿ update ಆಗುವುದು, ತಮ್ಮದೇ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ನಿರಂತರ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡು ವಿದ್ವತ್‌ವಲಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದು ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಗದವರ ಅಭಿಲಾಷೆಯಾದರೆ; ತಮ್ಮ ಜೀವಾವಧಿಯಲ್ಲೇ ಕನಿಷ್ಠ 'ವಡ್ಡಾರಾಧನೆ'ಯನ್ನಾಗಲಿ, ಪಂಪನ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಕಾವ್ಯವನ್ನಾಗಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ

ಕೂತು ಓದದೆ ನಿವೃತ್ತಿಯಾದವರದ್ದು ಮತ್ತೊಂದು ವರ್ಗ. ಆದರೆ, ಇವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ತಮ್ಮ ಂಭಿಚಿಜಿಜಿಟುಳಿ ಮಿತಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡು ಬೇರೆಯದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವೃತ್ತಿಗೆ ನ್ಯಾಯ ಒದಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರ ಮೂಲಕ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಳ್ಳೆಯ Academician, ಒಳ್ಳೆಯ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸಲಾರ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಉದಾಹರಣೆಗಳಿದ್ದಾಗಲೂ ಅದಕ್ಕೆ ಅಪವಾದವೆಂಬಂತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ಮಹನೀಯರು ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುತ್ತಾರಾದರೂ ಅವರು ಬೆರಳಣಿಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರಷ್ಟೆ. ಅಂಥವರಲ್ಲಿ ಪ್ರೊ.ಮಲ್ಲೇಪುರಂರವರು ಸಹ ಒಬ್ಬರು. ಏಕೆಂದರೆ, ಅವರು ಹಂಪಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ವಹಿಸಿದ ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ಹುದ್ದೆಗಳು ಅವರನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಶೈಕ್ಷಣಿಕೇತರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಸರು ಉಳಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಿವೆ. ಅವರು ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಕುಲಪತಿಗಳಾಗಿದ್ದಾಗ ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಾವು ದೂರದಿಂದಲೇ ಗಮನಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಒಬ್ಬ ಉತ್ತಮ Academician ಸಹ ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸಬಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಪ್ರೊ.ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದೂ ಸಹ ನಮ್ಮಂಥವರಿಗೆ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಬೇಕಿದೆ.

ನಾನು ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ೨೦೦೮ರಲ್ಲಿ ಬಂದೆ. ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರು ಇದುವರೆಗೂ ನಾಲ್ಕೈದು ಬಾರಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಒಮ್ಮೆ ವಿಶೇಷ ಉಪನ್ಯಾಸ ನೀಡಲು, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಸಲಹಾ ಸಮಿತಿಯ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ, ಕನ್ನಡದ ಸಂಶೋಧನಾ ತ್ರೈಮಾಸಿಕವೊಂದನ್ನು ರೂಪಿಸಲು ಮತ್ತು ಅದರ ಮೊದಲ ಸಂಪಾದಕರಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಲು, ಓಂಂಅನ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ... ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಬಾರಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸವೂ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟು, 'ಕನ್ನಡ ಸಂಶೋಧನಾ ಪತ್ರಿಕೆ'ಯ ಸಲಹೆಗಾರರಾಗುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ನಮ್ಮ ಕುಲಪತಿಗಳ ಕೋರಿಕೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಅವರೇ ಮೊದಲ ಸಂಪುಟದ ಸಂಪಾದಕರಾಗಿಯೂ ವ್ಯವಹರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕುಲಪತಿಗಳು ಕನ್ನಡದ ತ್ರೈಮಾಸಿಕದ ಜೊತೆಗೆ ತೆಲುಗು, ತಮಿಳು, ಮಲಯಾಳಂ, ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ತ್ರೈಮಾಸಿಕ ಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಹೊರಡಿಸುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅವೆಲ್ಲವುಗಳಿಗಿಂತ ಅಂದುಕೊಂಡದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲೇ 'ಕನ್ನಡ ಕಸ್ತೂರಿ' ತ್ರೈಮಾಸಿಕ ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿಕೊಟ್ಟರು ನಮ್ಮ ಪ್ರೊ.ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರು. ಇತರ ಭಾಷೆಗಳ ಸಂಪಾದಕರನ್ನು ಹತ್ತು ಹಲವು ಬಾರಿ ಕೇಳಿಕೊಂಡಾಗಲೂ ತಿಂಗಳುಗಟ್ಟಲೆ ಅವುಗಳ ಅವಧಿಯನ್ನು ಮುಂದೂಡಿದರು. ಹಾಗಾಗಿ, ಇತರ ಭಾಷೆಗಳ ತ್ರೈಮಾಸಿಕಗಳು ಸಕಾಲಕ್ಕೆ ಪ್ರಕಟಗೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಕುಲಪತಿಗಳು ಮಾತ್ರ "ಶಾರದಾ! ನೀವಂದಂತೆಯೇ Of course that is Prof. Mallepuram" ಎಂದರು. ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಒಬ್ಬ ವಿಶ್ರಾಂತ ಕುಲಪತಿಗಳು ಒಂದು ಪತ್ರಿಕೆಯ ಸಂಪಾದಕತ್ವಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಕೈ ಹಾಕಿದ್ದೆ ನಮ್ಮ ಕುಲಪತಿಗಳಿಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸೋಜಿಗದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಅವರನ್ನು ಗೌರವದಿಂದ ಸ್ಮರಿಸುವುದು ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ 'B' grade ಬಂದಾಗ. ಓಂಂಅ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಬಂದ ಇತರೆ ಸದಸ್ಯರಿಗಾಗಲಿ, ಅದರ ಕಮಿಟಿಯ ಚೇರ್‌ಮನ್‌ರಿಗಾಗಲಿ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳ ಸ್ವರೂಪ, ಆಶಯ, ಅವುಗಳ ಕಾರ್ಯವೈಖರಿ, ಬೋಧನೆ, ಸಂಶೋಧನೆ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮನಸ್ತತ್ವ, ಭೌಗೋಳಿಕ, ದೇಶಿತನಗಳ ನೆಲೆಗಟ್ಟು... ಇವುಗಳ ಅವಗಾಹನೆಯ ಕೊರತೆಯಿತ್ತು. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಬಗ್ಗೆ NAAC ಕಮಿಟಿಯ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಮತ್ತು ಚೇರ್‌ಮನ್‌ರಿಗೆ ಮೊದಲಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟ ಅವಗಾಹನೆಯನ್ನು ನೀಡಿದವರು ಪ್ರೊ.ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರೇ. ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯವನ್ನು ಹತ್ತಿರದಿಂದ

ಎಲ್ಲ ಅವರ ಒಂದೆರಡು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತುಗಳು ಮೌಲ್ಯಮಾಪನದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿವೆಯೆಂಬುದು ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಎಲ್ಲ ಹಿರಿಯರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

"ಹಿತಮಿತ ಮೃದು ವಚನಂ...."ಯೆಂಬುದು ಇವರ ಭಾಷೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದುದಾದರೆ, ಅವರಲ್ಲಿನ ಲಾಲಿತ್ಯ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ನೂರುಕಾಲ ಬಾಳುವಂತೆ ಮಾಡಿದೆ. ಇದೆಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ನಾನು ಅವರಲ್ಲಿ ಬದುಕಿನೆಡಗಿನ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು, ಮುಗ್ಧತೆಯನ್ನು, ಸೆನ್ಸಿಬಿಲಿಟಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಬೆರಗಾಗುತ್ತಿರುತ್ತೇನೆ. ಈ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಅಂತಹ ಮುಗ್ಧತೆಯನ್ನು ಮಲ್ಲೇಪುರಂರವರು ಕಾಪಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಅವರ ಬದುಕು ರಸರಮ್ಯವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಬದುಕಿನ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಕ್ಲಾರಿಟಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡವರ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಇರಿಟೇಷನ್.... ಮೋಸ ಹೋಗದ ಜೀವನವೆಂಥಾದ್ದು? ಯಾಕೋ ತಿಳಿಯದು. ಕ್ಲಾರಿಟಿ ಎಂಬುದು ಬರೀ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರಗಳ ಕಂತೆ. ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಆರ್ದ್ರನನ್ನಾಗಿಸದು. ತುಳುಕಿಸದು...

ಒಮ್ಮೆ ಭೇಟಿಯಾದಾಗ ಡಾ.ಸಂಜೀವ್‌ದೇವ್ ಅವರ ನನ್ನ 'ಹರಿಯುವ ನೆನಪುಗಳು' ಅನುವಾದಿತ ಕೃತಿಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಒಂದು ವಾರದಲ್ಲಿಯೇ ಅದನ್ನು ಓದಿ ಅದರ ಅನುವಾದದ ಬಗ್ಗೆ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಕೃತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚಿಸಿದ್ದರು. ಅವರ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಇಂದಿಗೂ ಒಂದು ಪ್ರಶಸ್ತಿಯಂತೆ ಭಾವಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅವರ Fast Reading ಸಹ ಗಾಬರಿ ಹುಟ್ಟಿಸುವಂತಹದ್ದು. ಇಂಥವೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿದಾಗ ನನಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಕಾಡುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯೆಂದರೆ ಇವರಿಗೆ ಇವೆಲ್ಲವಕ್ಕೂ ಯಾವಾಗ ಸಮಯ ಸಿಗುತ್ತದೆಯೆಂಬುದೆ? ಬಹುಶಃ 'ಆದ್ಯತೆ'ಯ ಕೊರತೆಯೇ ನನ್ನನ್ನು ನಾನು ಸರಿಯಾಗಿ ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಆಗಿಲ್ಲವೇನೋ ಎನಿಸುತ್ತದೆ.

ಪ್ರೊ.ಮಲ್ಲೇಪುರಂರವರು ಜಾತಿರಾಜಕಾರಣ..... ಇನ್ನೂ ಏನೆಲ್ಲಾ ರಾಜಕಾರಣ ಮಾಡಬಹುದಿತ್ತು. ಅವೆಲ್ಲವುಗಳಿಂದಲೂ ಹೊರಗುಳಿದುದರಿಂದಲೆ ಅವರು ಬೆಳೆದರು. ಅವರ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪಾಂಡಿತ್ಯ, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊಸ ದರ್ಶನವನ್ನು ನೀಡಿದೆ. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅವರು ಸಂಸ್ಕೃತ-ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಆಕರಗಳ ಆಗರವೇ ಎನಿಸಿದ್ದುಂಟು. ಈಗ ಪಾಲಿ ಭಾಷೆಗೂ ಕೈಹಾಕಿದ್ದಾರೆ.

ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಕವಿತೆಯ ಸಾಲನ್ನು ಕಂಡರೆ ಸಾಕು ಇವತ್ತಿಗೂ ಈ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಥ್ರಿಲ್ ಆಗಿ ಬಿಡುವ, ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಕೃತಿಯನ್ನು ಓದಿದರೆ ಸಾಕು ಮೃಷ್ಟಾನ್ನ ಭೋಜನ ಸವಿದಂತೆ ತೃಪ್ತರಾಗುವ, ಸದಾ ಸಾಹಿತ್ಯ ವಲಯವನ್ನೇ ಜೀವನದ ಉಸಿರಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಅನೇಕ ದಶಕಗಳ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ, ಸಂಶೋಧನೆ, ವಿಮರ್ಶೆಗಳ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಪರಿಣಾಮಗಳಿಗೆ (ವಿಕಾಸಕ್ಕೆ) ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿರುವ ಅತ್ಯಂತ ಸರಳ ಸಜ್ಜನಿಕೆಯ, ನಿರುಮ್ಮಳ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ತ್ವದ- ಹೀಗೆ ಈ ಜೀವಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಎಷ್ಟು ಬರೆದರೂ ಸಾಲದು- ಒಂದೇ ಮಾತು ಸಾಕು. ಈ ಮಹಾನ್ ಜೀವಿಗೆ ಇದೋ ನನ್ನ ನಮನ..... ಅಲ್ಲ ಬಹುಪರಾಕ್!!!

"You will die, but the carbon
will not, its career dose not
end with you"

– ಬ್ರೊನೊವಸ್ಕಿ

❑

ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಅನುವಾದ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗ, ದ್ರಾವಿಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಶ್ರೀನಿವಾಸವನಂ, ಕುಪ್ಪಂ-೫೧೭ ೪೨೫, ಚಿತ್ತೂರು (ಜಿಲ್ಲೆ) ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶ, ಮೊಬೈಲ್: +೯೧ ೯೪೪೧೨೦೯೫೪೮

ಪ್ರೊ. ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರ
ಬದುಕು-ಕೃತಿಗಳ ಅನುಸಂಧಾನ

ಸಮಾಹಿತ

ಪ್ರೊ, ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಪತ್ತು ವಿಶಾಲವಾದುದು. ಅವರು ವಿಮರ್ಶೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಚಿಂತನೆ, ಸಂತಚರಿತೆ, ಅನುವಾದ, ಕೋಶರಚನೆ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಶಾಸ್ತ್ರವಿಮರ್ಶೆ ಮುಂತಾದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಆಳವಾದ ಪರಿಣತಿ ಉಳ್ಳವರು. ಆಯಾಯ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದವರು. ಕಳೆದ ನಾಲ್ವತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಗೂ ಮಿಕ್ಕು ಅವರು ನಡೆಸಿರುವ ಸಾಹಿತ್ಯ-ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಅಧ್ಯಯನ ಎಣೆಯಿಲ್ಲದ್ದು. ಕನ್ನಡ-ಸಂಸ್ಕೃತ, ಇತ್ತ ಪಾಳಿ-ಪ್ರಾಕೃತ ಭಾಷಾ-ಸಾಹಿತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಮಾಡಿರುವ ಸಾಧನೆ ನಮಗೆ ವಿಸ್ಮಯವನ್ನು ತರುತ್ತದೆ.

ಇವರು ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿರುವ ಕೆಲಸ-ಕಾರ್ಯಗಳೂ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ ಪುಸ್ತಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದ ರೀತಿ-ನೀತಿಗಳೂ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಪ್ರಥಮ ಕುಲಪತಿಗಳಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಘನವಾದ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಿಸ್ಮಯ-ಸಂಭ್ರಮಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿವೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ಸಾಹಿತ್ಯ-ಶಾಸ್ತ್ರ-ಕೋಶರಚನೆ; ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಸಮರ್ಥ ಆಡಳಿತ ನಿರ್ವಹಣೆ- ಇವೆರಡನ್ನು ಸಮದಂಡಿಯಾಗಿ ಪ್ರೊ ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರು ನಿರ್ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಅಭಿನಂದನ ಸಮಿತಿಯ ಎಲ್ಲಾ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಅಭಿಮಾನ ತರುವ ಸಂಗತಿ!

ಈ ಮಹಾಸಂಪುಟವನ್ನು ಮೈತ್ರಿಸಂಪತ್ತು, ಕೃತಿಸಂಪತ್ತು, ಸಂದರ್ಶನ ಸಂಪತ್ತು ಕೊನೆಗೆ ದರ್ಶನ-ಶಾಸ್ತ್ರಸಂಪತ್ತು ಹೀಗೆಂದು ವಿಭಾಗೀಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಆಯಾಯ ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ತ ರೀತಿಯಿಂದ ಪೋಣಿಸಲಾಗಿದೆ. ಸಂಪುಟದ ಕೊನೆಗೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಅನುಬಂಧಗಳನ್ನೂ ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಪ್ರೊ ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಮತ್ತು ತತ್ತ್ವಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ 'ಸಮಾಹಿತ' ಎಂಬ ಈ ಬೃಹತ್ ಸಂಪುಟವು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಸಮಾಹಿತ ಎಂದರೆ: ಕೂಡಿಹಾಕಿದ, ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾಗಿ ಜೋಡಿಸಿದ, ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಪಡೆದ- ಎಂಬ ಅರ್ಥಗಳಿವೆ. ಈ ಅರ್ಥವು ಮಲ್ಲೇಪುರಂ ಅವರ ಜೀವನಶೈಲಿ ಆಕೃತಿ-ಆಶಯಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದಿದ್ದೇನೆ.

– ಡಾ. ಪೂಡೇ ಪಿ. ಕೃಷ್ಣ

ಉದಯ ಪ್ರಕಾಶನ
ರಾಜಾಜಿನಗರ, ಬೆಂಗಳೂರು – 560 010
ದೂರವಾಣಿ : 080 – 2338 9143

₹ 1000/-

సర్వధారి

ఆచార్య ఆర్వీయస్ సుందరం అమృతోత్సవం

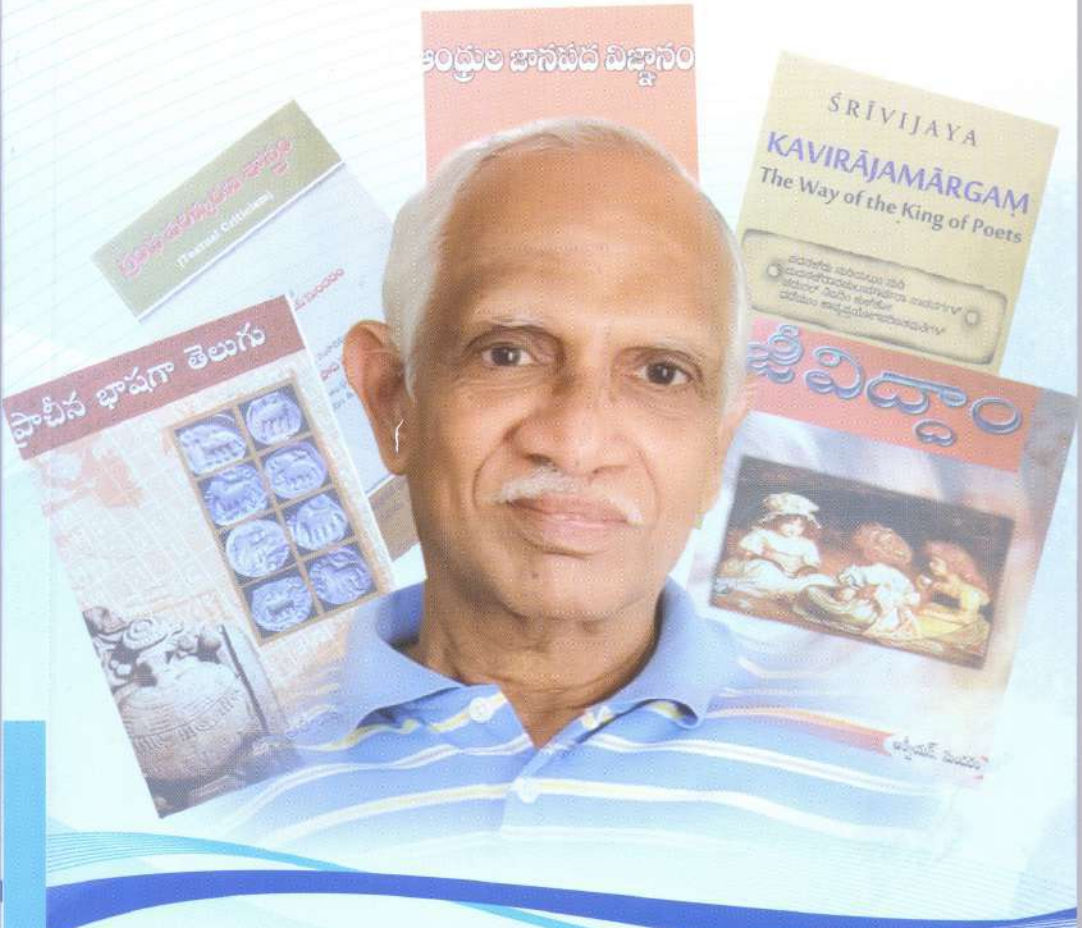

సంపాదకులు
ఆచార్య మాడభూషి సంపత్ కుమార్

ಎಸ್.ಜಿ.ಡಿ. ಪ್ರಕಾಶನ

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸ್ನೇಹಿ
ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆಯ ಆವೃತ್ತಿ

ವಿಜ್ಞಾನ ಗಂಗಾ-೨

ಸಂಪಾದಕರು

ಡಾ. ಕೆ. ಶಾರದಾ

ಝೆರಾಕ್ಸ್ ಬೇಡ ಎಂದು ಹೇಳಿ

ವಿಜ್ಞಾನ ಗಂಗಾ-೨

ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ./ಬಿ.ಸಿ.ಎ/ಎಸ್.ಡಬ್ಲ್ಯೂ ದ್ವಿತೀಯ ಸೆಮಿಸ್ಟರ್
ಕನ್ನಡ ಸಾಮಾನ್ಯ ಬೇಸಿಕ್ (ಎಂ.ಐ.ಎಲ್)

ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರು

ಪ್ರೊ. ಎಚ್.ಟಿ. ಪೋತೆ

ಸಂಪಾದಕರು

ಡಾ. ಕೆ. ಶಾರದಾ

ಶ್ರೀ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗೇಶ್ವರ ಬುಕ್ ಡಿಪೋ ಮತ್ತು ಪ್ರಕಾಶನ

ಮುಖ್ಯಬೀದಿ, ಸರಸ್ವತಿ ಗೋದಾಮು ಹತ್ತಿರ, ಕಲಬುರಗಿ – ೫೮೫ ೧೦೧

Vijnana Gangaa-2 : (*Textbook for* **B.Sc., BCA, SW** *Second Semester, Gulbarga University*) *Chief Editor* : **Prof. H.T. Pote,** *Edited by* : **Dr. K Sharada,** Published by **Basavaraj G. Konek, Sri Siddalingeswara Book Depot & Prakashana,** Main Road, Kalaburagi - 585101. Mobile : 9448124431; 9880020808; 9731828999

Frist Edition : 2022

Pages : 156

Price : ₹ 75/-

© : Publisher

Book Size : Crown 1/8

ವಿಜ್ಞಾನ ಗಂಗಾ–2 ((ಗುಲಬರ್ಗಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ/ಬಿ.ಸಿ.ಎ/ ಎಸ್.ಡಬ್ಲ್ಯೂ ದ್ವಿತೀಯ ಸೆಮಿಸ್ಟರ್ ಕನ್ನಡ ಸಾಮಾನ್ಯ ಬೇಸಿಕ್ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ) *ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರು:* **ಪ್ರೊ ಎಚ್. ಟಿ. ಪೋತೆ.** *ಸಂಪಾದಕರು:* **ಡಾ. ಕೆ. ಶಾರದಾ, ಪ್ರಕಾಶಕರು : ಬಸವರಾಜ ಜಿ. ಕೊನೇಕ,** ಶ್ರೀ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗೇಶ್ವರ ಬುಕ್ ಡಿಪೋ ಮತ್ತು ಪ್ರಕಾಶನ, ಮುಖ್ಯರಸ್ತೆ, ಕಲಬುರಗಿ – 585101, ಮೊ. 9448124431, 9880020808, 9731828999

ಹಕ್ಕುಗಳು	:	**ಪ್ರಕಾಶಕರು (ಈ ಆವೃತ್ತಿಗೆ)**
ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣ	:	**2022**
ಪುಟಗಳು	:	**160**
ಬೆಲೆ	:	**₹ 75/-**
ಬಳಸಿದ ಕಾಗದ	:	**60 ಜಿಎಸ್ಎಂ ಎನ್.ಎಸ್ ಮ್ಯಾಪ್‌ಲಿಥೋ**
ಪುಸ್ತಕದ ಆಕರ	:	**ಕ್ರೌನ್ 1/8**
ISBN	:	**978-93-93167-00-2**
ಮುದ್ರಣ	:	ಓಂಶಕ್ತಿ ಗ್ರಾಫಿಕ್ಸ್, ಬೆಂಗಳೂರು

GULBARGA UNIVERSITY

ಶ್ರೀ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗೇಶ್ವರ ಬುಕ್ ಡಿಪೋ ಮತ್ತು ಪ್ರಕಾಶನದ ಪುಸ್ತಕಗಳು

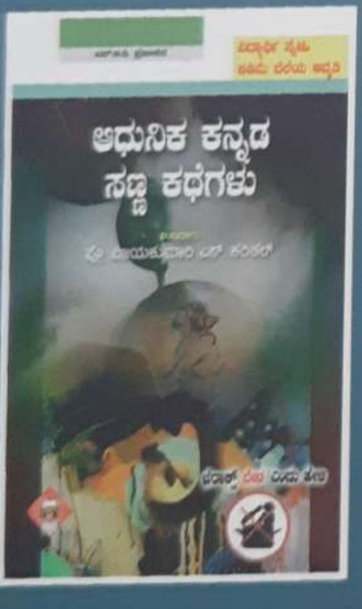

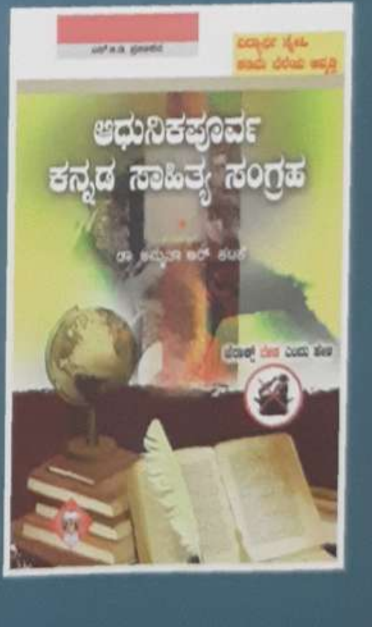

ಶ್ರೀ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗೇಶ್ವರ ಬುಕ್ ಡಿಪೋ ಮತ್ತು ಪ್ರಕಾಶನ
ಮುಖ್ಯಬೀದಿ, ಕಲಬುರಗಿ – 585 101
ಮೊ. 9448124431, 9880020808, 9731828999
Website: www.siddalingeshwar.com
Email: sbdglb@gmail.com, info@siddalingeshwar.com

ISBN: 978 - 93 - 93167 - 00 - 2

సీమ
అస్తిత్వ కేతనం

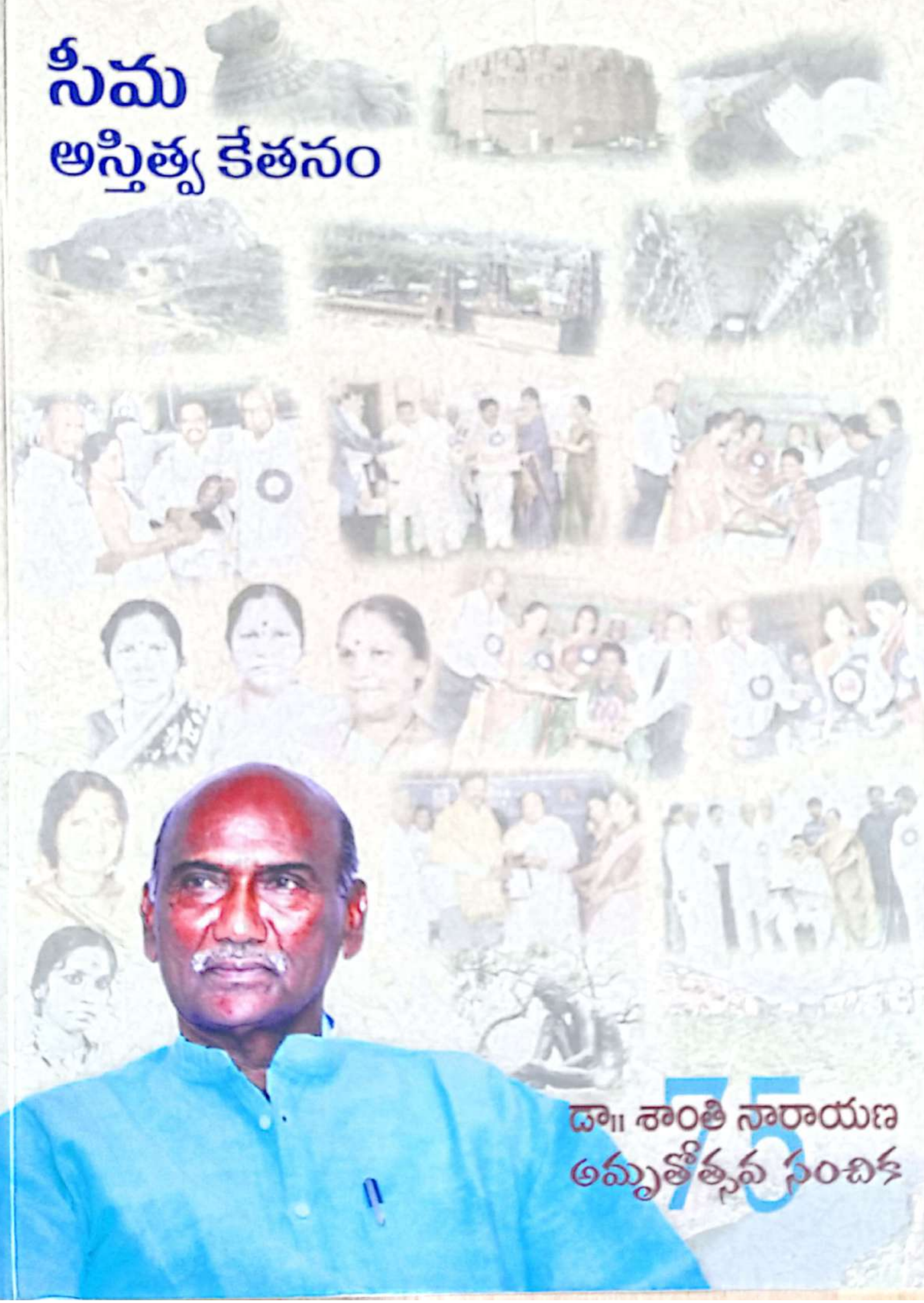

డా॥ శాంతి నారాయణ
అమృతోత్సవ సంచిక

సీమ

అస్తిత్వ కేతనం

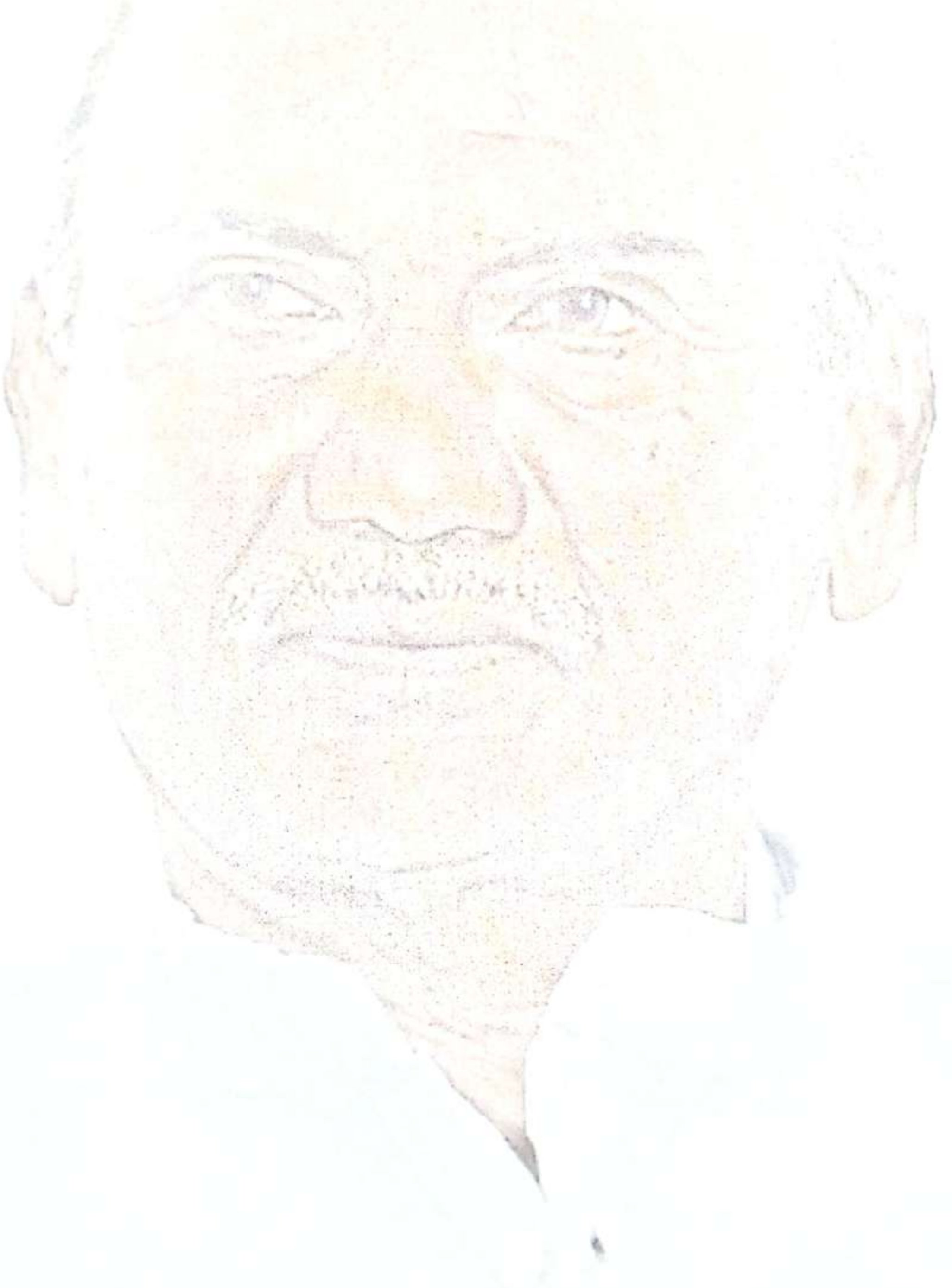

డా॥ శాంతినారాయణ

అమృతోత్సవ సంచిక

సీమ
అస్తిత్వ కేతనం

డా॥ శాంతినారాయణ
అమృతోత్సవ సంచిక

ప్రధాన సంపాదకుడు
ఆచార్య రాచపాళెం చంద్రశేఖర రెడ్డి

ప్రచురణ
విమలాశాంతి సాహిత్య సేవా సమితి
అనంతపురం

విషయసూచిక

సంబోధన

1.	మట్టి వాసనలు మరువని సాహితీవేత్త	డా॥ మండలి బుద్ధప్రసాద్	18
2.	ఆయన రచనలు ఆయన చైతన్యానికి నిదర్శనం	సురవరం సుధాకరరెడ్డి	19
3.	ఆయన రచనలోని సాంద్రత ...	డా॥ కె.వి. రమణాచారి ✓	21
4.	రాయలసీమ గుండెచప్పుడు...	డా॥ నందమూరి లక్ష్మీపార్వతి ✓	22
5.	అమృతోత్సవ అభినందనలు	పద్మశ్రీ కొలకలూరి ఇనాక్ ✓	23
6.	నిబద్ధమైన సాహిత్యకారుడు 'శాంతి'	ఆచార్య కేతు విశ్వనాథరెడ్డి	24
7.	అభినందనలు	కె. శివారెడ్డి ✓	26
8.	నా సాహితీ స్నేహితులలో ప్రధానమైన వ్యక్తి	డా. ఎబికె ప్రసాద్	27
9.	'అనంత' కాంతిమణి	ఆచార్య గంగిశెట్టి లక్ష్మీనారాయణ	28
10.	దివిటీలెన్నున్నా సూర్యుడొక్కడే	డా॥ కత్తి పద్మారావు	29
11.	మానవత్వ వజ్ర శిఖరం	ఆచార్య తుమ్మల రామకృష్ణ ✓	31
12.	అభినందన	బి.యస్. రాములు ✓	33
13.	మేమిర్వురం ధర్మార్జునులం!	డా॥ దీర్ఘాసి విజయ భాస్కర్ ✓	34
14.	ఆర్ద్ర భావుకునికి అక్షరాభినందన	డా॥ నందిని సిధారెడ్డి	36
15.	శ్రామిక వర్గ రచయిత	ఆచార్య ముదిగంటి సుజాతారెడ్డి	37
16.	సందేశం	డా॥ అంపశయ్య నవీన్	38
17.	రాయలసీమ వాగ్దానం శాంతినారాయణ	భూమన్	39
18.	సాహితీ స్రష్ట	షేక్ హుస్సేన్ సత్యాగ్ని	40
19.	గొప్ప కథకులలో అగ్రగణ్యులు	కుం. వీరభద్రప్ప ✓	41
20.	ప్రజల భాషకు పెద్ద పీట	శీలా వీర్రాజు	42
21.	శుభాశంసన	ఆచార్య శలాక రఘునాథ శర్మ	43
22.	అనంత సీమ సాహిత్య చైతన్య ప్రతీక	పెనుగొండ లక్ష్మీనారాయణ	44
23.	సాహిత్య కృషీవలుడు శాంతి నారాయణ	తెలకపల్లి రవి	46

సంభాషణ

1.	ఒక క్షతగాత్రుడు ఒక పోరాట యోధుడు!	డా. రాధేయ	50
2.	అనంత కథాపరిమళం	దాట్ల దేవదానం రాజు	52
3.	సగౌరవ కథకుడు శాంతి నారాయణ	ఖదీర్ బాబు	54

4.	విశ్రాంతి తీసుకోవలసిన సమయంలో....	సడ్లపల్లె చిదంబరరెడ్డి	56
5.	రెస్ట్‌లెస్ సోల్ పేరే...	నందిగం కృష్ణారావ్	57
6.	రాయలసీమ ప్రజా రచయిత శాంతినారాయణ	అన్నవరం దేవేందర్	58
7.	మట్టి గంధం లాంటి కథల శాంతినారాయణ	కొండేపూడి నిర్మల	58
8.	అతడి చేతికి అమరిన ఆయుధం కథ	ప్రతిమ	59
9.	తనను తాను నిర్మించుకున్న శాంతినారాయణ	ప్రొఫెసర్ రామాచంద్రమౌళి	62
10.	ఆత్మీయ ఆలింగనం	గంటేడ గౌరునాయుడు	64
11.	సాహితీ యాత్రికునకు శిరసా నమామి	సమ్మెట ఉమాదేవి	66
12.	పల్లె పట్టణ జీవన వారధి	జి. ఉమామహేశ్వరరావు	68
13.	రాయలసీమ మాండలిక గని ..	డా. ఎం. హరికిషన్	70
14.	స్నేహ పథగామి నారాయణన్న	మల్లేశ్వరరావు ఆకుల	71
15.	రాయలసీమ రచయితలలో ఆయనది విశిష్ట స్థానం	ప్రొ. జి.ఎస్. మోహన్	72
16.	సాహిత్యశిల్పి శాంతి నారాయణ	ఆచార్య జి. నరసింహన్	73
17.	నిప్పును ఒప్పును గాక ఒప్పను	కుప్పిరెడ్డి పద్మనాభరెడ్డి	75
18.	సాహితీ పోషకులు	జిల్లేళ్ళ బాలాజీ	76
19.	'అనంత' సాహితీ దిగ్గజం	డా॥ బాలగొండ ఆంజనేయులు	78
20.	సీమ సాహిత్య దిక్సూచి శాంతినారాయణ సార్	డా॥ తవ్వా ఓబుల్‌రెడ్డి	80
21.	ఉన్నతమయిన సంస్కారాన్ని ఆయన సాహిత్యం...	ఆర్. శశికళ	82
22.	అభినందనలు	తరిమెల అమరనాథరెడ్డి	85
23.	రాయలసీమ సాహితీ చేవ – శాంతినారాయణ	డా॥ అప్పిరెడ్డి హరినాథరెడ్డి	87
24.	వర్ధమాన కవులకు దారిదీపం	మెరాజ్ ఫాతిమా	89
25.	ఆయన 'జిరసం' రూపశిల్పి	భీమిరెడ్డి ఈశ్వరరెడ్డి	90
26.	పుస్తకాలే ఆయన "న్యాత్తులు"	జంధ్యాల రఘుబాబు	92
27.	శాంతినారాయణ గారితో నా సాహచర్యం	పిల్లా కుమారస్వామి	94
28.	అనంత సాహిత్యంలో శాంతి కాంతులు	షేక్ రియాజుద్దీన్ అహ్మద్	96
29.	అలుపెరగని జీవన పోరాట దక్షుడు	నందవరం కేశవరెడ్డి	97
30.	అనంత సాహితీ మేరుపు శాంతినారాయణ	గుంటి మురళీకృష్ణ	99
31.	రాయలసీమ కథా దార్శనికుడు	ఆవుల వెంకటేశులు	101

సంవీక్షణ

1.	శాంతినారాయణ సాహిత్యం – తొలిదశ	పద్మశ్రీ డా॥ ఆశావాది ప్రకాశరావు	106
2.	దళిత బహుజన చైతన్య స్వరం శాంతినారాయణ కవిత్వం	మల్లెల నరసింహామూర్తి	110
3.	సమాజపు మూలమూలకూ పరివ్యాప్తమైన ...	బండి నారాయణ స్వామి	122
4.	నాగలకట్ట సుద్దులు: వస్తువైవిధ్యం, రూపవైశిష్ట్యం	ఎ.కె. ప్రభాకర్	125

5. శాంతినారాయణ కథల్లో ప్రాంతీయ అస్తిత్వ స్పృహ — ప్రొఫెసర్ కె. శ్రీదేవి — 135
6. శాంతినారాయణ కథలు - దళిత బహుజన దృక్పథం — కె.పి. అశోక్ కుమార్ — 151
7. స్త్రీల సంవేదనని వినిపించిన శాంతినారాయణ కథలు — గుడిపాటి వెంకటేశ్వర్లు — 156
8. అసహాయత నుంచి ఆత్మవిశ్వాసం దాకా... — డా॥ ఎం. ప్రగతి — 162
9. శాంతి నారాయణ కథలు - ఆధునికత ... — జి. వెంకటకృష్ణ — 169
10. ... అనంత శ్రమ జీవన ప్రతిబింబాలు — డా. కె. నాగేశ్వరాచారి — 172
11. రాజకీయ సంస్కరణ లక్ష్యంగా సాగిన.. — అట్టాడ అప్పల్నాయుడు — 176
12. శాంతినారాయణ గారి కథల్లో తాత్విక దృక్పథం — డా॥ ఎస్. షమీఉల్లా — 179
13. డా॥ శాంతినారాయణ గారి కథల్లో మానవ సంబంధాలు — డా॥ వి.ఆర్. రాసాని — 185
14. ... కలం నుండి జాలువారిన నాలుగు నవలికల గుచ్ఛం — శిరంశెట్టి కాంతారావు — 194
15. ధిక్కరించడమే ధ్యేయంగా సాగిన రచన — దేరంగుల శ్రీనివాస్ — 197
16. ప్రతి రచనా సామాజిక ఆచరణ — పలమనేరు బాలాజి — 202
17. అభ్యుదయ దృక్పథ కథాపథగామి — డా॥ పి.సి.వెంకటేశ్వర్లు — 207
18. అనంత జిల్లా రచయితల సంఘాన్ని ... — ఉప్పరపాటి వెంకటేశులు — 221
19. తెలుగు సాహిత్యం - విమలాశాంతి సాహిత్య పురస్కారాలు — డా॥ ఎ.ఎ. నాగేంద్ర — 225

అనుశీలన

1. మానవతా దీపాలు — మధురాంతకం రాజారాం — 232
2. ఈ కవితలు మూడు దశాబ్దాల చరిత్రకు రుజువులు — కె. శివారెడ్డి — 236
3. కొత్త అక్షరాల్లోకి స్వాగతిస్తూ......... — జి. లక్ష్మీనర్సయ్య — 241
4. నెర్రెలు విచ్చిన సీమ మట్టి పగుళ్లలో నుంచీ ... — బండి నారాయణ స్వామి — 244
5. 'పల్లేరు ముళ్ళ' నుంచీ 'నమ్ముకున్న రాజ్యం'లోకి — ఆచార్య రాచపాళెం చంద్రశేఖర రెడ్డి — 254
6. సరైన సమయంలో సరైన కథాసంపుటి — ఆచార్య రాచపాళెం చంద్రశేఖర రెడ్డి — 257
7. సామాజిక అశాంతికి అక్షర రూపం... — అట్టాడ అప్పల్నాయుడు — 262
8. ఏడు పదుల స్వతంత్రం మీద ప్రశ్నల గుర్తులే... — ఆచార్య రాచపాళెం చంద్రశేఖర రెడ్డి — 265
9. చూపుడు వేలు — సింగమనేని నారాయణ — 272
10. దళిత బహుజన తాత్వికతకు సిసలైన సాహిత్యరూపం — జి. లక్ష్మీనర్సయ్య — 275
11. "నాగలకట్ట సుద్దులు" మాండలిక సొగసులు — డా. ఎబికె ప్రసాద్ — 280
12. శాంతి సీమాంతరంగం — ఆచార్య కేతు విశ్వనాథరెడ్డి — 284
13. ప్రజాదృక్పథమే వూపిరిగా... — ఎ.కె. ప్రభాకర్ — 288
14. విశిష్ట నవలికలు-విభిన్న కోణాలు — గుడిపాటి వెంకటేశ్వర్లు — 295

పరిశీలన

1.	కన్నీరు పెట్టించే కర్షకుల కడగండ్లు	మల్లంపల్లి ధూర్జటి	304
2.	మట్టిమనుషుల బతుకుదృశ్యం	కాకాని చక్రపాణి	306
3.	అన్నదాత హాహాకారాలకు అక్షర నీరాజనం	దేవీ	307
4.	జీవన వాస్తవికతకు చిత్రణ	బి.వి.యన్. స్వామి	308
5.	నమ్ముకున్న రాజ్యానికి అక్షర రూపం	బి.వి.యన్. స్వామి	310
6.	అశాంతి బతుకుల కథాశిల్పి శాంతి నారాయణ	రాచపాళెం చంద్రశేఖర రెడ్డి	312
7.	మాండలిక నిఘంటువు శాంతినారాయణ	డా॥ కత్తి పద్మారావు	319
8.	సీమ జీవితాన్ని ఆవిష్కరించిన కాలం కతలు	కె.పి. అశోక్ కుమార్	326
9.	కథనాత్మక 'కాలం'	కె. నవీన్	328
10.	అనంత మాండలిక సొగసులు	రాధేయ	330
11.	కులాన్నే వర్గంగా ప్రతిపాదిస్తున్న నవల	రాచపాళెం చంద్రశేఖర్ రెడ్డి	332
12.	ఇది బహుజన రాజకీయ నవల	బండి నారాయణ స్వామి	336
13.	దోపిడీ స్వభావాన్ని చిత్రీకరించిన నవల "పెన్నేటి మలుపులు"	కేపీ అశోక్ కుమార్	338
14.	భూస్వామ్య మృత్యుస్పర్శను దృశ్యీకరించిన నవల...	డా. బి. సూర్యసాగర్	340
15.	భవిష్యత్తు తరాల వారికి ఒక దశాబ్ద కాలపు ...	నల్లూరి రుక్మిణి	344
16.	పెన్నేటి మలుపులు - నవల సమీక్ష	పాణి	351
17.	మలుపు తిప్పిన నవల	కె.బి.గోపాలం	357
19.	సమకాలీన రాజకీయాలపై ఆగ్రహ ప్రకటనలు	ఎ.కె.ప్రభాకర్	359
20.	ప్రపంచీకరణ ప్రభావంపై వాస్తవ దృశ్యాలు...	కాకాని చక్రపాణి	360
21.	సీమ సంక్షుభిత జీవన చిత్రణ	డా॥ వి.ఆర్. రాసాని	363
22.	నాలుగు అస్తిత్వాలు వాస్తవ జీవన శిల్పాలు	డా॥ పి.సి. వెంకటేశ్వర్లు	368
23.	ధర్మాగ్రహ సాహిత్య రూపం నాగలకట్ట సుద్దులు	డా॥ లిఖిత్	375

అనుకంపన

1.	శాంతి పర్వం	ఏలూరు యంగన్న	382
2.	శాంతి రత్నం	ఆచార్య ఎండ్లూరి సుధాకర్	385
3.	పంచ సప్తతి వయోతీరాన...	డా॥ పెరుగు రామకృష్ణ	386
4.	నేటి బాట రేపటి బావుటా	ఎమ్వీ రామిరెడ్డి	388
5.	ముదరమాగిన అక్షర ప్రేమికుడు	కొమ్మవరపు విల్సన్‌రావు	391
6.	శతపత్ర సుగంధాలు	మందరపు హైమవతి	393
7.	అక్షర కల్ప వృక్షం	లక్ష్మీ పద్మజ, దుగరాజు	395
8.	కాలం చెక్కిలిపై చెరిగిపోని సంతకం	డా॥ పసునూరి రవీందర్	398
9.	మహాయోగి	జిలుకర శ్రీనివాస్	400
10.	అతనొక మానవత్వ ఇంద్ర చాపం...	తూముచెర్ల రాజారామ్	401

ఆచార్య కిన్నెర శ్రీదేవి

ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయం, కుప్పం

9441404080

శాంతినారాయణ కథల్లో ప్రాంతీయ అస్తిత్వ స్పృహ

ఏ చారిత్రక కాలానికైనా, ఒక సామాజిక అవసరం వుంటుంది. ఆ అవసరాలకు అనుగుణంగా సాహిత్యంలో కొత్త కొత్త భావజాలాలు, ధోరణులు, వాదాలు, ఉద్యమాలుగా ఉద్యమరూపాలుగా పర్యవసిస్తుంటాయి. ఆధునిక తెలుగు సాహిత్యంలో వరుసగా సంస్కరణోద్యమ, జాతీయోద్యమ, అభ్యుదయ, విప్లవ సాహిత్యోద్యమాలు వచ్చాయి. వర్తమాన సామాజిక సందర్భంలో అస్తిత్వవాద సాహిత్యంగా స్త్రీవాద, దళితవాద, మైనారిటీ, బహుజన వాదాలను అనుసరించి వీటితో సమాంతరంగానూ కొంత సారూప్యంగానూ మరికొంత వైవిధ్యమైన లక్షణాల మౌలికతను ప్రతిబింబిస్తూ ప్రాంతీయవాదం కూడా సాహిత్యంలోకి చొచ్చుకొని వచ్చింది.

ప్రాదేశికాత్మికత ఒక ప్రదేశానికి మాత్రమే కాకుండ వస్తు, స్వరూప, స్వభావాదులకు సంబంధించినదిగా కూడా వుంటుంది. ఎందుకంటే ఒక్కోప్రాంతం, ఒక్కో చారిత్రక నేపథ్యంలో భిన్న సంస్కృతులు, సాహిత్య రంగాలలోని ఆధిపత్య ధోరణులు, వివక్షలు వస్తురూపాల అభివ్యక్తిమీద వ్యాఖ్యానాలుగా వుంటాయి. గత వంద సంవత్సరాల తెలుగుసాహిత్యం, ముఖ్యంగా, కాల్పనిక సాహిత్యాన్ని పరిశీలించినట్లయితే, రాష్ట్రంలోని నాలుగు ప్రాంతాలకు చెందిన రచయితలు నాలుగు విభిన్న వ్యక్తీకరణ పద్ధతులను, ప్రాంతీయ ప్రత్యేకతలను తమ సాహిత్యంలో ప్రవేశ పెట్టటంద్వారా తమదైన ముద్రను సాహిత్య రంగంలో వేయగలిగారు. రాయలసీమ జీవితాన్ని మొట్టమొదట చిత్రించిన 'ఋతుచర్య' కథనుండి "ఈపయనం ఎక్కడి"కంటూ ప్రశ్నించిన కథ వరకు ఇది వర్తిస్తుంది. ఈ పరంపరలో రాయలసీమ జీవితాన్ని దాని ప్రత్యేక లక్షణాల్ని వస్తువుగా స్వీకరించి కథారచనకు పూనుకున్న చాలామంది రాయలసీమ రచయితల్లో శాంతినారాయణ ఒకరు. జీవితాన్ని బహుళ పార్శ్వాలలో పట్టుకుని తెలుగులో ఒక మంచి కథకుడిగా శాంతినారాయణ ఎదిగారు. ఇంగ్లీషులో Regional writer అనే మాటకు కొంత సానుకూల అర్థమే వుంది.

వీరోచిత పాలెగాళ్ళకు, పాలెగత్తెలకు రాయలసీమ పుట్టినిల్లు. రాక్షస వలస పాలకులను ఎదిరించి విజయకేతనం ఎగురవేసిన గడ్డలో నేడు నిరుద్యోగం, దారిద్ర్యం, అలజడి, ఆందోళనలు రాయలసీమను కలచివేస్తున్న సమస్యలు. రాయలసీమ ప్రాంతీయ సాహిత్యానికి, భాషకు అంతర్జాతీయ గుర్తింపు తీసుకురావడంలో

శాంతినారాయణ కృషి వుంది. శాంతినారాయణ డెబ్బైకి పైగా కథలు రాశారు. రైతుల జీవితంలోని ఆటుపోట్లను, వెతలను, వ్యవసాయం మూలపడటంతో వలస వెళ్ళాల్సిన క్రమానుగత పరిస్థితులను కర్షుడి చావుకు కారణాలెన్నున్నాయో రైతు పతనానికి కూడా అన్ని కారణాలున్నాయన్న వైనాన్ని రైతు దైనందిన దినచర్యను వాస్తవిక దృక్పథంతో చిత్రించారు. రాయలసీమ గ్రామాలలో 1982 ప్రాంతం నుండి 2020 వరకు వచ్చిన మార్పుల పట్ల ఉద్యమస్వభావాన్ని సంతరించుకోలేని క్రమపరిణామాన్ని శాంతినారాయణ నిజాయితీతో చిత్రించిన నాలుగు కథా సంపుటాలు ఇందుకు సాక్ష్యంగా నిలుస్తాయి.

స్థానికతలో ప్రతి అంశాన్నీ శాంతినారాయణ పరిగణనలోకి తీసుకొన్నారు. వాటికి ప్రధాన స్రవంతిలో తగిన ప్రాధాన్యతను ఇవ్వాలన్న అంశంలోని సమగ్రత వలన సమైక్యతా భావానికి వచ్చిన నష్టమేమి వుండదు. ఆ క్రమం నుంచి ప్రాంతీయం అనే స్పృహ ఒక ఉద్యమంలా పర్యవసిస్తుంది. ప్రాంతీయవాద స్పృహ అనంతపురం కథల్లో చోటు చేసుకోవడం 1956లో "గుత్తి రామకృష్ణ" రచించిన "గంజి కరువు"కథతో మొదలైంది. ప్రాంతీయ వాదం ప్రధానంగా, అంతర్గతంగా వలసవాదంవల్ల వస్తుందని "మైఖేల్ హెచ్" పేర్కొన్నారు. ఇతరప్రాంతం, ఇతరుల భాష, సంస్కృతి ఈవిధంగా పరాయి శక్తుల ప్రాబల్యం వలన స్థానికులలో అసంతృప్తి పెల్లుబికి ప్రాంతీయతత్వానికి దారితీస్తుంది. ప్రాంతీయత అనేది ఆధిపత్యం, అణచివేత, వివక్ష వీటి ఫలితాలతో ముడిపడిన భావన. ఇది అభివృద్ధి కాంక్షతో సామాజిక మార్పుకు ఆధారమవుతుంది. ఈ సామాజికమార్పు రావడానికి కావాల్సిన అన్ని భావాలను ఇది తప్పక స్పృశిస్తుంది. అందుకే ప్రాంతీయవాదానికి స్థిరమైన శాశ్వితమైన హద్దులుండవు. ఇది ఒక బహుముఖీన వ్యక్తీకరణ. ఒక ప్రాంతపు చారిత్రక వారసత్వం, సాంస్కృతిక విలువలు, సాంప్రదాయాలు, ఆ ప్రాంతప్రజల వైఖరులు, దృక్పథాలు తీర్చిదిద్దుకుంటూ శాంతినారాయణ కథాసాహిత్యంలో వ్యక్తీకరించబడుతున్నాయి.

రాయలసీమ ప్రాంత స్వరూప స్వభావాలపై శాంతినారాయణకు స్పష్టమైన అవగాహన వుందని చెప్పడానికి ఈయన రచించిన ప్రతి కథలో కూడా ప్రాదేశిక వస్తుతత్వం ఒక సార్వజనీన సత్యాన్ని ఆవిష్కరిస్తుంది. కథావస్తువు ప్రత్యేకంగా అనంతపురం ప్రాంతానికి చెందినదైనా సార్వత్రిక లక్షణాలు కలిగిన ప్రత్యేక ప్రాదేశిక ప్రాధాన్యత కలిగిన జీవన సూత్రం ఈయన రాసిన చాలా కథల్లో రెప్రజెంట్ చేస్తాయి. మిగిలిన ప్రాంతాలలో కూడా ఇవే వస్తు, రూపాలు వున్నప్పటికీ ప్రత్యేకంగా రాయలసీమ ప్రాంతీయతకు ప్రాతినిధ్యం వహించే వనరులు, పరిస్థితులు మిగిలిన ప్రాంతాలతో పోలిస్తే చాలా భిన్నంగా వుంటాయన్న వాస్తవానికి ఈయన కథలే ప్రత్యక్షసాక్ష్యం.

శాంతినారాయణ రచనల్లో ప్రాంతీయ మాండలిక భాష తప్పనిసరిగా వాడబడింది. తమదైన సాంప్రదాయిక సాంస్కృతిక జీవనశైలి రాయలసీమలోని కరువుప్రభావం వలన స్త్రీల శ్రమ ఊత్పత్తి ఒనరుగా అవసరంగా భావించని ఒక వెనుకబడిన భావజాల ప్రాతినిధ్య లక్షణం రాయదుర్గం, కళ్యాణదుర్గం, మడకశిర తదితర ప్రాంతాలలోని సామాజిక దుస్థితికి అద్దంపట్టే కథ "ముట్టుగుడిసెలు". కరువులవల్ల దెబ్బతిన్న ఆర్థిక, రాజకీయ, సాంస్కృతిక సంక్షోభాల వలన కలిగే వర్తమాన జీవన సంక్లిష్టతలను "తాలుగింజలు", "కల్లమయిపాయ", "దళారి", "నమ్ముకున్న రాజ్యం" కథలు ప్రతిబింబిం చాయి. ఇతర ప్రాంతాలవారితో తమప్రాంత అభివృద్ధి తారతమ్యాలను అంచనా వేయడానికి కావల్సిన సాధనసంపత్తిని సాధించడానికి ప్రత్యామ్నాయ మార్గాలను సైతం "ఈపయనం ఎక్కడికి" కథ సూచించింది.

బహుముఖీన వివక్షరూపాలు, నదీ జలాలు, గనులు, ఖనిజాలు, ధార్మికశక్తిలాంటి సహజ వనరుల దోపిడి

ఎలా జరుగుతున్నదో తన కథల్లో చిత్రీకరించారు. అయితే కేవలం సాహిత్యపరంగానే సమాజంలోకి వెళ్తే దీనికి కావాల్సిన గుర్తింపు, ప్రాచుర్యం లభించవు. అంతేకాకుండ, అస్తిత్వ సాహిత్యానికి వున్న ప్రధాన ఉద్దేశం, లక్ష్యాలు కూడా నెరవేరవు. కాబట్టే రాజకీయ పార్టీల జోక్యం, వాటి నాయకత్వం, అవసరమైన పోరాటం సాహిత్యపరంగానూ, సామాజికంగాను, రాజకీయంగాను కలిసి చేయాల్సిన అవసరం కూడా వుంది. సామాజిక ఆచరణతోనూ, రాజకీయోద్యమాలతోనూ అస్తిత్వవాద సాహిత్య అనుసరణ వుండాలి. అలాంటప్పుడే ప్రాంతీయ అస్తిత్వ సాహిత్యం తనలక్ష్యాన్ని సాధించగలదు.

ప్రాంతీయత నుంచి విశ్వజనీనతలోకి - సాహిత్యీకరించాల్సిన అంశాలు అనివార్యమయినప్పటికీ, ప్రాంతీయముద్ర వల్లే అవి విభిన్నతతో వుండగలుగుతున్నాయి. సాహిత్యానికి ఈ విభిన్నతను ఇచ్చే అంశాలలో భాష, దాని మాండలికం, కథనంలోని ప్రత్యేకత మొదలైనవి ముఖ్యాంశాలు. పరిసరాల, పరిస్థితులు, విచ్ఛిన్నత సాహిత్య వ్యక్తీకరణను కూడా ప్రభావితం చేస్తుంది. అలా కానప్పుడు అది సార్వత్రిక సార్వజనీన సాహిత్యంగా మిగలక, సారాంశంలో ఎటువంటి విశిష్టత లేని సాహిత్యంగా మిగులుతుంది. ప్రపంచ సాహిత్య చరిత్రని, ఆ మాటకొస్తే తెలుగు సాహిత్యచరిత్రని ఏమాత్రం పరిశీలించినా మంచి సాహిత్యం అనేది స్థానిక, ప్రాంతీయముద్ర వున్నప్పుడు మాత్రమే వెలువడినట్టు తెలుస్తుంది. వాస్తవానికి స్థానికత లేక ప్రాంతీయత, సాహిత్యానికి విశేష లక్షణం కూడా కాదు. ఒక రకంగా అది సార్వత్రిక లక్షణం. అలాగే ఈలక్షణం ఏ ఒక సాహిత్య రూపానికి కూడా పరిమితమయింది కాదు. శాంతినారాయణ సృజించిన అన్ని సాహిత్య రూపాల్లోకూడా ప్రాంతీయ స్పృహను గుర్తించవచ్చు.

స్త్రీ-పురుష వైరుధ్యాలు, ఎక్కువ తక్కువ కులాల విభజన సమాజంలో ఎన్నో అసమానతలను సృష్టించింది. అలాగే అభివృద్ధి చెందుతున్న ప్రాంతాలు చెందిన ప్రాంతాల వలన తీవ్రవివక్షకు గురవుతున్న సామాజిక సందర్భంలో తెలంగాణా రచయితలు తమ గొంతు సారించారు. ఈ ప్రభావంతో ఉత్తేజితులైన తెలుగు కథారచయితలు తమకు, తమ ప్రాంతానికి జరుగుతున్న అన్యాయాల్ని, సాంస్కృతిక ఆత్మగౌరవ ప్రకటనగా రాయలసీమవాసులుగా అనుభవిస్తున్న వివక్షతలను సూటిగా ప్రశ్నిస్తున్నారు.

ప్రాంతాల మధ్య వ్యత్యాసాలు పెరిగాక ఆధిపత్యం అన్నది అధికారంగా మారింది. వెనుకబడ్డ ప్రాంతాల యాసమీద బాషమీద సాంస్కృతిక దాడి జరిగింది. ఇవాళ ఇంకా జరుగుతూనే ఉంది. రాయలసీమ ప్రజల భాషలోని మాండలిక భాషా పరిపుష్టికి ప్రాతినిధ్యంవహిస్తున్న యాసను అందిపుచ్చుకున్న శాంతినారాయణ కథలు సజీవ చిత్రాలుగా మనముందు నిలుస్తాయి. రచయిత తాను పుట్టి పెరిగిన నేల ఋణం తీర్చుకోవడానికి, 'తన నేల' సమస్యలను తెలుపడానికి అక్కడి ప్రతిమట్టి కణాన్ని, ఆచారం, సాంప్రదాయం, భాష, సంస్కృతులను వస్తువుగా తీసుకొని ప్రాంతీయ స్పృహతో కథలు రాస్తున్నారు. ఈయనకు వ్యవసాయమ్మీద, గ్రామీణ జీవితం మీద చెదిరిపోని మమకారం ఉంది. ఈ మమకారం ఆయన ప్రతికథలో కనిపిస్తుంది. అలాగే ఆ పల్లెటూర్లలో జీవించే వ్యక్తులమీద, వాళ్ళ బలాలమీద, బలహీనతల మీద అభిమానం, అవగాహనా ఉన్నాయి. అందువలన ఆయన కథల్లో మూస పాత్రలు కాక సజీవమైన పాత్రలు కనిపిస్తాయి.

ఏ రచయితయినా సామాజికంగా జరిగే సంఘటనలను యదార్థంగా చిత్రించే ప్రయత్నం చేస్తే సరిపోదు. తాత్వికంగా విశ్లేషించగలగాలి. ఈ విశ్లేషణ రచయిత చేస్తున్నట్లుగా కాక పాత్రలే తమని తాము ఆవిష్కరించుకొంటూ, సందర్భానుసారంగా తమ తమ అస్తిత్వ సంబంధ విషయాలను ఆవిష్కరించు కునేట్లు చేయటం జరుగుతుంది.

రచయితకు తాను చిత్రిస్తున్న జీవితం పట్ల నమ్మకం ఉండాలి. అలాగే ఆ జీవితాన్ని కొనసాగిస్తున్న పాత్రల పట్ల గౌరవం ఉండాలి. వీటితోపాటు విశ్లేషణాశక్తి కూడా ఉండాలి. వీటన్నిటికి అద్భుతమైన సమకాలీన స్థితిలో కొనసాగించటం వలననే శాంతినారాయణ మంచి కథకుడు కాగలిగాడు. "మట్టి మనుషులు" కథలో కనిపించే రామప్ప "దళారి" కథలో కనిపించే రామప్పపాత్రలు రిపీటెడ్ గా రావడం కేవలం కాకతాళీయం కాదు. ఒక అనివార్యత.

"మట్టిమనుషులు" లో కథకుడి ప్రయాణంలోనే, రచయిత మొత్తం ఎగువపల్లి గ్రామంలో గతం వర్తమానానికి మధ్య జరిగిన మార్పులు, తెచ్చిన పరిమాణాలను చాలా లోతుగా పరిచయం చేస్తారు. మొత్తం గ్రామం వర్ణనలోనే రచయిత తను చెప్పదలుచుకున్న మానవీయ విలువల విధ్వంసానికి కావలసిన కాన్వాసును సిద్ధం చేసుకుంటాడు. ఓ మోస్తరు కౌలురైతుగా బతుకుతున్న రామప్ప కుటుంబం అనుభవిస్తున్న దారిద్ర్యాన్ని విస్తృత కాన్వాస్‌లో చిత్రించే ప్రయత్నం చేశారు. రాయలసీమ వ్యవసాయజీవిత సంక్షోభానికి కారణమైన ప్రతి ఒక్క అంశాన్ని, వ్యక్తులను ఎవ్వరినీ పరిహరించలేదు. ఈ కథలో సంధించిన ప్రశ్నల పరంపరలో పూర్తి స్థాయి ప్రాంతీయ స్పృహ వ్యక్తమవుతుంది.

భూమిని నమ్ముకొని నలభై యేండ్లుగా రామప్ప యేమి సాధించినాడు?

రాయలసీమలో యెంతభూమివుంటే మాత్రం రైతుల బతుకు బాగుపడిందా?

అటువంటి భూమి కోసం కమ్యూనిస్టులు సాగించిన పోరాటాలు యే ఫలితాన్ని ఇచ్చినాయి?

రాయలసీమ విమోచన సమితి నిజంగా విమోచన కోసమే పోరాడిందా?

భూదానోద్యమం సాధించిందేమిటి?

వేలయెకరాల కొద్దీ బంజరు భూముల పంపకం ఆశించిన ఫలితాలను ఇస్తున్నాయా?

పోరాటాలూ, ఉద్యమాలూ కేవలం భూమి పంపకం కోసమే కాకుండా నదీజలాలకోసం సాగితే ఈనేల సస్యశ్యామలం కాదా? అని నిలదీసి, ప్రశ్నిస్తాడు. భూమి పోరాటాలు నీటిపోరాటాలుగా ప్రారంభ మైతే తప్ప రాయలసీమ చరిత్రగతి మారదన్న స్పృహను పాఠకులకు అందిస్తాడు. రాయలసీమ ప్రాంతీయ అస్తిత్వ పోరాటాలు వస్తే తప్ప రామప్పవంటి రైతుల జీవితాల్లో మార్పురాదన్న భవిష్యత్ సూచనప్రాయ పోరాట చిత్రపటాన్ని ఈకథ చిత్రించింది.

రచయితలకు ముఖ్యంగా కాల్పనిక సాహిత్యాన్ని సృజించే రచయితలకు సామాజిక శాస్త్రాల పరిచయం తప్పని సరి. అప్పుడు మాత్రమే సమాజంలో వచ్చే మార్పులు, ఆ మార్పులు వ్యక్తుల జీవితాలలో కలిగిస్తున్న అనుకూల అననుకూల విషయాలను శక్తివంతంగా చిత్రీకరించగలుగుతారు లేదా విశ్లేషించగలుగుతారు. ఈ విషయంలో శాంతినారాయణ చాలా శక్తివంతమైన రచయిత, ఎందుకంటే, ఆర్థిక, సామాజిక స్థితులే వ్యక్తి జీవితాన్ని, చైతన్యాన్ని నిర్ణయిస్తాయి, నియంత్రిస్తాయనే విషయాన్ని నమ్మటమే కాకుండా తన సాహిత్యంలో శాంతినారాయణ దాన్ని విశ్లేషించారు.

ఆయన సరిగ్గా ఈ పని చేయగలగటంవల్ల ఈకథ కేవలం ఒక సాదాసీదా కథగా కాక ఒక సామాజిక సందర్భాన్ని, చారిత్రక స్పృహతో అవగతం చేసుకున్నసమాజంలో, ముఖ్యంగా ఆర్థిక క్షేత్రంలో కలుగుతున్న సంచలనాలను రికార్డు చేయటం సాధ్యపడింది. అలాగే ఒకమార్పు సమాజంలో జరుగుతున్నపుడు ఆమార్పు

ఫలితంగా ఏర్పడుతున్న సమస్యలు, సగటు మనిషి అస్తిత్వాన్ని తాకుతున్న వైనాన్ని కూడా చిత్రించటం వలన ఈ కథకు అదనపు విలువ చేకూరడంతో విశిష్టకథగా మిగులుతుంది.

తన అస్తిత్వానికి ఊతమవుతున్న పొలం నిరుపయోగమై కౌలు తీసుకున్న వ్యక్తికే దారాదత్తం చేయడం భూమిని నిరాకరించిన స్థితికి సాక్ష్యం. భూమి ఉపయోగితా విలువలో వచ్చిన పరిణామాన్ని 'మట్టిమనుషులు' కథలో చిత్రించారు. అలాగే భూమి నిరుపయోగమైన నేపథ్యంలో రైతుల జీవితాల్లో నెలకొన్న నిస్సహాయ స్థితిని, ఈ స్థితిని ఆధారం చేసుకొని, పైకెదగడానికి స్థిరంగా వుండే మరొక రియలెస్టేట్ వ్యాపారి అనైతిక స్వభావాన్ని "మోహినీ మోహనం" కథ చాలా ఆలోచనాత్మకంగా సంకేతిస్తుంది. అంతకంటే ఎక్కువగా వ్యవసాయ యోగ్యమైన భూములు బీడు భూములై క్రమంగా అవి ఫ్యాక్టరీల నిర్మాణంకోసం తప్ప పనికిరాని భూములుగాతయారవుతున్న క్రమంలో రైతుల అధీనంలోవున్న భూములు, వ్యాపారస్తుల చేతికిపోయి కొత్త విలువను అంటే ఉపయోగితా విలువ (use value) నుండి వ్యాపార విలువను సంతరించుకొంటున్నాయి. ఈ నేపథ్యంలో మానవ సంబంధాలలో వస్తున్న మార్పుల్ని శాంతినారాయణ రికార్డు చేయగలిగారు. మానవ విలువలలో జరిగిన విధ్వంసాన్ని పెద్ద పెద్ద ఫాక్టరీల నిర్మాణం వలన వచ్చిన సంకీర్ణ సంక్షుభిత సంస్కృతిని ఈ కథలలో చిత్రించారు.

అభివృద్ధి అనేది కేవలం పారిశ్రామికంగా పరివర్తన చెందటమే అనే ఒక నినాదం వెనుక ఉన్న విషాదాన్ని కూడా ఈకథ బహిర్గతం చేస్తుంది. అదే సందర్భంలో ఆధునికత తెచ్చిన అభివృద్ధి రాజకీయాలను కూడా "మోహినీ మోహనం" కథ ప్రశ్నిస్తుంది. ప్రపంచీకరణ వెనుకఉన్న బీభత్సాన్ని ముఖ్యంగా వ్యవసాయ ఆధారిత జీవితాలు ధ్వంసమై అవి పారిశ్రామికంగా, ముందుకు వచ్చిన వర్గాల అభివృద్ధికి సోపానమౌతున్న వైనాన్ని "కొండచిలువ", "మోహినీ మోహనం" కథలు తెలియజేస్తాయి.

గ్రామీణ ప్రాంతంలో నీటి వనరులు లేక, వర్షపాతం లేక భూములు బీడుల్లాగా మారి వాటి వ్యవసాయ సామర్థ్యం కోల్పోయిన నేపథ్యంలో వాటిని ఫ్యాక్టరీలకు, రియలెస్టేట్ వ్యాపారస్థలాలుగా మారాయి. రైతులు రియలెస్టేట్ వ్యాపారులకు భూముల్ని తెగనమ్ముకుంటున్న క్రమంలో పాలెగాళ్ళ వారసత్వ దర్పాన్ని వదులుకోని సామాజికవర్గాల స్వార్థపూరిత కుయుక్తుల ఫలితంగా తలెత్తుతున్న జీవన విషాదాన్ని "మోహినీ మోహనం" కథ సంకేతిస్తుంది.

1990ల తర్వాత వ్యవసాయ రంగంలో వచ్చిన మార్పులతోపాటు ముఖ్యంగా దిగువ మధ్యతరగతి కుటుంబాలకు చెందిన రైతులజీవితాల్లో రియలెస్టేట్ సృష్టించిన బీభత్సం, జరిగిన విధ్వంసం, విచ్ఛిన్నమైన మానవ సంబంధాలు ఈయన కథాంశాలు. సామాజిక పరిశీలన, పరిజ్ఞానం లోతుగావున్న రచయిత సమాజంలో చోటుచేసుకునే ఏ మార్పుకయినా వ్యక్తుల్ని కాక సామాజిక స్థితిగతుల్ని, వాటి మూలాల్ని విశ్లేషిస్తారు. ఆ సందర్భంలోనే వ్యక్తుల సంబంధాల్లో, ప్రవర్తనలలో ఎటువంటి మార్పులు చోటుచేసుకున్నాయో చిత్రీకరించారు. వచ్చే ప్రతి మార్పు సానుకూలమైనదేమీ కాదనే విషయం మోహినీ మోహనం" కథతో పాటు 'నమ్ముకున్న రాజ్యం' అనే కథలో కూడా విశ్లేషించారు.

"మోహినీ మోహనం" కథలో సంజన్న కక్కలపల్లెలో మంచి పేరున్న మధ్యతరగతి రైతు. కష్టపడి, తాతముత్తాతల ఆస్తిని రెండింతలు చేసినవాడు. సంజన్న కొడుకు రామకృష్ణ వ్యవసాయం చేయడంకంటే భూమిని అమ్మడమే మేలని తన భార్య నాగమ్మను ఒప్పించే ప్రయత్నంలో సూచించిన అంశాలు గమనించదగినవి.

"చూస్తివా, ఆ సుబ్బారెడ్డి, రంగయ్యనాయుడూ ఏమి తోజుగా వుండారో? వాళ్లకంటే వ్యవసాయమా